

The background of the book cover is a dramatic illustration. In the upper half, three men in 18th-century style clothing (white shirts, dark trousers, and dark vests) stand on a dark, rocky shore, looking out at a large, multi-masted sailing ship on the horizon under a cloudy sky. The lower half of the cover is dominated by a large, dark, and turbulent sea. In the bottom left, there is a bright, fiery orange and red glow, possibly representing a sunset or a fire. In the bottom right, a small, dark, winged creature, resembling a dragon or a devil, is visible, breathing fire. The overall color palette is dominated by deep blues, blacks, and whites, with the fiery orange providing a strong contrast.

KALBINİN KORSANI

EMİNE TAVUZ

indigo

*“Roza ona hiç inanmıyordu, olmadığını söylüyordu
ama o korsanın bir kalbi olabilir miydi?
Çünkü Roza’nınki gibi cesur bir yürek
bir kalpsizin uğruna harcanmazdı ya...”*

Roza ve ailesi, su kıtlığının yaşandığı Moğala bölgesinden uzaklaşmak için Eros isimli gemiyi seçmiştir. Tatlı suyun olduğu bölgeye gitmek için başladıkları gizli seyahat, umulmadık bir gecenin perdesini aralar. Ansızın ortaya çıkan korsanlar tüm konukları esareti altına almak için bu gemiye binmiştir. Yaşanan bu karşılaşma, yolculuğun kötü niyetlerle gölgelendiğinin habercisidir. Kalbi kadar büyük cesaretiyle Roza, bu korsanlara meydan okuduğunda gemideki yolculuğu hayal edemediği bir noktaya sürüklenir. Ailesini görmeyi bile elinden alan bu korsanlara karşı Roza’nın tek istediği savaşıdır fakat içlerinden birisi vardır ki okyanusun ortasında o korsana karşı Roza’nın kalbi günden güne erimektedir. Kalpsiz olduğunu düşündüğü korsan Elvis, ona bazı fırsatlar sunar ve Roza için iyilikle kötülük tanımı değişmeye başlar. Kendisi için esaret, artık gemide geçirdiği bu günler değil, aklı ile kalbi arasındaki bulanıklıktır.

indigo

indigokitap
indigokitap
indigokitap

“Sen böyle,
olduğun gibiyken,
kusursuzken
ama buna rağmen
gün gelecek insanlar
sende bir kusur aramak
için çabalayacakken
bu gemideki kimsenin
senin yaptıklarını
yapma cesareti
olmadığını hatırla.
*Sen kusursuzdun,
benim aksime.”*

Kalbinin Korsanı

Emine Tavuz

Baskı: Nisan 2025
ISBN: 978-625-5587-31-2
Yayınevi Sertifika No: 43362

Düzenleme
Ny.özlem

Copyright © 2025, Emine Tavuz

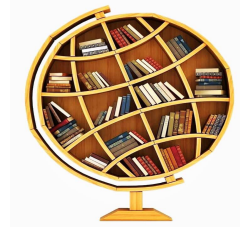
Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Seda Durdu
Son Okuma: Zeynep Karadeniz
Sayfa Tasarımı: 8S AKAANS
Kapak Tasarımı: Merve Polat

Baskı
Yıldız Mücellit Mat. ve Yay. San Tic. A.Ş.
Maltepe Mh. Gümüşsuyu Cd. Dalış İş Merkezi No: 3
Kat: 2 Topkapı-Zeytinburnu/İSTANBUL
Sertifika No: 46025

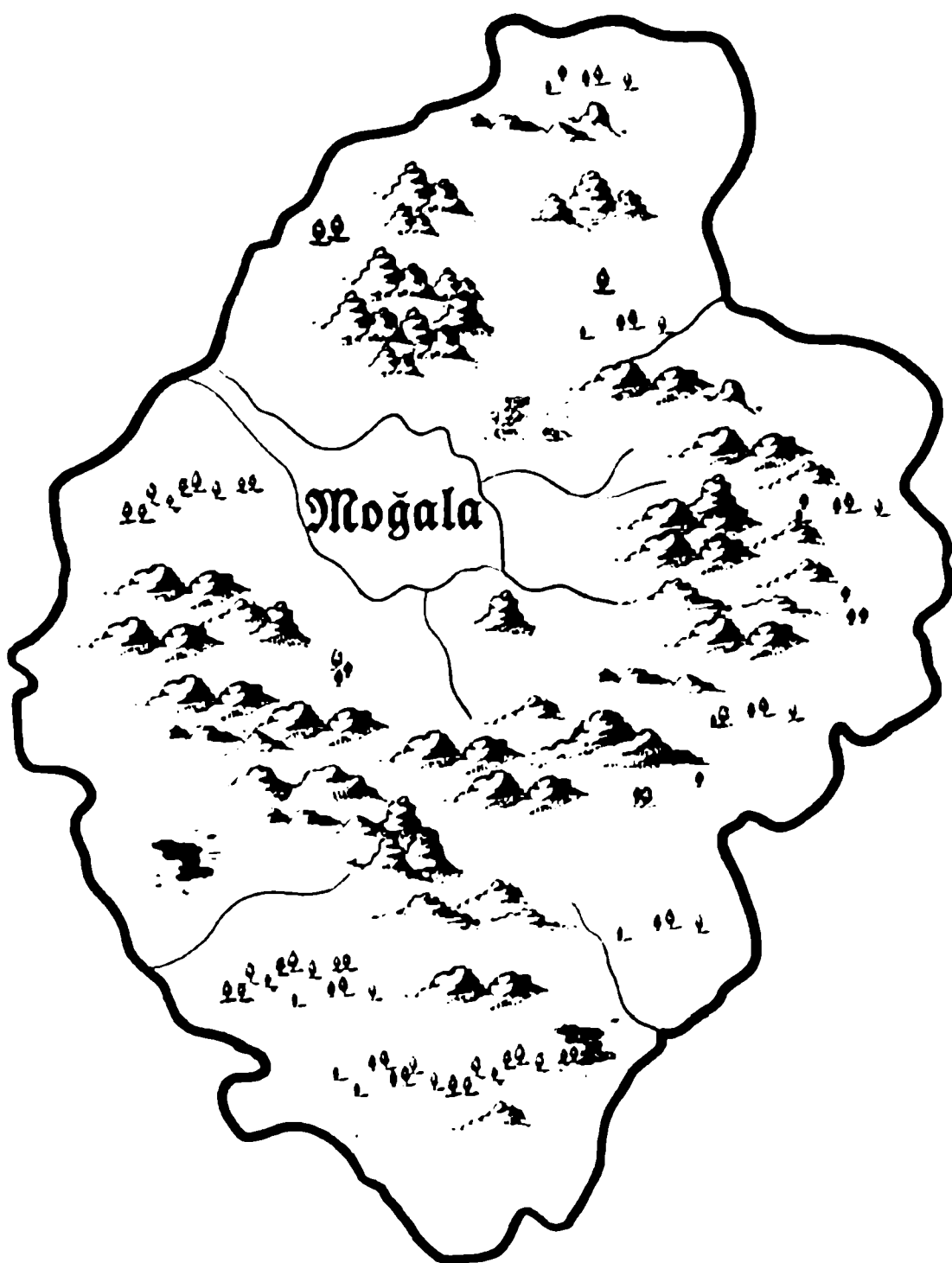
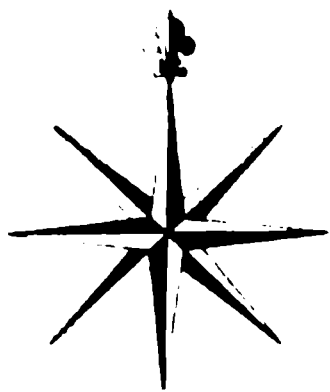
İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

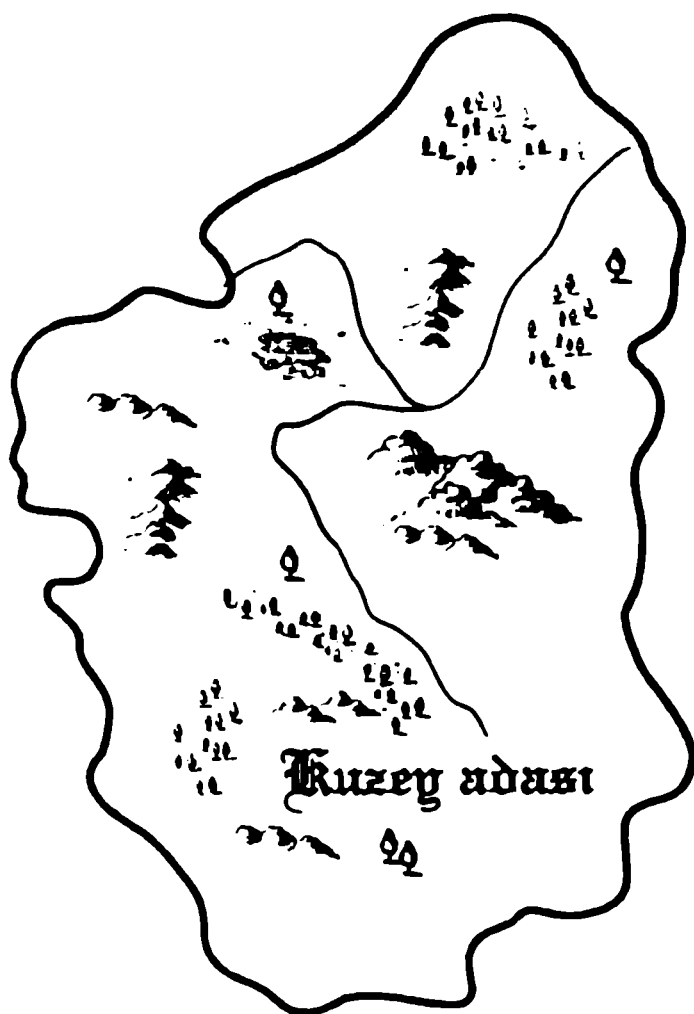
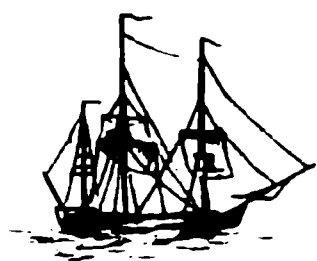

E M İ N E T A V U Z

KALBİNİN KORSANI

İ N D İ G O K İ T A P

1984,
Moğala, Güney Batı'da bir bölge.

“KITLIK”

Şiirler aşktan, romanlar korkudan bahsederdi. *Keşke âşık olsaydım*, diye düşünüyorum bu yüzden. Belki içine düştüğüm bu korku dolu hayat, biraz şairane görünebilirdi. *Belki.*

Aşk dahi şairane gösteremez bu çaresizliği ama umut etmek, hâlâ en insani özelliklerimden birisi. Fakat umudum da tükeniyordu çünkü buradaki hayatım bitiyordu. Yalnız benim için de değil, birimiz için de değil, buradaki herkes için bitiyordu. Kalbin, nasıl beden için her şeye, su da yaşamın için öyleydi. Ama bir noktada, kalbimiz atmaya bıraktı, yaşamdaki su bitince.

Çocukken, tam burada otururken elimi nehrin içine koyup parmaklarımda dalgaları hissederdim. Evimin arkası, devasa bir bahçeye çıkardı ve burada bir küçük nehir akıntısı olurdu. Suyun o sesini duyardım, gözlerimi kapatıp dinlediğim de olmuştu. Artık nehir o kadar kurumuştu ki toprakta sayısız çatlak oluşmuştu. Anlar, yeryüzünden çekilen suyla beraber çekilmişti hayatımdan. Artık çocukluğumdaki o anı tekrar yaşayamazdım.

Acı mı veriyordu? Çok.

Fakat duygusal olarak acı çekme lüksüm yoktu. İnsanların ölmeye başladığı bir hayatta, görünemeyen acılarımdan

bahsedip insanları kendime güldüremezdim ki utanç da duyardım. Aileme sorsanız dünyanın en zor, en hırçın insanıyım ama... benim de bir kalbim olduğu açıktı.

Başımı kaldırıp son kez izlemek için etrafıma baktım. Ağaçlarımız, bitkilerimiz artık eskisi gibi değil, solgun ve cansızlardı. Üzerinde koştüğüm çimler yerini kuru toprağa bırakmıştı. En son aylar önce, kısa bir yağmur yağmıştı. Ocak ayının son günlerinde olmamıza rağmen hâlâ tek damla yağmur gökyüzünden düşmemişti. Bugün de normal hava şartlarının üzerinde bir sıcaklık vardı, son yıllarda olduğu gibi. En son ne zaman kar yağdı, zor hatırlıyordum.

Uzun çizmelerimin üzerinde doğrulup etrafımda biraz daha döndüm. Doğduğum bu evden ayrılırken en zorlanan insanın ben olacağını düşünmezdim ama artık gitme vakti gelmişti. O yumuşak esintide önüme gelen sarı saçlarımı çekip eve doğru döndüm ve yürürken bundan sonraki evimin neresi olacağını düşündüm.

Malikânemizin merdiven basamaklarını ağır ağır çıkıp açık kapılardan içeriye girdim. Büyükbabamdan bize kalmış bu ev, hayatımın tüm evrelerine şahitti. Elimi kapı kirişinde dolaştırarak önümde açılan büyük hole yürüdüğümde, annem ve kız kardeşimin seslerini duydum. Hepsi yolculuk için hazır ve nazırdı.

“Sonunda döndün Roza, saatlerdir neredesin?”

Annem her zamanki gibi abartıyordu, saatler falan olmamıştı. Durduğu koridor köşesine bakıp, “Evimizle vedalaşıyordum,” dedim, onun bu hassasiyeti anlamayacağını bilsem de.

“Acelemiz var, gemiye yetişmemiz gerekiyor.”

“Benim her şeyim hazır anne.”

Valizlerimi hazırlamış, aşağıya bile indirmiştim. O ise evimizde kalan tek yardımcıyla beraber hâlâ koşuşturuyordu. Annem,

benimle alakalı şikâyetçi olacak başka şeyler düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı ve sonra elini savurup, “Her neyse canım,” dedi. “Salonda bekle, baban birazdan gelecek.”

Yukarıdan kız kardeşimin bağirtisini duyunca üfleyerek salona geçtim. Bir tutam sarı saçımı parmağımın etrafına dolayıp duvardaki aile tablomuza bakarken o günlere duyduğum hasreti hissettim. Ben küçükken geleceğe dair kurduğumuz korku senaryoları şu an gerçektir. Şimdi bu korkunun tam içindeydim.

Ailem ile birlikte kurtulabilirdik, biraz şans vardı. Ama her gün burada insanlar ölecekti, hiçbir şey yapamayacaktım.

“Efendim, anneniz gönderdi,” diyen kadın sesini duyunca yardımcımıza döndüm. Elinde bir kaban tutuyor, nazikçe bana uzatıyordu. “Akşam gemide üşüyeceğinizi söyledi.”

“Teşekkür ederim,” dedim, hava şartları üşütecek gibi değildi. Fakat gemi soğuk olabilirdi. “Sen de hazır mısın?”

“Evet efendim,” dedi yardımcımız. Onu da yanımızda götürecektik. Annem bunu söylediğinde havalara uçmuştum çünkü bu kızın ailesi yoktu ve biz olmadan ne yapardı, bilmiyordum. Ben bunun için sevinmişim ama annem onu, bize yardımcı olmaya devam etmesi için yanımızda götürüyordu. En zor anlarında bile lükslerinden kaçınmayı sevmezdi.

“Peki heyecanlı mısın?”

“Hem de çok. İlk kez bu kadar uzun bir yolculuğa çıkacağım, dünyanın diğer ucuna gideceğim.”

“Ben de,” dedim, kalbim korkuyla çarparken. “Keşke yalnız kendimi kurtarmasam, ihtiyacı olan her insanı beraberimde götürebilsem.”

“Roza, bunu yapmanız mümkün değil,” dedi kibarlığı elden bırakmadan. “Kendinizi sorumlu hissetmeyin, herkes bu

durumla kendisi başa çıkmaya çalışıyor. Moğala'yı bu hale siz getirmediğiniz ya."

"Sahi, nasıl bu hale geldi..."

Yaş aldığım her sene, Moğala daha yaşanamaz bir hale geldi ve sonunda herkes ölüm korkusuyla yaşamaya başladı. Önü alınamayan su kıtlığı, bundan üç sene önce ciddileşmişti. Bu üç yıla kadar bazı insanlar durumun ciddiyetinden bahsetmişti ama çoğunluk, ancak kendilerini bu kıtlığın içinde bulduğunda bazı şeyleri anlayabilmişti.

Moğala, güneybatının en soğuk ülkelerinden birisi olmasına rağmen küresel ısınmayla birlikte son zamanlarda iklim krizi yaşamaya başlamıştı. Soyluların azınlık olduğu bu ülkede yüz binlerce insan vardı ama hepsi, önü alınamayan bu kıtlık yüzünden yokluk çekiyordu. Kuraklık, en sıcak ve yoksul olan şehirlerde başlamıştı. Ailem ve yakınlarımız bu durum için başlangıçta endişe duymamıştı ama son birkaç aydır tarım, üretim durma noktasına gelmişti. Burası, etrafı okyanuslarla çevrili bir ülke olduğu için ulaşımı kolay değildi, bir yardımın gelmesi bazen haftaları buluyordu. Bazı vatandaşlar okyanusa açılıp en yakındaki ülkelere gitmeyi denemişti ama o okyanus hepsinin sonu olmuştu.

Üretimin durmasıyla beraber yiyecek kıtlığı da veryansın etmişti. Doğu şehirlerinde insanlar açlıkla baş ediyor ve hükümet yardım sağlamaya çalışsa da gün geçtikçe fakirleşiyordu. Bu su ve yemek kıtlığında insanlar bağışıklıklarını kaybetmiş, hastalıklar kapmıştı. Evimizde bir televizyon vardı, bazen ekranda ülkem için yapılan çağrılar duyuyordum ama diğer ülkelere karşılık bulmuyordu.

On gün önce alınan karar ise Moğala'yı kurtarmak için alınan en kritik kararlardan birisi olmuştu.

Yeni bir karara kadar çocuk doğurmak yasaktı.

Kimisi bunun insan ihlaline karşı bir karar olduğunu savunmuştu, halk sokağa dökülmüştü, hamile kadınlar korkudan evlere kapanmıştı. Fakat ne yazık ki alınan bu karara katılmak zorundaydım, geleceği belirsiz bir ülkeye çocuk getirmek istemezdim. Önce var olan çocukları düşünmeliydik. İnsanların hepsi böyle düşünmüyordu. Birçok insan, farklı sebeplerle sokağa çıkıyor, etrafı yıkıyordu. Bu yüzden hükümet daha katı olmak zorunda kalıyor, ülkedeki bu panik ve kaos halini yatıştırmayı deniyordu. Fakat insanlar, sonlarının yaklaştığını bildiği için daha korkusuz ve saldırganlardı.

Buranın halini anlatacak en yeterli kelime, *kaostu*.

Ve ailem ile ben bu kaostan kaçmaya çalışıyorduk.

Yaşadığım bölgedeki su kıtlığı henüz insanları öldürecek bir raddeye ulaşmamıştı ama geçen hafta, suların haftada iki kez açık olacağıyla ilgili bir gelişme yaşanmıştı. Bu da yaşadığım yere krizi, belirsizliği sürüklemişti. İnsanlar, kendileriyle ilgili kararların, ölecekken bile başkalarına ait olmasından nefret eder olmuştu. Babam önümüzdeki birkaç ay içinde insanların bu bölgede su bulamayacağını öngörüyor, bu yüzden de bizi buradan uzaklaştırıyordu.

Zihnimdeki ses günlerdir bildiğim bu şeyleri tekrarlamaktan bitap düşünce gözlerimi kapatıp her şeyi susturdum. Kardeşim de bu dinginlik zamanımı beklemiş gibi, “Dönmüşsün abla,” diyerek içeriye girdi.

On yedi yaşında olan kız kardeşime dönüp gergin bir gülümsemeyle, “Hazır mısın?” diye sordum.

“Evet, her şeyim hazır. Ve çok heyecanlıyım.”

Layla bu yolculuğa çıkma sebebimizden çok yolculuğun kendisiyle ilgileniyordu. Her zaman tasasız birisi olmuştu, bunu

bozmak istemeyerek, “Ben de heyecanlıyım,” dedim ona. Yardımcımız Elena’ya döndüm. “Oğlun hazır mı?”

“Evet efendim, dışarıda bekliyor.”

Eşi, oğlu ve kendisini bırakıp gitmişti. Bizim yanımızda çalışmaya başladığında tek ailesi, çocuğuydu. O küçüğü çok seviyordum ve bizimle gelecek olması bir teselli gibi hissettiriyordu. Parmağımdaki saç tutamını bırakıp doğrulurken belime kadar inen saçlarımın ağırlığını sırtımda hissettim. Camdan dışarıya bakıp evimin gördüğü her şeyi aklıma kazıdım, bir daha buraya dönmeyeceğimi içten içe biliyordum.

“Bu kadar üzülme abla,” dedi kız kardeşim, yanıma yaklaşp benim gibi dışarıyı izlerken. “Buraya veda etmek zorundayız. Gideceğimiz yer gizli bir yer, az insan olacak, bu kadar su sıkıntısı çekmeyeceğiz.”

Onun anlattığı gibi, az insanın bulunduğu, tadı suyun olduğu bir bölgeye gidecektik. Babam bir bürokrattı, mesleğini bırakmadan önce. Bağlantıları sayesinde bize, çok çok az insanın yaşamak için gideceği bu yeri bulmuştu. Buraya gitmek için aşacağımız yol uzun, zor olacaktı ama vardığımızda yaşam şartlarımız iyileşecekti, babamın sözleri bunlardı.

Ayrıcalıklı olmak beni mahcup ediyordu.

“Keşke diğer insanlar için de elimden bir şey gelse.” Onunla konuşuyordum ama beni yalnız ben anlıyordum. “İnsanlara sırt çeviriyoruz.”

“Sen kimseden sorumlu değilsin, ailemizden başkasını umursama. Burada durumlar gitgide kötüleşiyor, artık kalamayız...”

Biliyorum ki bencillik sırasıydı, zaten bu gece ülkemi terk ederek bu bencilliği gerçekleştirmiş olacaktım. Fakat düşünmeden edemiyordum, yerinde olabileceğim o insanları.

“Babam geldi!”

Layla'nın heyecanlı sesini duyunca gözlerimi bahçe girişine çevirdim. Babam artık cansız olan doğanın içindeki evimize yaklaşıp arabayı durdurdu. Aracını üç sene önce değiştirmişti, daha büyük ve konforlu bir klasikti. Babamın arabadan inişini izledim ve kafasını kaldırıp bize baktığında kardeşim ona el salladı. Babam bu evde, gerçeklerin acımasızlığını yeterince fark etmiş ilk insandı.

Annem, "Babanız geldi," diyerek hole indiğinde biz de ona döndük. Babama kapıyı açmak için alçak topukluları üzerinde yürüyordu.

Valizlerimizin yanına yürüdüm, toplamda iki valize en ihtiyacım olacak şeyleri sığdırmıştım. Yardımcımız hemen arkamdan ilerlerken hole çıktım ve annemle kardeşimin valizlerini kapının girişinde gördüm. Bu kadarının bagaja sığacağından emin olamayarak Elena'nın verdiği kabanı üzerime geçirirken babam köşkün basamaklarını çıktı.

"Hazır mısınız?" diyerek açık kapıdan bizlere baktı.

Kardeşim, "Evet babacığım," diyerek istenen cevabı verdi.

Babam yanımıza ulaşınca kuru bir gülümsemeyle önce kardeşimi, ardından beni öptü. Annem babamı karşılayıp omuzlarını okşadıktan sonra babam eğilip valizlerimizi sürüklemeye başladı. Babamın ardından ben de kendi valizlerimi arabaya kadar götürdüm. O sırada, dalları kırık ağacın altında oturup bize bakan ufaklığı gördüm. Elena'nın beş yaşındaki oğlu, mahcup gözlerle bizi izliyordu. Doğrulup yanına ilerledim, ona kollarımı açtım. "Hadi tatlım, gitme vaktimiz geldi."

Bu evde, annesinden sonra en yakın olduğu insan bendim. Çocukları sevdiğim için onunla iletişim kurmakta zorlanmamıştım. Çok ufak, tedirgin, uslu bir çocuktü. Hemen doğrulup yanıma geldiği sırada, "Elena, oğlunu da mı getireceksin?" dediğini duydum annemin.

Bu nasıl bir soruydu böyle? Çocuk kollarım arasına girerken omzumun üstünden anneme döndüm, Elena da omzunda çantasıyla şaşkın şekilde anneme bakıyordu. “Anlamadım efendim?”

“Oğlun?” dedi annem, kollarımdaki çocuğu göstererek. “Bizimle mi gelecek? Ben sadece seni götüreceğimizi düşünüyordum, canım.”

Babam bagajdan kafasını kaldırmış bakarken Layla çoktan arabaya yerleşmişti. Elena, “O benim çocuğum,” dedi, bu soruya nasıl bir cevap vereceğini bilemiyor gibi. “Onsuz nasıl gelirim ki efendim? Ben onun da geleceğini belirtme gereği görmedim, zaten öyle düşündüğünüzü sanıyordum.”

Annem suçlulukla babama doğru baktı, babamsa bu tarafa ilerlemeye başlamıştı. “Bizim ancak beş kişi götürme hakkımız vardı, Susan’a bunu söylemiştim,” dedi babam. “O da senin gelmen konusunda ısrarcı olmuştu.”

Biz dört kişilik bir aileydik ama Tanrı aşkına, Elena’yı da götürmeyi isterken ne düşünmüşlerdi? Çocuğunu bırakacağını mı? Belli ki babam, annemin bunu yardımcımızla konuştuğunu düşünüyordu fakat hiçbirimizin haberi yoktu. “Anne, baba,” dedim, hadleri aşan bir ses tonuyla. “Elena çocuğunu nasıl bırakır, bunu nasıl düşünürsünüz? Küçük çocuk, yer bile kaplamaz ki.”

Elena hızla yanıma, çocuğuna doğru yaklaşıırken babam stresle kafasını kaşıdı. “Roza, kaç kişi getireceğimin haberini verdim, rasgele insanları götüremeyiz.” Elena’ya bakamadan söylemişti bunları. *İnan ki o da senin gözlerini görmeyi istemezdi, baba.*

Yardımcımız bir şey diyecekti ki, “Baba, o tam bir insan bile değil, ufacık bir çocuk,” dedim ve oğlunu Elena’ya verip ailemin karşısına yürüdüm. “Tüm sorumluluğu ben alacağım baba, lütfen böyle bir saçmalığı tartışmayalım.”

Babam, Elena ve oğluna doğru bakıp nefesini üfledikten son-

ra, “Peki,” diyerek gönülsüzce kabul etti. “Dilerim gemiye biniş sırasında sorun çıkmaz çünkü oraya gidememe ihtimalimizi düşünemiyorum!”

Gülümsedim. “Gerekirse ben onu saklarım.” Dönüp omzumun üstünden ufaklığa göz kırptığımda, annesinin boynuna sokularak baktı bana.

Araca yerleştiğimizde babam, babasından yadigâr olan bu eve son kez bakarak arabayı çalıştırdı. Tekerler, yerden bir toz birikintisi kaldırarak buradan uzaklaşırken parmaklarımı cama koyup etrafımı seyrettim. Yolun iki yanındaki ağaçları terk edip şehrin merkezine ilerlediğimizde insan yüzleri görmeye başlamıştık.

Moğala’nın kırsal bölgesinde yaşıyorduk, merkeziyse gösterişliydi. Yaklaştıkça alçak binalardan çok insanların yüzleri dikkatimi çekti. Herkes telaş halindeydi, kimisi yalnız başına kimisi ailesiyle yürüyordu. Gözlerim gergin, umutsuz yüzleri fotoğraflıyordu. Küçük çocuk Alvin hemen yanımda, annesiyle benim aramdaydı ve kız kardeşim diğer cam kenarında oturuyordu.

Serin havanın camda bıraktığı buğuyu silerken havanın karmarmaya başladığını gördüm. Araç yolculuğumuz birkaç saat sürecekti. Şehri arkamızda bıraktığımızda başım hâlâ cama yaslıydı, kabanımın içinde terlemiştim ama çıkarmıyordum. Arabada, beklentinin verdiği korku ve heyecandan kaynaklı bir sessizlik vardı. Babam virajlı yolları o kadar hızlı alıyordu ki bir acelemiz varmış gibi hissettiriyor ve bu aceleci hal beni boğuyordu.

Yolun yarısını bitirdiğimizde başka bir şehirdeydik. Burada sağanak yağmur yağıyordu, bu yüzden insanlar durmuş, belki de aylar sonra ilk kez yağan yağmuru izliyordu. Yüzlerinde tebessüm vardı. Camı aşağıya indirip elimi çıkardım ve yağmur damlalarını parmaklarımda hissedince gülümsedim. Ardından gök gürültüsünü duydum, bu ses kafamın içinde, bir sonraki

yağmura kadar yaşayacaktı. Bir sonraki yağmura duyacağım hasret birazdan başladı çünkü süratli yağmur biz daha fazla ilerlemeden sona erdi.

“Baba,” diyerek dikiz aynasına baktım. “Bu geminin kalkacağından kimsenin haberi yok, değil mi?”

Babam dikkatli gözlerini yoldan ayırmadı. Köşeli, yaşından da genç gösteren yüzünde bir tedirginlik hali vardı. “Hayır, yalnızca gidecek olanların haberi var. Arkadaşlarınıza dahi söylemediniz, değil mi?”

“Söylemedim,” dedim ve babam cevap bekler gibi kardeşime bakınca Layla’nın da istenen cevabı vermesi üzerine babam önüne döndü. Alvin’in bana attığı kaçamak bakışa şefkatli bir gülümsemeyle karşılık verip ben de camdan dışarıya baktım. Hava iyice kararmıştı, sokak lambalarının bazıları yanmıyordu, her yer oldukça ıssızdı. Birkaç kez insan kalabalığının arasından, polis sirenlerinin çaldığı yollardan geçmiştik. Geçtiğimiz her yerde kaos vardı; birçok dükkân, mağaza, işyeri kapalıydı. Marketlerde su bulmak imkânsıza yakındı, insanlar sürekli ve çoklu halde alıyordu.

Ülkemizin dönüşme ve değişme halini izliyorduk.

Her saniyesi derin bir endişeye sebep oluyordu.

Ülkemi terk ederken evimden başka hiçbir şeyi özlemeyeceğimi biliyordum. Çünkü çok yakın arkadaşlarım, geniş bir çevrem yoktu. Okulumu ikincilikle bitirmiştım, bunu yapmak için de hep çok çalışmam gerekmişti. Üniversiteyi İngiltere’de okumuştum ve biter bitmez babam, ülkenin vahametinden ötürü eve dönmemi istemişti. Ailemin, samimi olduğu, eve dahi çağırdığı çevresi vardı fakat ben insanlarla oldum olası hep mesafeliydim. Anlaşması güç birisi olduğum için insanlar da bana aynı mesafeyle yaklaşırdı. Tüm bu sebeplerden ötürü, evimin kendisinden

başka hiçbir şeyi özlemeyeceğimi biliyordum. Hayatım şairane değil, korku filmi diye düşünmemiştim boşuna.

Arabanın yavaşladığını fark ettiğimde başımı ağır ağır kaldırdım. Sarı saçlarımı yanaklarımdan çekip nereye geldiğimize bir baktım ve çok aramama gerek olmadan büyük, karanlığa rağmen endamını gösteren gemiyi gördüm. Dolunay ışığı geminin yüksek katını aydınlatıyordu, oradaki birkaç insanı görmüştüm. Babam aracı tamamen durdurunca kardeşim ve annem de etrafına bakmaya başladı, Elena ile Alvin de geldiğimizi anladı. Bir adam araca yaklaşmaya başladığında ise babam kapısını açtı.

“Siz arabada kalın,” dedi babam, anneme bir bakış atarak.

“Tamam, bekliyoruz,” dedi annem.

Hava almak için kapıyı araladım ve babamın ilerleyişini izledim. Aracın önündeki adamla el sıkıştı ve kısa bir konuşma gerçekleştirdi. O sırada gemiye bakıyordum, sanırım dikkat çekmemesi için ışıkları yanmıyordu. Sudan yükselen o hırçın dalgalar öyle sesliydi ki birkaç saniyeliğine başka bir dünyaya sürüklendim.

Alvin’in annesine, “Bu gemiye mi bineceğiz?” diye fısır fısır sorduğunu duydum.

Elena çok hoş bir kadındı, sadece görüntüsüyle değil, kişiliğiyle de göz dolduruyordu. Oğlunun başını şefkatle okşayıp, “Evet canım,” dedi. “Görüyorsun ya, çok büyük. Birbirimizden asla ayrılmamalıyız, tamam mı?”

Oğlu bir yetişkinmiş gibi kolayca anlayıp parmaklarıyla oynadığında masum yüzüne gülümseyerek baktım. Çok geçmeden annemin kapısı aralanınca o tarafa baktım, babam o adamla arabanın içine doğru eğilmişti. “Haydi,” dedi bizlere. “İnin.”

Ailemle beraber arabadan indik ve babamın bagajdan çıkardığı valizleri aldık. Kardeşim valizini güçlükle çektiğinde babam

ona kıyamayıp valizlerini aldı, kendimi valizimle beraber gemiye götürürken yüzümde rüzgârı hissettim. Bu sırada babam aracımızın anahtarını az önce konuştuğu adama vermiş, arkamızdan yürümeye başlamıştı. Acaba geri dönüp o arabamıza bir daha binebilecek miydik?

Önüme dönünce bir yabancı adamın, geminin merdivenlerinden hızlıca indiğini gördüm. Babama bir bakış atıp benim valizimi almak için yanıma dek geldi. “Teşekkür ederim,” dedim.

“Rica ederim,” dedi, genç adam.

Adamın arkasından basamakları çıktım, ilk kez büyük bir gemiye bineceğim için bakışlarım merakla dolaşıyordu etrafta. Adam, diğer valizler için de babama yardımcı oldu ve ailem de arkamdan geldi. Geminin burnundaydık, burada kimse yoktu. Adam, bir siyah kabanın içinde kalmış boynunu çıkarıp yolu gösterdi. “Efendim, buradan,” dedi.

“Roza, bekle,” dedi babam çok ileriden gittiğim için ve önüme geçti. Kız kardeşim ve annem etrafı ilgiyle izleyerek bana yetişirken Elena oğlunu sıkıca kucaklamıştı. Layla kolumdan çekiştirip, “Çok güzel değil mi?” diye sordu.

“Çok büyük,” dedim sadece.

“Çok heyecansızsın,” diyerek bana gözlerini devirdi ve babama yetişerek koluna girdi. Babamın arkasından ilerleyişimi sürdürürken hakikaten burada havanın soğukluğunu hissettim. İlk katı çıktıktan sonra geminin etrafını dolandık ve adam bizi büyük, geniş kapılardan içeriye geçirdiğinde kendimizi ikinci katta bulduk. İkinci katta sıralı odalar vardı, bir sürü kapı görüyordum. Koridor iki-üç kişinin yan yana durabileceği kadar genişti ve yerlerdeki ahşap cilalanmış gibi parlaktı. Tepedeki avizeler tüm katı aydınlatmıştı. Lüks, şatafatsız, ihtiyaç halinde kullanılacak harika bir gemiydi.

Kız kardeşim, “Odalarımız ayrı, değil mi baba?” diye sordu, kocaman bir gülümsemeyle.

Babam ona susmasını uygun gördüğünü anlatan bir bakış atarken, “Evet canım,” demeyi de ihmal etmedi. Babamın kardeşime karşı büyük bir tahammül ve sabrı vardı, açıkçası hiçbir zaman bu kadar sabırlı olamamıştım.

O sırada adam, “Buradan efendim,” deyince dikkatlerimiz sol tarafa döndü. Yanına yaklaştığımız bir kapının önünde durup, “Burası sizlerin odası,” dedi anne ve babama. Ardından koridordaki diğer kapıları gösterdi. “Bu üç ayrı oda da hanımefendilerin.”

Babam ve annem, bize yardımcı olan adamın teşvikiyle kapılara uzandılar. İlk giren annem oldu, karanlık olduğu için pek göremedim ve adam bizlerin odaları için de aynısını yapıp kapılarımızı nazikçe açtı, böylelikle yolculuğumu geçireceğim bu odaya girmiş oldum. Kardeşim yanımdaki odaya, Elena ve oğlu da diğer odaya girdi. Kapılarımızı kapatmadan ailemle birbirimize bakarken beyefendi valizlerimizi bize iterek, “Siz gelen son konuklarımızdınız,” dedi. “On dakika içinde gemi hareket edecek. Yarım saat içinde de kaptanımız sizlere bilgi vermek için teras katındaki yemek masasında olacak, yolculuğumuzun ciddiyetinden haberdar olmak için lütfen bize katılın.”

Babam hepimizin yerine, “Evet, elbette,” diye cevap verdi.

Adam saygıyla selam verip kattan uzaklaştığında ailemle bir arada kaldım. Hepimiz önlerinde durduğumuz kapıdan birbirimize baktıktan sonra babam üzerindeki ceketini çıkararak, “Odalarınıza girin,” dedi. “Ben kapınızı tıklatmadan da dışarıya çıkmayın. Dinlenin, yarım saat sonra görüşelim.”

Babamın bizi teselli edecek vakti yoktu, çok düşünceliydi. Annemle beraber odalarına kapandıklarında, kız kardeşim om-

zunu silkerek meraklı bir ifadeyle bana baktı. “Odalar aynı mı? Seninki daha büyükse değişebilir miyiz?”

“Anlamsız arzuların beni deli ediyor,” diyerek odama çekildim ve kapımı kapattım. Sırtımı, kapattığım kapıya yaslayıp hapsoldüğüm karanlıkta bekledim. Dolunay ve yıldızların ışığı, camlardan sızıp içeriği aydınlatmıştı. Tüllerin içindeki geniş yatağı, iki kapaklı kıyafet dolabını, boy aynasını, ahşap masayı ve yerdeki halıyı seçebiliyordum. Kendimi yatağın ucuna bırakıp kabanımı çıkardım ve oturup dışarıdaki okyanusa doğru baktım.

Her zaman kendi odasına kapanan, yalnızlığıyla vakit geçiren birisi olarak bu odadaki ıssızlık beni ürpertmemişti. Genelde ışıkları yakmayı bile sevmezdim, karanlığa karşı bir sempati vardı. Ellerimi, çıplak kalan kollarımda dolaştırarak bir süre etrafıma baktım. Abajur, yakmayı istesem bile biraz uzağımdaydı. Haftalarımı burada ne yaparak geçirecektim, bilmiyordum, yapabileceklerim sınırlıydı. Çizmelerimle cam kenarına yürüdüğümde zeminin yumuşak hareketini hissettim ve hareket ettiğimizi anladım. Yolculuğa başladığımızı fark etmemle kalp atışlarım hızlandı.

“Bu bilinmezlik beni korkutuyor, ya gideceğimiz yerde hiç evimde gibi hissetmezsem?” Öyle bir lüksüm mü vardı? Hislerim kimin umurundaydı?

Gemi yolculuğa başladığı için suyun dalgaları geminin ilk katına kadar sıçradı, camlara dokunan ama beni rahatsız etmeyen rüzgâr yoğunlaştı. Tek elimi cama koydum ve karanlığın içinde, belirsizliğe doğru ilerlerken dudaklarımı ısırdım.

Bir süre sonra valizimi açtım ve içindekilere bakıp uzun kollu bir triko kazak çıkardım. Bacaklarımda, vücudumu saran bir pantolon ve dizlerime kadar uzanan çizmelerim vardı. Tişörtümü yatağa bırakıp bu trikoyu giydim ve fırçayla sarı, neredeyse

her zaman hırçın olan saçlarımı düzelttim. Taradığım saçlarımı iki yanımdan aşağıya, beyaz kazağımın üstüne bırakırken de ellerimin soğukluğuyla ürperdim. Benim için mevsim, zaman ve yer fark etmezdi, ellerim hep üşürdü. Fırçamı, uzanıp yatağın yanındaki şifonyere bıraktım ve kalçamın üzerine geri otururken kapıdan gelen sesi duydum. “Roza,” diye kısıkça seslendi babam. “Yukarıya çıkacağız.”

“Geliyorum baba.”

Başka bir ses daha duydum, koridordan birileri geçiyor olmalıydı. Acaba bu büyük gemide kaç insan vardı? Çok olmadığını biliyordum. Belki otuz, belki kırk? Doğrulup ayaklarımı yere bastım, kapımı açıp koridora baktım. Annem, babamın ceketini düzeltiyor, bir şeyler söylüyordu. Kardeşim bir kürkle odasından çıkarken benimle göz göze gelip, “Nasıl olmuşum?” diye sordu.

“Çok hoşsun,” diyerek odamdan çıktım ve annemler bize doğru bakarken başka bir açılan kapının sesine kulak verdim. Sağ cephedeki odadan bir çift çıkarken bizi fark edip başıyla selam verdiler. İlk yolcularla karşılaşmışım. Babam nazikçe selamını alıp, “Hadi kızlar,” dediğinde Elena’nın odasına baktım. “Baba, Elena ve oğlu?”

“Canım, onlar odalarında yiyecek, Alvin uyumuş,” dedi annem, bana sikkın bir bakış göndererek.

Gözlerimi kısıp kapımı kapattım, annem ile babamın arkasından yürüdüm. Kız kardeşim koluma girip benimkinden biraz daha koyu görünen saçlarıyla bana döndü. “Sence... gemide hiç yakışıklı var mıdır?”

“Yakışıklı vardır ama güzel kız var mıdır bilemiyorum,” diyerek takıldım ona.

Tamamen espri yapmak istemiştim ama bana dik dik bakıp kolumdan çıkınca dudağımı ısırdım. Yaklaşıp babamın koluna

girdi ve onunla konuşmaya başladığında arkalarından takip ettim. Annem kısa bir an omzunun üstünden bana bakıp kontrol ettikten sonra merdivenleri çıktı. Terasa giderken bazı insanlar da bize katıldı. Herkes tanıdığıyla, ailesiyle beraber yemek için en üst kata çıkıyordu. İnsanlar gemiye bindikleri an o hayatlarını geçmişte bırakmış gibi gülümsüyorlardı. Gözlerim merakla kadrajıma giren herkesin yüzüne baktı ve ailemle beraber geminin terasına çıktığımızda dudaklarımdan hayret dolu ses çıktı. Yolculuk yasaktı, bu yüzden civarda başka hiçbir gemi yoktu. Hiçliğin içinde, derin bir okyanusa doğru açılıyorduk.

Annem, “Roza,” diyerek nazikçe koluma girdiğinde bakışlarımı kalabalığa çevirdim. Uzun bir masa vardı, yiyecek ve içeceklerle donatılmıştı. Şamdandaki sedefli mumlar görüş alanımızı aydınlatıyordu. İnsanların bir kısmı masanın etrafına yerleşmiş, bir kısmı yerleşmek üzereydi. Bir çalışan babama, “Sizi böyle alayım,” diyerek yerimizi gösterdiğinde oraya ilerledim.

Babam, annemle yan yana otururken biz de kardeşimle tam karşılırlarına oturduk. Herkes yalnız yanındaki yakınıyla konuşuyor, birbirlerini merakla süzüyordu. İstemsizce insanları saydım ve toplamda on beş kişi olduğumuzu anladım. Kendimi, şık giyimli bu insanların arasında biraz gösterişsiz hissederek ellerimi masanın altına götürdüm ve kalbim hırçınca çarptı. Tanımadığım bu kadar insanla bir arada olmak istemiyordum, kendi yalnızlığımı tercih ederdim.

Kardeşim, “Şu çocuk yakışıklıymış,” diyene kadar başımı kaldırmadım.

Baktığımda da masanın diğer ucundaki bir çocuktan bahsettiğini anladım. Kardeşim kadar gençti, esmerdi, yanında annesi olduğunu tahmin ettiğim kadınla oturuyordu. Kız kardeşim, bana her zaman çok güzel gelmişti, benim için onun güzelliğine

eş bir insan yoktu. Dizindeki elini sıkıp, “Bu gece beraber uyu-
yalım mı?” diye sordum ona.

Bunu istememe şaşırmış şekilde bana döndü, renkli gözlerini
şüpheyle kıstı ve sonra bir kahkaha attı. “Korkuyor musun?”

“Hayır canım, ne münasebet!”

“Tabii tabii...”

“Sevgili konuklarımız,” diyen bir adamın sesini duyduğumuzda gözlerimizi kaldırdık ve herkesle eşzamanlı olarak sustuk. Masanın başına, kabanı içinde bir beyefendi ile kaptan olduğu belli olan bir adam yaklaşmıştı. Kaptan kıyafeti ile şapkası dikkatleri çekiyordu. Yemekteki tüm konuklar kendilerine dönünce adam gülümseyip, “Ben *Eros*’un sahibi Adam, arkadaşımızsa kaptanımız,” dedi. “Öncelikle hoş geldiniz, umarım hepiniz iyisinizdir. Odalarımızın her birini sizler için hazırlattım.”

Konuklardan memnuniyet dolu sesler çıkınca adam gülümsemi. Elli yaşlarına yakındı, babamdan biraz büyük görünüyordu. Saçının bir kısmı kırılaşmıştı, elleri kumaş pantolonunun ceplerindeydi. Tasalı görünmüyordu, dikkatle bizi inceliyordu. Kaptan ise daha gençti, benden biraz büyüktü. Daha saygılı olduğu duruşundan dahi belliydi, göz göze geldiğimiz küçük bir an oldu ve geminin sahibi konuşmasını sürdürdü.

“Bu yolculuğumuz oldukça gizli olmakla beraber uzun ve zor olacak. Sahil güvenliği bulunan yerlerden geçemeyeceğimiz için güzergâhımızı değiştirdik. Bu da yolculuğumuzu daha güç kılacaktır.” Yanına dönüp kaptana baktı. “Fakat kaptanımız bu yolculuk için elinden geleni yapacak. Şu an güverteyi yardımcı kaptanımıza emanet etti, sizlerle tanışmak için. Kendisi tüm yolculuğun huzurlu ve endişesiz geçmesi için elinden geleni yapacak.”

Kaptan bir adım öne çıkarak başındaki denizci şapkasını eline aldı. “Evet efendim,” dedi net bir sesle. “Huzurlu bir yolcu-

luk geçireceksiniz, ben ve yardımcı kaptanımız sizler için her türlü kolaylığı sağlayacağız.”

Konuklardan birisi, “Çok seviniriz,” diyerek hoşnutluğunu belli etti.

Diğer konuklar da memnuniyetlerini belli edince kaptan geriye çekildi. Gemi sahibi -buradaki herkesin parasından büyük pay alan- adam gülümseyerek masamızı gösterdi. “İki şefimiz var, size yardımcı olacaklar. Yemeklerinizi incelikle yaptılar, lütfen...”

“Katılabilir miyiz?”

Kaba bir erkek sesi duyduğumuzda adamın konuşması bölündü ve tüm eğik başlar kalktı. Sesi takip ederek kafalarımızı çevirdiğimizde terasın girişinde dikilen üç adam gördüm. Benimle birlikte herkes oraya döndüğü için adamlar gözlerini masadaki bizlere çevirdi ve üçü de sırasıyla her birimizin yüzüne baktı. Diğer ikisi gerideyken mavi gözlü adam biraz daha önde, masaya en yakın duran kişiydi. Sormasına rağmen kimseden ses çıkmayınca buraya doğru yaklaşmaya başladı ve gemi sahibi adam, kaşlarını hafifçe çatarak bu adamı süzdü. “Çıkaramadım, tanışıyor muyuz?”

Yabancı, “Hayır,” dedi ve muhtemelen konuşması bittikten sonra adamın oturacağı sandalyeyi çekerek oturdu. Ellerini masanın iki yanına koyarak iyice yerleştiğinde, gemi sahibi adam bariz bir şok ve öfkeyle çenesini kaldırdı.

“Kimsin sen soytarı! Buraya nasıl çıktın, aşağıdaki kaptan ve yardım...”

Terasın girişindeki iki adam süratle buraya yürüyüp gemi sahibi adamı kollarından kavrayınca masadan bir çığlık koptu ve ellerim titredi. Babam ve annemle göz göze geldikten sonra kardeşimin eline uzandım. İnsanlar korkarak masadan kalkarken kaptan hücumla masaya oturan adama doğru yaklaştı. “N’apıyorsun be adam! Kimsin sen!”

İki adam, gemi sahibi adamı kollarından tutarak sürüklemeye başlayınca babam bir anda sandalyesini iterek doğruldu ve konuşmak için ağzını açmıştı ki nereden çıktığını sonradan anladığım bir silah ona doğruldu. Annemle kardeşimin çığlıklarından sonra vücudum komut almış gibi sandalyeden fırladı ve masanın başına oturan silahlı adam, babama acımasızca bakarak konuştu. “Yerinize oturunuz beyefendi.”

“Ha... hayatım!” dedi annem, babamı oturtmak için kolundan tutarak.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra babam kıpkırmızı olmuş yüzüyle sandalyesine yerleşti ve gemi sahibi adam aşağıya sürüklenirken silah tutan adam babama memnun olmuş şekilde bakıp masaya döndü. Bu sırada kaptan, silahı görerek doğrulmuş ve telsizine uzanmıştı. Adam, sert bir bakışla ona dönüp, “Bence görev yerine dön,” dedi. “Yardımcı kaptanın iyi durumda değil.”

Korkuyla kesilen nefesleri duydum ve kaptan bir anda terasta koşup geminin içine inmeye başladığında, masadaki adam bizlere döndü. Sandalyesine rahatça yaslanıp elleriyle koltuklarımızı gösterdi. “Yerlerinize oturun.”

Elinde bir silah olduğu için kimse adamın lafını ikinci kez tekrarlatmayı istemedi, sandalyelerin gıcırdama seslerini duydum ve herkes yerine oturduğunda vücudum titredi. Gemimize usulsüzce binen bu adam, herkesin yerine oturmasını izleyip takdir ettikten sonra başını sol çapraza, bana doğru çevirdi. İnsanlar kaskatı kesilmiş, sadece tedirgin ifadeyle birbirine bakarken o doğal bir rahatlıkla bana bakarak başını yanına eğdi. Benim saçlarıma yaptığı gibi yoğun rüzgâr onun da saçlarını dağıtmıştı. Onu, bu masadaki herkesten daha gösterişsiz yapan keten, süt renginde gömleği ile pantolonu, uzun postalları vardı. Silah olan

elini yavaşça masaya indirerek, “Sizin bir sandalyeniz yok mu?” dedi, alay eder gibi, soğuk bir sesle. “Yerinize oturduğunuzu göremiyorum.”

“Roza!” dedi annem ve babam, aynı anda. Sanki hemen oturmamı istiyorlardı.

Bir korkusuzluğun esiri halinde kaşlarımı kaldırdım ve oturmak yerine öne eğilip ellerimi ahşap masaya koydum. Adamın yüzünde sesindeki gibi bir alaycılık oluşurken, “Sen kimsin?” diye sordum. “Bize ne yapmak için buradasın? Bir yolcu değil mis...”

“Ben kaptanınıam,” dedi adam, sözümü kabaca keserek. Gözleri kimseyle uğraşmak istemiyormuşçasına tahammülsüz, sert bakıyordu. Saçları kara, gözleri mavi, teni parlak beyazdı. *Sonra anladım, o gece, denizden daha hırçın birisini tanıdım.* “Bu gemi, ikinci bir arzuma kadar benim, Roza.”

Düzenleme
Ny.ozlem

“KORSAN”

Gemi ve buradakiler, ikinci bir emre kadar kimsenin değil. Söylemek istediğim buydu.

Bu adamı tanıyan kimsenin olmadığı, masadaki korku ve sessizlikten belliydi. Hiç kimse ona kim olduğunu ve ne yapmak istediğini sormayı istemiyor gibiydi. Herkes kocaman açtıkları gözleriyle onu izliyordu. Kendimi, o tabanca babama döndüğü an ayakta bulmuştum ve o bana, ikinci arzusundan bahsettiğinde sandalyeme geri sinemeyeceğimi biliyordum.

Kimisinin gurur, kimisinin cesaret diyebileceği bir duyguyla ayakta kalmaya devam ettim. Kristalimsi mavi gözler, bu meydan okumamın bir değeri yokmuş gibi alayla parladığında, kendimi utanç içinde hissederek, “Bu geminin sahibi Adam, siz değilsiniz!” dedim bu küstah adama. “Herhalde delisiniz, veyahut haydut! Zaten bir kaptanımız var, bu da size ihtiyacımız olmadığı anlamına geliyor! Lütfen burayı terk edin!”

Masadaki gözler, uzun konuşmamdan sonra bana dönse de ben bir korkaklık belirtisi olmasın diye gözlerimi kaçırmıyordum. Nasıl hissettiğimse bu kendini bilmez adamın hiç umurunda değildi. Gözlerini açık açık yüzümde dolaştırıp, “Hep bu anı mı bekledin?” dedi, sesinin tok bir tonu vardı. “Hep kaçırılmak ve buna karşı çıkmak için beklemiş gibisin.”

Ne alaycı herif ama! Ciddiye alınmamak yanaklarımı kızarttı, gururumu incitti. Masadaki ellerim yumruk halini alırken, “Roza!” dedi babam, endişeli sesiyle. “Yerine oturmanı istiyorum!”

Evet, babam iyiliğim için böyle diyor ama... bu adam kimdi ki benimle böyle konuşuyordu! “Kaçırmak mı? Sen beni kaçırdığını mı söylüyorsun? Suç bu farkında mısın? Herkes duyuyor, görüyor musun? Beyler hanginizin telefonu var? Baba, lütfen polisi arar mı...”

“Gerçekten denizin ortasında polise ulaşacağını mı düşündün?” dedi bu pislik ve beni daha da deli eden bir şey yaptı, söylediklerimi eğlenceli bularak dudaklarını kıvrıdı. “Dahası, bu seyahatinizi gizli ve yasak şekilde gerçekleştirirken?”

Bir kez daha ayrılan dudaklarımın arasından yalnızca kuru rüzgâr girdi. Doğruyu söylemesinden ziyade bizim burada olduğumuzu, bu gizli seyahatimizi nasıl bildiği düşüncesiyle sarıldım. “Sen... sen ne sandın bilmiyorum ama bu bir seyahat ve seni alakadar etmez! Burada ne amaçla bulunuyor...”

“Roza!” diyen bu kez annemin çığlığa benzer sesi oldu. “Sen burada, bu konuşmayı yapacak kişi değilsin. Bu adam kimse baban ve beyler konuşur, rica ederim yerine otur.”

Annem tam da kendi düşünce yapısıyla uyumlu bir cümle kurmuştu. Ona hak vermek aklımın ucundan geçmezdi ama hak versem bile kimse ayağa kalkıp bu yabancıya had bildirmiyordu. Gözlerimi masadaki erkeklerde dolaştırıp, “Beylerin hiçbirisi konuşmuyor!” dedim. “Bir silah çıkardı diye bu adama korkuyla bakıyorlar! Burada kaç kişisiniz, kalkıp şu adama hadini bildirin!”

Elimin kalkıp o adamı işaret ettiğini sonradan fark ettim ve yemek masasındaki adamların gözlerinde utandırıldıkları için

bir öfke sezdim. Hepsinin yüzü kızardı ve aralarından birisi şu adama dönüp, “Sen bir korsan mısın?” diye sordu.

Korsan sözcüğü geceyi gündüzden ayıran ay gibi saf bir parıltıyla zihnime döşendi. Bu varsayımı kafamda birkaç saniye çevirdim ve yabancıya tekrar dönünce, onun konuşan adama ciddiyetsizce baktığını gördüm. Eli masanın üzerindeki silahı hâlâ tuttuğu için tehdit altındaydık. “Doğru,” dedi varsayımı onaylayarak. Masadaki herkes birbirine bakarken kardeşim gözlerini aileme kaydırды. “Siz beyler, karşıma çıkmamakla iyi yapıyorsunuz. Altını çizmek isterim ki elimdeki silah dolu ve sizlere karşı kullanmaktan çekinmem. Fakat hanımefendilere silahımı doğrultmam...” Sanki bunun için övgü almak istiyor gibi her birimize baktı fakat kimse onu tebrik etmeyince omuzlarını düşürerek ofladı. “Neyse, sadede gelem. Tekrar edeyim, gemi ikinci bir emrime kadar bana ve yoldaşlarıma ait. Çıkarlarım sağlandığında gemiyi ve sizleri serbest bırakacağım. Bu vakte kadar sizden uyum ve itaat bekliyorum.”

Arzularını, beklentilerini bu kadar arsızca dile getirmesi bende öyle bir hayret bıraktı ki bu pislik gözlerini bana çevirdiğinde halime bir daha dudak kıvrıldı. Gözleri gördüğüm en soğuk bakışları saklıyordu, bu yüzden o dudaktaki ince davranış hiç samimi hissettirmiyordu. Sinirden heceleyip, “İkinci bir emir? İtaat? Uyum mu?” dedim. “Bizlere bunu söylemeniz, bizleri bu kadar küçük görmeniz bile hakaret gibi! Terbiyesiz, saldırgan birisiniz!” Masadan geriledim, çizmelerim hırsıyla yere çarparken üst güverteye kadar ilerleyip aşağıya sarktım. “Hey, beyler! Kaptan ve yardımcıları, buraya bak...”

“Roza!” derken babamın sesi bu kez gür yankılandı ve sandalye devrildi. “Kız kardeşini de alıp odana in, biz bu adamla...”

“Elvis,” dedi korsan, söz keserek. “Adım Elvis, baylar.”

Demek adı Elvis'ti.

Bana itaat etmeyi emreden bu adamın ismi falan umurumda değildi. Dönüp babama konuşacakken merdivene doğru ilerleyen adamı görüp ellerimi çektim. Adam soğuk bakışlarla bana bakıp basamakları hızlıca çıktığında kendimi korumak için geriledim. Babamın yanıma doğru yürüdüğü gözlerime çarparken, "Kollarından sürükleyip götürdüğünüz o adama ne yaptınız?" diye sordum. "O bu geminin sahibi, böyle davranamazsınız!"

Babam yanıma ulaştığında bana tüyler ürperten bir kızgınlıkla bakarak arkasına çekti bedenimi ve önüme geçtiği sırada bir konuk daha masadan kalktı. Babam, buraya çıkan diğer hayduta bakıp, "Beyler, hanımları odalarına gönderelim," dedi. "Biz bize konuşalım. Eminim anlaşılmayacak hiçbir şey yoktur."

Başımı çevirirken önce annemin gözleriyle bir araya geldim. Bana, babamın kalktığı yeri gösteriyordu oturmam için. Kız kardeşimse elini ağzına koymuş, korkuyla bakıyordu. Bir sandalye daha çekildikten sonra Elvis, elinde silahıyla ağır ağır yürümeye başladı. "Hanımlar tabii ki odalarına çekilebilir ama öncesinde odalar aranacak, bu sırada hanımlar yemeklerine dönebilir. Beyler, sizler varlıklı adamlarsınız, buraya kadar çıkarmamışsınızdır ama eminim odalarınızda silahlarınız vardır." Onunla beraber olan adama baktı. "Arkadaşlarım odalarınızı arayacak, yeterince savunmasız kaldığınızda sizi odalarınıza uğurlayacağım."

Masadan kalkan diğer adam, "Odalarımızı ne hakla arayacaksınız?" diye sordu bu pisliğe. "Soysuz bir hırsız mısınız siz? Ne kadar istiyorsunuz? Ne kadar para, ne kadar ganimet?"

Adının Elvis olduğunu öğrendiğim adam konuşan konuşğa bir vakit bakıp sonra merdiveni çıkmış arkadaşına döndü. "Duydun yoldaşım, adamın odasında para ve ganimetler varmış, onları da alın."

Konuk hiddetinden konuşamadı, ağzını açıp kapadıktan sonra, “Ne kötücül adamsınız siz!” dedi, tartışmaya hazır şekilde. “Hanımları ve çocukları korkutuyorsunuz, buna bir an önce son vermelisiniz!”

Babam da söz alıp, “Kesinlikle!” diyerek söylenenleri onayladı. “Amacınız konusunda daha açık olun, emin olun uzlaşabiliriz. Hanımlar burada kalsın, biz aşağıya inip konuşalım.”

Korsan, babamın söyledikleri anlamsızmış gibi hızlı hızlı kafa sallayıp, “Bir sürü söz, kafamı ağrıtuyorsunuz,” dedi, azarlarcasına. Tırnaklarım avuçlarıma batana kadar sıktım yumruklarımı. “Çocuklar ve hanımlarla aram her zaman iyi olmuştur, benden korkmalarına gerek yok...” Elindeki silahı sallayarak masadaki kadın ve çocuklara baktı. Gülümseyip tekrar babama ve konuğa döndü. “Tabii beyler, sizlerle ne yaparız bilemiyorum. Öncelikli olarak masaya yerleşin, biraz sabır ve itaatle yemeklerinize devam edin. Biz yapmamız gerekenleri tamamlayınca sizleri odalarınıza kadar uğurlayacağım.” Bunları söyledikten sonra da çenesiyle silahı işaret etti.

Babam ve ayaktaki konuk duyduklarından sonra göz göze geldiler. Bu gemideki herkes adına yapılacak en sağlıklı şeyi düşünmeleri için çok az vakitleri oldu ve ardından babam, “Şimdi oturalım,” dedi, yüzünü adama kaldırarak. “Fakat dediğim gibi, hanımlar ve çocuklar güvenli alanlarına dönünce sizlerle konuşalım.”

“Bir düşüneceğim,” dedi korsan ama hiç düşünecekmiş gibi değildi, umursamazca elini savurmuştu.

Göğsümden içeriye rüzgârdan daha hoyrat bir duygu sızdı. Nasılsa hissetmiş gibi, onlara beslediğim öfkeyi görmek için korsanın gözleri bana kaydı ve dudağında alaycı bir gülümseme olduğu sırada babam beni masaya doğru çekti. Yumruklarımı

sıkarak yerime oturdum ve babam da karşıma yerleşince ayakta kalanlar sadece bu iki korsan oldu. Yanına oturduğum an kız kardeşim elimden tutup korku dolu gözlerle baktı ve fısıldadı. “Sana bir şey yapacak diye korktum! N’apıyorsun?”

“Keşke deneseydi de ona gününü gösterseydim!” dedim düşmanca bakışlarla.

“Hayatımda ilk kez gerçek bir korsan görüyorum, onlar ne zamandan beri Moğala’da yaşıyorlar?”

“Nerede yaşadıklarını bilmiyoruz kardeşim.”

Annem, masaya oturduğunda babamın kolundan tutup kulağına fısıldadı. Masadaki diğer konuklar da kendi aralarında konuşunca, Elvis denen adam rahatsızlık duymuş gibi masaya yaklaştı ve herkesin gözlerinin içine bakınca sessizlik oluşmaya başladı. Sonra ağır ağır başını salladı. “Yemeklerinizi yiyebilirsiniz.”

Kimse bu doğrultuda hareket etmeyince beyefendi (!) kendisine en yakın oturan adamın kaşığı aldı ve kendisine uzattı. Adam, masadaki herkese bir göz atıp kaşığı aldı ve çoktan soğumuş çorbadan içmeye başlarken çok tedirgin göründü. Çünkü hemen diğer tarafında bir silah vardı. Konuklar muhtemelen kaşığı bu adamın elinden almamak için kendileri çorbayı içmeye başlayınca yüzümü buruşturdum. Neden bu pislige itaat ediyorduk. Pekâlâ o silah suratıma doğrultulsa korkudan bayılabildim, hak vermek lazımdı ama... gururum incinmişti.

Korsan, büyük çoğunluğun yemeğe başladığını görünce iki adım kadar uzaklaştı bizden. Yanındaki diğer pislige döndü. “Martin nerede?” diye sordu.

Böylelikle diğer korsanın sesini ilk kez duydum. “Odaları arıyor.”

Aynı yaşlarda görünüyorlardı. Elvis’in saçları koyu ve cildi açıkken gözleri şeytan gibi mavi mavi parlıyordu. Yoldaşım diye

bahsettiği adam da koyu saçlı, koyu tenliydi, yanakları güneşte yanmış gibiydi. Sıcak bölgede yaşadığı belliydi. Boyları hemen hemen aynı uzunluktaydı, geniş omuzlulardı ve her an üstlerinden uçacakmış gibi ince kumaş gömlekler giymişlerdi. Elvis'in diğerlerinden üstün olduğu emir vermesinden belliydi ama yakınlıkları içten görünüyordu.

“Roza!” diyerek fısıltıyla seslendi annem bana ve bakışlarım ona döndü. Kaşlarını çok derinden çatıyordu. “Bu haydutlarla göz göze gelme sakın!”

Annem için göz göze gelebileceğim erkekler sınırlıydı, aynı zamanda beni ve kardeşimi bu soytarılardan korumak istiyorlardı. Babam gergince gömlek düğmesini açarken başımı öne eğdim ve insanların birbirine gönderdiği tedirgin bakışlar esnasında merdivenden çıkıldığını duydum. Şöyle bir dönüp bakmamla da tanıdık yüzleri görmüş oldum. Bu iki adam da merdivene doğru dönüp gelen arkadaşlarına baktılar.

“Elena, Alvin,” dedim endişeyle. Üçüncü işgalci adam, Elena ve Alvin'i buraya çıkarıyordu.

Ailem de isimlerini duyunca onlara baktı, masadaki konuklar da. Elena oğlunu kucaklamış, göğsüne bastırmış, kolunu tutan adama öfkeyle bakıyordu. Adamsa ifadesiz şekilde arkadaşlarının yanına yürüyordu. Elvis onun yanında kadınla çocuğu görünce, “Yalnız iki kişi mi vardı?” diye sordu.

Adam başını sallayarak cevap verdi ve Elena bir daha kolunu çekip uzaklaşmayı deneyince Elvis başını salladı. Bunun üzerine adam Elena'yı bıraktı ve annem huzursuz olmuş şekilde, “Elena bizim hizmetlimiz,” dedi. “Zararsız, kendi halinde bir kadın. Bir şey yapmayın ona.”

Elvis annemi dinlemeden kadına doğru yaklaşıncı, “Çocuk korkacak,” diyerek hırçınca kendimi duyurmaya çalıştım.

Elena geriye kaçmayı deneyince, “Sakin ol,” dedi Elvis ve doğrudan onun kucağında tuttuğu oğluna eğilerek yüzüne yakından baktı. Çocuk meraklı, biraz da korkmuş görünerek burununu kırıştırınca, Elvis onu ilgiyle inceledi. “Doğru mu? Annen zararsız mıdır? Bize bir şey yapmayı ister mi sence?”

Küçücük çocuğa sorduğu sorulara karşı hayret dolu bir ses çıkardım ve Alvin etrafına bakıp tekrar adama dönerken, “Sen kimsin?” diye sordu.

Elena çocuğuyla birlikte uzaklaşmayı deneyince korsan bozuntusu hiçbir şey demeden onun uzaklaşmasını izledi. Daha çok çocuğa bakıyordu. Elena yanıma doğru geldiğinde ayağa fırlayıp istemsizce Alvin’e dokundum. “Uykundan mı uyandın canım?”

“Evet efendim,” diyerek oğlu yerine cevap verdi.

Elvis bize karşı olan ilgisini kolayca kaybetmiş gibi arkadaşına döndü. Silahını ona doğru uzattı ve avucuna koyarak, “Masadan kalkan olursa silahı kullan,” dedi. Adam gözünü bile kırpmadan onaylayınca Elvis bizlere döndü. “Dostum emirlere büyük bir sadakatle bağlıdır, bu yüzden masadan kalkmanızı önermem.” Kafasını bana çevirip eliyle sandalyemi gösterdi. “Ayrıcalıksızsın, bu yüzden sen de otur.”

Dişlerimi sıktım ve Elena korkuyla boştaki tek sandalyeye otururken ben de yerime oturdum. Elvis memnuniyetle dudaklarını kıvırdı ve silahı verdiği değil de diğer arkadaşının göğsüne vurdu. “Hadi Ares, inip son kez kontrol edelim.”

Artık üçünün de adını biliyorduk fakat gerçek isimlerini neden yanımda açıkça söyleyebiliyorlardı, anlamıyordum. Ben olsam, kaçırmakla tehdit ettiğim insanlarla bunu paylaşmazdım. Yalnızca bu da değil, sanki bunu hep yapıyorlarmış gibi zahmetsizce ve organize hareket ediyorlardı. Bu iki haydut merdiveni

inip uzaklaşırken kaptan ve yardımcılarını, şeflerin nerede olduğunu düşündüm.

Elvis ve diğeri burayı terk edince masadaki insanlar birbirine dönüp fısıldaşmalara başladı fakat kalan tek adam Martin, masaya yaklaşp silahın ucunu ahşap düzlüğe koydu. Dikkatleri üzerine çektiğinde herkese duygusuz gözlerle bakıp parmağını susmamızı belirtmek için dudaklarına götürdü.

Aileme döndüm, masanın kalanı gibi korku ve endişelilerdi. Kız kardeşim ellerimi tekrar tutmuştu, adamın korkusundan benimle konuşmuyordu. Korkudan titrediğı için ellerini avucumda sıkıca tutup, “Birazdan odamıza ineceğiz,” dedim en kısık sesimle. “Artık bu gece benimle uyursun sanıyorum kardeşim.”

Yemeğe indiğimiz dakikalarda söylediğim şeyi tekrarlayarak onu biraz rahatlatmak istemiştım ama parmakları titremeye devam etti. Elena’ya baktığımda Alvin’i hâlâ aynı korkuyla göğsüne bastırıyor olduğunu gördüm. Artık kimse yemeye devam etmiyordu, erkeklerin gözü sürekli silaha çevriliyordu. Anlaması zor değildi, bu soytarının bir anlık yanlış zamanlamasını bekliyorlardı. Bu zamanlamayı sağlamak için neler yapabileceğimi düşünürken ne kadar üşüdüğümü hissettim. Dudaklarım nefes almamı hızlandıracak kadar titriyordu. Yalnız ben değil, diğerkonuklar da üşüyordu.

Ailem ve çalışanlar dışında on iki kişi vardı. Genç kızları olan üç kişilik bir aile vardı. Anne ile baba kırk yaşlarında görünüyordu. Evli olduklarını tahmin ettiğim genç bir çift de vardı, adam kadının omuzlarını sarmış onu teselli ediyordu. Çocukları olan bir aile de masanın sol tarafında oturuyordu, annesi çocukların her ikisini de sıkıca tutmuştu. Çocuklar Alvin kadar küçük görünüyordu. Geriye kalan üç kişi ise genç bir erkek çocukları

olan aileydi. Herkesin hangi aileye mensup olduğunu, birbiriyle fısıldaştıkları kısacık anlarda fark etmiştim.

Uzun süre sonra sanırım, bu huzursuz duruma tahammülü kalmadığı için erkek çocukları olan o ailenin babası, “Artık aşağıya inmek istiyoruz!” dedi bizimle kalan korsana. “Ailem çok üşüdü, istirahat ihtiyaçları var.”

Masadaki tüm konuklar korsana kaçamak şekilde bakarken korsan muhatabına dönüp hiç soru almamış gibi kayıtsızca baktı. Verdiği yanıt sessizlik olunca bu kez birbirimize baktık, ciddiye alınmamak masadaki herkesin onurunu incitmiş görünüyordu. Bu yüzden adam korsana, “Bizi duydu mu?” diye sordu.

Korsan en olmadık soruyu ciddiye aldı, duyduğunu ifade etmek için kafasını salladı. “O halde bize bir cevap ver!” diye ses yükseltti ama bir yandan da silahı kontrol ediyordu.

Korsan bu isyana karşı koruduğu sessizlikle adama bakıp silahı tutan parmaklarını açıp kapadı. Bunun bir tehdit olduğunu genç çocuklar bile anlayıp bakışlarını kaçırdı, kız kardeşim bana doğru yaklaştı. Kimse herhangi bir şey demeden önce de yere yaklaştıklarının haberdarı olan sesi duyduk. Diğer iki soytarı buraya çıktı ve her şeyin yolunda olduğunu görüp üçüncü arkadaşlarına döndüler. “Dostum, seni yordular mı?” Elvis denen soytarı bu soruyu oldukça ciddiyetsiz sormuştu.

Yanılmıyorsam adı Martin’di, kafasını iki yana sallamıştı. Elvis bunun üzerine elindeki torbaya döndü, ağır ve dolu görünüyordu. İçinden karanlıkta parlayan bir ganimet çıkararak bu sessiz adama uzattı. “Al bunu. Hakkındır.”

Martin hemen kendisine uzatılan değerli ganimeti aldı ve masadaki sessizlik bozuldu. Kadın hayretle, “O benim broşum!” dedi.

Korsanların üçü de kadına doğru dönünce, kocası hemen gövdesiyle karısını sakladı ve sessiz bir bakışma yaşandıktan sonra,

“Özür dileriz hanımefendi,” dedi Elvis. “Gemiden indiğinizde kendinize yeni bir tane alırsınız.” Yüzündeki alaycılık kayboldu. “Size eşlik edeceğiz, artık odalarınıza çekilebilirsiniz.”

Masadaki birkaç misafirden derin nefesler çıktı, rahatlamış omuzları görüldü. Bense kendime engel olamadan, “Kaptan ve diğerlerine ne oldu?” diye sordum.

İşgalcinin bakışları bana çevrildi, buz mavisi gözleri hiçbir açıklama borcu yokmuş gibi durgundu. “Güvendeler.”

Babam bana huzursuz ve sert bakışını göndererek Elvis’e döndü. “Gemiye kim kullanıyor?”

“Yardımcı kaptanımız kullanıyor, ona söylenen yörüngeye doğru harekete başladı.”

“Kaptanınız?” dedi babam, sorarak.

“Yardımcı kaptanınız bu seyahatte bizler için çalışıyor. Hayatta kalmak için sizlere de bu itaati öneriyorum.” Arkadaşının elinden silahı aldı, parmakları içinde kuvvetle tuttu. “Kalkın, odalarınıza kadar eşlik edelim.”

Aldığımız cevaplar bizi hayal kırıklığına uğrattı, gemide yardım isteyebileceğimiz kimse görünmüyordu. Şef ve yardımcıları, gemi sahibiyle başkaptan savunmasız olmalıydı ve nerede olduklarını tahmin edemiyordum. Adının Ares olduğunu öğrendiğimiz diğer adam, kimse hareket etmeyince, “Hey!” diye kükredi.

Alvin’in, annesinin göğsünde ürkererek gözlerini açtığım ve masadaki çocukların da korkuyla sindiğini gördüm. Duyulmamış şey değildi bu yaşadığımız fakat içinde olmak gibisi yoktu, öfkelensem mi ağlasam mı seçmesi ne zordu! Ailesi, ürken çocuklarıyla beraber masadan kalkınca babam da derhal doğruldu. Kardeşimle ailemize uyduk, Elena da bize eşlik etti. Konuklarla beraber merdivene ilerlerken gözlerim korsan olduğunu ilan etmiş bu üç adamda dolaştı. Kız kardeşimi sıkıca tutarak basa-

mağa adımımı attım, Elvis o sırada silahını başının yanında dik şekilde tutuyor, dikkatle inişimi izliyordu. Diğer iki arkadaşı da önden giden iki adamı sertçe tutup çekiştiriyordu. Elvis hepimizin arkasından, bir tehdit gibi yürüyordu.

Silahı ellerinden almamız gerekirdi ama... odalarımızda bulunan tüm savunma eşyalarını almışlardı, bize karşı yalnızca yürekleriyle savaşacak görünmüyorlardı.

Bir alt kata inince, “Durun,” diye seslendi Elvis ve konuklar yürümeyi kesti. En arkadan gelip insanları iterek koridora girdi ve elindeki anahtarlara bakıp bize döndü. “Bu katta yaşayanlar, odalarınıza girin.”

Konuklar hiç beklemeden odalarına doğru yürüdü, içeriye girerken rahatlamış göründüler. Elvis, insanların girdiği üç kapının da kapısını kapattı ve kilitleyip anahtarları elindeki bez, büyük torbanın içine attı. Önünü bize, sırtını koridora çevirip hafifçe dudak kıvırdı. “Doğrusu ayak altından çekilmeleri iyi oldu, kalabalıktan sıkılmıştım.”

Süatle buraya yürüdüğünde, annem ve babam önümüze geçtiler ve Elvis bu harekete alaycı bir bakış attı. İnsanların arasından geçip bu kez önümüzden yürümeye başladı ve alt kata inerken yoldaşlarım diye bahsettiği adamlarla bir şeyler konuştu. Şimdi üçünün de arkasından yürüyorduk, kız kardeşim her an bayılacak gibi hareket ediyordu. Ailem konuşmaktan kaçınıyordu, nihai isteklerinin odamıza girip güvene alınmamız olduğunu biliyordum. Odalarımızın olacağı kata inince Elvis başta olmak üzere diğer işgalciler de bize döndü, geçmemiz için yer verirken temkinli davrandılar. Babam hızlıca bizi odasına götürdü ve Ares daha önce odadan çıkarken gördüğüm çifte karşıdaki odaya kadar eşlik etti, onları içeriye sokup kapılarını kilitledi. Anahtarı Elvis’e verdi.

“Benim odamın anahtarı?” diyerek Elvis’e çenesi dik şekilde

baktı babam.

Ben ve kardeşim birbirimize sığınırken Elena, Alvin ile odasının kapısına gitmişti. Korsan ağır ağır buraya yürüdü, babamın kaldığı odanın kapısını açarak, “Buyurun,” dedi, aldatıcı bir ki-barlıkla.

Babam ona kaşlarının altından, tiksinti dolu gözlerle bakınca Elvis ve diğerlerinin hoşuna gitti bu karşılık. Üçü birbirine bakıp güldü ve babam daha da sinirlenip bizleri hafifçe ittirdi odaya girmemiz için. Fakat ben ve kardeşim daha eşikten geçmeden, “Kızlar kendi odalarına!” dedi Elvis, sertçe.

Babam duraksayıp onlara döndü. Üç adam da babamdan genç, kuvvetli ve acımasız görünüyordu. Üstelik silahları vardı, babam bu şartları değerlendirerek, “Anahtarları aldıktan sonra kızlarımızın odalarına girmeyeceğinizi nasıl bileceğim?” dedi. “Onları incitmeyeceğinizi, siz haydutların... onlara saldırmayacağınızı?”

“Endişelerinizde çok haklısınız,” dedi Elvis, diğer iki adam hakarete uğramış gibi kızgındı babama. “Fakat bizim tek bir amacımız var, o da güzel kızın... güzel kızlarınız değil. Kadınlara saldırmayız, inanın yapmayız. Doğrusu ithamınız beni üzdü ama üstünde durmayacağım. Sizlerin bir arada olmasını istemem çünkü bir plan yapıp bize üstün gelme ihtimalinizi riske atamam. Herkes kendi odasında kalacak.”

Babama bir açıklama yapmadan da istediklerine sahip olabiliyorlardı. Babam itirazına devam etse de işe yaramayacağını bildiği için isteksizce kafa salladı. Kız kardeşim, “Baba,” dedi, onun ceketinden tutarak. “Ben de sizinle kalayım.”

Ares, “Bir arada kalmayacaksınız,” dedi, Elvis’ten daha katı halde.

Kız kardeşim ürküp arkama doğru saklanırken, Elvis başıma

odasını gösterdi ve annemle babam içeriye geçti. Kapı üzerlerine kilitlenirken kız kardeşimi arkama saklamış, nefretle onlara bakıyordum. Elvis bize döndüğünde saçları dağılmış, yorulmuşçasına bir nefes almıştı. “Martin, hanımefendi ve oğlunu odasına geçir.”

Martin kendisine denileni yapmak için anahtarı alıp Elena’ya yaklaştı. Oğlunu göğsüne bastıran kadın geriledi. Adam kapıyı açtı ve Elena bana baktığında, “Korkma,” dedim sessizce. Oğluna sarılarak hızlıca başıyla onayladı.

Açılan odaya girdi ve Martin kapıyı üstüne örtüp kilitledi, anahtarı soytarıya uzattı. Elvis elinde iki anahtarla koridorun karşısına geçti. Kardeşimin kapısını açmak üzere olduğunu anlayınca, çenemi dikleştirerek öne çıktım. “Kardeşim benimle kalacak.”

Elvis, eli kapının üzerindeyken omzu üzerinden bana döndü. Kardeşim başını omzuma saklarken benim gözlerim karşımdaki haydutla savaşmak zorunda kaldı. İki adım ilerimdeydi, kalbimin korkuyla çarpışını duyarsa ve bir de gülerse kahrımdan ölürdüm. “Kaç yaşında kardeşin?”

“Ne önemi var?” dedim, gözlerimi kaçırmamak için tüm gücümle direniyordum.

Sorunun cevabı çok da umurunda değil gibi omuzlarını indirip kaldırdı. “Kız kardeşini çok korkuttuk, üzgünüm.”

Başını yana eğip kardeşimi görmeye çalışınca, “Bakma!” diyerek elimi havaya doğru savurdum.

Bir gülme sesi diğer hayduttan geldi, aman ne komikti! Elvis savurduğum elime şaşırmış gibi bakarak gözleriyle kardeşimi aramaktan vazgeçti, bana döndü. “Özür dileyecektim.”

“Dalga mı geçiyorsunuz?” diyerek sorma gereği duydum.

“Tabii ki hayır. Arkadaşlarımdan güldüğüne bakma, ben ger-

çekçiyim.”

Aralık kalan dudaklarımdan, âdeta göğsümdeki boşluktan kaçan öfke sızdı. Yumruğumu suratına vurup ölmek için kendimi tutarken havadaki elimle kapımı gösterdim. “Odamı aç.”

Anahtarı parmaklarında çevirdi ve koridora dönüp oda kapımı açtı. Karanlıkta, bu üç adamla daha fazla yalnız kalmamak için derhal kardeşimi odama doğru çektim. Odaya girdiğimiz gibi kapıyı kapatıyordum ki Elvis elini kapımın üzerine hızla indirip beni durdurdu. Bakışlarım açık bir düşmanlık gösterisine soyunurken, “Sakin odama gireyim deme!” diyerek uyardım onu. “Çığlık atarım!”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Sen istemeden asla, denemem bile!”

Utanmazlığı yanaklarımı kızarttı, sinirden heceleri çıkaramadım ve onun gözleri yanaklarıma doğru kayarken, “Terbiyesiz!” dedim. “Çok terbiyesizsin! Git buradan!”

Gözler mi bahseder ruhtan, dudaklar mı? Gülümsemesini biliyor ama gözlerinde hiçbir içtenlik görünmüyor. Acaba hangisi aldatıcı? Kendimi korumam için bilmem gerek. Fakat düşünmem gerek kalmadı, gözleri üstümde daha fazla durmadı. Elini kapımdan çekip bir adım geri çıktı. “İstersen anahtarı kapının altından atabilirim.”

“Seni... seni soytarı piç!” Kapıyı suratına doğru çarptım.

Anahtar kilit yuvasında dönerken acımasız kahkahalar duydum. Yumruklarımı sıkarak kendimi kapıya yasladım ve karanlık odada kız kardeşimin korkulu gözlerine baktım. Yola çıkarken kıtlık ve susuzluktan korkuyordum fakat yolculuk bana asıl kimden korkmam gerektiğini öğretmeye başlamıştı. Yalancı gözler ve alaycı dudakların sahibi olan soytarıdan.

“ANLAŞMA”

Yolculuğumuz okyanusun kalbinde başlamıştı fakat birilerinin kalpsizliğinde devam ediyordu.

Odaya gireli dakikalar geçmiş olmasına rağmen hâlâ o haydutların dağıttığı valizimi düzeltiyordum. Bir şeyler eksilmişti, giysi ve şahsi eşyalarım dokunulmamıştı ama gözümünden kaçan bir şeylerin olduğunu hissediyordum. Valizime zaten bir düşmanı incitecek hiçbir şey koymamıştım, bir kadının gereksinimleri doğrultusunda hazırlamıştım. Fakat bir şey... tabii ya, neyin eksik olduğunu anlamıştım.

Yanıma yolculukta okumak için üç kitap almıştım, birisi yoktu.

Kitabımı almışlardı. Ama neden? Bir kitapla onları savunmasız bırakamazdım ya!

Valizimi öfkeyle itip kız kardeşime döndüm. “Kitabımı almışlar!”

Layla odada durmadan yürüyordu, üzerinde bol bir kazak ile pantolonu vardı. Ben konuşurken saçlarını karıştırıyordu, sonra irkilip bana dönerken, “Kitabın mı?” diye sordu.

“Evet, okumak için yanıma almıştım,” dedim.

Kız kardeşim bir valizime bir de bana baktı. “Kitapların kimin umurunda abla! Bırak şunları da bir şeyler düşünelim.”

Elbette kitaplarım öncelik değildi ama benimdi, almış olmaları hırsızlıktı. “Düşünüyorum Layla. Kapıyı açabileceğimiz bir şey var mıdır diye baktım valizime, o da bir ümit... Hiçbir şey yok.”

Kapıya bakıp omuzlarını düşürdü. “Açılması neredeyse imkânsız abla. Burada mahsur bırakıldık. Sence... öldürecekler mi bizi?”

“Sanmıyorum,” dedim bacaklarımı yataktan aşağıya atarak. “Bir amaçları var, bu yüzden gemiye ihtiyaç duydular. Anlamadığım, seyahatimizin yerini ve zamanını nasıl biliyorlardı? Şu yardımcı kaptandan öğrenmiş olabilirler, gemiye de bizden önce, onun yardımıyla binmişlerdir. Olamaz mı?”

Kız kardeşim gözlerini bir iki kez kırpıp, “Çok mantıklı geliyor,” dedi. “Eşyalarımızı, paralarımızı da aldılar. Sence gemiden ayrılırken verirler mi?”

“Hırsız onlar, işgalci! Vereceklerini hiç sanmam!”

Yürüyüp yanıma geldi. “Silahları olmasa babam onlara gü-nünü gösterirdi.”

Babam güçlü, söz sahibi bir insandı. Dediğine hak veriyordum, o adamlar bu kadar kötücül olmasa babam veya diğer konuklar onlara had bildirebilirdi. Odalarımızı arayıp onlara karşı çıkabileceğimiz her şeyi de almışlardı, ayrıca bir daha odalarımızdan çıkabilecek miydik, onu da bilemiyordum.

“Abla...” Kız kardeşim yanıma oturup elime dokununca kendisiyle gözlerimiz birleşti. “Çok korkusuz davrandın o adama karşı, seninle gurur duydum.”

Kız kardeşimle birbirimizi çok sık takdir etmezdik, bu yüzden şaşırmakta haklıydım. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken ben de onun parmaklarından tuttum. “Silah babama dönünce... bir anda ayağa kalktım. Doğrusu sonra korktum ama gururumdan oturamadım.”

Çok korkulu görünüyordu, tuttuğum parmakları titriyordu. Yine de gözlerine biraz ışık düştü. “Ama bir daha yapma bence, sana zarar verebilirler.”

“İtaat edecek halimiz yok, bir yolunu bulabiliriz. Onlar üç kişi, biz çok daha kalabalığız.”

“Öyle diyorsun fakat ellerinde silahları var, hem de artık birden fazla. Telefonlarımızı da aldılar. En son sinemada izlediğimiz filmi hatırlıyor musun? Adam, üzerine yürüyen herkesi kurşunluyordu, yani sayımızın bir önemi yok abla.”

“Ne yani, gemiyi varacakları yere kadar götürmelerine izin mi vereceğiz? Sonra biz yolumuzu kaybedersek, ya kaptana bir şey yaparlarsa? Eminim babamın tüm parasını da almışlardır, o paralar olmadan ne yapacağız?”

“Tüm parayı mı almışlardır?” dedi gözlerini iri iri açıp.

“O pisliğin elindeki torba ne kadar büyük ve ağırdı! Sadece babamın değil, herkesin parasını almışlar belli ki!”

Kaş çattı. “Geri almalıyız!”

Evet, geri almalıydık ama dahası, bu kadar kalabalıkken onlara itaat etmemeliydik. Düşündükçe dahi öfkeyle dolup taşıyordum. Onurumuzla alay etmeyi yaptıkları, tehdit ve zorbalıktı.

“Sence gerçekten korsanlar mı abla? Hayatlarını böyle mi yaşıyorlar? Ne tuhaf!”

“Sanıyorum ki öyle. Ben de ilk kez gerçek bir korsan tanıdım.”

“Ne biri? Üç tane!”

“Evet, tabii...”

Onunla göz göze geldiğimizde bir gürültü sesi duyduk. Adamlardan birinin geldiğini düşünüp hızla ayağa kalktım ama kapıya vurulmamıştı, ses biraz daha uzaktan yürüyordu. Kapı deliğinden bakmak için yürürken, “Roza?” diye seslenildiğini duydum. Sonra anladım babamın karşı koridordaki odasından seslendiğini.

Kardeşim de anladı ve ikimiz de soluğu kapımızın önünde aldık. “Baba?” dedim delikten bakarak. Koridor karanlık ve sessiz görünüyordu.

“Kızım?” dedi babam, sesini bize duyurmak için yükseltiyor ama bağırıyordu. “İyi misiniz?”

“Evet, Layla da benimle.”

Ardından annem, “O haydutlar size bir şey yaptı mı?” diye sordu.

Bana gülmüşlerdi ama bu annemin kastettiği manada bir şey yapma değildi. “Hayır, fazla durmadan gittiler.”

“Kapı deliğinden gördük,” dedi babam. “Yine de sormak istedik. İyi misiniz?”

Kardeşim, “Baba, tüm paramızı almışlar mı?” diyerek araya girdi.

Babam yerine annem bu soruya, “Evet,” diye homurtulu bir yanıt verdi. “Mücevherlerimi de almışlar!”

Kardeşim hayal kırıklığıyla ağzından kötü bir sözcük kaçırırken, “Geri almasının yolunu bulacağız,” dedi babam. “Elbet odadan çıkacağız, burada çok uzun süre kalırsak açlıktan ve susuzluktan öleceğimizi bilirler.”

“Kapıyı açacağımız hiçbir şey yok mu?” diye sordum.

“Denedim ama yapamadım,” dedi babam sertçe.

Kardeşim yatağa geri dönüp bıkkınlıkla otururken annemle babamın kendi aralarında konuşmaya başladığını duyup ben de yatağıma yürüdüm. Açıldığımız okyanusu görececek şekilde oturdum ve suyun üzerindeki dalgaları izlerken huzursuz nefesler aldım. Bu kadar çok insan vardı, birisi bir kahramanlık yapmalıydı. Gözlerim odayı inceledi ve köşede duran antika vazoyu gördüm. Kalkıp ahşap komodindeki vazoyu aldım, içindeki çiçekleri kenara bırakıp elimde ağırlığını tarttım. Kullanışlı

olabilirdi; eğer o haydutlardan birisi odama gelirse, kardeşimi ve beni incitmeyi göze alırsa bunu kafasında parçalardım.

“Abla, kapıyı bununla açabilir miyiz?”

Elimde vazoyla kardeşime baktım. Elinde bir gümüş toka tutuyordu, saçından çıkarmıştı. Yanına gidip elime aldım, babamın aldığı bir hediyeydi. Kapaklı, gümüş, sivrileşen bir tokaydı. Üzerinde incecik işlemeler vardı. “Umarım canım,” diyerek kapıya yaklaştım.

Dizlerimin üstünde oturup tokenın uç kısmını kapı deliğine yerleştirdim, döndürmeye çalıştım. Daha önce benzeri bir şey yaptığım olmamıştı, anahtarsız nasıl açılır bilmiyordum. Tokayı sağa ve sola, belki de anlamsız bir çabayla çevirdim. Tıkırtı sesine rağmen kilit dönmüyordu, açılmıyordu.

“Olmuyor abla, yorma kendini.”

Layla’yı duymazdan gelerek daha sert şekilde kilidi yuvasında çevirmek için çabaladım. Tokenın ucuna denk gelen o kilit dönmüyordu, toka bunu yapmak için kuvvetsizdi. Oflayarak omuzlarımı düşürdüm ve pes etmek zorunda kalıp döndüm, sırtımı kapıya yasladım. Kardeşim gözyaşlarını tutmuyor, elini yüzüne örtmüş sessizce ağlıyordu. Tokayı ve vazoyu yanıma bırakıp başımı cama çevirdim, okyanusu görünce de çektim gözlerimi. O gamsız pisliğin buz mavisi gözlerini hatırlatmıştı okyanus.

Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafıma doladım, koridoru dinleyerek ağırlaşan gözkapaklarımı örttüm. Gemideki sessizlik beni ne hakkında olduğunu bilmediğim bir beklentiye sokuyordu. Üşümüyordum ama durumun vahameti beni ürpertiyordu. Zihnim bir akıntıya ilerledikten ne kadar sonra bilmem ama uykumdan sıçrayarak uyandım.

Işık gözlerimi aldı, odanın aydınlığını fark ettim. Dört köşeli camdan şafağın doğuşunu yakaladım, turuncunun en açık rengi

odayı kaplamıştı. Kız kardeşim yatağın üzerinde uyumuştı, yerimden kalkıp ben de oraya geçtim. Yanına uzanırken koridoru dinledim, hâlâ çok sessizdi.

Gün tamamen ayana kadar uyudum, uyandım. Gemi aynı hızla sakın okyanusta ilerliyordu, su durgundu. Son kez uyandığımda Layla'yı cam önünde, dışarıyı izlerken buldum. Bedenimi yataktan kaldırıp saçlarımı düzeltirken, "Hiç geldiler mi?" diye sordum kardeşime.

"Hayır, hiç ses de yok."

Yataktan yavaşça kalkıp odamda bulunan küçük banyoya ilerledim. Sade, beyaz renklerdeki banyoda, dokulu lavabonun önünde ellerimi ve yüzümü yıkadım. Çıktığımda valizimden şahsi eşyalarımın biri olan havluyu aldım, yüzümü kuruladım. Valizden bir boğazlı kazak ile yüksek bel pantolon çıkarıp giyirken kardeşimin bakışlarını hissettim.

"Ben de üstümü değiştirmek istiyorum," dedi. "Bunlar kirlendi. Üstelik açım, ölmemizi mi bekliyorlar!"

"Benim giysilerimden alabilirsin," dedim kirlenen üstümü çıkarırken. Kalan çamaşırlarımın üzerine temiz kıyafetlerimi giyindim. "Açlığımızın umurunda olmadığına eminim! Doğrusu yüzlerini görmek istemiyorum ama ben de acıktım. Üstelik Alvin de geldi aklıma, çocukcağz çok acıkmıştır."

"Şimdi hiç onları düşünemem," dedi kardeşim, yaklaşp valizimdeki giysileri şöyle bir karıştırdı. Kendisine, uzun kolları olan ve dizlerinin üstüne kadar inecek bir pamuklu elbise aldı. Onu giyinin göğsündeki iplerini sıkıp bağlarken hüzünle bana baktı. "Bu yolculukta bir sürü yapılacak şey hayal etmiştim. Vardığımız yerde kıtlık ve susuzluk çekmeyecektik. Yaşamak için bu yolculuğa çıktık ama... şu olanlara bak abla."

O alaycı bakışlar gözlerimin önüne gelirken saç fırçamı hırçınca kafamdan aşağıya indiriyordum. “Keşke şu suya düşse, ölse!”

“Korsan onlar, kesin çok iyi yüzüyorlardır.”

O soytarıyı suya itme hayali gözlerimin önüne geldi, saçlarımı tararken bunun bana vereceği hazzı düşündüm. En sevdiğim kitabı okumaktan bile daha çok mutlu ederdi beni. Tarağımı komodine bırakırken hayallerimi bölen sesler duyup arkamı döndüm. İki adımda kapıya ulaşip delikten gözetlemeye başladım.

“Yiyecekleri koyarken cömert davrandık,” diyen ses, soytarlardan Ares’e aitti. “Fazla cömert davrandık Elvis. Zira sen her öğününü iki kişilik yersin, bu insanlara da bu kadar verirsek kıtlık yaşarız.”

Hemen sonra Elvis gözetleme deliğinde göründü, koridorun ilerisine yürüdü. “Akşam yemeklerini yemediler, hepsini biz yedik. Bırak, sabahları güzel geçsin.”

Ah, ne merhametli...

Kapı tıklatıldı, ilerledikleri odanın kapısıydı. Anladığım kadarıyla yalnız ikisi gelmişti. Ardından kapı açıldı ve Elvis, “Genç çiftimize sabah kahvaltısı,” dedi, bir tepsiyle indiklerini anlaması zor değildi.

“Dışarıya çıkamayacak mıyız?” diye sorulan soruyu duydum.

Elvis bu soruya, “Benimle çatışmazsanız tabii ki benim eşliğimde çıkabilirsiniz,” diye cevap verdi.

“Yolculuğumuz uzun sürecektir,” dedi bu kez adam. “Odalarımıza tıkalı kalamayız.”

“Çok sinir bozucu olurdu doğrusu,” dedi Ares ve hemen ekledi. “Tepsiyi alın, odanıza dönün bayım.”

Bundan sonra kapı örtülme sesi geldi ve adımlar buraya yaklaşınca nefesimi tuttum. Ailemin mi yoksa bizim mi kapımızı çalacaklardı? Kahvaltı hazırlayacak kadar iyi olduklarına inana-

mıyordum, sanırım gerçekten ölmemizi tercih etmezlerdi. Adım sesleri daha da yaklaştı ve Elvis tam kapı deliğinin önünde durunca kalbim hızlandı. Ağır bir vuruşla kapıyı çaldı.

Layla korkuyla yanıma geldi. “Neden geldiler? Ne yapacaklar abla?”

“Kahvaltı getirmişler,” diye fısıldadım ve hızla eğilip yere bıraktığım vazoyu aldım, onu arkama saklayarak doğruldum. Layla korkuyla yanıma süzülürken, “Ne istiyorsunuz?” diye sordum kapının ardındaki haydutlara.

“Yüzünüzü görmek,” dedi Elvis ciddi şekilde ve sonra diğerinin güldüğünü duydum.

Yumruğumu sıkarak, “Keşke sizinle aynı fikirde olabilsem,” dedim.

Elvis aynı ses tonuyla, “Müsaitseniz kapıyı açıyorum,” dedi ve bir iki saniye sonra anahtar kilit yuvasında döndü. Biraz geriledim ve kapı tamamen açılınca kendini bilmez budalayı gördüm. Üstünde dünkü gömleğiyle pantolonu vardı, saçları da kıyafetleri kadar dağınıktı. Elinin birisini kapının kenarına koymuş, diğer eliyle tuttuğu tepsiyi de bana uzatıyordu. “Senin için.” Alnını kırıştırdı. “Sen ve kız kardeşin için.”

Grileşmiş, buz mavisi gözlerine uzun bakamadım. Çenemi kaldırarak tepsiyi şöyle bir süzdüm. Fincanlarda çay vardı, birkaç dilim ekmek ve bal geniş bir tabağın içindeydi. Elvis elini biraz daha içeriye uzattığında başımı kaldırıp kahverengi gözlerle baktım ona. “İçine zehir mi koydunuz?”

Arkasındaki soytarı elini ağzına koyarak bir gülme sesi çıkarırken Elvis kaşlarını kaldırarak, “O kadar alçak mı görünüyorum?” diye sordu.

“O kadardan da alçakta görünüyorsunuz!”

Gülmeyi kesmesi için arkasındaki adama baktım. Elini ağzından çekerek boğazını temizledi ve umursamaz bir tavırla,

“Zehir mehir yok,” dedi. “Kocakarılar gibi zehir mi yapacağız! Sizleri düşünüp yiyecek getirdik, alacaksınız alın!”

İşgalci oldukları yetmiyor gibi bir de onları yargıladığım için ses yükseltiyordu bana. Kız kardeşim ürkerek elimi tutarken, “Hanımlar çok haklı, kızma,” dedi Elvis, arkadaşına. “Seni öldürmek aklımın ucundan bile geçmez. Yemekler temiz. Yiyebilirsiniz.”

Nedendir bilmem, dürüst göründü gözüme. Yalan söylemesi için bir sebebi de yoktu. Elimdeki vazoyu arkadan, belli etmeden kardeşime verdim ve tepsiyi almak için uzandım. Onun büyük, sıcakta yandığı belli olan ellerinden tepsimizi alırken gözlerine kızgınca baktım. “Ailem ve Elena’ya yemek getirmeyecek misiniz?”

“Elena?” dedi.

“Yardımcımız,” dedim ve hemen ekledim. “Sizin yüzünüzden çocuğu çok acıkmıştır.”

“O oğlandan mı bahsediyorsun? Duydun mu Ares, çocuğa yemek indirelim.”

Hemen geriledim ve dudaklarım somurtkan bir hal alırken, “Bu ne kadar devam edecek?” diye sordum.

Kollarını iki yanına indirerek, “Verdiğimiz huzursuzluktan dolayı üzgünüm,” dedi. “Fakat, çok uzun sürmeyecek. Kimse- nin canı yanmayacak. Bir süre sonra, biz hiç olmamışız gibi hayatlarınıza devam edeceksiniz.”

Kız kardeşim kafasını omzumun arkasından çıkararak, “Tüm her şeyimizi aldınız!” diye suçladı onları.

Elvis, gözlerini üzerimden çekmeden, “Mücevherlerin arkadaşlarıma daha çok yakışacağını düşünüyorum,” dedi.

Arkadaşı ona dönüp huysuz bir bakış atınca hissetmiş gibi Elvis’in dudakları kıvrıldı. Ciddiyetsiz cevabına sinirlenmiş halde çenemi kaldırıp, “Hepsini sizden geri alacağız,” dedim.

Böyle söylemem onu güldürdü. Her şeyle eğleniyordu! Gamsızın teki gibi görünüyordu, beni çok öfkeliendiriyordu. Kolunu tekrar kapının kenarına kaldırıp bir ayağını içeriye doğru atınca, kardeşimle beraber geriledik. “Düşünüyorum da,” dedi, kapalı gerdanıma doğru bakarak. “Bir iki tanesini geri vermeliyim, sana daha çok yakışır.”

Bana iltifat mı yoksa hakaret mi ettiğini anlamadım. Gözlerine ışık düştüğü yoktu, zerre kadar içtenlik de. Söylediklerini bir hakaret olarak kabul edip tepsiyi sol elime verdim ve kapıyı öfkeyle suratına çarptım. Lanet olasıca arkadaşından aynı kahkahayı duymak zorunda kaldım.

Sırtımı kapıya dönüp kardeşimle göz göze gelirken seslerin uzaklaştığını duydum. Layla vazoyu bırakıp yanıma koştu, tepsiyi alıp yatağa gitti. Ben de biraz sonra oraya ilerledim, ona eşlik etmeye başladım. Yemekten başka çarem yoktu, zehirden ölmesem açlıktan zaten ölürdüm. Tahıllı ekmeğe biraz bal sürdüm, ilk lokmamı alırken karın gurultumun dinmesini diledim. Sıcak çayımı içerken de üşüdüğümü fark ettim, o soytarılarla karşı karşıya gelince harareten anlamamıştım.

Tereyağı ve balı, birkaç dilim ekmekle yiyip çaylarımızı içtikten sonra kalkıp odada dolanırken düşünmeye devam ettim. Dedikleri gibi, bize zarar vermeden gidecekleri yere ulaşınca gemiden inip bizi özgür bırakabilirlerdi. O güne kadar sabrederek hayatta kalabilirdik ama mal varlığımızın tümünü ele geçirmişlerdi, üstelik... bir onur meselesi haline gelmişti vaziyetimiz.

Camdan dışarıya baktım, etrafta bizimkinden başka hiçbir gemi yoktu. Zaten seyahat yasaktı, olmaması gayet olağandı. Bize yalnız kendimiz yardım edebilirdik. Bu haydutların üstesinden gelecek bir şeyler bulmamız mühimdi.

O kadar dalmışım ki kapımız tekrar tıkladığında yerimde âdeta zıpladım. Saçlarıyla oynayan kız kardeşimle aynı anda ka-

pıya baktık. Yataktan vazoyu alarak yaklaşıırken, “Hangisisin?” diye sordum dışarıdakine.

“Açıyorum,” dedi, sesinden Ares olduğunu anladım.

Kapı deliğinden hemen baktım. Yalnız görünüyordu, tek başına inmiş olmalıydı. “Ne istiyorsun?”

“Tepsiyi alacağım.”

Kız kardeşim merakla izlerken yataktan tepsiyi alarak döndüm, vazoyu arkama saklarken, “Açıyorum?” dediğini duydum.

Nefesimi tutarak kız kardeşime baktım, yalnız ve daha savunmasız görünürken onu incitebilir miydik? Layla’yı bakışlarımla çağırdım ve garipseyerek yanıma geldiğinde, “Yaptığımı yap,” dedim kendisine. Açıklamaya zamanım olmadan da vazoyu kendisine verip kapıya döndüm.

Ares, bu anda kapımızı açmıştı. Kardeşimin vazoyu saklamış olduğunu umdum ve karşımdaki adam gözlerini kısarak elini uzattığında, tepsiyi vermek için uzandım. “Gerçekten zehir yokmuş.”

“Katil değiliz,” diyerek gerekli gördüğü kadarıyla yaptı açıklamasını ve tepsiyi tam kavrayacaktı ki kendimi de şoka sürükleyecek o hareketi yaptım. İşlemeli, antika tepsiyi kaldırıp gözlerinin içine bakarak kafasına doğru sertçe vurdum. Geriye kaçacakken sırtını çarptı ve aldığı darbeyeyle sendelediğinde kardeşim çığlık atıp bana döndü. Yapamayacağını anladım ve Ares küfrederek içeriye hücum edecekken vazoyu kardeşimden alıp acımasızca kafasına doğru indirdim. Vazo, kafasında parçalanarak gürültü çıkardığında gözbebekleri arkaya doğru kaydı ve tam kafasının üstüne, koridora bir küt sesi çıkararak düştü.

Elimi hayretler içinde ağzıma götürdüm ve kardeşim korkarak odanın içine kaçtığında başımı sağa sola çevirdim, diğer iki adam ortada yoktu. Kapalı gözlerine bakarak ileri ve geriye

doğru adımlar attım ve sonra kapı üstündeki anahtarı aldım, boynumdan içeriye uzatıp sutyenimin içine koydum.

“Abla, öl... öldü mü? Kafası kanıyor mu?”

Dizlerimi kırıp üstüne eğildim, kan göremeyip katil olmadığım için ufak bir rahatlama yaşadım. Sonrasında ellerimi üstünde dolaştırdım, işime yaramasını umduğum bir bıçak veya silah aradım. Kahretsin ki ikisi de yoktu. Kendine bu kadar güven duymasına sinir olarak doğruldum ve kardeşimin elini kavradım.

“N’apıyoruz abla? Nereye?”

“Bir bilsem...”

Onunla koridorun sol tarafına, aşağıya inen merdivenlere koştum. Ne yapmak üzere olduğumu düşünmüyordum, aklımı kaybetmişçesine davranıyordum çünkü en akıllıca davranış bu görünüyordu. Bir gemideydik, nereye kadar ilerleyebileceğim şüphelerle doluydu ama düşününce, belki bir mucizeyi daha gerçekleştirip diğer iki haydutu da bayıltabilirdim.

İki kat inip sol tarafa dönünce kendimi geniş bir holde buldum. Hiç ayak basılmamış gibi sessiz, soğuktu. Nefeslenmek için durdum ve Layla arkamıza bakıp kontrol ederken, “Belki de istediklerini yapmalıyız,” dedi bana. “Gidecekleri yere vardığında kurtuluruz onlardan, bırakırlar bizi! Fark edip bizi vurmaya gelirlerse ne yaparız!”

Kız kardeşimin söyledikleri akla yatıyordu ama vakit bulabilirsek daha iyisini düşünebilirdik. Kendimizi gözüme çarpan kapının önüne doğru attım ve hızla açıp bakınca kazan daire-sine indiğimizi anladım. Geniş borular ve iri kazanlar, gemiyi ısıtmaya yardımcı oluyordu. Layla’yı da içeriye çektim ve kapıyı kapatıp arkasına yasladım. Kardeşim soluğu tükenmiş vaziyette etrafını taradı. “Burada ne yapacağız?”

“Nefes nefese kaldık, daha fazla koşamayız. Biraz dinlenip düşünelim burada.” Yüzüme inen saçlarımı çekip kapıda kilit aradım, ne yazık ki anahtar yoktu.

“Abla... yaptığımız çok çaresizce, gemide çok uzaklaşamayız o adamlardan.” Kardeşim hiç ümidi yokmuş gibi görünüyordu. “Bizi bulduklarında kızmış olur, saldırırlarsa bize?”

O benden daha toy, ürkek bir kızdı. Teselliye ihtiyacı olduğunu yüreğimde hissedip ona uzandım. “Seni de kendimi de koruyacağım. O adamı bayılttık, diğerlerini de savunmasız bir anında yakalayıp etkisiz hale getirebiliriz. Sonra... okyanusa atarız onları, kurtuluruz!”

“Ama... nasıl yaparız abla? Bu adam bile ilk darbede düşmedi, hatta şimdiye çoktan ayrılmıştır!”

“Böyle konuşup durma, ablana katıl!” Yüzünü okşayıp uzaklaştım, etrafımıza bakındım. “Kafası ne kadar ağırsa, vazo parçalara ayrıldı! Keşke kırılmasaydı, diğerlerine de vururdum...”

Kazan dairesinin içinde ses çıkarmadan yürüyüp elime alabileceğim bir cisim aradım. Kazan büyük olsa da sanıyorum ki yolculuğa çıkacağımız için oldukça düzenliydi. Bu sebepten hiçbir fazlalık, lehime kullanacağım cisim yoktu. Omuzlarımı düşürerek Layla’nın yanına geri döndüğümde, “Sence kaptan ve diğerleri nerede?” diye sordu bana. “Onları da bir odaya kilitlediklerini düşünüyorum.”

“Çok belli ki öyle.” Kulağımı kapıya yaslayıp dışarıyı dinledim. “Herkesi kilitlediler, yemeğimizi suyumuzu verip gemide keyiflerine bakmak istiyorlar. Buna razı olacağımızı düşünmek... beni öfkeliyor. Onların kim oldukları umurumda değil, öyle kolay olmayacağını anlamaları gerekiyor!”

“Keşke babamla annemi de odadan çıkarabilsek abla...”

Fakat anahtarlar diğer adamlarda olmalıydı, o anahtarları da üzerinde taşıdıklarına emindim. Peki yedek anahtar var mıydı?

Var olduğunu düşünürsek nerede olabilirdi? Kaptan veya gemi sahibi Adam'da. O halde odasını mı bulmam gerekirdi? Yapabileceğim daha akıllıca şey gelmiyordu aklıma, konukları odalarından çıkarırsam güçlü olabilirdik.

Kapıyı sessizce aralayıp koridora baktım, Elvis ve Martin'den emare yoktu. Kardeşimin elini sıkıca tutup çıkardığımda, "Şimdi nereye?" diye sordu.

"Yedek anahtarları bulmaya çalışacağım."

"Abla, dün akşam tüm odaları aradıklarını söylediler, sence yedek anahtarı bize mi bırakmışlardır?"

"Vazoyu almayı akıl edemediler?"

"Aynı şey değil abla."

Şansımı deneyecektim, bunu anlaması için üzerine konuşmamıza gerek olduğunu zannetmiyordum. Bu katta az oda vardı, açtığımız diğer bir odanın temizlik odası olduğunu anladım. Bu katta aradığım şeyi bulamadığım için bodrum katından ayrılıp yukarıya çıktım. Bu kattaki odalardan ikisi kilitliydi. Aradığımı bulmak için sol köşeden dönünce gözüme geminin mutfağı çarptı. İkili geniş kapı ardına dek açıldı, tezgâhın üstünde dağınıklık vardı. Layla mutfağı görünce elimi bırakıp içeriye koştu. "Yeterince doymamıştım," derken gözleri parladı.

Arkama bakıp kontrolü elden bırakmadan mutfığa girdim. Kız kardeşim dolabı açıp gözüne güzel gelen her şeyi aldı, mutfağın ortasında olan, uzun ve ahşap tezgâha bırakıp kendisine bir şeyler aradı. Ocak üstünde tencereler vardı, kirli tabaklar lavabo içindeydi. Layla ahşap dolaptan çatalla dönüp tezgâha alçaldı ve bulduğu pastırmayı yerken inledi. "Roza, bize bundan vermemişlerdi, bu çok lezzetli..."

"Pislikler, kendilerine ayırmıştır!"

Onun iştahlı yiyişi dudaklarımı yalamama sebep oldu. Yaklaşıp birazcık pastırmanın tadına baktım, sonra kendime sürahide

duran suyu doldurdum. Kana kana içip gözlerimi anlık keyifle yumdum. Mutfağın loş ışığında gözlerimi tekrar açınca elimdeki porselen bardak düşüp ayaklarımın önünde parçalarına ayrıldı.

Elvis buradaydı.

Bu alçağa bu kadar çabuk yakalanacağımızı düşünmemiştim. Sanıyorum ki bu yüzden ilk saniyelerimi şok içinde geçirdim. Layla çıkan gürültüyü duyup başını kaldırdı ve kapıyı omuzlarıyla kaplayan bu haydudu görünce çılgılık atarak yanıma koştu. İçgüdüsel olarak kendimi ona siper edip tezgâha uzandım, elime geçen ilk şeyi tuttum.

Harika! Bu bir bıçaktı!

“Gel seni pislik,” diyerek bıçağı ona doğru çevirdim.

Elvis gamsız, rahat görünüyordu. Nefesleri düzenliydi, bizi aramak için koşmuş değildi. Ayaklarıma doğru, cam parçalarına baktı ve sonra gözlerime. Elimdeki bıçağa karşı endişe dahi duymamış gibiydi. İçeriye doğru gelmeye başlarken, “Gerçekten odanızı bunun için mi terk ettiniz?” dedi. “Pastırma yemek için mi? İsteseydin getirirdim.”

Tezgâhın etrafında gerileyerek ondan uzaklaşırken, “Arkadaşına yaptığın gibi seni de öldürürüm!” dedim. Kalp atışlarım, göğsümden dışarıya fırlayacaktı âdeta. “Bizden uzak dur! Dokunayım deme, yolumuzu kesme! Odamıza gideceğiz, peşimizden gelme!”

“İkinci kez katil mi olmak istiyorsun?”

Layla, “Ka... katil mi?” diyerek kekeledi.

Ağzımı iki kez kapadım açtım. “Arkadaşın... öldü mü? Kafası kanamamıştı bile!”

Bu sözcükler dudaklarımdan dökülürken bile bana kötü bir şaka yaptığını hissetmiştim, ne kadar gaddar olduğunu da bana güldüğünde anladım. Kardeşim şaşkınlıkla beni sarsarken,

“O bir domuz,” dedi Elvis. “Öyle kolay ölmez. Baktığımda... daha çok onun kafasıyla vazoyu parçaladığını düşündüm ama şimdi anlıyorum bunu kimin yaptığını.” Bıçağa baktı.

Kardeşim, “Yaşıyor yani?” dedi.

“Bizimle alay ediyor, anlasana!” dedim ve onu da kendimle iterek gerilerken buz mavisi gözlere yenilmeden, hiç kaçmadan bakmaya çalıştım. “Arkadaşına yaptığımız için bize saldırmayı düşünüyorsan aklından bile geçirme derim!”

“Böyle bir şeyi aklımdan geçirmem,” dedi, kaçıyor olmama rağmen üzerime ağır ağır geliyordu. Alnına düşmüş bir tutam saç çekmek için bile zahmet etmiyordu. “Ares o vazoyu kaldırmalıydı, hatasının bedelini ödedi.”

“Belki sen kitabımı çalmakla meşgul olmak yerine vazoyu ortadan yok etmeliydin!”

Kitabımı almış olduğunu aklımdan çıkaramıyordum. Kitaplarım benim şahsi olarak en kıymet verdiğim şeylerdi, bu haydut onlardan ne anlardı! Kitabımın bahsini açmama kaş kaldırıp, “Şu kitap,” dedi onaylarcasına. “Senindi değil mi?”

“Hırsız, daha kimin kitabını çaldığını bile bilmiyorsun! Keşke o vazoyu senin kafanda parçalarına ayırsaydım!”

Bu kadar hırs nereye gidiyordu? Yalnızca benim içimi mi kemiriyordu? Çünkü bakıyorum da... hâlâ o alaycı gülümsemesini takınıp onu eğlendiriyormuşum gibi görünüyordu. “Kardeşim alınmasın ama beni kafamda bir vazo kırarak deviremezsin.”

Bıçağı ileriye doğru çıkararak onu korkutmaya çalıştım. “Ya bununla? Yeterince korkutucu görünmediğimi biliyorum ama seni yaralamaktan kaçınmayacağıma yemin edebilirim!”

“Yalnızca kendine zarar vereceksin,” dedi bıçağı tutuşuma bakarken.

“Bize yaklaşma! Odamıza gideceğiz! Zaten senin de yapmayı istediğin bu değil mi?”

Ciddi görünmeye başlayınca, alaycılığının mı yoksa çok önemli bir karar alacakmış gibi davranmasının mı daha sinir bozucu olduğunu düşündüm. Bıçağı tutuşuma, arkama saklanan kardeşime ve kaçmayan gözlerime doğru bakarak, “Odanıza çıkana kadar seni takip edeceğim,” dedi yüksek bir sesle.

Yapmamasını söylesem ne olacaktı? Burada mı kalacaktı? Elbette hayır! En azından odama girip içeriden kilitlersem ne zaman çıkacağıma kendim karar verebilirdim. Çenemi kaldırarak, “Çok yaklaşmadan,” diye uyardım onu. “Bıçağı elimden almaya kalkışma, onu da götüreceğim.”

Nefes alırken göğsünü o kadar kaldırdı ki bir anlığına gömleğinin çıplak bıraktığı kısımlara bakıp hemen ardından gözlerimi çektim. “Ne kadar asisin, annen ve baban sana hiçbir şey öğretmedi mi?”

“Sana öğretmemişler ki soysuzun teki olmuşsun!”

Umursamaz bir omuz silkişinden sonra bana kapıyı gösterdi. “Yürüyün artık, odanıza gidin. Hadi, bıçağını da al. Odanda biraz onun üzerinde çalış ama tamam mı? Çünkü ihtiyacın olacak.”

“Abla... hadi.”

Ona söyleyeceğim her şeyi yutup gerilemeye devam ettim, kız kardeşim de arkamı görmediğim için kapıyı bulmama yardım etti. Koridora çıktığımızda Elvis hâlâ oradaydı, çok onurluymuş gibi sözünü tutuyordu. Bıçağın sapını iki elimle birden tutarak kız kardeşime dönmeye çalıştım ama Layla bir anda, kuvvetli şekilde benden çekildiğinde ancak çıığına yetişebildim.

Arkamı döndüğümde onu Ares’in kollarında, benden uzaklaşırken buldum.

Layla ilk çıığı attığında dizlerim titredi. “Sen... Tanrı’m! N’apıyorsun! Bırak kardeşimi!”

Onun kolundan tutmuştu, o kadar güçle tutuyordu ki Layla vücudunu ileriye itmeye çalışsa da ondan kurtulamıyordu.

Ares'in koyu gözleri buz gibi bakarken, "Beni o kadar küçük düşürdün ki sana gerçekten kızgıyım," dedi.

Yaptığıma gerçekten kızgındı, beni bulduğunda yapabileceklerini düşünmemiştim. Elimdeki bıçağı ona doğru sallamayı düşündüm ama sonra kardeşimin ellerinde olduğunu hatırladım. Layla, "Ablam yaptığından çok pişman oldu, lütfen beni bırak!" dedi. "Odamıza gideceğiz! Size bir daha huzursuzluk çıkarmayacağız!"

Ares ona doğru soğuk bir bakış atarken arkamdan gelen adım seslerini duydum ve yaklaştığında kim olduğuna dair şüphe duymadım. Nefesim kesilirken Elvis arkama doğru geldi ve yakınlığını kontrol etmek için sol omzumdan döndüğümde gözleri kendisinden başka birininmiş gibi, çok güzel göründü gözüme. Güzel olan sadece gözlerdi, o kötücül bakışlar değil.

"Bıçağı ver," dedi, elini uzatarak.

Küçük düşme ve kaybetme hissinden gözlerim doldu. "Kardeşimi bırakmasını söyle!"

Gözlerini arkadaşına doğru kaydırıp hafifçe yüzünü buruşturdu. "Asıl kardeşin mi onu bıraksa..."

Kaş çatarak dönüp baktım ve Layla'nın adamın omzuna asılmış, onu tüm gücüyle ısırdığını gördüm. Ares onu bırakmamak için buna katlanıyor görünse de dişlerini sıkıştırdığından canının acıdığını görüyordum. İnleyerek kardeşimi, bir pisliği silker gibi kolundan silkeledi ve Layla sendeleyerek gerileyip yere düştü. Hızlıca yanına koştum ve onu kaldırmak için kollarından tuttum. "İyi misin?"

Sızlandı. "Kolumu koparacaktı!"

Elvis bize doğru yaklaştı, elini tekrardan uzattığında, "Kendim kalkabilirim," diyerek azarladım onu. Kardeşimi de kendimle beraber kaldırarak onlardan uzaklaştım.

Ares sinir bozucu şekilde güldü. Pislik, keşke kafasını daha sert yarsaydım. “Seni kaldırmayı istemedi, bıçağı istedi.”

Yanaklarım rezilliğimden dolayı kızardı. Fakat Elvis bu kez alaycı yaklaşmadı, onaylarcasına bıçağı gösterdi. Onlara vermeyi istemiyordum, bana kendimi savunacak bir şey bırakmalılardı. “Ya vermezsem? Kardeşime tekrar mı saldıracaksın?”

Elvis bir şey demeden şakağını ovaladığında, Ares bu tarafa doğru geldi. Layla, “Bana dokunma!” diye çığlık attığında tehdidini anlayıp bıçağı yere doğru fırlattım. “Tamam, tamam! Uzak dur!”

Ares’in adımları duraksarken Elvis eğilerek bıçağı aldı ve elinde çevirip Ares’e doğru fırlattı. Bir an gözlerimi kocaman açarak elimi çığlık atmamak için ağzıma kapattım ama arkadaşı, kafasını hızlı bir atakla aşağıya eğip bıçaktan kurtuldu. Ben ikisinin de yaptığına inanamaz haldeyken, “Bir vazoyla kendinden geçtikten sonra savunma hızının durumunu kontrol etmek istedim,” dedi Elvis ona.

Ares yere düşen bıçağı eğilip aldı. “Reflekslerim hâlâ güçlü ve yerinde. Sadece bilirsin, kadınlar beklenmedik olabiliyor...”

İkisi de bakışlarını bize çevirince hırs dolu bir nefes alıp arkamı döndüm, kardeşimin elinden tutup merdivenleri çıkarken düşmemek için adımlarıma dikkat ettim. Onları kendime güldürmek istemiyordum. Layla omzunun üzerinden onlara bakıp bana döndüğünde, “Kaçışımız hiçbir işe yaramadı abla,” dedi. “Bize yaptıklarına bak! Nereye kadar kaçacaktık ki zaten...”

“Hakikaten domuz gibiymiş, yürürken sendelemiyor bile.”

Arkamızdan geldikleri, gemiyi sarsan asker adımlarından belli oluyordu. Şimdi yeniden kaçmayı denemeyecektim, bu kadar yakınıımızdalarken olmazdı. Odamızın olduğu kata çıkınca annemle babamı görmek bende şaşkınlık oluşturdu. Gemi son birkaç dakikadır okyanusta daha fevri ve sert hareket ediyordu,

ayağımın altındaki titreşimleri hissederek annemlere doğru gittim. “Anne...”

Annemle babam, yanlarında duran diğer korsandan çektiler bakışlarını. Bizi gördüklerinde hızlıca yanımıza doğru geldiler ve babam bizi kollarına çektiğinde, kendimi dakikalardan sonra güvende hissederek gözlerimi yumdum. Annem de ellerini sırtımıza koyarak telaşla, “Size bir şey olduğunu sandık,” dedi. “Kapı deliğinden gördük kaçtığınızı, baban endişelenip kapıya vurmaya başlayınca da bu adam çıkardı bizi. Yanınıza inecektik ama bırakmadı, hâlâ silah tutuyor...”

Annemin aceleci açıklamalarını dinleyip geriye çekilirken, “İyiyiz,” diye cevap verdim. Layla babamın göğsünden ayrılmadan burnunu çekiyordu. “Ablamla kaçmayı denedik, sizi de çıkaracaktık ama o haydutlar bizi buldu baba!”

“Neden kendinizi tehlikeye attınız?” diyerek kızdı babam bize, endişeden gözbebekleri büyümüştü. “Roza, böyle fevri davranamazsın! Kendini düşünmüyorsan kardeşini düşünmelisin! Ne sandın! Bu haydutların üstesinden gelebileceğini mi? Çok sorumsuzsun! Bu adamlardan kurtulmak gerekiyorsa biz yaparız, sen nasıl yapabileceğini düşünürsün Roza!”

Hayatım boyunca çıkıntılı bir kız, sorumsuz bir genç kadın olmakla suçlandığım için babamın söylediklerinden hiç etkilenmedim. Yine de yerilmekten çok övgüyü hak ettiğimi düşünüyordum. Gerileyip omuzlarımı dikleştirdim ve babamın bakışları arkaya düştüğünde, Elvis ile Ares’in de burada olduğunu anladım. Babam bizlerin önüne geçerek alışkını olduğum bir ses tonuyla konuştu. “Beyler, bu mesele tatsızlaşmaya başladı. Kızlarım odalarına geçsin, sizlerle konuşmak istiyorum.”

Babam ciddiye alınmayacak bir adam değildi, sözlerinin bir değere sahip olmasına alışkındı. Fakat Elvis ve diğerleri

tarafından umursanmadığı görülüyordu. Babam kendisine bir yanıt gelmeyince ellerini kumaş pantolonunun ceplerine koyarak omuzlarını kaldırdı. “Amacınız ne?”

“Martin, beyefendiye odasının yönünü hatırlat,” dedi Elvis ve babamın yanından geçti, buraya doğru ilerledi. Martin doğrudan babama yürüyüp o da çenesiyle kapısını gösterince babam tereddüt içinde annemin elini tutarak odalarına yöneldi. Girmeden önce omzunun üstünden kızlarına, bize baktı.

“Bir daha bunu yapma Roza.”

Annem Layla ile bana temkinli bir bakış atarak kaldıkları odaya girince, ben de kardeşimle kendi odamıza ilerledim. Martin annemlerin odasını kilitlerken Elvis de kapımın önüne yaklaştı. Bir daha suratına doğru kapatacakken, “Anahtarı ver,” diyerek elini uzattı.

Çenemi kaldırarak, “Kaçarken düşürdüm,” diye yalan söyledim.

Ares, yoldaşı Martin’in yanına yürüyüp ona birkaç şey sorarken Elvis çenesini kaşıyarak gözlerini kıstı. Tabii inandırabilirsen inandır böyle bir adamı... “Üzerini aramayı isterim ama yapmamalıyım. Bu yüzden çıkarıp ver.”

“Düşürdüğümü söyledim,” dedim. Yaptıklarım faydasız olsa da zorluk çıkarmış olduğumda onurumu bir nebze koruduğumu hissediyordum.

O delici gözlerini saçlarımdan ayak parmaklarıma kadar üzerimde dolaştırmaya başlayınca bir erkek tarafından böyle izlenilmenin verdiği utançla kızardım. Kendimi kapının arkasına saklamamak için direnirken gözleri izleyişini gözlerimde durdurdu. “Anahtarın sende kalmasını istiyorsun, öyle mi?”

Anahtarı kaybettiğime inanmıyordu, yine de bunu onaylayıp yalanımı itiraf etmek istemedim. Kazağımın içindeki boynumu

kaşıyarak kirpiklerimin altından ona düşmanca bakışlar gönderdiğimde, gözleri önce el hareketimi takip etti. Boynuma bakarak eşiğe doğru bir adım yaklaşınca elimi onu itmek için kaldırdım ve parmaklarım göğsüne yerleşince buz gibi bir ürperti sırtımdan aşağıya kayd. Bir çeliğe sarılmış gibi sert hissettiriyordu vücudu. “Anahtarın sende kalmasına izin vereceğim ama bir isteğim var,” dedi.

Elimi, göğsünden geriye çektiğimde aceleciliğimi izleyerek dudaklarını yaladı. “Ne isteğiymiş bu?”

Böyle söyleyerek yalanımı itiraf etmiş bulundum ve alçağın dudaklarındaki o alaycı gülüşü kazandım. Bu gülüş dişlerimi sıkıp solumamı sağladı. Tepkimi seyretmek bir zevkmiş gibi gözlerini yüzümde dolaştırıp elini kapının kenarına koydu. Geminin loş ışıklarında, gözleri erimiş bir buza dönüştü. “Bana, o kitabı okumanı istiyorum.”

“YABANCI”

Gemideki üçüncü gecemizde, hâlâ korsanların tutsağıydık. Yıldızları saymaktan deliye dönmüştüm. Saydığım her yıldızı parmağımla işaretliyordum. Dün gece bunu yaparak uyuyakalmıştım. Geceler, bu gemiyi çekilir kılan tek güzel şeydi. Ha, bir de günün ilk ışıkları vardı, beni uykumdan uyandıracak kadar kör edici aydınlık olsa da üç gülümsememden birisi o ışıklar sayesindeydi.

Dün öğle saatlerinden beri korsanlardan yalnız birisini görüyordum, o da Martin'di. Sabah ve akşam yemeklerimizi getirmek için geliyor, hiç konuşmadan, sorduklarıma cevap vermeden gidiyordu. Ailemizi görmemiş, yalnızca kapı deliğinden konuşmuştuk. Herkesin yemeğinin gelip gittiğini anlıyordum, her yemekten sonra bizden tepsiyi alıyordu Martin. Sabah ve akşam yemeklerimiz az oluyordu, suyu ise bitmesinden korkarak azar azar içiyorduk. Su, artık bizim için ganimetlerden daha değerliydi, muhtemelen bu korsanlar için de. Belki de bizden aldıkları para ve ganimetlerle suyun olduğu yerlere kolayca ulaşabileceklerdi. Bizim gibi Moğala'nın yerlilerinden olduklarını düşünürsek, buradan uzaklaşma arzularının nedeni su olabilir. Gitmek istedikleri yer bizimle aynı yer olabilir miydi peki? Sanmıyordum çünkü onlarsız yola devam edeceğimizin altını

çizmişlerdi. Belki de tatlı suyun bulunduğu başka yere gidiyorlardı, çaldıkları her şey de bu yüzdendi.

Elvis'i dün, bana söylediklerinden sonra hiç görmemiştim. Koyduğu koşula karşı hiçbir şey demeden kapıyı kapatmışım, sanırım bunu bir kabulleniş saymış ve anahtarı almak için tekrar kapımı çalmamıştı. Anahtar bende olduğu için şanslı sanabilirdiniz beni ama ne yazık ki bir kere kapıyı açmayı denediğimde koridorda dolaşan Martin'i görmüştüm. Aramızda geçen soğuk, sessiz bakışmadan sonra da geri odama girmiştim. Çıksam da bir şey yapamıyordum, savunmasızdım, bana saldırmalarından endişe duyuyordum.

Layla biraz önce uykuya dalmıştı, yine yalnız kalmışım. Yapacak çok şey yoktu, kitabımı okumayı denemiştim ama her defasında aklıma Elvis'in çaldığı kitabım gelmişti. Neden kendisine kitap okumamı istediğini anlamıyordum, oldukça manasız değil miydi? Belki de yalnızca alay etmişti.

Amaçlarını yerine getirirken ne kadar da eğleniyorlardı!

Bir de okumayı en istediğim kitabı almıştı. Kitabımı geri istiyordum çünkü aldıkları arasında tamamen benim olan tek şey buydu ve kitaplarım özeldi. Acaba ona okusam geri verir miydi? Bunu mu şart koşsaydım? Yok hayır, bir de acınacak hale düşemem. Ama kitabımı almış olması da beni acındıracak hale düşürmüştür onun gözünde. Gözleri... tabii ya, şeytanı da aratmıyor gözleri! Kitabımı okusa ne! Aşktan, şiiirden bir şey anlar sanki! Nasıl geri alabilirim ki kitabımı?

Martin hiç uyuyor muydu ya da koridoru terk ediyor muydu? Bir şey yapamayacağım için çıkmayı tekrardan denememiştim ama onlara zarar verebileceğim plan bulduğumda çıkmalıydım. Üçüne birden zarar vermek çok zordu, bunu kabul etmeye mecburdum.

Okyanusa dökülmüş yıldız yansımalarına bakarken sarı saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına koydum. Uyuyakalabileceğim için yumuşak kumaştan, omuzları büzgülü, uçları dizkapaklarıma inen geceliğimi giymiştim, vücudumu daha iyi örtmesi için de bir hırka. Bu geceyi de çaresizce bitirme düşüncesiyle hırkamı çıkaracaktım ki o saatte hiç olmayan bir şey oldu.

Kapıma iki kez vuruldu.

Gözlerim ok gibi duvara sabitlendi, saate baktı. Geç olmuştu, hangisi gelmişti? Parmak uçlarımla kapıya koşup bakınca dışarıdakinin Ares olduğunu gördüm. Hırkamı vücuduma sarıp kendimi korurken, “Ne istiyorsun?” diye sordum.

Ares düz bir ses tonunda, “Elvis seni görmek istiyor,” dedi.

Kalp atışlarım hızlandı. Bu ilk kez oluyordu, gerekmedikçe bu pislikler bize karşı mesafeli davranırdı. Görmek istiyor ne demekti? “Ne manasız bir istek bu! Adımı bile hatırlıyor mu ki beni görmek istesin? Üstelik çok geç saat, gider misin?”

Kapı içeriden kilitli olduğu için güvende sayılabılırdim ama böyle bir istek bende şaşkınlık yaratmıştı. “Biliyor musun, ay-nılarından ben de bahsettim Elvis’e fakat seninle bir anlaşması olduğunu söyledi.”

Anlaşma mı? Yoksa... dünkü koşuldan mı bahsediyordu. İyi de ben bunu kabul etmemiştim. Gerçekten de kabul ettiğimi mi varsaymıştı? Elvis’in arzularını yerine getirme isteğim hiç yoktu ama durumu lehime çevirebilirdim. Ne yaptıklarını inceleyip etrafa göz atsam iyi olurdu. Bu odada hapisken dışarıda neler olduğundan habersizdik.

Anahtarı çevirdim ve elime alıp açılan kapıdan dışarıya çıktım. Ares kapıdan uzaklaşırken ona temkinle bakıp kapıyı kilitledim ve onunla arama mesafe koyarak, “Sakın bana yaklaşma,” diye uyardım başından.

Ares, üzerinde dağınık gömlek ve pantolonla dikilirken umursamaz bir ifadeyle bana bakıyordu. Çizmeleri dizlerine kadar geliyordu, kafasında bir şapka vardı. Hiç cevap vermeden eliyle reverans yapar gibi koridoru gösterdiğinde uzaklaşarak yürümeye başladım, ellerim hırkanın uçlarını birbirine yakınlıştırarak tutuyordu.

Ares sessizce arkamdan gelirken etrafımı gözetledim. Hiç kimse yoktu, gemi sessizdi. Okyanus, gemiyi üzerinde götürmeye devam ediyordu. Bu gece sis vardı. Huzurlu bir geceye benziyordu, önünden geçtiğim odalardan fısıltı bile duymuyordum. Konukların hepsi itaat etmiş gibi, o günün gelmesini ve korsanların gemiyi terk etmesini bekliyorlardı.

Gemi altı katlıydı, yukarıya çıkarken bacaklarım ağrımaya başlamıştı. Beşinci kata çıkınca koridorun diğer ucunda, kapısı açık odayı gördüm. Burası kaptan köşküydü. Arkası bana dönük oturan kaptan, gemi dümenini çeviriyordu. Rotayı, bu korsanların arzu ettiği yere götüren yardımcı kaptan oradaydı. Hiç tanışmamış, yüzünü de hiç görmemiştim ama korsanlara olduğu kadar ona da öfkeliydim.

Ares, “Orada dur,” diyerek bana yaklaştığında bakışlarımı ileriden çektim. Yanından geçtiğim oda kapısına dönüp araladı ve kafasını ileriye uzatıp içeriye baktıktan sonra kapıyı tamamen açtı. Kendime daha sıkı sarılıp tedirgin gözlerimi odaya çevirdim ve Elvis’in gözleriyle buluşana kadar, kısıcık etrafı inceleyebildim.

“Ben istirahat edeceğim,” diyerek geri çekildi Ares ve Elvis’in ardından bana bakarken hafifçe sıırttı. Ben o dudak hareketiyle irkilirken o arkasını dönüp uzaklaşmıştı bile. Kafam tekrar odaya çevrilince hareketsiz kaldım ve Elvis oturduğu deri döşemeli koltukta geriye esneyip elini bacağından çekti. Odaya gir-

diğimde pantolon paçası dizine kadar sıyrılmıştı, ne olduğunu göremeden de indirmişti. Gözlerini benimle buluşturup doğru bir pozisyon alırken ilgisini çekmişim gibi kısılarak gözlerimde sabit kaldı. “Gel.”

Sözlerine harfiyen uymak huzursuz etse de neler olduğunu öğrenmek odamda hapis kalmaktan daha iyiydi. Kapıdan içeriye girip, bir odaya girerken hep yaptığım gibi kapıyı kapattım ve çok yaklaşımadan durarak, “Ne istiyorsun?” diye sordum.

Sol elindeki sigarayı sağ eline verdi ve tam dudaklarına götürüyordu ki, “Seni rahatsız eder mi?” diye sordu.

“Evet!”

Hayır, babam sigara veya puro içtiğinde rahatsızlık duymazdım. Beni hiç tanımamasına rağmen, bir yalan söylediğimi biliyormuş gibi gözlerime uzun uzun bakıp o sigaradan içti. Oda birkaç mum ışığıyla aydınlanıyordu, böylesini tercih ettikleri açıktı. Gözlerine hiç ışık yokken bile bakılsa, ne kadar hesapçı olduğu görülürdü. Bu kadar mı içtensizlik olurdu bir çift gözde...

“Sana bir soru sordum,” dedim, sessizliği bir ağırlık gibi beni boğduğunda. “Ne istiyorsun?”

“Ne istediğimi bilmiyorsun madem...” Gözleri ellerime çevrildi. Ellerim kendimi ve anahtarı tutuyordu. “Neden geldin? Üstelik anahtar sendeyken?”

O da benim hesapçılığımı anlamış olmalıydı ki böyle söylüyordu. İtiraf edecek değildim, gözlerimi de kaçırmak istemedim. İnatçı ve sessiz gözlerle baktığımda, dudakları hafifçe kıvrıldı ve çenesiyle masayı gösterdi. “Dediğim gibi, bana kitap okumanı istiyorum.”

Kitabım masanın üstünde duruyordu, odada bir masa olmasının sebebiyse buranın çalışma odası olmalıydı. Sanıyorum ki geminin sahibi Adam’a aitti. Elvis ve arkadaşları, buranın kralı

gibi davranıyordu. Odada geniş bir masa, masa arkasında koltuk vardı. Koltuğun olduğu cephede, okyanusa bakan dört köşeli cam duruyordu. Elvis'in oturduğu geniş koltuksa sağ tarafımda kalmıştı, sol tarafta bir büyük, ahşap dolap vardı. Oda sade ve az eşyalıydı. Burayı dinlenmek için kullanıyor olabilirlerdi. Masaya gidip sahiplenici şekilde kitabımı aldım ve göğsüme bastırarak kızgınca baktım Elvis'e. "Bu benim kitabım! Geri alıyorum!"

"Sana geri vereceğim, eğer bana okursan."

Cüreti inanılmazdı. "Kendi kitabımı almak için neden bir şey yapmalıyım? Sen kendinde misin be adam!"

Dirseklerini dizlerine koyup öne doğru eğilince, yakası açık gömleği göğsünü ortaya sermiş oldu. Gözlerimi kaçırıp onun oturuşunu düzeltmesini, bir beyefendi gibi davranmasını bekledim ama nerede... Tekrar ona bakınca beni izlerken gözlerini kırpmadığını gördüm. "Belli ki kendimde değilim. Bana biraz kitap oku, kendime geleyim."

Kendime akla yatan bir açıklama yapmak için, "Madem kitabımı çaldın, neden kendin okumuyorsun?" diye sordum. "Bana, bize eziyet etmek mi istiyorsun? Eğlenceli mi buluyorsun! Hoşuna mı gidiyor?"

"Ben sana eziyet ediyorum madem, sen neden geldin?"

Yine aynı soruyu soruyordu ama bence cevabı biliyordu. Beni çağırdığına göre de önlemini almıştı, onları zamansız yakalamama izin vermeyecekti. "Hapis kaldığım yerde sıkıldım, hakkımız olan gemiyi biraz gezmek istedim!"

O kadar dikkatli bakmasa daha süratli, yürekli konuşabilirdim ama...

"Anahtar sende, neden hapsolasın?"

"O arkadaşın koridorda geziyor, bir kez kafamı çıkardım diye kızgın kızgın baktı bana! Ne haddineyse! Gemiye, ziynetlerimizi,

paralarımızı ele geçirdiniz, bizi savunmasız bıraktınız! Bir de ne cüretse...” Burnumdan nefes alarak bir saniye dinlendim. “Bana öyle bakabiliyor. Sen de karşımda, alay edercesine *neden hapso-lasın*, diyorsun. Sizler kendinizde misiniz?”

“Kendimde olmadığımı söylemiştim. Çaresinin sen olduğunu da.” Çenesiyle kitabımı gösterdi.

O kadar uzun konuşmuştum, ciddiye almamıştı. Belli ki yaptıklarının yanlış olduğunu düşünmüyordu, üzerine konuşulmaya değer görmüyordu. Bu tavır bendeki öfkeyi pekiştiriyordu. Gururumu hep göğsümde taşıyan birisiydim, kendime şaşırmıyordum. Kitabıma doğru bakarak, “Çareymiş,” dedim homurtuyla. “Senin çaresi olmayan bir akıl hastalığının olduğu belli!”

Güldüğünü, ona attığım kaçamak bakışta fark ettim. “Doktor musun yoksa?”

“Hayır, İngiliz edebiyatı okudum ben.”

Bu soruya cevap verdikten sonra utandım çünkü alay ettiğini geç fark etmiştim. Ben sinirle nefes alırken, “Demek on sekiz yaşından büyüksün,” dedi havaya doğru ve tekrar kitabıma baktı. “Kitabın da bu yüzden mi İngilizce?”

Evet, yabancı dilimi geliştirmek için özellikle almıştım. Bir korsanla bu kadar fazla konuşmaktan yana huzursuzluk duyarken bir farkındalık kazandım. Kitabı kendisine okumamı istiyordu çünkü İngilizce bilmiyordu. Kendi dilimizden ayrı bir dilde yazılmış kitabı nasıl okuyabilirdi? İngilizceye çok hâkim olduğum için bu gerçeği kaçırmıştım, şimdi öğrenmesi bana haz vermişti. Emily Bronte’nin kitabına bir göz atıp ona tekrar baktım. “Kitabı okuyamıyorsun değil mi?”

“Bunu önceden fark ettiğini, ısrarla cevap almak istediğini sanıyordum,” dedi eğlenerek. “Yabancı kitap, içinde anlamadığım bir sürü şey var.” Kitaba doğru elini savurmuştu.

“O zaman neden çalışıyorsun? Sırf huzursuz etmek için mi?”

“Valizinde gözüme çarptı,” derken gözleri gözlerime biraz uzun baktı. Beni panikletti, valizimde görmüş olduğu başka çok kişisel ve özel eşyalarım vardı. “Odaya girerken senin odan olduğunu bilmiyordum ama çıkarken senin odan olduğunu anlamıştım.”

Yutkunarak, “Sana kitabı okuyamam,” dedim. “Seninle bir arada olmak da istemem. Bir korsan olduğunuzu söylüyorsunuz, eşyalarımızı çaldınız. Nedendir bilmiyorum, çok korkutucu gelmiyorsun ama bana bir şey yapmayacağını da bilemem! Sen bana, aileme böyle davranırken ben sana roman okuyamam!”

Neden yapmayacağım hakkında konuşmaya gerek bile yoktu, sebepleri açıktı. Saçmalıktı! “Benden korkmana gerek yok, çıkarlarım sözkonusu olmadıkça kimseyi korkutmam.” Gemide onu ilk gördüğümde, çıkarları için babama nasıl davrandığını hatırlıyordum. Ayağa kalktığında o hatırayı zihnimde bırakıp ona baktım. Üzerime yürüdüğünü anlayınca göğsümde kitapla geriledim. “Demek bana kitabı okumaya hiç yanaşmıyorsun?”

“Okusam bile sen ne anlarsın?”

Bunu bir hakaret gibi dile getirdiğim açıktı. O ise hiç alınmamıştı, imamı anlayıp eğlenmişti üstelik. Kasıntı bir adam değildi, umursamazdı. “O küçük çocuğa karşı zaafın var,” dediğinde ilk neyden bahsettiğini anlamadım. “Onun odasından dışarıya çıkmasına izin verirsem belki bana kitabı okursun.”

Alvin'den bahsediyordu. Elbette o çocuğu seviyordum ama odasından çıkması faydasına olur muydu, bilmiyordum. Bu korsanlar tehlikeliydi. “Odasından çıkarır da incitirseniz onu?”

“Ne desem inanmazsın, bu yüzden yanından ayırmazsın.”

Birkaç kez Alvin'in sesini koridorda duymuştum, ağlamıştı, sıkıldığını hissedebiliyordum. Buraya her kitap okumaya geldiğimde yanımda onu da getirsem mutlu olurdu. Hem bunu fır-

sata çevirebilirdim. Alvin, bu adamları savunmasız bırakmamda yardımcı olabilirdi. “Peki kitabı okumamı niye istiyorsun?”

Üzerime yürümeye devam edince telaşla ayaklarımı birbirinin arkasına koyarak uzaklaşmaya çalıştım. Bir yandan da göğsümdeki kitabı ileriye uzatıp onu durdurdum. Kitap göğsüne değince duraksadı ve omuzları gülerken sallandı. “Gemide her günü yoldaşlarımla geçirmek sıkıcı olabiliyor. Üstelik birisi hiç konuşmazken. Biraz keyifli vakit geçirmek istemenin nesi var?”

Kitabı göğsüne sertçe bastırdım ve odamda hapis kalmanın bana faydası olmayacağı için, “Peki,” diye kabullendim. “Ama her zaman gelemem, beni uygunsuz saatlerde çağıramazsın.”

Gözleri yüzüme, sonra da üzerime düşünce ne yaptığımı hatırladım. Hırkamın önü açılmıştı, geceliğim görünüyor olmalıydı. Kendimi küçük düşürecek bir şey yapmamak için soğukkanlılığımı korurken Elvis’in gözleri göğsündeki ellerime kadar ilerledi. Ayak parmaklarımı içeriye kıvrarak panikle ciğerimi şişirirken, “Giderken hırkanı örtmeyi unutma,” dedi ve benden sert adımlarla uzaklaştı. Arkasını dönerek odada ilerledi ve eli, masanın üzerindeki bir şeyle meşgul olurken omuzları dimdik kaldı. “Kitabın konusu ne?”

Kitabı kendime çevirerek kapıya bir göz attım. Sonra da kabullendiğim için koltuğa ilerledim. Üşüyen ayaklarıma bakarak koltuğa oturdum ve hırkamı düzelterip üstümü örterken, “Aileme sakın söyleme,” dedim ona, fevrice. “Babam ve annem bana çok kızar, haklılar da. Babam bizlere bir şey olmaması için size yeterince karşı çıkmıyor, bunu öğrenirse odasında kalamaz.”

Meşgul olduğu şeyi bıraktı ve bana dönerken elinde bu sefer bir puronun ateşi parladı. O küçük ışığın ardında birleşti bakışlarımız. Kalçasını masaya yaslayıp elini hafifçe savurdu. “Bu bizim özelimiz, endişe etme.”

Ağzımı açık bıraktı. “Ne... ne özeli! Seninle sadece bir anlaşmaya vardık, hepsi bu!”

Aman Tanrı'm! Yemin ediyorum bilerek yapıyordu. Bu sözcükleri, beni huzursuz etmek için seçiyordu. Gözlerindeki soğuk parıltı düşüncemi onaylayınca kitabımı sıkarak önüme eğildim. “Tanrı bilir puroyu kimden çaldın,” diyerek hırsızlığını yüzüne vurduğum ve dikkatimi kitaba vermeye çalışıp kapağını açtım. Pisliğin biraz bile gururu kırılmadı! Ne adam ama...

“Henüz kitabını okumamış mıydın?”

Sorusuna nasıl ters bir karşılık vereceğimi düşündüm ama makul cevap aklıma çoktan gelmişti. “Hayır, okumadım. Yolculukta sıkıldığımda okuyacağımı düşündüm ama çalındı.”

“İşte şimdi okuyacaksın,” diye cevapladı beni.

“Sen hayatında hiç kitap okudun mu? Kültürlü bir adama benzemiyorsun.”

Odaya kendininmiş gibi hâkim olup purosunda biriken külü masadaki tablaya silkti. “Fark ettin demek, hayatımda daha önce hiç kitap okumamıştım.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Gerçekten mi?”

“Hıhı,” dedi ama bunu söylerken dudakları bir hal aldı, gülecek miydi anlamadım. Yumruklarımı sıkıp önüme eğildim, alay ediyordu. “Soytarı,” diye söylenerek kitabımın ilk sayfasını açtım.

Emily Brontë, Uğultulu Tepeler.

Elvis karşıdaki koltuğa gidip oturunca purosunu bitirdiğini anladım. Dirseklerini dizlerine koyup öne doğru eğilince dağınık, uzamış saçları alnına doğru hafifçe serpildi. Gözlerimi kaçırıp ayaklarımı birbirinin arkasına saklarken kitabın sayfalarına özenle dokunup biraz yukarı kaldırdım. Mum ışığı önüme düşünce de okumaya başladım.

“Ev sahibimi, ileride başıma işler açacak olan bu tek komşumu görmeye gittim, şimdi oradan geliyorum...”

Kitabı hafif yüksek sesle okudum. Onun için değil, kendim için okuduğumu hissetmek için de onu yok saydım. Birinci, ikinci, üçüncü sayfayı çevirince de kitaba kapıldım, zihnim uğraşsızca Elvis’i unuttu. Ayaklarımı kaldırıp bacaklarımın altına kıvırdım, kitabı deri döşemeli koltuğun kenarına koydum.

Sayfalar akıp giderken sessizliği hiçbir şey bozmadı. Üçüncü bir kişinin bakış açısından hikâyeyi okurken yüksek sesle okuma çabamdan ağızım kurudu. Zaman zaman dudaklarımı ıslatmak için ara verdim ama gözlerim cümlelerden ayrılmadı. Kitabı isteksiz değil, iştahla okumak benim için de sürpriz olmuştu. Ge-miye bindiğimden beri sakın geçirdiğim ilk saatlerdi.

“... Şu halde, beni bir bataкта ya da karla örtülü bir çukurda ölü bulurlarsa, bunun biraz da sizin yüzünüzden olduğunu düşünüp vicdanınız sızlamayacak mı?” Yirmi dördüncü sayfayı okurken sesimin fazla heyecanlı olduğunu fark edip duraksadım ve kaçamak gözlerle karşıma baktım. Elvis pozisyonunu hiç bozmadan bana bakıyordu. Dirsekleri hâlâ dizleri üstündeydi, elini çenesine koymuştu. Göz göze geldiğimizde bakışlarının kayıtsızlığı kalbimi sıkıştırdı, göğsümden aşağıya bir kayayı itmiş gibi hissettim desem yeridir. Bu bakışları bana onun acımasız olduğunu haykırıyordu. Bu gözlere bakmaya çok dayanamayıp kitaba tekrar döndüm. “Nerede kalmıştım?”

“En son sızlamayacak mı, diyordun,” diyerek kendime sorduğum soruya sessiz bir yanıt verdi.

Bahsettiği yeri buldum ve okumaya devam ederken dikkatim

* Emily Bronte, *Uğultulu Tepeler*, Çev., Naciye Akseki Öncül, (Can Yayınları: İstanbul), 9.

** Emily Bronte, *Uğultulu Tepeler*, Çev., Naciye Akseki Öncül, (Can Yayınları: İstanbul), 24.

dağılmış hissettim. Onu yok saymak için tekrar kitaba gömüldüm, esneyerek sesimi yükselttim. Bir süre sonra dileğim oldu, yalnızmışım gibi hissettim. Kitap beni içine sürükledi, uykuya çekene kadar.

Bir tık sesiyle bilincim yerine geldiğinde neler olduğunu anlamakta güçlük yaşadım. Zaman geçmeden gözlerim açıldı. Kamaşan kirpiklerim arasından giren ışığı fark ettim ve sonra da olduğum yeri. Ürperme hissiyle doğrulurken beni uyandıran şeyi merak ederek kafamı çevirdim. Hâlâ bu çalışma odasında, koltuktaydım. Kapı aralıktı, Elvis sırtı bana dönük halde birisiyle konuşuyordu. Kitabı okurken uyuyakaldığımı anlamıştım, o kadar uyumuştum ki gün doğmaya başlamıştı. Geminin camlarından içeriye bir turuncu ışık sızıyordu.

Bu kadar savunmasız şekilde uyuyakaldığım için hayretler içerisinde doğruldum. Kitabımı alırken de üstümdeki örtüyü gördüm, kalın ve yünlü bir örtüydü. Onu koltuğun diğer tarafına iterek ayağa kalktım ve kitabı göğsüme bastırarak kapağıya koşarken telaşla hırkamı da tutmaya çalıştım. Tam üçüncü adımımı da atacakken Elvis arkasını döndü. Kendimi ona çarpmaktan son anda kurtarıp gözlerimi kocaman açtım. Yakası dağınık, yüzünden su damlaları akarken bile eğlenen gözleriyle karşılaşmış yutkundum. “Sen... sen!” Uyku sersemiyle ne konuşacağımı şaşırdım. “Uyuyana kadar kitap okuttun bana! Sizin yüzünüzden gecelerim zaten uykusuz geçiyordu, bir de esir gibi kullandın beni!”

Aklıma geleni söylüyordum ama bu adamın tahammülü ne kadar yüksekse, hiç sinirlerini bozmuyordu. Elinin içiyle neden ıslak olduğunu anlamadığım yüzünü silip beni ayak parmaklarıma kadar süzdü. “Birlikte hoş vakit geçirdiğimizi sanıyordum, neden bu kadar asabi uyandın?”

Daha gün bile tam doğmamışken bu haydutla uğraşmayı istemiyordum, zaten ciddiye de almıyordu. Yürüme süratime devam ettim ve kapıdan çıkmak için onun yanından geçtim, fazla ilerlemeden de kapının dış tarafındaki Ares'i gördüm. O, beni Elvis'ten daha fazla rahatsız ediyordu, kendimi baskı altında hissedip duraksadığımda, "Hâlâ buradasın?" dedi bana.

"Ne yazık ki!" dedim. "Ne kadar bahtsız birisi olduğumu siz anlayın!"

Ares'in omuzları hafifçe sallandı, elini gülen ağzına kapatırken bakışlarını omzumun üstünden Elvis'e kaydırdı. "Senden hiç hoşlanmıyor."

"Sadece öyle görünüyor," dedi Elvis, omzumun üstünden.

Bu ikisi benimle alay ediyordu, sinirden göğüs kafesim acıyordu.

İkisine de kalpsizce bakıp koridora çıktım, yanlarından hızlı geçtim. Çok fazla ilerleyemeden dirseğimde dokunuş hissettim ve çevrildiğimde, Elvis'in buz mavisi gözlerini gördüm. Ben mi bakmışım onlara kalpsizce? Benim bakışlarım bu kalpsiz bakışlar karşısında merhametli bile kalmıştır eminim ki. "Kitap," dedi gözleriyle göğsümü işaret ederek.

Dirseğimi ondan çekerken, "Benim," dedim, hızlı nefesler sırasında.

Kaşlarını çatınca ürperdim. "Anlaşmıştık," derken ses tonu keskindi. "Bende kalacak, bana okuyacaksın."

"Devam etmek istemiyorum," dedim, kendimi savunmasız hissettiğim için.

Dirseğimi ondan çekmek istediğimi fark ederek koluma baktı ve sonra bıçak hızında bıraktı beni tutmayı. "Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım?"

Gemimizi basmış, eşyalarımızı çalmış bir korsan olmasına rağmen onun bile biraz onuru olduğunu düşündürdü bu soru

bana. “Beni... savunmasız bıraktın! Yanında uyuyamamalıydım...” Cümlemin sonunu kendime fısıldadım ve sonra peşimi bırakması için kitabı onun eline bırakıp hızla arkamı döndüm. Sarı saçlarım sırtıma çarparken koridorda koştum. Merdivenleri, ayaklarımı birbirine dolamadan inmeyi başarinca nefeslendim. Henüz peşıme düşmemişlerdi, bu yüzden kaldığım yerden devam ettim. Elvis veya Ares bana ulaşmadan odama girmeliydim. Anahtarımı büyük, uzun hırkamin cebinden çıkarıp bir alt kata daha indim. Sol tarafa girecekken de ani bir saldırıyla sağ tarafa çekildim.

Ne olduğunu anlamadan sırtımı bir duvara çarptım. Gemi-deki sallanma hissine, ayaklarımın dengesizliği de karışınca çığlık atmak için ağzımı açtım ama iri bir el dudaklarımın üstüne kapandığında nefesim yarıda kesildi. Başını bana doğru kaldırdığında, bir adamın koyu renkli gözleriyle buluştum. Gözlerim yuvalarından fırlayacakken okyanustaki yolculuğum tamamıyla bir korku filmine dönüştü.

“ÖLÜM”

Çılgılığında boğulduktan sonra korkuyla nefes alıp çırpındım.

Dudaklarım, “Sen kimsin?” sorusunu sormaya çalıştı ama ağzımın üzerindeki sıkı el buna izin vermemişti. Ellerimi, bu uzun saçları ve güzel giyinişi olan genç adamın omuzlarına koyup kendimi kurtarmaya çalışırken onun başı koridoru kontrol etmek için sağa ve sola döndü. Soluk alamamanın paniği çırpınma hissini ortaya çıkardı ve dişlerim ağzımın üstündeki ele doğru saldırdı. Bu yabancıyı ısırp bir kez daha bağırmaya çalıştım. “Bırak beni!”

Adam civar kontrolünü yapıp bana döndüğünde aceleci şekilde parmağını dudağına yasladı ve akabinde, “Lütfen sakın ol,” dedi. Böyle bir beklentide olması ne korkunçtu! Beni hapsedmişti. “Sana zarar verme niyetim yok, korsanlardan değilim! Onlara yakalanmak istemediğim için seni susturmaya çalışıyorum...” Sesini kısıp bir tonda kullanıyordu. “Beni hiç görmediler, günlerdir onlardan saklanıyordum! Eğer birbirimize yardım edersek onlardan kurtulabiliriz.”

Korsan olduğunu değil ama kötü niyetli bir insan olduğunu düşünmüştüm. Dedikleri akıl alır gibi olmasa da içinde yaşadığım gemi beni hayatımın en unutulmaz günlerine sürüklüyordu.

Adam, kendisine bakışlarımı fark edince, “Elimi ağzından çekeceğim ama lütfen bağırma,” dedi. Sonra da temkinli şekilde, yavaşça elini ağızımdan kaldırdı.

Kendimi bu yabancı adamdan hızla uzaklaştırıp koridorda giderken bir elim kalbimi tuttu. “Sen... doğru mu söylüyorsun?”

“Evet,” dedikten sonra tekrar civarı kontrol etti. “Konuşmak için bir yere gitmeliyiz, yoksa bizi fark edecekler.”

Beni daha önce görmüş müydü? Korsanları tanıdıysa, korsanlar onu nasıl fark etmemiştii? Şüpheli şekilde, “Siz konuklardan birisi miydiniz?” diye sordum. “Bizimle mi seyahat edecektiniz?”

“Evet evet,” dedi çok hızlı şekilde. “Tatlı suyun olduğu bölgeye gitmek için Adam ile anlaştık, bu yolculuk için o akşam gemiye geldim.” Omzunun üstünden bir bakış attı. “Burada yakalanırsınız, saklandığım yere gidelim.”

Nerede saklanmıştı? Elvis ve diğer korsanlar onu nasıl gözden kaçırmıştı? Onunla konuşmak, kurtulmamız için belki fayda sağlayabilirdi ama dürüst olduğundan emin olmam mümkün değildi. “Seninle gelemem fakat...” O benim odama gelebilirdi, kardeşimle beraberken güvende olurum. “Seni kısa süreliğine misafir edelim. Neyden bahsettiğini anlamış değilim. Eğer gerçekten dediğin gibiyse onlara nasıl yakalanmadığını merak ediyorum.”

Kıyafeti şık ama dağınıktı. Söylediği gibi konuklardan birisi görünümü çiziyordu. Söylediğim şeyi daha düşünmeden, “Olur,” dedi. “Bizi göremeyecekleri bir yer olsun, yeterli. Seni, daha önce konuklardan birisi olduğunu gördüğüm için durdurdum.”

Merakla dudaklarımı ısırdım ve adama mesafe koyarak yanından geçip sol tarafa yöneldim. Odama doğru parmak uçlarımda koşarken yakalanmaktan korktum. Adam da hızlı yürüyor, etrafına bakıyordu. Elvis ile Ares yukarıda kalmıştı ama her an peşime düşebilir ya da Martin karşımıza çıkabilirdi.

Odama ulaştığımda korku doldum, anahtarım ile açıp içeriye girerken tedirgindim. Bu adama güvenme konusunda şüphelerim vardı. Belki odama almamalıydım fakat ya dediği gibiyse ve birbirimize yardım edebilirsek?

Eşikten girdiğim an kız kardeşim, “Abla,” diyerek fırladı ve arkamdan giren adamı gördüğünde duraksadı. Üstünde gece giydiği pijama vardı. “Bu kim?”

Adam içeriye girdiğinde kapıyı kapatıp derhal kilitledim. Sırtımı nefes nefese kapıya yasladım. “Su var mı?”

Layla adama ürkek bir bakış attıktan sonra komodindeki bardağa ilerledi, alıp bana uzattı. Dbinde kalan iki yudumu içip odanın içinde hareket ederken, “Konuklardan birisi,” diyerek açıkladım kardeşime. Bardağı bırakıp Layla’nın yanında dururken adama döndüm. Kapının girişinde duruyor, gergince bakıyordu bize. “Adınız neydi?”

Adam gözlerini bizden çekti, sanırım ikimiz de geceliklerimizle olduğumuz için huzursuz etmek istememişti. “Ben Peter,” diyerek tanıttı kendisini. “Adam’ın konuklarından birisiydim. Kendisiyle, bu gemide yolculuğa başlamadan bir hafta önce konuşup anlaşmaya varmıştık. O gece de buradaydım, yalnızca yemeğe çıkmamıştım. Midemi bozmuştum, saatleri tuvalette geçiriyordum.” Onu dinlediğimizi görmek için bize bir baktı. “Bir gürültü duyunca koridora çıktım, kaptan ve Adam’ın iki yabancının kollarında götürüldüğünü gördüm. Bağırtilar, sesler vardı. Bir sorun olduğunu anlayınca kendimi odama attım ve korkuyla beklemeye başladım. Sesler bir süreliğine kesilmişti, sonra devam etti. Koridorda gezdiklerini duydum, odalara girip çıktıklarını anlamıştım. Sanıyorum ki odaları kontrol ediyorlardı. Yukarıda neler olduğunu bilmesem de saklanmam gerektiğini anladım.”

Araya girip, “Nasıl yaptınız?” diye sordum.

“Yatağımın altına saklandım,” dedi adam, mahcup görünerek. “Başka da çarem yoktu. İyi ki de öyle yapmışım çünkü biraz sonra benim odama girmişlerdi. Tuvaletime baktılar, eşyalarımı çaldılar. O zaman onların korsan olduğunu anlamıştım. Sanırım yatağımın altına bakmanın saçmalık olacağını düşündüler, zaten herkesin yemekte olduğunu sanıyorlardı, odama da eşyalarımı çalmak için girdiklerini düşünüyorum.”

“Eşyalarınızı fark edip odada birinin kalmadığına nasıl inandılar?”

“Sanırım beni yukarıdaki konuklardan birisi sandılar.”

“Elena ve Alvin de odasındaydı,” dedim düşünceli şekilde. “Onları bulmuşlardı. Dediğiniz gibi, yukarıda odalara eşyaları almak için girdiklerini söylemişlerdi. Tabii, odalarda birisi var mıdır diye de bakmışlardır ama öncelikleri silahlar, telefonlar ve ganimetlerdi.”

Adam baş sallamayla söylediklerime katılıp, “Günlerdir odamdayım,” dedi. “Ne zaman bir ses duysam yatağımın altına saklandım ama odama tekrardan girmediler.”

Kız kardeşim duyduklarına şaşırmış şekilde, “Neden çıktınız?” diye sordu. “Etrafta geziyorlar, sizi yakalayabilirler...”

Adamın yüzü kızardı. “Çok aç ve susuzum, artık dayanamadım.”

Çok haklıydı, zaten ben de bunu düşünmüştüm. Bizlere yiyecek veriyorlardı ama bu adam... Gençti, benden birkaç yaş büyük olduğunu düşünüyordum. Aileden varlıklı ya da politikacı olabilirdi. Söylediklerine inanmaktan başka ne yapabilirdim? Az önce suyu içtiğim için pişmanlık duydum, bilseydim benden daha uzun süredir susuz olan bu adama verirdim.

“Şurada biraz ekmek vardı,” dedi Layla ve köşedeki dört ayaklı, iki alçak sandalyesi bulunan masaya ilerledi. Masa duvara

yaslıydı, cilalanmış ahşaptandı. Peçete üzerindeki ekmek dilimini çekingen şekilde adama götürdü. “Yemek isterseniz?”

Adam ekmek dilimini kardeşimin elinden kapıp yemeye başlayınca, Layla ürkmüş gibi hemen geriledi. Ne kadar dürüst olduğuna inansam da kardeşimi korumak için arkama çektim. Layla bana dönüp yüz buruşturdu. “Korsanlar bu adamı sakladığımızı öğrenirlerse bize neler yaparlar tahmin edemiyorum! Lütfen onu gönderelim.”

Henüz bir karar vermek için çok erkendi. “Belki birbirimize yardım edebiliriz, bu şekilde onlar gibi üç kişi olduk ve odamın anahtarı bende.”

“O adamın anahtarı neden sende bıraktığını hâlâ anlamıyorum,” dedi rahatsız görünerek. “Kendisine mi çok güvendi, seni mi çok küçümsedi...”

Elvis’in kibirli, soğuk bakışlarını anımsayınca karşımdaymış gibi ürpererek başımı iki yana salladım. Adama dönünce de ekmeğini bitirdiğini, odamızı izlediğini gördüm. Genzimi temizleyerek, “Herkesi odalarına kilitlediler,” dedim. “Sabah ve akşam yemek veriyorlar, onun dışında ziyaret etmiyorlar. Yanımıza her geldiklerinde bıçak veya silahları yanlarında oluyor, bu yüzden bir şey yapamıyoruz. Ailem de bu katta fakat odalarından ayırlamıyorlar.”

“Ama sen...” Adam elinin içiyle ağzını sildi. “Oda kapını kendin açtın?”

“Evet, anahtarımı almayı başardım. Korsanlar bir sebepten buna göz yumdu.” Hırkamla önümü kapatıp düşünceli şekilde içimi çektim. “Benim yerime korsanlardan birisine yakalanabilirdin, sana ne yaparlardı bilemiyorum.”

“Farkındayım ama odamdan çıkmam gerekiyordu artık, yoksa susuzluktan ölecektim.” Son iki sözcüğü duymak, zor geçen aylarımızı hatırlattı bana. “Koridorda adım sesleri duyunca ya-

kalandığımı sanmıştım ama sonra seni gördüm, bir kadın olduğunu fark edince konuklardan birisi olduğunu düşündüm. Görüyorum ki yanılmadım.”

Layla şüpheyle adamı süzerken bir tıklatma sesi duyarak gözlerimi büyüttüm. Parmağımı dudağımın üstüne koyarak sessizliğin hâkimiyetini başlattım ve adam endişeyle bize bakarken kapıya doğru yürüdüm. Gözlerimi küçük deliğe diktim. Ares oradaydı. “Ne istiyorsun?” diye sorarken yakalanmış olduğumuzdan korkuyordum.

Ares sesimi alınca geri çekildi. “Odana gelmiş misin diye bakıyordum. Mutfakta pastırma yiyor olabileceğini düşündü Elvis.” Ardından da bir gülme sesi...

Sinirle dudağımı ısırdım. “Evet, odamdayım. Arkadaşın haklı, açım! Yemeğimiz ne zaman gelecek?”

Gamsız bir sesle, “Şef hazırlıyor,” dedi ve kapı deliğinden çekildi, yürümeye başladı. Diğer odaların kapılarını da tıklattığını duydum, her sabah olduğu gibi kontrol yapıyordu. Önce ailem, sonra Elena ile konuştuktan sonra katı terk etti. Diğer konukları da kontrol edecekti.

Bu panik anını kolaylıkla atlattığım için rahatlayıp önüme döndüm. Peter acınası şekilde bakıyordu. “Birazdan kahvaltı mı getirecekler?”

Adamın haline üzüldüm. “İçecek ve su da oluyor, biraz daha sabretmelisin.”

Gülmeye başlayarak elini yüzünden geçirirken Layla’nın bakışları dikkatimi çekti. Gözleri adama odaklanmıştı, biraz endişeliydi. Özellikle adamın karın hizasına baktığını görürken, “Abla,” diye seslendi bana. “Bıçağı var!”

O bakışlarının manasını anlamış bulundum ve derhal Layla’nın yanına yürürken adam da şaşkınca hareket etti. “Evet, bir bıçağım var,” diyerek kumaş pantolonun arkasından çıkardı.

Doğrusu bu sapında işlemesi olan bir çakıydı. Onu çıkardığında Layla korktu. “Yanlış anlamayın, bu zaten benim. Uzun bir yolculuğa çıkacağım için yanıma alma gereği duymuştum.”

Tamam, babam da silah bulunduruyordu, tabii korsanlar almadan önce. “Bıçağın olmasını anlıyorum ama onu taşıırken seni bu odada bulunduramam.” Tek kaşımı kaldırarak elimi uzattım. “Bana vermeni istiyorum, ancak öyle bu odada kalabilirsin.”

Odada ne kadar kalacağını da bilmiyordum ama en azından bir şeylere karar verene kadar durabilirdi. Peter karşı koymadan çakıyı avucuma bırakınca güvenli alanıma çekilip kardeşime döndüm. “Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Seni yalnız bırakmam.”

Biraz küstah olsa da kolaylıkla korkan birisiydi, bunun üstesinden gelmesine yardım etmek ablası olarak görevimdi. Çakıya temkinle bakarak, “Yemeğimizi de mi paylaşacağız?” dedi fısıldayarak. “Ona ekmek verdim ya abla.”

Adamın duymayacağı şekilde konuştum. “O ekmek yere düşmüştü, bu yüzden verdin. Yoksa kendin yemiş olurdun.”

Dudaklarını bükerek omuz silkti. “Yemek seçme lüksü yok. Tamam, sen ona kendi payından verirsin o zaman.”

Alışkını olduğum tavrını sabırla karşılayıp yatağa yürüdüm. Ellerimi saçlarımdan geçirip neler yapabileceğimizi düşündüm. Elimde odanın anahtarı, bıçak ve bir erkek gücü vardı. Bu korsanları etkisiz hale getirip yolcuğumuz bitene kadar bir odaya hapsedebilirdik. Kendime dürüst olmam gerekirse bunu yapabileceğimizi hissetmiyordum ama denemeliydik. Mühim olan nasıl etkisiz hale getirebileceğimizdi.

Ares yemek bırakmaya geldiğinde ona zarar verebilir miydim?

Sanmıyordum. Daha önce yaptığım için bana karşı tetikte olurdu.

Hemen harekete geçmektense düşünmeliydim. Henüz vaktimiz vardı. Eşyalarımızı, ganimetlerimizi alabilirdik. Ben bunları düşünürken Peter köşedeki sandalyeye yerleşti, bitkin bir adam görünümünü çiziyordu. Kardeşim ondan olabildiğince uzaklaşıp yanıma oturdu, kısık sesle sordu: “Neredeydin? Uyanıp seni göremeyince çok merak ettim.”

Dün gece yaşananları düşününce boynumdan yanaklarıma doğru pembeleşti cildim. Söylemek istemiyordum, ailem öğrenirse bana çok kızardı. Dün gece ne aptallık yapmışım öyle. Ya bana zarar verseydi, saldırsaydı? Bir de... çok iyi biriymiş gibi uyuduğumda üstümü örtmüştü. *Alçak!*

“Onlarla konuşmaya gittim ama bir karşılığı olmadı bu çabamın.”

“Onlar korsan, elbette seni dinlemezler. Doğrusu hapsolan ben olmasam bu hikâye çok ilgimi çekerti, bu kadar yakışıklı korsanlar...”

“Söylediklerini yaşına veriyorum, ne dediğini bilmiyorsun sen.”

Layla oflayarak önüne dönerken kapımız tıklatıldı. Yemek olduğu için panik yapmadım, adama dönüp tuvaleti gösterdim. Sessizce ve hızlıca yok olunca da kapıyı açtım. Martin'i gördüm ve yüz ifademi koruyarak tepsiyi alırken, “Yiyecekler ilk günkünden çok daha az,” dedim. “Daha fazla hazırlayamaz mısınız?”

Martin diğer ikisinden daha genç durmasına rağmen ne alaycı ne de konuşkandı. Hatta sesini bir kez bile duymamıştım. Soruma cevap vermeden arkasını dönünce gözlerimi devirip kapıyı çarptım. “Ukala!”

Tepsiyle masaya yürüdüm ve adamın aç bakışlarını görüp dört dilim ekmeğe baktım. İkisi kardeşimindi onunkileri kenara bırakıp diğer sandalyeye yerleştim ve bal ile tereyağının yanındaki birkaç dilim pastırmayı gördüm. İlk kez pastırma koymuşlardı,

bunun bir iğneleme olduğuna emindim. Bir yanımla sinir oldum ama pastırmayı gördüğüm ilk saniyede neredeyse gülecektim.

“Suyu içebilir miyim?”

Peter’ın sesini duyduğumda Layla’ya, “Bardağı alıp gel,” dedim.

Kardeşim Peter’ı isteksizce süzerek bardağı aldı. Yanıma geldiğinde getirilen suyun bir kısmını bardağa aktarıp adama uzattım. Bardağı hızla yakalayıp suyu kana kana içince gülümsedim. Bu sırada Layla tepsideki pastırmayı görüp uzanmıştı. “Bunu koyduklarına inanamıyorum!”

İki fincan çay vardı, kendiminkini Peter’la paylaşarak ekmek dilimine uzandım. Peter da gözü dönmüş bir açlıkla alıp yemeye başladığında Layla ona garip bakışlar gönderdi. Adam açtı, yargılamıyordum. Kız kardeşim iki dilim ekmeğini bal ve tereyağı ile yerken ben de kalanları bu adamla paylaştım. Pastırma az değildi, ondan da hepimiz biraz yedik ve çayımın son yudumunu içerken Peter’ın kendine gelmiş, canlı bakışlarını gördüm. “Teşekkür ederim,” dedi bana.

Omuz silktim. “Yolculuk boyunca geminin yemeğinden faydalanmak için çok para verdik, teşekkür etmene gerek yok.”

Tabii, yemeklerimizi üç korsanla paylaşacağımızı bilmeden...

Çayım bittiğinde kalkıp cama yürüdüm, biraz dışarıya baktım. Okyanus bugün hırçın, rüzgârlıydı. Zaten ayaklarımı bastığım zemindeki titreşimden havanın durumunu ölçebiliyordum. Güneş suyu ısıtıyor, güzel bir ışık şöleni oluşturuyordu. Güneşe doğru gözlerimi kısıarken, “Abla,” diyerek geldi yanıma Layla. “Üstümü değiştirmek istiyorum, bu adamdan banyoya gitmesini ister misin?”

Kardeşimin geceliği onu örtüyor olsa da sonuçta daha mahrem bir kıyafetti. Ona anlayışla bakarak Peter’a döndüm. Adam memnun bir ifadeyle midesini ovuşturuyordu, yemek onu

mutlu etmişti. “İzin verirsen,” diyerek ona konuştum. “Üstümü giyineceğiz.” Çenemle banyo kapısını gösterdim.

Adam sandalyeden doğruldu. “Üzgünüm, rahatsız ediyorum. Siz dileyene kadar banyoda bekleyebilirim.”

Banyoya girip kapıyı kapadığında, Layla’ya işaret verdim ve kapıya gidip her an açma ihtimaline karşı tuttum. Kardeşim benim bavulumdan çıkardığı bir kazak ile paçaları bol pantolonu alıp giyindi. “O korsanlar geldiğinde odamın anahtarını iste lütfen abla, odamdan bavulumu alayım.”

Benim kıyafetlerimle idare ediyordu ama yine de biraz büyük geliyordu, yaşım itibariyle ben daha uzun ve kıvrımlıydım. Kardeşim hazır olunca benim için kapıyı tuttu, ben de geceliğimi çıkarp enine renkli çizgileri olan triko ile geniş paçalı kot pantolonumu giyindim. Layla geri dönerken de fırçamla saçlarımı taradım, yumuşak dalgalarım omuzlarımdan aşağı bıraktım. Boy aynasından kendimi izlerken de yüzümdeki solgunluğu görmüş oldum. Güvensizlik ve tedirginlik âdeta yüz çizgilerime kazınmıştı.

“Sence geminin adı neden *Eros*?”

Fırçamı saçımdan çekip yatak kenarındaki komodinime koydum. “Belli ki kitapta okuduğumuz efsaneleri Adam da okumuş, inanmış.”

“*Eros*’un oku...” Kız kardeşim sıkılmış halde ofladı. “O çocuğu da bir daha göremedim, oysa ne kadar yakışıklıydı...”

O akşam yemek masasında gördüğü, birkaç kez göz göze geldiği genç çocuktan bahsediyordu. Bu korsanlar gemiyi terk etmedikçe veya bizim tarafımızdan savunmasız kalmadıkça o genci göremezdi. Şimdilik *Eros*’un oku önünde, üç soytarı korsan dikiliyordu.

“Sesleri duyuyor musun abla?”

Kız kardeşimi duyduğumda düşüncelerimden sıyrıldım. Bahsettiği sesi duymak için kulak kabartmama gerek kalmadı,

koridordan gerçekten ses geliyordu. Kapıya yürüyüp delikten baktım, kimse yoktu. Ses odaların birinden geliyor olmalıydı, bağırma sesleri olduğu anlaşılıyordu. Bir dakika kadar dinmesini bekledim ama devanı etti. Bu katta ailemden başka yalnızca genç çiftin kaldığını görmüştüm, onların odalarından mı geliyordu?

“Peter banyodan çıkmasın,” diyerek kardeşimi uyardım ve anahtarı alıp kapıyı açtım. Koridorda Ares ya da Martin’in olmasından endişe duyarak çıktım ama bu kez şans benden yanaydı. Kendi kapımızı kapatıp koridorda sesleri dinleyerek yürüdüm ve o bağırma seslerine yaklaşıncaya yavaşladım. Kulağımı genç çiftin kaldığı odanın kapısına yasladım.

Bağırma seslerine kadın ağlaması da eşlik ediyordu.

Kavga ediyor olmalılardı.

Bir çiftin tartışmasına belli bir yere kadar karışılmamalıdır diye düşünüyordum. Fakat bağırma sesleri müdahaleyi gerektirecek kadar yüksekti. Kadın ağladığına göre adamın ona kötü davrandığını düşündüm, bir şeyler yapmak isteyerek kapıyı tıklattım. “Merhaba?” diye seslendim içeriye.

Sessizlik oluşunca beni duyduklarını anladım. Keşke bu odanın anahtarına da sahip olsaydım. Çok geçmeden, “Evet?” diye yanıt verdi erkek sesi. “Kimsin?”

“Ben konuklardan birisiyim,” dedim, soğukkanlı ses tonuyla. “Fazla gürültü çıkarıyorsunuz, rahatsız oldum. Bir sorun mu var?”

Adamın kapının diğer tarafından bana baktığına neredeyse emindim. “Hayır, sorun yok. Sen... odandan nasıl çıkabildin?”

“Anahtarımı alabildim, bu yüzden. Sorumu tekrarlıyorum, kusura bakmayın. Bir sorun olmadığına emin misiniz? Sanıyorum karınız ağlıyordu.”

Adam merakımı gidermek yerine, “Anahtarını nasıl aldın?” diye sordu. “Neden sana anahtarını verdiler? Ya biz? Madem sen odandan çıkabiliyorsun, ben de çıkmak istiyorum! O korsan bozuntuları ne yaptıklarını sanıyor!”

Adam burada olma sebebimden başka şeyle ilgileniyordu. Kendisi hapisken benim dışarıda olmamdan rahatsızlık duymuştu. “O akşam yemeğinde korsanlara karşı çıkıp odalarınızın anahtarlarını alsaydınız,” dedim tok bir sesle. “Karınız iyi mi? Sesini duymak istiyorum.”

Ummadığım şekilde kapısına vurup bağırdı. “Git buradan! Karımla istediğimi yaparım, seni ne alakadar eder!”

Dudaklarıma geleni yuttum. Adamı öfkелendirdiğim açıktı ve bunun içerideki kadına zararı olabilirdi. Belli ki benim dışarıda olmam kendisini sinirlendirmişti, ona karışmamın küstahlık olduğunu düşünüyordu. Gerileyip koridora baktım, odama dönmekten başka ne yapabileceğimi bilemedim.

Elvis’e gidip söylesem merhamet eder miydi?

Neden yapacaktı, bizlere silah doğrultan oyken?

Odama dönerken annemle babamın odasına seslenmeyi düşündüm. Fakat anahtarı nasıl aldığımı soracaklardı, babam bir şey yaptığımдан kuşku duyacaktı. Bunları düşünürken, “Roza Hanım,” diyen Elena’yı duyup başımı sola çevirdim.

Kapısına bakarak yaklaştım. Beni duymuşlar mıydı? Sessizce, “Elena?” dedim. “Nasılsın?”

“Ben iyiyim. Sahiden de sizsiniz! Nasıl dışarıya çıkabildiniz?”

Annemlerin odası yandaydı, duymamaları için kısık sesimle, “Bu uzun bir mesele,” dedim. “Beni görüyor musun? Alvin nasıl? Size de yemek getiriyorlar, değil mi?”

Hüzünlü bir sesle, “Evet efendim, günde iki kez yemek getiriyorlar. Burada daha ne kadar kalacağız, bilginiz var mı? Alvin çok sıkıldı, sürekli ağlıyor ve korkuyor.”

O ufaklığın üzüldüğünü bilmek yüreğimi acıttı. “Henüz bilmiyorum Elena,” dedim. “Alvin’i gemiye çıkarıp gezdirmemi ister misin? Belki ağlamaları diner.”

Bir süre durduktan sonra, “Efendim, nasıl yapacaksınız?” dedi. “Siz odanızdan nasıl çıktınız? İyi misiniz? Bir şey mi yaptılar size?”

Dün gece Elvis ile konuştuklarımızı düşündüm. Alvin’i odasından çıkaracağımı söylemişti, bunun koşuluysa kitap okumamdı. Tekrar yapabilirdim, zaten odamdan çok gemide olmam o adamlardan kurtulmam için daha fazla şey yapabileceğim anlamına geliyordu.

“Beni merak etme, Elena. Alvin’e de söyle, bugün onu gemiye çıkaracağım.”

Parmak uçlarımda yürüyüp odama geçtim. İçeriye girip aceleyle kapımı kilitlediğimde kardeşim sandalyeden fırladı. “N’oldu abla? Ses nereden geliyor?”

“Kattaki odada bir çift var, kavga ediyorlardı.”

Oflayıp geri oturdu. “Bir ümit korsanlara bir şey olduğunu düşündüm. Keşke öyle olsaydı.”

Aynı ümitlerle yatağa oturdum. “Adam hâlâ banyoda mı?”

“Evet.”

“Peter,” diye seslendim banyoya. “Çıkabilirsin.”

Saniyeler içinde kapı açıldı, Peter bakışlarını tedirgince bizde gezdirerek içeriye girdi. Boş olduğu için masa sandalyesine doğru yürüyüp oturdu. “Oda anahtarını neden sende bıraktıklarını hâlâ anlamıyorum.”

Peter güvendiğim biri olmasını geçtim tanıdığım birisi bile değildi. Kendimce olan sırlarımı onunla paylaşmak istemedim. Omuzlarımı düşürüp okyanusu izlerken bizi gerçekten kurtaracak şeyler düşündüm. “Sizce korsanları savunmasız bırakacak ne

yapabiliriz? Yalnızca odadan çıkmak yetmiyor, onların silahları, bıçakları var.”

“Bizim de bir bıçağımız var abla,” dedi kardeşim.

Evet, artık vardı ama yeterli değildi. Kafasında vazo parçalayıp kaçtıktan sonra hepsinin gözleri üzerimdeydi. Plan kurmadan hareket etmek yine yakalanıp savunmasız kalmakla sonuçlanırdı. Saatleri geçirirken küçük odayı defalarca turladım. Peter hâlâ bir şeyler yiyip içmiş olmanın saadetindeydi, kız kardeşimse kuyafetlerini alma arzusunu dile getirip duruyordu.

Okyanusun rengi, gökyüzünün karararı yansımasını taklit edince odamız da loş olmaya başladı. Ampulleri yaktık ve gemideki yolculuğumuz devam ederken buna bir son verme isteği duydum. Odamdan çıkıp gidecektim, henüz plan kurmamıştım ama ortalığı kontrol etmenin zararı olmazdı.

Kararlı şekilde odadaki diğer iki kişiye döndüm ama kardeşimi bu adamla yalnız mı bırakacaktım? İşte bu beni endişelendirirdi. Ama bir şey yapamazdı ki çünkü adam zaten yakalanmaktan korkuyordu. Ya da kardeşimi de gemiye çıkarabilirdim, ben Elvis’e kitap okurken o Alvin ile gemide dolaşırdı. Bu koşulumu kabul etmesi için o soytarıyla görüşmeliydim.

“Birkaç dakikaya dönmüş olacağım,” diyerek odanın çıkışına yürüdüm.

Layla bana baktı. “Nereye bir anda? Yalnız kalmak istemiyorum.” Peter’a ürkmüş bir bakış atınca adam mahcup göründü.

“Geleceğim canım,” diyerek kapımı açtım ve anahtarı avucumda sıkarak eşige çıkınca kalbim hızlandı. Kahretsin, Martin buradaydı. Hızla kapıyı kilitledim ve o beni fark edip üzerime yürüdüğünde, “Elvis’le görüşeceğim,” dedim.

İçeriden Peter’ın sesinin gelmemesini diliyordum.

Martin sessizce beni süzdü, etrafımda ağır ağır dolaşmaya başlayınca geriye kaçıp kaş çattım. Bir tehdit unsuru aradığını

düşünsem de bana yaklaşması ürperticiydi. “Uzaklaş,” diyerek ses yükselttim ama aldırmadan eliyle yolu gösterdi. Ben yürümeye başlayınca da peşime düştü. Gözlerimi devirip ayaklarımı yere vurarak yürüdüm. “Sen neden hiç konuşmuyorsun?” diye sordum yüzüne bakmadan.

Beni duyduğuna emindim ama cevap vermedi. Neden hiç konuşmuyordu? Yoksa... Yanılıyor muyum bilmiyorum ama bu sessizlik bana onun konuşamadığını düşündürdü.

Onunla beşinci kata kadar çıktım. Bu adamın gözleri diğer ikisinden daha keskindi ama nedense beni en az rahatsız eden de oydu. Koridordan o geceki odaya doğru ilerlerken gözlerim etrafı incelemekten yapamadı. Kapılar ahşaptı, koridora karanlık olmaya başlamıştı. Kapı önünde durunca Martin beni eşikte bırakarak içeriye girdi. Elvis’e yaklaşp beni gösterince Elvis başını kaldırdı, önce onu, sonra beni gördü.

Koltukta arkaya doğru yayıldı. “Beni mi görmek istedi?” diye sordu arkadaşına.

Martin sıkılmış şekilde baş salladı ve ona arkasını dönüp buraya geldi. Kapıdan çıkarken cebinden bir sigara çıkardı. Martin’in bizi yalnız bırakmasını izledim, görevine döndüğünden emin şekilde önüme baktım. Günbatımı odaya ince ince süzülürken gözlerim bu yabaniyle kesişti. Mağdur görünmemek için çenemi kaldırarak içeriye girdim. Niyetimi direkt söyledim. “Kız kardeşim ve Alvin’in odasından çıkmasını istiyorum.”

Yemek yediği önündeki tepside belli idi. Pislik, her şeyi son lokmasına kadar yemişti. Masanın başında, koltuktaydı. O koltuğu hareket ettirerek ağır ağır sağa sola döndü ve içtensiz gözlerle gülümsedi. “Bu, bana kitap okuyacağın anlamına mı gelir?”

Yanaklarımı şişirerek ofladım. “Talihsizliğime bak işte...”

Koltuğundan kalkınca mesafemizin altını çizmek için geriledim. Karşıma doğru ilerlerken göğsünün çıplak olduğunu görüp

gözlerimi büyüttüm. Gömleğindeki bir düğme bile iliklenmiş değildi, kıyafetleri değişmişti ama böyle ne kadar giyinik görünürse artık... Onun kadar iyi görünen bir adam neden suç işliyordu?

Gözlerimi ondan kaçırarak, “Martin,” dedim gizleyemediğim merakla. “Konuşamıyor mu?”

“Evet, dostum sessizdir,” dedi ve gözleri üzerimde dolaşınca kızgınca baktım ona. Bu bakışlarımla yine eğlendi, dudakları kıvrıldı. “Sana bakılmasını sevmez misin?” diye sordu.

“Bir işgalci tarafından bakılmasını sevmem!”

“Senin için bir kral olurum.” Bana doğru bir adım daha gelince kararlı çenem aşağıya eğildi. “Ya o zaman?”

“Sen mi bir kral olacaksın? Sen bir korsansın! Hırsız bir işgalcisin! Belki kral olmanın hayalini kuruyorsundur ama soytarının tekisin!”

Dudaklarını birbirine bastırsa da gözlerindeki parıltı gülme niyetinin habercisiydi. “Bu korsana birazdan güzel bir kitap okuyacaksın.”

Sırf bunu söylediği için bile odayı terk etmek istiyordum, gururum da bunu istiyordu. Fakat önceliklerim vardı, neden buraya geldiğimi unutmamalıydım. “Kardeşim ve Alvin odasından çıkacak.”

Bunun üzerine düşünmeye ihtiyacı yokmuş gibi bana bakmaya devam edince kendimi huzursuz hissettim. Bakışları sıradan değildi, aramızda gergin bir bağ kuruyordu. En sonunda dudaklarını yalayarak bir adım geri çıktı. “Hem anahtarın sende odandan istediğin gibi çıkabiliyorsun. Hem de dilediğin kişinin odasından çıkmasını istiyorsun. Bu arzularına baktığımızda, bana kitap okumaktan fazlasını mı vereceksin?”

Hırslanmış şekilde saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Alvin’in odasından çıkmasını zaten dün akşam konuşmuştuk, kabul etmiştin?”

“Şimdi kardeşinin de çıkmasını istiyorsun?”

“Sen de bunun karşılığında bir şey daha mı isteyeceksin! Ne hadle? Her şeyimizi aldın zaten!”

Yüzünü bir gülümseme daha aldı. “Bana böyle davrandığın sürece senden hep kitap okumanı isterim.”

Hayret içinde bıraktı beni. “Aşağılanmak hoşuna mı gidiyor!”

“Senin bunu yapış şeklin.”

Gözlerimi kapatıp sabırla soludum, konuşmayı kısa kesmek için de tekrarlardım. “Alvin ve kardeşim odasından çıkacak.”

Gözlerimi açıp tekrar ona baktığımda yerinden hiç kıpırdamamıştı. İçini çekip yüzüne daha mesafeli bir ifade koydu ve masaya doğru yaklaştı. O arkasını dönmüşken hemen gözlerimle odayı taradım, bir açık aradım. Acaba çaldıkları eşyalarımızı nereye koymuşlardı? Çok fazla şeyle meşgul görünmüyorlardı, yalnızca varacakları yere ulaşıp kendileri için yolculuğun bitmesini istiyor gibilerdi.

Bu soytarı, bu kez beline bir silah koyarak bana dönünce araştırmacı ruhuma son verdim. Yanıma gelirken gömlek düğmelerini ağır ağır ilikledi, kapıya doğru giderken de bana işaret verdi. Küstah! Sanki o demese yürümeyecektim. Arkasında kalmayı tercih ederek ilerledim ve koridora çıktık. Kaptan odasının kapısı kapalıydı ama ikinci kaptanın orada olduğuna emindim. Aşağı inerken yalnız birkaç odadan ses duydum ama insanların bu düzene alıştıklarına emindim. Hepsi korsanların gemiyi terk etmesini bekliyordu.

“Ne zaman gideceksiniz?” diye sordum, geminin merdivenini inerken. “Ne zaman bırakacaksınız bizi? O ikiyüzlü kaptanınız ne diyor?”

Geniş omzunun üstünden dönüp baktı bana. “Bir sorun çıkmazsa yirmi günü geçmeyecek.”

“Neden bizden faydalaniyorsunuz? Korsanlık yapacak başka gemi mi bulamadınız?”

Son basamağı inmek üzere önüne döndü. “Güzergâhlarımız uyuyordu, hanımefendi.”

Sahte centilmenliğine yüz buruşturup bir çocukluk yaptım. “Honomofondo.”

Omuzlarının sallanışı gülmesinden kaynaklıydı. Kollarımı asabice göğsümde bağladım ve kaldığımız odaya doğru ilerlediğinde yutkundum. Kapıyı açacaktım ama ya Elvis de içeriye girmeyi isterse? Peter’ın saklanması gerekirdi, yoksa ne anahtarım kalırdı elimde ne de şansım.

Elvis odamın önünde durup bana dönünce anahtarı çıkarıp kapıyı açmak için hareket ettim. Elvis o sırada koridorun sonuna bakıyordu, sanırım ilerideki çiftten ses duymuştu. Yine bağırsıyorlardı. O meşgulken kapıyı azıcık açtım ve neyse ki kardeşim öne çıkıp o boşluğu kapattı. “Abla?” diyerek korkuyla baktı yanımdaki adama.

“Gel canım,” diyerek onu çıkardım ve Elvis buraya dönerken kapıyı kapatıp kilitledim. Paniğimi göstermeden kardeşimin elinden tuttum. Korsan, kardeşime kısaca baktı ve koridorda Elena’nın odası yerine genç çiftin odasına doğru ilerledi. Elini sertçe kapıya indirdi. “Hey! Neler oluyor?”

İçeriden çok değil ama sesler geliyordu, ta ki Elvis bağırana dek. İçeride sessizlik oluştu, Elvis’i duyduklarını anladım. Vakit geçmeden, “Korsan,” sesi geldi içeriden. “Bir şey olmuyor, karımla konuşuyorum. Burada sıkıldım, ne zaman çıkacağız?”

Elvis elini kapıya o kadar sert indirdi ki kardeşimin ayakları geriledi. “Benimle bağırarak konuşma! Karına ne yapıyorsan kes, beni uğraştırma! Yoldaşım bu katta olacak, sesini bir daha duyarsa ona silahını kullanmasını söyleyeceğim!”

Alaycı değil, ciddi idi. Bunu gemiyi ele geçirdiği ilk saatlerde görmüştüm. Kapının i tarafından ses gelmeyince Elvis geri çekildi, uyarır gibi ayakkabısının ucuyla kapıya sertçe vurdu. Sonra Elena'nın odasına ilerlerken diğer bir anahtarı çıkardı. Kardeşim elimi sıktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Gemide Alvin ile biraz dolaşacaksın."

Gözleri biraz parladı, neredeyse gülümsüyordu. "Buna nasıl müsaade ediyorlar abla?"

Bunun cevabını veremezdim, gerektiğinde kardeşimle bunu paylaşacaktım. Elvis önünde durduğu kapıyı çaldığında bakışlarımı oraya çevirdim. Gecikmeden Elena'nın, "Ne oldu?" diye sorduğunu duydum. Kapı deliğinden bakıp korsanı görmüş olmalıydı.

Elvis'ten önce konuşup, "Elena kapıyı açacağız," dedim haber vererek. "Müsait misin?"

"Efendim," derken sesi bu kez şaşkın ve heyecanlı ıktı. "Siz de mi buradasınız? Evet tabii, müsaitim."

Elvis daha onun cümlesi bitmeden kapıyı açmıştı zaten. Gözlerimi merakla içeriye dikince Elena'yı oğluyla bir arada gördüm. Bizimkine çok benzeyen odada, önünde çocuğuyla dikilmiş, merakla bakıyordu. Elvis gözlerini doğrudan ufak çocuğa dikip eliyle yanına çağırdı. "Gel buraya."

ocuk ilgili görünerek gözlerini kırptıştırırken Elena hızlıca çocuğunu kendi bedenine yasladı. Elvis'ten korkmuş gibi bana baktı. "N'oluyor efendim?"

Elvis hiçbir şey açıklama gereği duymadan amacına yönelmişti. Bu kaba adamın yanından geçip Elena'ya yaklaşırken, "Alvin'i biraz gemide gezdireceğim," dedim. "İzin verir misin?"

Alvin sanırım günler sonra beni ilk kez görmenin heyecanı ile bana yaklaşınca Elena kararsız gözlerini oğluna çevirdi. Başını öne eğip kısık sesle, "Buna nasıl izin veriyorlar?" diye sordu.

Onun omzunu sıktım. “Ben bir yolunu buldum. Eğer iznin olursa Alvin gemiyi gezsın, canının sıkıntısı geçsin.”

Kendisi için böyle bir iyiliği neden ve ne karşılığında yaptığımı merak ediyor gibi bir müddet cevap vermedi. Bu sırada Alvin elimi tutmuştu bile. Çok sessiz çocuktı, onun ufak hamlelerinden anlıyordum ne istediğini. Annesi de anlamış olmalı ki başını salladı. “Korsanlar ya bir şey yaparsa ona?”

Endişelerinde haklıydı. “Yapmayacaklar, Layla da bizimle olacak.”

Arkama doğru bakıp hemen de kaçırdı gözlerini, korsanlar onu korkutuyordu. Dizlerini kırıp oğlunun yanında eğildi. “Roza ve Layla ile dışarıya çıkmak ister misin? Güvertede okyanusu izlersin?”

Alvin meraklı görünerek, “Sen de gelsene,” dedi.

Evet, belki o da gelebilirdi. Bunu istemek için omzumun üzerinden Elvis’e döndüm ama onun gayet katı olan bakışlarıyla karşılaşınca önüme baktım. Alvin’i, yanağına dokunarak kendime çevirdim. “Şimdi benimle gel, sonraki sefer annenle gidersin olur mu?”

Elena gülümsemeye zorladı kendisini. “Dışarıya çıkmak istediğin için ağlıyordun, Roza’yla çık, ben seni bekleyeceğim.”

Alvin başını sallayınca, Elena’ya güven veren bir bakış attım ve arkamı döndüğümde Elvis anahtarı salladı. İşgalci herif, artık odadan çıkmamızı istiyordu. Alvin ile çıkarken kız kardeşimi de yanıma aldım ve Elvis kapıyı kilitlerken koridordaki Martin’i gördüm. Kaşlarını çatarak buraya yürüyordu. Yaklaşıp Elvis’i omzundan sertçe dürttü. Kafasıyla bizi gösterdi.

Elvis anahtarı cebine koyup dostuna döndü, hafifçe gülümsedi. Hangi gülümsemesinde gerçeklik ve içtenlik olduğunu anlayamıyordum. “Sorun yok dostum, birazdan odalarına geri dönecekler.”

Martin buna karşı çıkarcasına kafasını iki yana salladı. Kendisi için kararları Elvis veriyor görünüyordu ama belli ki hepsi söz hakkına sahipti. Elvis onun omuzlarını sıkıp sırtıttı. “Karşı çıkma, sorun yok diyorum. Hanımlara biraz taviz göstermenin sakıncası olmaz.” Dönüp Alvin’e bir bakış attı. “Üstüne alınma, sen bir beyefendisin.”

Martin nefesini üfleyip Elvis’in ellerini omuzlarından itti. İşaretparmağıyla bizi gösterip bir daire çizdi, ne anlatmak istediğini ben anlamadım ama Elvis anlamış olmalıydı. “Meraklanma,” dedi. “Kaybolmayacaklar, hepsini odasına geri bırakacağım.”

Sabırsız şekilde nefes alınca her iki adam da bana baktı. Elvis eğlenirken Martin meraklı göründü. Sanıyorum ki neden dışarıya çıktığımızı anlamıyordu. Alvin’in çıktığı odanın kapısına doğru bakıp arkasını döndü, koridorda ağır ağır yürümeye başladı.

“Biraz gergin,” dedi Elvis onun için, elini savurarak. Çenesini kaşıyarak arkadaşının ardından yürüdü, ben de onu takip ettim. Merdiveni çıkmaya başlayınca Layla biraz keyifli görünüyordu, şüphesiz gemiye çıktığı içindi. Alvin ise hızlı yürüyordu, sanki bir yere yetişecekti. Evimizdeyken de hep dışarıya çıkardı, uslu olsa da oyun oynamasını çok severdi.

Geminin en üstüne, geniş güvertesine çıktığımızda serin hava yüzümü okşayıp saçlarımı uçuşturdu. Alvin elimi bırakıp koştuğunda biraz endişe duydum ama Layla da okyanusa bakmak için güvertede koşmuştu. İlerideki Ares’i gördüğümde adımlarım biraz yavaşladı, o da omzunun üstünden dönüp bize baktı. İki adım yanımda duran Elvis ile göz göze geldi. “Neler oluyor?”

“Onlara gemiye çıkma izni verdim,” dedi Elvis. Gömleği ve dağınık saçları rüzgârda sürtünme sesleri çıkarıyordu.

Arkadaşı biraz garipsemiş görünerek purosunu dudaklarına koydu, konuşmadan önce biraz içti. “Sebep ne?”

Alvin ile kardeşimin yanına yürüdüm, çocuğun elinden tutup Layla'ya, "Ben aşağıda olacağım," dedim. "Çocuğun elini bırakma, sana emanet ediyorum."

Layla ona sıkıcı bir bakış gönderse de elini tuttu ve bana bakarken kaşları çatıldı. "Sen neden aşağıda olacaksın? Zaten dışarıya nasıl çıkabildiğimizi de anlamıyorum, neyi gizliyorsun?"

"Bu korsanın bana bir konuda ihtiyacı var, ben de sizi dışarı çıkarması karşılığında yapabileceğimi söyledim."

"Neden annemle babamı çıkarmak yerine bu çocuğu çıkardın?" diye kızdı bana.

"Babam korsana yardım etmeme izin vermez, hem annesi Alvin'in odada ağladığını söylediğinde üzülmüştüm."

Bana bıkkınca baktı. "Bazen ben mi senin kardeşimim o mu anlamıyorum."

Elena ve Alvin'e hep mesafeli olduğu için zaten beni anlamasını beklemiyordum. Alvin'in elini bırakmadan geminin kenarı boyunca yürümeye başlayınca ellerimi kollarıma sararak arkalarından izledim. Kız kardeşime, birisine sahip çıkmak konusunda güvenemiyordum ama burada da kalamazdım, ne yazık ki ona kitap okuyacaktım.

"Kardeşin sana hiç benzemiyor," diyen ses sol tarafımdan gelince irkilerek arkama döndüm. Elvis, karanlığa karanlık katan içtensiz gözlerle bana bakıyordu.

Söylediği üzerinde durup, "İkimizi de tanı mıyorsun," dedim.

"Açık seçik bir karakterin var, bir konuşmada dahi nasıl birisi olduğun anlaşıyor."

Nedense hakarete uğradığımı hissettim. Kişiliğim basitmiş ve atacağım her hamleyi görüyormuş gibi hadsizlik yapıyordu. Ne kadar sinirlendiysem, burnumdan solumaya başladım. Elvis'in o eğlenen ifadesini tekrar görmemek için de önünden çekilip yü-

rümeye başladım, karşıma çıkan Ares'i sertçe ittim. "Çık önümden, soytarı hırsız!"

Güverteyi terk ederken o sersemin kahkahaları kulaklarımda çınladı. Hakarete uğramaktan mutlu oluyorlardı, soysuz oldukları buradan bile belliydi. Sinirimden gözyaşlarımı dökecektim neredeyse. Sarı lambalar civarı biraz aydınlatsa da öfkemden göremeyecek haldeydim. Beşinci kata inerken Elvis'in arkamdan geldiğini anlamıştım, diğeri tabii ki kardeşimi Alvin ile yalnız bırakma riskine girmeyecekti.

Koridora inip saçlarımı düzeltirken adımların çok yaklaştığını hissedip yutkundum. Elvis yanımdan geçip vaktini geçirdiği çalışma odasının kapısını açtı ve çok centilmenmiş gibi önceliği bana bıraktı. Elimi kaldırıp suratına çarpmamak için direnerek odaya geçtim ve o da kapıyı kapatarak girdi. Masaya ağır ağır yürüyüp oradaki kitabı aldı, bana dönerken hesapçı görünüyordu. "Kaldığın yeri hatırlıyor musun?"

"Seninle ilgili hiçbir anıyı hafızamda tutmadığım için, hayır."

Onu yine eğlendirdim, kahretsin ya! "Doğru diyorsun, akıldan çıkması zor olan sensin."

Ne dediğini sanıyordu? Bir de böyle mi eğleniyordu benimle? Yanaklarımın ısınmasına engel olamadım, o bana yaklaşıırken de savunmacı şekilde elimi kaldırıp aramıza koydum. "Bu odaya girdiğimde birbirimizle hiç konuşmadan, anlaşmamızın gereğini yapalım. Ben senin kötü niyetinden şüphe bile etmiyorum, sen de benim sana olan öfkemden şüphe etme."

O da kitap okumayı kabul etmemin en büyük sebebini anlamış olmalıydı, aptal bir adam değildi. Fırsat kolluyor, anını yokluyordum. Anahtarları ele geçirmek, onları savunmasız bırakmak istiyordum. Kitabı, aramıza koyduğum elime doğru dokundurup dokundurup geri çekerken, "Ben senin neredede

kaldığını hatırlıyorum,” dedi ve çenesiyle koltuğu gösterdi. “Koltukta, tam karşımda kalmıştın.”

Söylediklerime cevap vermemiştii, bir önceki konuşmamızdan bahsediyordu. Kitabı tutup aldım ve arkamı dönüp koltuğa ilerledim. Oturup kaldığım yeri açarken Elvis de masaya yaslanarak elleriyle masa kenarlarını tuttu. Kitabı açınca nerede kaldığımı gösteren bir korsan armasıyla karşılaştım. Aslında ne olduğunu ilk bakışta anlamamıştım, üzerindeki işaret bana ne olduğunu göstermişti. Kalın kumaştan bir bez armaydı, siyah ve beyaz renklerindeydi. Avuçiçimden büyük değildi, biraz eski olduğu belliydi.

Armayı elimde tutarak, “Bu ne işinize yarıyor?” diye sordum.

Elimde tuttuğum parçadan ziyade parmaklarıma bakıyordu. “Bir kaptanın arması ne işine yarıyorsa o işe yarıyor.”

Bu kez ben alayla gülmek istedim. “Sen kendini bir kaptanla denk mi tutuyorsun? Bir hırsız olarak mı? Ne cesaret ama...”

Küstah davranmama rağmen öfke duymadı, bana aynı gözlerle baktı. “Ailen çok mu zengin?”

“Ne ilgisi var?”

“Belli bir gelir seviyesinin üstünde olduğunuz aşikâr,” dedi. “Yoksa bu yolculuğu gerçekleştiremezsiniz. Siz, Moğala’da kıtlık varken, panik varken paranızla yasal olmayan bir yolculuğa çıktınız. Baban bir bürokrat, halkını gerisinde bırakırken nasıl hissetmiştir?”

Hakkımızda bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini düşünürken cevap vermedim. İkinci kaptan sayesinde şahsi bilgilerimize ulaşmış olmalıydı. Moğala’daki insanları bırakırken ben de kalpsiz hissetmiştim, karşımdaki adama öyle olmadığını söyleyemedim. “Yani buradaki insanlar kötü oldukları için sen de onları soymakta sakınca görmedin mi?”

Gözlerini biraz ayırsa yüzümden, cümlelerimi daha cesur kurabilirdim.

“Evet, öyle.”

Bu netlik beni huzursuz etti, diğer yandan da anlamadığım şekilde rahatlattı. Bunu yalnızca zengin insanlara mı yapıyordu? Zaten yoksul insanlar gemi yolculuklarına çıkamaz, ganimetlere sahip olamazdı ki. Elbet bunu zengin insanlara yapacaklardı. “Yine de yapmamalısın,” dedim kaşlarımı çatıyorken. “O para ve ganimetler senin değil. Bunun yanında babama, insanlara silah doğrulttun. Sadece bir hırsız değil, katilmiş gibi davrandın. İşgalci olmanızdan bahsetmiyorum bile! Bir de bu aşağılayıcı, alaycı tavrınız var ki beni en çok sinirlendiren bu!”

Gerçekten onu eğlendirmeyi istemiyordum ama bir şekilde ona olan ithamlarımdan zevk alıyordu. “Bana ganimetlerinizi çaldığım için kızılıyorsun ama benden istediğin ilk şey mücevherlerin değil, kitabındı.”

Altdudağımı ısırdım. “Mücevherler ailemin sayılır, yüksek karşılıklarla alındı. Kitabımsa benim, şahsi.”

“Çok gururlusun,” dedi bu cevabım üzerine. Bunu rahatsız olduğu bir huyummuş gibi söylememişti. “Bu yüzden sana güldüğümde sinirden titremeye başlıyorsun.”

Beyefendi, hiç de gözünden kaçırmamıştı. Bunun saklanacak bir şeyi yoktu, elbette gururum önemli olmalıydı. “Fakat sende pek gurur yok,” dedim çenemi kaldırarak. “Sana o kadar hakaret ediyorum, yalnızca gülüyorsun!” Onun alaycı gülüşünü taklit etmeye çalıştım ama daha bunu yaparken bile kendimi küçük düşürdüğümü hissederek duraksadım, bakışlarımı kaçırarak başımı hızla önüme eğdim. “İşte böyle saçma bir gülüş, taklit bile edilmiyor!”

“Ben kalbimi kırmayan her şeye gülerim.”

Demek hakaretler onun kalbini kırmıyordu ama ben kalbinin kırılmasını çok isterdim. Gerçekten bunun üzerine düşünmeli miydim? Zaten odama hapsolacağım için düşünmekten başka da yapabileceğim bir şey yoktu.

Buraya yürüdüğünü anladığımda başımı hızla kaldırdım ve karşımda durduğunda, “Uzaklaş,” diyerek ikazda bulundum. Onun bir erkek olduğunu, bana saldırabileceğini aklımdan çıkarmıyordum.

Başını sol omzuna doğru biraz eğdi. “Yakından bakmak istedim.”

“Sana olan nefretime mi?”

“Gözlerine, acaba gerçekten kalbimi kırabilir mi diye.”

Belki de biraz şanslıyım. Ben kalpsizim de diyebilirdi ama bir kalbi olduğunu söylüyordu, öyleyse gerçekten kırılabilirdi.

“Diliyorum ki yaparım ama bir kalbin olduğunu düşündüğüm bir saniye bile olmadı.”

Sessizce baktı. “Eminim çoktan kalbimi nasıl kıracağını düşünmeye başlamışsındır.”

“Sana çok konuştuğunu söyleyen oldu mu?” diye çıkıştım.

Burnunun ucunu kaşırken dudaklarını kıvırdı. “Bana böyle keyif vermeyi kesersen seninle bu kadar konuşmam.”

“Sen...” Ne keyfinden bahsediyordu? Onun için eğlence malzemesi mi olmuşum? Ona meydan okuduğumu sanırken komik mi oluyordum? “Sen... git koltuğuna otur! Ben de kitabımı okuyup defolup gideceğim.”

Bağrışıma kaşlarını kaldırdı ve gerileyerek söylediğimi yaptı. Masanın başındaki koltuğa oturarak geriye yaslanırken bacak bacak üstüne atıp kollarını göğsünde bağladı. Geniş omuzları vardı, o oturduğunda koltuğu göremez olmuşum. Küçük bir çocuk olsaydım, onu gördüğümde korkardım. Acaba kaç yaşındaydı, yirmili yaşlarının sonunda görünüyordu.

“Neden bakmaya devam ediyorsun?” diye sordu sessizce.

İrkilerek gözlerimi çektim, önüme eğilip kitabıma bakarken korsan armasını hâlâ tuttuğumu fark ettim. Onu yere doğru fırlatıp, “Hayatımda ilk kez bir şeytanla tanıştım,” dedim. “Bana da hak ver.”

Tekrar güldüğünü görmekten korktuğum için kitabıma odaklandım. Açtığım sayfalara baktığımda nerede kaldığımı hatırladım. Keşke yalnız okusaydım, daha keyif alırdım. Kitabı, o beni görmesin diye yukarıya kaldırıp yüzüme kapattım ve okumaya başladım.

Kitabın dünyasına girmek üzereydim ki, “Sesli oku,” diye gelen komutu duyup durdum.

Açıkçası sesli okuduğumu sanıyordum, muhtemelen az duyuyordu. “Ancak bu kadar sesli okuyorum, kulaklarını temizlemeni öneriyorum.”

Sesimi yükseltmedim, her şeyi onun istediği gibi yapmak ağrıma gidiyordu. Ara ara gözlerimi odada dolaştırıp bir açık da arıyordum, onun fark etmemesini umarak. Çaldıkları eşyaları nereye koyduklarını bulsam işim kolaylaşır, o torbanın içinde babamın ve diğer konukların silahları vardı. Dolabın içine koymuş olabilirdi ama muhtemelen kilitlemiştir, anahtarı da bulmam gerekirdi. Ama beni hiç yalnız bırakmıyordu ki.

Koltukta bir ağırlıkla irkildim ve hızla başımı çevirdim. Elvis’in koltuğun diğer ucuna oturduğunu görünce ağzım açık kaldı. “N’apıyorsun?”

“Sesin ancak bu kadar çıkıyorsa duymak için sana yaklaşmam gerekiyor.”

Buna cüret edeceğini düşünmemiştim, kazdığım kuyuya düşmüştüm. “Bana bu kadar yakın olamazsın! Yerine geç.”

Koltukta gerinmiş, kollarını koltuğa atmıştı bile. “Sesini duymak için ayağına geldim, bu kadar kaba olamazsın.”

“Keşke daha kaba olabilsem! Hatta erkek olup seninle dövüşebilsem!”

“Bir kadınken de bunu yapabilirsin, tabii bana değil, beni kimse dövemez.” Gözlerime dikkatle bakıyordu. “Ama Ares ya da Martin’e vurabilirsin, sana öğretmemi ister misin?”

Ciddi olamazdı, öyleyse de çok şuursuzcaydı. Belki beni aldatmak için böyle saçmalıyordu. Soluğumu sertçe alıp kitabıma geri döndüm, kaldığım yerden, biraz daha düşük ses tonuyla okumaya devam ettim. Karakterlerin hikâyesinin devamı beni o kadar meraklandırıyordu ki bir süre yok saydım onu.

Sonra bana, “Daha yakınına gelmem için mi o kadar kısık sesle okuyorsun?” diye sordu, neredeyse fısıldayarak.

Sesindeki bir şey, ona bakmamam gerektiği konusunda beni uyarıyordu ama yine de bu hataya düştüm. Avcı gibi dikkat kesilmiş gözleri hiç iyi niyet taşımadığını gösteriyordu. Elindeki korsan armasını, parmak ucuyla yavaşça okşuyordu. Eminim yanıma otururken onu attığım yerden almıştı.

“Yakınıma gelmesini istediğim son erkek bile değilsin.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Böyle bir listen mi var?”

“Bu kadar kişisel sorular sorma,” diye azarladım onu, mağrur şekilde. “Öyle bir liste yapacak olsam, Ares ve Martin’i bile senden öne yazarım!”

Aynı sabit, düz bakışlar. “Arkadaşlarımı beğeniyor musun?”

“Ben... kişisel sorular sorma demedim mi? Nasıl böyle bir soru sorabilirsin! Siz hırsızısınız, bu soruya cevap bile vermem ben!”

Tekrar önüme dönüp gözlerimi satırlarda gezdirdim. Kalbimin atışından korkmuştum. Karakterin söylediği repliği devam ettirdim. Bu kez maalesef daha yüksek sesle okuyordum, bir daha bana lüzumsuz soru sormasını istemiyordum. Üstelik o görür diye odayı da inceleyemiyordum. Keşke uyusaydı, belki o zaman ihtiyacım olan her şeyi bulurdum.

Bir süre romanı okudum, sayfalar akıp giderken dakikalar da geçti. Sesimin, karakterlerin duygularına göre zayıflayıp yükseldiğini fark ettiğimde biraz utanmıştım. Karakter güldü diye gülümsediğimi de geç anlamıştım. Bu gülümsemeyi hemen keserken gördü mü diye ona baktım. Kirpiğini bile kırpmadan izliyordu.

“Onu sevdin,” dedi.

“Kimi?” dedim.

“O yetim çocuğu, Heathcliff’i.”

Duygularımın bu kadar okunur olmasıyla huzursuz oldum. “Pek de değil. Biraz hoyrat, kaba.”

Yorumsuz kaldığında devam ettim romana. Esas karakterlerin diyaloglarını okurken heyecanlandığımı sesimden sakladım. Karakterler çok şeffaf, gerçekçiydi. Bu yüzden zaman zaman sevsen de bazen kızıyordum. Sayfalar çevrilirken biraz daha vakit geçti. Uykumun geldiğini anladığım saniyelerde de yavaşladım, tekrar uyuyakalmak istemiyordum. Kitabı, kaldığım sayfasına bakarak kapattım ve ona döndüm. “Bu kadar yeterli, odama gitmek istiyorum.”

Gri gölgeli mavi gözler bana sakince bakarken, “Uykun mu geldi?” diye sordu.

“Bir daha burada uyuyup savunmasız kalmayacağım.”

“Uyurken gayet huzurlu görünüyordun.” Sırtını yasladığı yerden kaldırırken hafifçe burnunu kırıştırdı. “Doğrusu, biraz horluyordun.”

Açık kalan ağzımdan ona sert karşılık verecek sözcüklerin dökülmesini bekledim. Bunu yapamadığımda da hızla koltuktan kalktım. “Sanırım hiçbir kadın arkadaşın olmamış! Kadınlarla nasıl konuşulması gerektiğini bilmiyorsun.”

* Emily Bronte’nin *Uğultulu Tepeler* kitabındaki yetim karakter. (ed.n.)

Bıraktığım kitaba dokunurken dudağı kıvrıldı. “Merak ettiğin bu mu? Bir sevgilim olup olmadığı mı? Keşke bunu sorman için sana daha önce fırsat verseydim.”

Ne sanıyordu bu? Bu şekilde bir yakıştırma yapması yakışsızdı. Yumruklarımı sıkarak, “Dilerim yoktur!” dedim. “Sana maruz kaldığı için acırım ona!”

“Ne kadar içten diledin öyle.”

“Ayrıca,” dedim ona parmağımı sallayarak. “Ben bebekler kadar güzel uyurum, horlamam! Bir daha böyle çirkinleşme!”

Elimi indirip süratle çıkmak üzere kapıya döndüm. Kapıyı açmayı deneyince de kilitli olduğunu anladım. Ne zaman kilitlediğini fark etmemiştim. O yaklaştığında kilidi açması için geri çekildim, acelesizce kapıyı açtığında da dışarıya fırladım. Koridordaki ampullerin soluk ışığında yürürken göğsümü ovdum, kalbim sıkışmıştı.

Elvis, bir adım arkamdan gelirken güverteye doğru ilerledim. Bu katlarda konuk yoktu, bunlar geminin yürütme, çalıştırma odaları bulunan katlarıydı. Güverteye adımımı atınca serin hava saçlarımı o kadar uçuşturdu ki bir an önümü göremedim. İleriye doğru bakınca kız kardeşimle Alvin’i güvertenin uç kısmında gördüm. Layla ona gökyüzündeki iri bir yıldızı gösterirken Ares dikkatle onları izliyordu. Muhtemelen diğer korsan katlar arasında bir asker gibi dolaşıyordu.

“Roza!” Alvin beni gördüğünde onların yanına varmak üzereydim. Kardeşim beni gördüğünde boynuma atladı, abartılı rahatlamasına hafifçe tebessüm edip sırtını sıvazladım ve uzaklaştığında Alvin’e döndüm. Çocuk çoktan elimi tutmuştu. “Bak,” diyerek gökyüzünü gösteriyordu.

Yanında alçalıp onunla büyük yıldızla baktım. “Ne kadar büyük ve güzel değil mi?”

“Anneme götürebilir miyim?” diye sordu.

Layla kıkırdayıp onun saçlarını karıştırdı. “Kesin götürürsün.”

Alvin ona burnunu kırıştırırken, “Yıldızı alamayız, ulaşamayacağımız kadar uzakta,” dedim ona. Kızarmış ellerini tutup ağızıma götürdüm ve nefesimle ısıttım. “Çok üşümüştün, annenin yanına dönelim.”

Yıldızı bir daha gösterince, “Onu alamayız,” dedim ona. “Bunun yerine annene bir öpücük ver, mutlu olur.”

Ellerini öpüp doğruldum ve ikisini de arkama saklayıp koranlara döndüm. Ares hâlâ güvertenin ucundaydı, Elvis ise birkaç adım ilerimde. Arkadaşı, Elvis’e kısık, ilgilenen gözlerle bakarken, “Odalarınıza inmeniz gerekiyor,” dedi Elvis.

İtiraz etmedim, niyetim de buydu. Kardeşim ümitsizce önüme düşerken Alvin’i kucağıma alıp yürümeye başladım. Ares, biz yanından geçerken kucağımdaki ufaklığa el salladı. Suratında bir sırıtma vardı, eminim bu çocukla bile dalga geçmenin yolunu bulmuştu. Önüne geçip ona gözlerimi devirdim ve güverteden ayrılırken Elvis peşimize düştü.

Ares arkadan konuştu. “Dostum, onları odalarına tıktıktan sonra yanıma gel.”

Adımımı merdivene atarken duraksadım ve omzumun üstünden arkama baktım. Bizi odaya tıkmaktan bahsetmesi çok aşağılayıcıydı. Elvis duraksadığımda, elini sırtıma koyup beni irkiltirken, “Ares sadece bana takılıyor,” dedi.

Ares’in eğlenen gözlerinden çektim gözlerimi ve ona bakarken sırtımda bir ürperti hissettim. Oğlanı tutan kollarımdaki güç gitmişti sanki. Kendimi aceleyle ileriye atarak, “Arkadaşının yanına gidip arkamdan gülebilirsiniz,” dedim. “Odamın yolunu biliyorum.”

Göğsümü sıkıştıran bir sinirle merdiveni indim ama elbette Elvis ona dediğimi yapmadı. Sakince arkamızdan yürüdü. Alvin

kollarını boynuma dolamışken kız kardeşim tedirgince peşimizden gelen korsana bakıyordu. Birkaç katı inip kendi katımıza geldiğimizde cebimden anahtarımı çıkarmaya çalışıyordum. Annesine bırakmak için Alvin'i odanın önüne götürdüm ve kapıyı tıklattım. "Elena, biz geldik. Korsan şimdi kapıyı açacak."

Onu uygunsuz bir anda yakalamamak için haberdar ediyordum. İçeriden ses geldi ve Elvis kız kardeşimi kenara itip kapıya yaklaştı. Açtığına Elena'yı hemen kapının arkasında buldum. Oğlunu görür görmez uzanıp kollarımdan aldı ve göğsüne bastırırken, "İyi misin?" diye sordu.

Alvin annesine sımsıkı sarılıp, "Sana bir şey getirecektim," dedi. "Ama alamadım."

Elena oğluna kavuşmuş olmanın rahatlığıyla gülümsedi. "Uykun gelmiş Alvin, seni yatıralım."

Uzanıp onun elinden tutarken Elvis'in dikkatli bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Gayet iyi, bu gece sorun çıkarmadan uyuyacaktır."

Minnettar gözlerine karşı hafifçe gülümsedim ve Elvis kapıya doğru uzandığında ellerimiz ayrıldı. Geriye çıktım ve korsan bozuntusu, kapıyı kapatmadan önce uzanıp Alvin'in sırtını kaşındığında annesi hemen geri çekildi. Alvin başını kaldırıp ona baktığında, Elvis hiç alınmadan ona göz kırptı. "Teşekkürler," dedi çocuğa.

Neden teşekkür ettiğini anlamak için göz kısıarken annesi de şaşkın şekilde bana döndü. Cevabı bende arıyordu ama ben de bilmiyordum. Alvin gözlerini kırptırıp, "Annem sana korsan diyor, o ne demek?" diye sordu.

Elena hemen onu sustururken Elvis sırtına bir daha hafifçe vurdu. "Sana bir ara uzun uzun anlatırım dostum."

Kapıyı çekti ve kilitleyip anahtarı cebine attığında, kız kardeşimi kendimle beraber geriye çektim. Daha fazla muhatap

olmamak için odama ilerleyip kapıyı açarken içeriden ses gelmemesi için Tanrı'ya yalvardım. Elvis ufak bir sesle bile şüpheye düşerdi. Anahtarım kilitte dönerken bir koşturma sesi duyarak sol tarafa döndüm. Martin süratle koridora inmişti.

Elvis bir adım gitti ona. "N'oldu?"

Martin elindeki anahtarı sallayarak genç çiftin yaşadığı odayı gösterdi. Layla merakla ileriye çıkarken ben de odaya girme konusunda yavaşladım. Elvis, "Odaya mı girmemiz gerekiyor?" diye sorarak arkadaşının elinden anahtarı aldı.

Arkadaşı kulaklarını gösterince, "Sesler mi geldi?" diye soran ben oldum. Çünkü bir gündür aralıklarla bağırma sesleri geliyordu odalarından.

Martin beni rahatsızca süzüp arkadaşına kafa sallayınca dişlerimi sıktım. Benden rahatsız olma hakkını kendisinde gördüğüne inanamıyordum, işgalci olan onlardı. Elvis arkadaşını arkasında bırakıp kapıya gittiğinde ben de oraya yaklaştım, kız kardeşimi bir an olsun bırakmadan. Elvis, gömleğinin arka kısmında saklayıp beline oturttuğu bıçağı çıkarıp kapıyı açtığı anda yüreğimi bir heyecan kapladı.

Gözlerimin gördüğünü kalbim çürütsün istedim.

Odada yerde yatan beden ve yanında, dizlerinin üzerine çökmüş kadın vardı. Kan, bunlardan sonra gördüğüm irkiltici diğer şeydi. Adamın vücudunda ve kadının ellerindeydi. Kız kardeşimin çılgılığı gördüklerimin doğruluğunu onaylarken genç kadının başı bizlere çevrildi. Korsanlara ve kardeşimle bana baktı. Gözlerindeki yaşlar bir şelale gibi akarken ellerini kaldırıp sıçramış kan damllarına baktı.

"Kocamı öldürdüm."

“KAYIP”

Bu gemide, hayatımdaki ilk kalpsiz insanı tanımıştım. Ve şimdi bu gemide, ilk kez kalbi atmayan birisine bakıyordum.

Hassas birisi olmasam da kan görüntüsü, atmayan bir kalbin temsili olduğu için bende çılgılık atma isteği oluşturmuştu. Buna rağmen boğazım şişip soluk borumu kapatmış gibi tek bir ses çıkaramadan, kardeşimin elini sıkarak izliyordum. Beni şoka sürükleyen bu cinayet korsanları uzun süre hayrette bırakmadı, kız kardeşimin korku dolu çılgılığı bittikten birkaç saniye sonra Elvis çiftin odasına girdi.

Hıçkırıklara boğulan kadın ile öldürdüğünü söylediği eşinin başında durup elindeki bıçağı yanına indirirken, “N’oldu?” diye sordu duygusuz bir sesle.

Kadın hâlâ kaldırdığı kırmızı ellerine bakıyordu. Saçları ve giysileri çok dağınıktı. Yüzünün bazı bölgelerinde kırmızı, mor renkli lekeler vardı. Ona bunları, günlerini beraber geçirdiği kocası yapmış olmalıydı. Histerik şekilde nefesler alırken, “Nasıl öldürdün?” diye sordu Elvis, bu kez. “Kavga mı ettiniz?”

Layla elimden tutarak, “Odamıza gidelim!” dedi.

Onun dehşetini anlıyordum ama bu yaşananlar olmamış gibi davranamazdım. Bu iki korsan için neyin nasıl olduğu

çok da önemli olmamalıydı, bizi öldürmekle tehdit edenler zaten onlardı. Elvis eğilip eliyle adamın nabzını kontrol etti ve başını bu tarafa çevirip arkadaşına doğru baş salladı. “Ölmüş.”

Martin’in geniş göğsü sert bir nefes eşliğinde hareket etti ve eliyle, *nasıl* der gibi bir hareket yaptı. Bunun üzerine Elvis tekrar kadına döndü. “Neyle öldürdün, ciddi yaralanmış.”

Kadın buna da cevap vermedi, kafasını iki yana sallayarak ellerini ovalıyordu. Martin bu sessizliğe öfke duyarak içeriye girdiğinde, Elvis uzanıp kadının omzuna dokundu. “Kendine gel bayan! Neler olduğunu soruyorum!”

Genç kadın teması hissedince sıçradı ve karşısına baktığında Elvis’i yakınında gördüğüne inanmamış gibi gözlerini büyüttü. Sonraki saniyede onun üstüne atladı ve kanlı ellerini boğazına sararak, “Senin yüzünden!” diye çığlık attı. Layla korkuyla bana yapıştı. “Senin yüzünden beni mahvetti, beni öldürecekti ama ben onu öldürmek zorunda kaldım! Bizi buraya hapsettiniz, kocamı delirttiniz! Sizin... sizin...”

Elvis, kadın üstüne atlasa da yerinden çok oynamamıştı. Diğer odalardan gelen sesleri duyarken Martin içerideki kadına yaklaşarak onu arkadaşının üstünden kaldırdı. Elvis hafifçe öksürerek dişlerini sıkarken Martin hıçkıran kadını yatağa doğru atarak susmasını ister gibi parmağını dudağına yasladı. Kadın kendinden geçmişçesine sarsılırken korsan elini yerde oturan Elvis’e uzattı ve Elvis onun elini tutarak doğrulurken, “Belli ki istemedi yapmış,” dedi kadın için.

“Roza, siz misiniz o? Neler oluyor?”

Bu babamın sesiydi, koridordaki gürültüyü ve dahası Layla’nın çığlığını duymuş olmalıydı. Kız kardeşim onların odasına doğru yürüyüp kapıya vurdu. “Baba, bir kadın kocasını öldürmüş, burada bir ceset var! Sizin yanınıza gelmek istiyorum, lütfen bir şey yapın!”

Babam ve Layla'nın konuşmaları duyulduğunda korsanların ikisi de buraya baktı. Loş ışığa rağmen iki adamın gözlerindeki gerginliği gördüm, işlerin kontrolünü kaybettikleri için huzursuz görünüyorlardı. Babamın Layla'ya, "Siz iyi misiniz?" diye sorduğunu duydum ve hemen kız kardeşimin yanına yürüdüm. Onu kolundan tutup kendi odamıza çektim ve kapının kilidini açıp içeriye sokarken çok hızlı davrandım. "Burada kal, güvende olursun."

Kapıyı, o cevap vermeden kapatıp kilitledim ve anahtarımı saklayarak az önceki odaya doğru yürüdüm. Bu sırada Martin çıkmış, ailemin odasına gitmişti. Elini kapıya sertçe indirdiğinde bunun sessiz kalmaları için yapılmış bir uyarı olduğunu anladım. Fakat annem, "Kızlarım nasıl? Neler oluyor?" diye sordu.

"Odadan çıkmak istiyoruz! Kızlarım neden odalarında değil, neler oluyor!"

Martin yumruğunu bir daha kapıya indirdiğinde, nefes nefese oraya koştum ve onun önünden geçerek, "Ben iyiyim baba," diye seslendim. "Layla ve ben iyiyiz. Lütfen korkmayın, bize bir şey yapmıyorlar!"

"Roza kim ölmüş, Layla ne dedi öyle?"

Martin, ailemle konuşmamdan hoşnut olmayarak bir anda kolumdan tutup beni odama doğru sürükleyince öfke ve acının vermiş olduğu güçle çığlık attım. Ve kafamı çevirdiğimde Elvis'i odadan çıkmış, bize bakarken buldum. Omuzları, dağınık gömleğini gergince taşıyor ve gözleri doğrudan bize bakıyordu. "Bırak," dedi Martin'e, sertçe. "Daha önemli işimiz var."

Martin sanki kendisi de beni tutmak istemiyormuş gibi kızgınlıkla bırakıp dostunun yanına yürüdü. Kolumu kendime yaslayarak acıyan yeri ovalarken gözlerimi Elvis'in gözlerinden kaçırdım ve o da arkasını dönerek az önceki odaya yürüdü.

Ailemin endişeli sorularına, sırf korsanlarla bir daha muhatap olmamak için cevap veremedim odaya ilerledim. Elvis yerden aldığı bir gümüş renkli tokayı tutmuş Martin'e bakıyordu, bu gümüş tokenin ucu sivriydi ve kanla kaplanmıştı. Elvis bu toka ile adamın yanında eğildi ve Martin'e boğazını göstererek, "Burasına saplanmış," dedi. "Sanıyorum ki kadın kendisini kurtarmak isterken hesapsızca davranmış, korkuyla birkaç kez boğazını hedef almış. Bu kadar kanın nasıl fişkırdığını anladın mı dostum?"

Martin, inceleyici gözlerle o tokaya baktıktan sonra yataktaki incinmiş kadına baktı. Bedeni, bu kadar hıçkırığın altında eziliyor gibi küçülmüştü. Elvis canı sıkılmış gibi bir ses çıkararak kalkarken, "Onu uyarmıştım," dedi. "Karısını rahat bırakmasını söylemiştim. Bizim suçumuz değil, belli ki karısına böyle davranmaya alışkın."

Dediği gibi, ben de bu adamın karısına kötü davrandığını düşünüyordum ama onlar da suçluydu. Eğer bu odaya hapsolmasaydı kadının öldürmekten başka çaresi olabilirdi. Bedenim düşüncelerimin baskısıyla odaya girdiğinde, Elvis gözlerini bana çevirdi. Yanında durduğu adam mı, kendisi mi daha kalpsiz anlaması zordu.

"Sizin yüzünüzden," dedim daha neler neler söylemek isterken.

Martin'in düşmanca gözleri buraya çevrilirken Elvis bana kimsenin bakmadığı gibi baktı. "Odana dön."

Yapmalıydım ama bu kadının hali beni buraya âdeta hapsediyordu. Yüreğimi, titreyen omuzlarıyla sarsan kadına bir daha bakarak yanına gittim. Bu korsanların onu odaya hapsedmesinden korkarak omzuna dokundum. "İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Elleri yüzünü kapatmıştı, Martin ile Elvis beni çıkarmak için hareket etmediğinde uzanıp kadının ellerine dokundum. "Beni duyuyor musun?"

Ellerini çektiğimde yüzündeki kanların yaşlarla ıslandığını gördüm. Gözleri bana çevrilirken korkuyla doldu. “Kocamı öldürdüm,” dedi yeniden.

Kadın perişandı, böyle duramazdı. Kocasıyla aynı odada da kalamazdı. Kadının üstünü değişmesine yardım etmeliydim, bu sırada Elvis ile Martin adamı çıkarabilirdi. Gözlerimi aşağıya indiremiyordum, tepki vermekten endişe ediyordum. Martin’den değil de Elvis’ten istemek için ona döndüm. “Bu kadının yardımına ihtiyacı var, odadan çıkmanız gerekiyor.”

Elvis, elinde cinayet aletini tutarken yüzümü izledi ve saniyeler sonra arkadaşına döndü. Martin söylediklerimi onaylamıştı, şaşkınlık vericiydi. “Onu okyanusa atmamız,” dedi Elvis, arkadaşına.

Kendimi bir cinayetten sorumlu hissederek ürperdim. Birisini öldürmek suçtu, yardım etmem suçtu, bu gemi yolculuğuna çıkmam suçtu. Elim, kadının eliyle beraber titredi ve Martin arkadaşına hak verdi. Eğilip adamın üstünü aramaya başladığında kadına döndüm ve onu kaldırmaya çalıştım. “Bana yardım et, seni banyoya götüreyim.”

Kadın bana yeniden bakarken gözbebekleri büyüdü, burnunun ucu ağlamaktan kızarmıştı. Tenine bulaşmış kana tepki vermemek için çok çabalıyordum. Bedenini kaldırdığımda bana doğru yaslandı ve ellerimi sıkarak, “Üstüme saldırmıştı,” dedi. “Bana bunu daha önce de yaptı ama bu kez kaçamıyordum.”

Elbette kaçamazdı, hapis altındaydı. Bunun sorumlularına öfkeyle baktım. Elvis banyoya ilerleyişimizi izlerken oldukça duyarsız görünüyordu. Gözleri kadının saçlarında dolaştığında bir başka toka aradığını anladım, belli ki kendilerinin zarar görmesini istemiyordu.

Banyoya girdiğimizde kapıyı hemen kapadım. Kadın kendinde olmadığı için onu lavaboya ben götürdüm. Suyu açıp ellerini

yıkadım, kalıp sabunla köpürttüm. Hıçkırığını dindirmek için söyleyecek hiçbir sözcük bulamadım. Kocasının kendisine hep böyle davrandığını geçirmişti cümle içinde, onu seviyor muydu bunu bile bilmiyordum.

Islanan ellerimi kadına götürüp kan lekelerini silerken, “Adın ne?” diye sessizce sordum.

Kendisine sarılan kollarını daha da sıktı. “İsmim... İris.”

“İris,” diye tekrarlardım. “Ben de Roza. Tanıştığımıza memnun oldum. Peki ya kaç yaşındasın?”

Gerçekten çok gençti, yüzüne yakından bakıldığında daha iyi anlaşılıyordu. “Ben... yirmi bir yaşındayım.”

Neredeyse yaşittik, erken bir evlilik yapmış olmalıydı. Doğrusu, Moğala için tam zamanında bir evlilikti. Yüzündeki lekeleri temizlerken, “İsteyerek yapmadığına inanıyorum,” dedim. “Sanıyorum kendini korumak istedin, doğru mu?”

Histerik bir soluk alırken, “Kazaydı,” diye fısıldadı. “Bana vuruyordu, kendimi korumak için kaçmayı denedim, banyoya girecektim, beni duvara yasladi.” Yaşadıkları gözlerinin önüne geldiğinden olsa gerek dalıyordu. “Artık canımı yakmasını istemiyordum, kendimi korumayı isterken ne yaptığımı anlayamadım bile.”

“Sana nasıl davrandığını yüzünde görüyorum,” dedim yaralarına parmak uçlarımla dokunarak. “Ben... keşke daha önce geldiğimde seni odadan çıkarsaydım, çok üzgünüm.”

Gözlerini kırptırdı. “Sen... doğru! Gelmiştin, değil mi?”

“Evet, kocanın öfkesini fark etmiştim, hatta korsan da ona ses çıkarmamasını söylemişti.” Elvis onu uyarmıştı fakat adam ne kadar kinli ve öfke doluysa hırsını kadından çıkarmıştı.

Cildindeki kan damlalarını temizlendiğinde saçlarını da düzelttim. Giysisi beyaz olduğu için kan kendini çok belli

ediyordu, yeni giysi giymesine yardım etmeliydim. “Burada bekle, sana temiz giysi getireyim,” dedim.

Tepkisiz kalınca banyodan ayrıldım. İçeriye girdiğim anda ayaklarım sekti, ellerim heyecandan yumruk oldu. Elvis’i gördüğüm an duraksayıp sonrasında gözlerimi kaçırarak odada ilerledim. Köşede valiz vardı ama açılmıştı, sanırım kıyafetler dolaba yerleştirilmişti. Kıyafet dolabını açtım ve kadın kıyafetleri içinden bir triko bluz ile bol paçaları olan pantolonu aldım.

Doğrulurken gözlerim korkuyla yere çevrildi, ceset yoktu ama olay yerinin etrafında kan vardı.

“Nerede?” diye sordum gözlerimi büyüterek.

Elvis beyazlayan yüzüme haddinden fazla bakınca huzursuz oldum. Bana yaklaştığında da hızlıca doğruldum. Karşımda durup elini uzattığında kendimi geriye çektim ve sırtım dolaba yaslanırken gözlerim kocaman açıldı. İlk kez elini bu şekilde, dokunacakmış gibi uzatmıştı bana. Korkumu görmüş gibi elini havada tuttu ama sonra tekrardan uzattı. “N’apıyorsun?” diyerek kafamı diğer tarafa çevirirken elinin tersiyle yüzümün kenarını hafifçe sildi. Kalbimin göğsümden başka gidecek yeri olsa, eminim o an yapardı. Bu adamdan kalbim bile korkuyordu ki böyle çarpıyordu.

“Yüzünde kan görmek hoşuma gitmedi,” dedi kayıtsızca.

Parmaklarının soğukluğuyla ürperip elini ittim ve bir şey demeden arkamı döndüm, banyoya girerken dokunduğu yeri sertçe sildim. Kanı ne ara bulaştırdığımı fark etmemiştim. Bakınca İris’in yere çömelip kendisine sarıldığını gördüm. Haline acıyarak yanına gittim ve yavaşça dokundum. “İris, sana temiz giysi getirdim.”

Durmadan kafasını sallıyor, fısıldayarak kendi kendine konuşuyordu. Şokun üstesinden gelememişti. Kıyafetleri temiz

küvetin kenarına koydum ve onu kaldırıp giysisini çıkarırken gözlerine baktım. “Korsanlara güvenmiyorum, vakit kaybetmeden üstünü değişelim.”

Elbisesinin düğmelerini açtım ve kenara bırakıp temiz giysilerini giymesi için teşvik ettim. Bir şeyler sorarak onu tetiklemek istemiyordum, bana bile saldırabilirdi. Sorduğum basit sorulara dahi düşünerek cevap veriyordu. Giysilerini giydiğinde saçlarını bir daha düzeltip omuzlarını sıvazladım. “Kocanı götürmüşler, odada yok. Sen burada kalmaya devam edebilir misin?”

Kocasından bahsettiğimde kafasını hızla kaldırdı. Bana baktıktan sonra kapıya dikti gözlerini. Korkmuş görünmesinin yanında öfkeliydi de. Ellerimden kurtulup kapıya ilerledi ve açıp dışarıya çıktı. Arkasından gittim ve tekrar Elvis’i gördüm. Elleri cebinde, onu bıraktığım yerde dikiliyordu. İris sendeleyerek onun üstüne yürürken, “Sizin yüzünüzden kocamı öldürdüm,” dedi. “Bizi buraya hapsettiniz, hiçbir yere kaçamadım.”

“Onu öldürmen iyi olmuş,” dedi. “Yoksa o seni öldürecekti.”

Bu kadar net olmasının zamanı değildi. Nasıl da hiçbir sorumluluk almıyordu? İris onun önünde durup, “Kaçabilseydim onu öldürmezdim!” derken sesi yükselmişti. “Buraya hapsettiniz, sen ve o alçak korsanlar yüzünden katil oldum!”

“Bence sevin,” dedi Elvis, tüm bunların karşılığında. Kadının yüzünü seyredince onlara doğru yaklaştım. “Kocandan kurtuldun ve Moğala’dan kaçıyorsun, kimse sana kocanın nerede olduğunun hesabını sormayacak. Kıyıya yaklaştığımızda kendine dayakçı kocandan daha iyisini bulabilirsin.”

Söyledikleri çok duygusuzdu. O kadın kocasından zulüm görüyordu ama bu kendisini bir katil olarak görmeyi düşlediği anlamına gelmezdi. Deddiği gibi, bu cinayeti işlemekten kurtulabilirdi ama hikâye sadece bundan ibaret değildi. İris ona

inanamayarak, “Sahip olduğum başka kimse yoktu!” diye haykırdı. “Ona muhtaçtım, ben şimdi ne yapacağım!”

“Seni prangalarından kurtarmışız, şokun bittiğinde bunu fark edeceksindir bayan.” Bir niyet taşımadan, düz konuşuyordu.

“Neden bize bunu yapıyorsunuz? Sizin yüzünden kocamı öldürdüm, bir katilim diyorum. Sen ise kurtulduğuma sevinmemi söylüyorsun! Şu an bile, az önce ellerimden kan yıkamışken bile senden daha akıllı düşünüyorum! N’aptınız! Kocamı nereye attınız!”

Elvis sesinde bir duygu değişimi olmadan, “Artık okyanusta,” dedi.

İris’in dudaklarından bir inleme döküldü ve saniye geçmeden elini kaldırıp Elvis’in sağ yanağına indirdi. Tokat sesinin yankısını duyana dek gördüğüme de inanmamıştım. Ellerimi hızla ağzıma kapattım ve Elvis’in başı yana eğildiğinde, yanağını kaplayan sıcak kırmızılığa bakakaldım. İris onun yakası açık gömleğini tutup bağırdı. “Madem öyle, madem katil olmam senin için bir sorun değil, o halde seni de öldüreyim korsan!”

Elvis’i sarsmaya çalışıyordu ama kendi bedeni sarsılıyordu. Elvis yanağını okşayarak başını doğrulttuğunda, hızla ileriye çıktım ve İris’i tutup kendime çektim. Onu kendimle kapatıp arkama saklarken kendimi Elvis’in dumanlı gözleriyle bir fırtınada buldum. “Ona bir şey yapma,” fısıltısı döküldü dudaklarımdan.

Parmaklarıyla çenesini hafifçe sıktı ve duruşunu düzelterip kafasını kaldırdı. Üstümüze gelmesinden endişe ederek gerilerken, “Neden onun önüne geçiyorsun?” diye sordu bana.

Yutkundum. “Çünkü bana vurmazsın,” dedim. Bunu nereden bildiğimi bilmiyordum ama bunun doğru olduğunu biliyordum.

Kibir abidesi Elvis bana ve İris’e hiçbir şey demeden oda kapısına ilerledi. Bir rahatlamayla omuzlarımı düşürdüğümde ka-

pıyı kapatarak çıkmıştı. Kilidin döndüğünü duydum ve İris'le yalnız kaldığımızda onu yatağa kadar götürdüm. Yatağın örtüsü kapalıydı, başı yastığına düştüğünde doğrulup çaresizce ellerimi ovdum. Ben de bu odaya kilitlenmişim, kardeşimle Peter yalnız kalmıştı. Ya kardeşime bir şey yaparsa? Ondan aldığımız bıçak odadaydı, umarım Layla incinmezdi.

İris kollarını bir daha kendine dolayıp ağlamaya başlayınca sessizce geri çekildim. Cama yürüyüp dışarıya bakarken yıldızlardan başka ışıltı göremedim. Karanlığa doğru ilerliyorduk, sudaki dalgaları bile göremiyordum. Ruhumdaki boşluktan sızan tek şey bu karanlıktı. Ölüm ve korkunun vermiş olduğu belirsizlik, kırık bacaklarımın üzerinde yürümeye devam ediyormuşum gibi hissettiriyordu.

Ya o adamın ruhu hâlâ bu odadaysa?

İnanışıma göre beden gibi ruh da bu dünyayı terk ederdi ama karısı o adamı öldürmüştü. Ya ruhu huzursuzsa? Ürpererek kendime sarıldım ve dakikalar geçerken yerimde sabit kaldım. Baktıkça gözlerim karanlığa alıştı, okyanustaki dalgaları görebildim. Hiçbir şeyin saf görünmediği gibi bu su da yalnızca okyanus değildi, artık bir hikâyesi vardı.

Saatler geçerken uykum olmasına rağmen uyuyamadım. Hem kardeşimi merak ediyordum hem tedirgindim. Layla'nın da burada kalmasını istemeliydim, onu da almalıydim ama bu sırada korsanlar yanımda olacaktı, Peter'ı görme ihtimalleri vardı. Kardeşimi düşünürken kulağımı kapıya dayayıp koridordan, odamdan bir ses gelecek mi diye bekledim. İris hıçkırıklarıyla uykuya dalmıştı, bilinçsiz olsa da ara ara inliyor, yatakta dönüyordu. Belki kocası onu ziyaret ediyordu. Odanın içinde yürümeye başladığımda gün doğuyordu, işte bir geceyi daha uykusuz geçirmiştım. Masaya oturduğumdaysa sonumuzun ne olacağını

düşünüyordum. Bu odada birisi ölmüştü, aklımdan çıkaramıyordum. Ya başka birisi de odada hapsolmaktan delirir, hiç olmayacak şeyler yaparsa?

Bu korsanlardan kurtulmalıyım.

Anahtarlara ulaşmam, insanları çıkarmam gerekiyordu. İlk anda hepimiz hazırlıksız yakalanmıştık, karşı koyamamıştık, bu kez üçünü de okyanusun serin sularına yollayabilirdik. Ah, acaba sessiz düşüncelerime ben inanıyor muydum?

Umutsuzca başımı ellerimin arasına aldığım sırada kapıya vurulduğunu duydum. Korsanlar kahvaltı mı getirmişti? Henüz çok erkendi, normalde daha geç geliyorlardı. Ses çıkarmadım ve kapı açıldığında Elvis'i gördüm. Sanki onu göreceğimi biliyormuş gibi şaşkınlık yaşamadım. Kıyafetlerini değiştirmişti. Koyu mavi, keten gömlek ile siyah pantolonu içindeydi. Yakaları açıktı ama gece olduğu kadar dağınık değildi, saçlarının ıslaklığını fark edince sinirlendim. Yıkanmıştı, bizim olan bu gemide keyfine göre yaşamaya devam ediyordu. "Ne istiyorsun?" dedim.

"Seni de öldürecek başka bir tokası var mıdır?" derken ciddi miydi yoksa her zamanki gibi alay mı ediyordu anlamadım.

"Belki seni öldürür," dedim ama bir ihtimalden fazlası, bir dilekti.

Ve bir gecenin ardından gördüm o alaycı gülüşü. Günümü zehre çevirdiğini söylesem abartmış olurum ama kanım çekilmişti. Gözleri sadece gözlerime değil, yüzümün her yerine bakıyorken, "Benden ne kadar çok nefret ediyorsun," dedi.

"Neden, *kalbini mi kırıyor?*" dedim alaycı şekilde.

O gülümseyişi arttı. "Sen gerçekten kalbimi kırmanın hayalini kuruyorsun."

Sinirli şekilde sandalyeden kalktım ve karşısında dikilirken, "Bir saniye bile seni düşünmüyorum ki bunun hayalini kurayım," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. İnanmıyor görünüyordu, haklıydı da. Gece boyunca bu adamların üstesinden gelmeyi düşünemiştım. “Roza,” diyerek konuştuğunda ismimi kullandığı için şaşırdım, yanaklarım ısındı. “Bizler için kendini bu kadar yıpratma. Bu gemiyi, kimseye zarar vermeden terk edeceğimi söyledim. Odana dön, artık uyu.”

İnsani konuşmasını beklemediğim için ne karşılık vereceğimi bilemedim. Niyetleri öldürmek değildi ama yaptıkları her şey gururumu kırıyordu, bana ne derse tersini yapmayı istiyordum. Fakat haklıydı, odama, kardeşimin yanına gitmeliydim. İris için endişelenmişim ama kardeşim de yabancı bir adamla beraberdi. Bir şey demeden yanından geçip kapıdan çıktım ve odama ilerlerken Elvis, İris’in kapısını kapatıp kilitledi.

Kendi odama ulaşmak için ailemin odası önünden geçiyordum ki, “Roza!” diye seslendi babam.

Başımı kapılarına çevirdim, kapı deliğinden mi bakıyordu? Nasıl koridora çıkar çıkmaz beni görmüştü. Kapıya yaklaşıp, “Baba?” dedim. “Benim, iyiyim! Siz nasılsınız?”

“Asıl sen n’apıyorsun, neden dışarıdasın?” dedi babam, sesinde kızgınlık ve korku vardı. “Nasıl bu kadar kolayca koridora çıkabiliyorsun, bu korsanlar seninle ne konuşuyor? Onlara söyle, kapımı açsınlar! Bu odaya gelmenizi, bizimle kalmanızı istiyorum.”

“Baba, yemin ederim ki Layla ve ben iyiyiz, öyle olmasa konuşamam zaten değil mi?” Ümitsizce başımı eğdim. “Odama gidiyorum, annem ve sen endişe etmeyin. Sabah ve akşam yemeklerinizi yiyein, aklım sizde kalmasın.”

Babam bir daha, “Roza,” dedi, sesi bu kez içten ve yumuşaktı. “Kızım sizin için çok korkuyorum, uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Nasıl dışarıdasın, bana anlat?”

Islanan gözlerimi temizlerken bir gölgenin yakınlığını fark ettim. Elvis kapıya yaklaştı. “Bayım, bir sorun mu var?”

Ona döndüm. “Ne onursuz bir adamsın sen! Sorunun ne olduğunu biliyorsun!”

Biraz bile alınmadan kapıya doğru bakınca gözlerinin rengine fazla odaklanmaktan korkarak hızla uzaklaştım ondan. Babam, “Odamdan çıkmayı istiyorum!” dedi ses yükselterek. “Kızım nasıl dışarıda? Ona ne yaptınız, bana anlatmak zorundasınız!”

“Kızınıza rızasız elimi bile sürmem bayım, yok yere endişe duymayın. Yaşınız var, sinirlenip bir sağlık sorunu yaşamamanızı istemem.” Babam karşısındaymış gibi kibarca gülümsedi ve bana döndüğünde gözlerindeki o bakıştan, bu durumdan ne kadar zevk aldığını okudum.

Bunun verdiği kinle onu omzundan ittim ve arkamı dönerek odama koştum. Babamın ismimi seslenişine karşılık veremeden oda kapımı açtım ve önüme bile bakamadan kapattım, son kez gördüğüm gözlerin ona ait olması Tanrı’nın bir bildiğinden olsa gerekti. Zira böyle düşünmezsem, Tanrı’ya güvenmezsem delirebilirdim.

Sırtımı kapıya yaslayıp önüme döndüğümde gözlerim kız kardeşimi aradı. Layla’yı hemen yatakta buldum, elinde bıçakla bana doğru dönmüştü. Üstünde kıyafetleri duruyordu, yatak hiç dağılmamıştı. Gözlerinden uyumadığı belliydi. Beni gördüğünde bıçağı yatağa bırakıp doğruldu. “Abla! Gece boyunca seni bekledim, beni neden bu adamla bıraktın!”

Onun yanına ilerlerken sessiz olması için parmağımı dudığıma yasladım. Elvis hâlâ koridorda olabilirdi. Odadaki masaya doğru bakınca Peter’in o masada, kollarına yaslanarak uyuduğunu gördüm. Herhangi bir aksilik yaşanmamıştı anladığım kadarıyla. “Geceyi o kadının yanında geçirdim, çok kötüydü,” dedim ve Layla’nın yanına oturdum. “O bıçakla ne yapıyorsun?”

Bana gücenmiş gözlerle bakarak, “Bana saldırırsa kendimi koruyacaktım,” dedi. “Uyuyamadım bile. Fakat bu adam huzurla uyudu, bir kez bile uyanmadı.”

Ağrıyan gözlerimi ovarak, “Aklım sendeydi,” dedim. “Fakat bir şey yapamadım. Kadın çok kötüydü Layla, haline üzüldüm.”

“Bu adam bana bir şey yapsaydı bana da üzülecektin! Hem o kadın kocasını öldürmüş abla, ya sana da bir şey yapsaydı?”

“Üzerine çok düşünmedim Layla, yalnızca o an yardımcı oldum.” Peter’a doğru bir daha baktım. “Neyse ki sen de iyisin. Ben buradayım, artık uyuyabilirsin.”

Huzursuzca esneyip kararsız bir bakış attıktan sonra yatakta uzandı. Örtüyü onun omuzlarına, kendi bacaklarıma doğru örtüp sırtımı yatağın başlığına yasladım. Bıçağı elime alıp dikkatli şekilde tutarken bastıran uykuya karşı koymaya çalıştım. Her ne kadar herhangi bir şey denememiş olsa da Peter’ın yanında savunmasız kalamazdık.

Bir ara maalesef ki uykuya dalmışım. Beni uyandıran ses bir vurma sesi olmuştu. Gözlerimi ürpererek açtığımda Peter’ın de sandalyeden fırladığını gördüm. Telaşlı, yeni uyanmış şekilde kapıya bakıyordu. Ağrıyan ensemin ovarak doğruldum ve Peter’a, “Sessiz ol,” diye fısıldadım. “Kahvaltıyı getirmiş olmalılar.”

Peter, kapı açısının dışına çıkarak saklandığında ilerledim. Uyku sersemi şekilde kapıyı araladığımda Ares’i gördüm. Nedenise Elvis’in beni gıcık etmek için geldiğini düşünmüştüm. Uzattığı tepsiyi alırken, “Geceyi bir katille geçirmek nasıldı?” diye mırıldandı bana.

Gözlerimi tehlikeli şekilde kısıp sertçe baktım. “O adam sizin yüzünüzden öldü. Bu sorumluluğu nasıl kabul etmezsiniz?”

Ares umduğum kadar huzursuz görünmedi. “İnsanların duygularına ve ölümlere karşı hassasiyeti olan birisi korsanlık yapmaz. Bizden ne bekledin ki?”

Bu netlik beni kendime getirmeliydi. Ne olduklarının, nasıl davrandıklarının kendileri de farkındaydı. Kötücül, kalpsizlerdi. Sanırım kalpsiz birilerini ilk kez bu kadar yakından tanıdığım için hâlâ inanamıyordum.

“Haklısın,” dedim bu yabancıya. “Bu kadar kötü insanlarla daha önce karşılaşmamıştım. Kabullenmem zaman alıyor.”

Göz kırptı. “Afiyet olsun.”

Elindeki diğer tepsiyle koridorun karşısına yürüyüp ailemin kapısını açarken onları görebilmek için bekledim. Ares girmedigimi görünce bana bir bakış attı. Çenemi kaldırdım. “Ailemi göreceğim, bir zararı olmaz değil mi?”

“İçeriye gir,” dedi ama kapı açıldığında önüne döndü. Anah-tarı cebine atarak doğruldu ve tepsiyi babama uzattığında, babamın gözleri bana kilitlendi. Günler sonra yüzünü görmenin etkisiyle boğazıma yumru yerleşti, gözyaşı dökmeye çok yakındım. Babam tepsiyi almadan eşikten dışarıya çıktı. “Roza, nasılsınız kızım?”

Ares iri elini babamın göğsüne koyarak onu durdururken çok vicdansız göründü. “Bayım, odanızda kalın.”

Babamın omzu arkasından annem de, “Roza,” diye fısıldadı. “Şükürler olsun yüzünü görebildik, Layla nasıl?”

“Biz iyiyiz anne,” dedim ve Ares babamı göğsünden içeriye iterek bir daha, “Odanıza girin!” dedi.

Babama davranış şekli yüzünden elimdeki tepsiyi bu adama fırlatmak istedim. Fakat benim yapmak istediğimi babam yaptı, elindeki tepsiyi koridora fırlatıp Ares’in eline sertçe vurdu. “Bu odaya geri dönmüyorum alçak herif! Bu gemi bizlerin, siz üç soytarıya olan sabrımın sonuna geldim!”

Babamın öfkesini ateşleyen şey dün Layla’nın attığı çığlık olmalıydı. Bizlerin güvende olmadığını hissedince odada kalıp

bunların gemiyi terk etmesini bekleme düşüncesinden vazgeçmişti demek. Ares babama doğru eğilerek, “Sabrınızı tükettiğimiz için üzgünüm ama bu gemiyi terk etmemiz için günlerin geçmesi gerekiyor,” dedi, ses tonu tehdit doluydu. “Kızlarınız gayet iyi, gördüğünüz gibi yemeklerini yemek üzereler. Hatta büyük kızınız beni yaraladı, buna rağmen kendisini üzmedik. Odanıza girin, biz gemiyi terk ettiğimizde yolculuğun tadını çıkarırsınız.”

Babam adamı yaraladığımı duyunca bana doğru şaşkınca baktı, neler olduğunu merak ediyordu. Annem ise babamın arkasından öfkeli şekilde, “Ya bizden aldıklarınız?” dedi. “Onları geri istiyorum! Tüm paramızı, ganimetlerimizi, mücevherlerimizi!”

Ares anneme hafifçe gülümsedi. “Arkadaşlarıma daha çok yakışacaktır.”

Pislik! Elvis ile aynı dilden konuşuyordu.

Babam gerçekten tahammülü kalmamış gibi Ares’e yaklaştı ve onun gömlek yakalarından tuttu. Elimdeki tepsiyi eğilip yere bıraktım ve onlara yaklaşırken annem korkuyla bağırdı. Babam Ares’i sarsmaya çalışarak bağırdı. “Girmiyorum odama! Nasıl yapacaksın! Ne yapacaksın? Öldürecek misin beni?”

Ares’in kontrolü ele almak üzere omuzlarını dikleştirdiğini gördüm ve babam onu koridora doğru ittiğinde, hızla babamın yanında yer aldım. Bıçak pantolonumun arkasındaydı, kapıyı açarken oraya koymuştum. Fakat bıçağı doğru zamanda kullanmazsam elimden alırlardı. Babam beni göğsüne doğru bastırarak Ares’e bağırdı. “Odalarımızdan çıkacağız, artık hapis kalmayı istemiyorum. Bunun karşılığında ne yapacağınızı söyle, beni öldürecek misiniz?”

“Açıkçası bayım, yapmayı umduğum ve istediğim bu değil.” Ares artık ses yükselterek, gözlerinden ateşler saçarak konuşuyordu. “Fakat yapmam gerekirse yaparım. Sizin insanları

arkanızda bıraktığınız gibi, hedefimize giderken biz de arkamızda kimi bıraktığımızı umursamayız. Sizlere karşı ancak bu kadar kibar olabilirim, sabrımı sınamayın.”

Babam, Ares’e doğru saldırıya geçeceği an annem panikle babamı tutmaya çalıştı. Ben de endişe duyarak koluna asıldım ve Ares, babam daha kendisine ulaşmadan belindeki keseden bir bıçak çıkardı. Babam o bıçağı görünce yavaşladı ve öfkeyle solugunu aldı. “Lütfen durmayın bayım,” dedi Ares, bıçağı havada bir tur çevirip tekrar eline alırken.

“Baba!” dedim çaresizce. “Cani onlar! Yapma, lütfen.”

“Odama geç,” dedi babam, bana. “Odamda kalacaksınız, kardeşin de...”

Babam hızla benim odama ilerliyordu ki korkuyla önüne geçtim. Peter’ı görürse ne babama ne de korsanlara açıklayabilirdim. Kapadığım kapımın önünde durup, “Baba, artık sakinleş!” dedim. “Layla müsait değil, uykusunda. Biz iyiyiz diyorum, beni duy artık. Sizin odada dört kişi nasıl kalacağız? Günlerimizi nasıl geçireceğiz? Korsanlar gemiyi terk edene kadar sabret, lütfen.”

Aslında ben de babamla beraber onlara meydan okumayı istiyordum ama içinde bulunduğum şartlar yüzünden babamı odamdan uzak tutmalıydım. Annem eşikten çıkıp babamın elini tutarken, “Ona karşı koyacağın hiçbir şey yok,” dedi babama. “Bir bıçağı var, seni yaralayabilir. İçeriye geçelim hayatım.”

Babam kendisinden epey küçük olan bu korsana dönüp elindeki bıçağı baktıktan sonra gözlerini öfkeyle yumdu. Babamın gururunu kırıyordu bu kadar aşağılanma, anlıyordum ama Ares’in babamı incitmekten çekinmeyeceğini biliyordum. Bana dönüp, “Anahtarın neden sende?” diye sordu babam.

Bunu nasıl açıklardım? O korsana kitap okuduğumu bilse babam bana neler yapardı, tahmin edemiyordum. Ağzımı bir

kez açtım ama cevap veremedim. Ares ailemin üstüne yürüyerek, “Artık odanıza girin,” dedi, elinde bıçakla. “Kızınıza anahtarı ben verdim, bir çıkarım da yok. Kendisi bana meydan okuyarak hak etti bu iyiliği. Lütfen artık odanıza girin.”

Sırrımı vermediği için rahatladım. Elvis’in odasına girdiğimi biliyordu, anahtarı bende tutanın o olduğunu da. Babam çenesini kaldırarak, “Önce kızım odasına girecek,” dedi. “Onun güvende olduğunu bildikten sonra içeriye gireceğim.”

Kapının üstündeki anahtarı aldıktan sonra yerden de tepsiyi aldım. Hızla içeriye girip kapıyı kapatmadan önce de onlara döndüm. “Giriyorum içeriye baba, lütfen siz de girin.”

Annem de babamı odalarına doğru çekti. Babam güvende olduğum için biraz rahatlamış görünerek kapıyı kapattı. Kendi kapatmadan önce Ares’e baktım, bıçağını belindeki kesenin içine doğru koyarak kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. “Cesaretini babandan aldığın belli.”

“Sanıyorum baban da sana alçaklığını miras bırakmış!”

Gözbebeklerinde görmek istemeyeceğim bir kötücül duygu oluştu ve üzerime doğru sert bir adım geldi. Hızla kapıyı çarptım ve bir elimde tepsi varken güçlkle kilitlemeye çalıştım. Onu etkilemiş olmalıydım, yoksa üzerime yürümezdi. Kapıyı kilitledim ve Peter elimden tepsiyi alırken Ares kapının üzerine sertçe iki kez vurdu. Ardından bir şey söylemeden uzaklaştı.

Peter bana endişeyle bakıp, “Dışarıya çıkmalı mıydım?” diye sordu.

“Hayır hayır!” Kısık sesle masaya ilerledim, kendimi yorgunca sandalyeye bıraktım. “Kalmakla iyi yaptın. Babam ile annem karşıdaki odada kalıyor, babam bizim için endişelenip korsanla kavga etti. Çıksaydın saklandığın için sana, sakladığımı için bana ne yaparlardı bilmiyorum.”

Peter koridoru dinleyip karşımdaki sandalyeye oturdu. Tepsiyi aramıza bırakırken, “Madem buradayım, bir şeyler yapmalıyız,” dedi. “Anlamadığım bir sebepten anahtarın var, odadan çıkabilirsin. Arkandan gelirim, seni korurum.”

Uzanıp tepsideki çay fincanını alırken, “Üç kişiler, onlarla dövüşebilir misin?” diye sordum. “Bıçağımız da var, uzaklaştırmak ya da savunmak için kullanabiliriz.”

Tepsideki diğer çay fincanına baktığında, “Alabilirsin,” dedim. “Layla uyanana kadar soğur.”

Fincana uzanıp aldı ve bir yudum içip, “Dövüşmekte usta değilim,” dedi biraz mahcup görünerek. “Bıçağa ihtiyacım olacaktır.”

“Onların da bıçağı, silahı var. Üçüne karşı yalnız sen. Senin yerinde başka bir erkek de olsa, yalnız başına üstesinden gelemez. Plan yaparak onları zamansız yakalamalıyız, yoksa hiç şansımız yok...”

Ben bir dilim ekmeğe açlıkla uzanırken, “Aklında bir şey var mı?” diye sordu Peter.

“Bazı şeyler düşündüm ama aklıma yatmadı, daha çok düşünmeliyim.”

Peter da bir dilim ekmek alıp pastırma ile yedi. Bu sabah da pastırma getirmişlerdi, acaba herkesle mi paylaşıyorlardı? İlk dilim ekmeği tereyağıyla, ikinci dilimi pastırma ile yedim ve çayımı bitirirken biraz doymuş hissettim. Layla için biraz ekmek ve yiyeceği tabağın kenarına bıraktım.

Peter fincanı bırakırken, “Yemeğinizi benimle paylaşmak zorunda bıraktım sizi, mahcup oluyorum,” dedi.

“Aklıma bile getirmiyorum bunu, kendini kötü hissetme,” dedim. Peter’la konuşurken huzursuz veya gergin olmuyordum, onunla konuşması rahattı. Mesela Elvis... Hiç öyle miydi? Beni

huzursuz ediyor, kalbimi yoruyordu. Yaklaştığında bile tüyle-
rim diken diken oluyordu. O pislik aklıma geldiğinde gözlerimi
yumdum, keşke yapabilseydim, ona zarar verebilseydim.

“Benim burada olduğumu fark etmeden onlardan kurtul-
malıyız,” dedi Peter, gözleri havada asılı kalmıştı. “Hapiste gibi
hissediyorum kendimi.”

Sandalyeden kalkıp banyoya giderken aklım içeride kaldı. La-
vaboda ellerimi yıkayıp dişlerimi fırçaladım, küçük aynadan ken-
dime bakarken de tenimin solgunluğu gözüme çarptı. Genellikle
hasta olduğum zamanlar böyle görünürdüm. İçeriye döndüğüm-
de gün ışığında okyanusa baktım, bugün en hoyrat ve dalgalı gü-
nündeydi. Kaptan umarım bizi bir buzdağına çarpmazdı.

Çalınmayan diğer kitaplarımdan birini alarak yatağa otur-
dum ve sırtımı yaslayarak okumaya başladım. Zihnime Elvis ve
diğer iki korsandan başka şeyin girmesini istiyordum, belki biraz
şanslıysam bu kitapta onları savunmasız bırakacağım bir şeyler
karşıma çıkardı.

Romanımı okurken saatler geçti. Bu hikâye ne yazık ki diğer
kitap kadar içine çekmemişti beni. Aklım korsanlara kayıyordu,
gözlerim cümlelerde dolaşırken bile kurtulmanın yolunu arıyor-
dum. Belli ki düşmanlık yaparak olmuyordu, niyetim görünü-
yordu. Ya başka bir yolunu bulsam, onlarla arkadaşlık ederek
yakınlaşmaya çalışsam? Bu kadar gururlu ve savaşçı davranmam
onların bana karşı tetikte olmasını sağlıyordu.

“Abla, artık kıyafetlerimi istiyorum!”

Layla uyanalı yarım saat kadar olmuştu, dolaba yerleştirdi-
ğim giysilerim arasından giyecek şeyler bakıyordu. Akşamüstü
olmuştu ama belli ki kıyafetini değiştirmek onun için vakit ge-
çirdiği bir şeydi. Kitabımı ahşap komodine koyup, “Haklısın,”
dedim. “Almalıyız.”

Layla buna sevinip başını salladığında yataktan doğruldum. Bu sırada Peter camdan dışarısını izliyordu, bugünkü dalgalar seyre dalacak kadar kuvvetliydi. “Yukarıya çıkıp senin odanın anahtarını isteyeceğim.”

“Verirler mi sence?”

“Bu kadarına da mecburlar,” dedim sinirle ama daha az önce onlara dostane davranmam gerektiğini düşünüyordum.

Ben anahtarımı çıkarıp kapıya yönelirken, “Etrafı izle,” dedi Peter. “Ne yapıyorlar, buradan çıkmanın yolunu bulabilir miyiz bak.”

“Yapacağım,” dedim ve kapıdan çıktığım gibi aceleyle kilitledim. Yürümek için arkamı dönünce de Martin’i buldum. Koridora koyduğu sandalyede, kolları göğsünde oturuyordu. Kahretsin, anahtarım olduğunu bildiği için koridoru terk etmiyordu. Ne anlamı kalıyordu ki anahtarımın ben de olmasının? “Kız kardeşimin odasına girip kıyafetlerini almam gerekiyor, bu yüzden anahtarı ihtiyacım var.”

Beni baştan aşağıya süzüp sandalyeden kalktı. Elbette bir cevap beklemedim. Önüme geçip yürümeye başlayınca onu takip ettim. Acaba konuşmak mı istemiyordu, yoksa bir sağlık problemi mi vardı? Odamda düşündüğüm yakınlaşma için, “Bir şey sormak istiyorum,” dedim ama sesimi çok yumuşatmadım. Çarpıcı bir değişim fark etmelerini istemiyordum. “Neden konuşmuyorsun? Rahatsızlık gibi bir sebebi mi var yoksa böylesini mi tercih ediyorsun?”

O kadar uzun süre cevap vermedi ki konuşamadığı gibi duyamadığını da düşündüm. Kata ulaşip çalışma odasının kapısını açtı ve bana döndüğünde ondan ürktüm. Samimiyetsiz yakınlaşma çabamın karşılıksız kaldığını düşündüğüm sırada ağzını açtı ve ağzının içinde küçük kalmış dilini gösterdi. Hayretle geriye sendeledim ve sırtım kapıya çarparken ucu kesilmiş

dilinden sanki sözcükler dökülecekmiş gibi hissettim. Zamanla iyileştiği belli olan kesik, onun konuşmayı istemiyor oluşunu değil konuşamadığını gösteriyordu.

“Onu korkutuyorsun,” sesini duyduğumda arkamı döndüm ve bize yaklaşmış olan Elvis’i görünce kolundan yakaladım. Acıma ve üzüntüyle karışmış sesimden, “Dilini kesmişler!” fısıltısı döküldü.

Elvis bunu ilk kez duyuyormuş gibi gözlerini büyütüp yüzüme doğru eğildi. “Evet!”

Tekrar Martin’e döndüm, ağzını kapatmış, kendisi hakkında konuşmuyormuşuz gibi ilgisiz bakıyordu. Elvis’e elleriyle bir kilit çevirme işareti yapıyormuş gibi beni gösterdiğinde, ne için buraya geldiğimi açıklamaya çalıştığını anladım. Ardından sırtını bize dönüp koridorda yürüyünce tekrar Elvis’e döndüm. “Senin de bir yerin kesik mi?”

Bakışlarında bir karanlık oluştu. “Bir ayak parmağım eksik.”

Başım önüme eğildi ve gözlerim onun ayakkabılarını buldu. Sağ mı sol mu? Nasıl kesmişlerdi? Bu adamlar kimlerle muhatap oluyordu? Tekrar ona baktığımda bu aptalca soruları dizmek üzereydim ama Elvis’in o dudak hareketini görünce duraksadım. Çok geçmeden anladım yalan söylediğini ya da kendince, aptalca bir kötü şaka yaptığını. “Şu an bile benimle dalga mı geçiyorsunuz bayım!”

Dudak hareketi olduğu yerde dururken kaşları havaya kalktı. “Bayım mı? Aramıza neden bu kadar mesafe koydun, bana isimle hitap edeceğini düşünüyordum.”

Onun buz mavisi gözlerine karşı soluksuz kaldıktan sonra elimin altındaki canlılığı hissettim ve sonra fark ettim onu tuttuğumu. Elimi korkuyla kendime çekerken boynumdan yukarısı ısındı. “Benimle insan gibi konuşmayı denersen ben de sana

isminle hitap edebilirim,” dedim, onlara yaklaşma arzumu hatırlayarak. “Ama sen sürekli alay ediyorsun benimle.” Onun dudak kıvrışını taklit ettim. “Bak, aynı böyle çirkin oluyorsun.”

Kolunu kaldırıp elini kapının kenarına doğru yasladı. “Böyle mi?” diyerek yüzüme baktı.

“Evet!”

“Sen bu yüzünle benim çirkinliğimi ifade edemezsin kızım.”

Ne anlatmak istediğini daha iyi anlamak için gözlerine uzun bakmam gerekliydi ama bende o yürek yokmuş, yutkunarak gözlerimi kaçırınca anladım. Buraya neden geldiğimi hatırlamaya çalışıp, “Kardeşimin odasına girmeliyim,” dedim. “Kıyafetlerini almam lazım.”

Sanki bu konu ilgisini çekmiyor gibi ağzının içinde cık cıklayıp arkasını döndü. Geniş sırtına bakarak ben de çalışma odasına girdim. İlerleyince Ares’in de burada olduğunu gördüm, masanın önünde bir şeyle meşguldü. Elvis masanın çaprazında duran dolaba ilerleyip açtığı anda anahtarları orada sakladığını anladım.

Ares, “Ne için geldin?” diye sordu beni gördüğünde.

Onun mesafeli gözlerine bir bakış attım. “Kız kardeşimin odasına girmem gerek.”

“Nedenmiş?”

“Her birinize açıklama mı yapmam gerekecek?” dedim, uysal davranma kararında duramayarak.

“Bir esirsen, evet.”

Kızarak, “Biraz saygılı ol,” dedim.

“Baban ve sen oldukça huzur kaçıyorsunuz,” dedi yüz buruşturarak.

Elvis dolaba sırt çevirip bize döndüğünde kaşlarını sertçe çatmıştı. “Birbirinizi görmezden gelmeniz işleri kolaylaştırır,” dedi

ve yanıma yürürken arkadaşı gözlerini devirerek onu durdurdu. “Bekle.”

Elvis yolunu değiştirerek arkadaşına ilerlediğinde ilgileri benden uzaklaşmıştı. Ares onun göz hizasına bir kâğıdı kaldırdı ve asabi sesle, “Bir eksikimiz var,” dedi. “Listede on sekiz kişi görünüyor fakat odalarında olan on yedi kişi var. Birisini gözden geçiriyoruz, Elvis.”

Göğüskemiklerim gerilip patladı ve kalbim bir endişe yumağı içinde yalnız kaldı. O eksikin, konukların yazılı olduğu listede fark edileceği aklımın ucundan geçmezdi. Bahsettikleri, Peter’dı.

Elvis kâğıdı onun elinden alıp yakından baktığında gözler bana çevrilmediği için Tanrı’ya şükrettim. Beni okumakta hiç zorlanmazlardı. O Ares kadar gamlı görünmeden kâğıdı indirdi. “Belki gemiye hiç binmemiştir.”

Lütfen böyle düşünün!

“Bunu anlamanın yalnız bir yolu var.”

Elvis hak verdi. “Odaları arayalım.”

“PLAN”

Tanrı'dan, benim için yapacağı yeni bir iyilik istemek üzereydim.

Aklımı, hiçbir zaman kalbimle aynı anda kullanamamıştım. Hep de hayret etmişim bunu yapabilen insanlara. Sevdiğin birisinden uzaklaşabilmek mesela, sırf aklın böylesini makul gördüğü için? Nasıl mümkün olur, merak ediyordum. Veyahut duygularının coşkusuyla değil de mantığının sakinliğiyle davranmak, yapabildiğinde ne hissettiğini yok saymak... Nasıl yapılır, hiç bilmezdim.

Şimdi ister korkudan densin ister şaşkınlıktan, çarpan kalbim yüzünden düşünemiyordum. Peter'ın varlığının sebep olacağı sorunları düşünürken gözlerimi iki korsandan çoktan ayırmıştım. Konuşmalarının devamını dinlemeyi isterdim ama panikten kulaklarım uğuldamıştı. Bu işi ciddiye aldıklarını, o silahı bize tutuş şekillerinden anlamıştım. Bir eksik olduğunu fark ettilerse onu bulmak için ellerinden geleni yaparlardı.

Peter'ı nasıl saklayabilirdim?

Aman Tanrı'm, bir şey bulmam lazımdı. Geciktirmeliydim, odaları şimdi arayamazlardı. Bulduklarında Peter'ı ve bizi cezalandırabilirlerdi. Aklımdan bu geçerken başımı kaldırdım ve

Elvis'in gözleriyle karşılaştım. Kalbim bir buz parçası kadar soğudu gözlerinin bakışında, içimde kendime karşı acımasızlık ve çaresizlik belirdi.

"Artık kıyafetleri alabilir miyiz?" diye sordum etkilenmemiş görünmeye çalışarak.

Ares de bir bana bir Elvis'in elindeki anahtara baktı. "Nereye böyle kuzum?" dedi arkadaşına.

Elvis ona bakarken biraz suratsız göründü ve Ares buna gülererek tekrar elindeki kâğıda baktı. Arkadaşlıkları birbirlerini uyuz etme üzerine epey deneyim görmüş gibiydi. Elvis anahtarla yanıma yürüdü ve ensesini ovarak önüme geçti. Terleyen avuç içilerimi kıyafetime sürerek odadan çıktım ve loş, dalgalı deniz üzerindeki gemide bir koridor geçtim.

Alt katlara inerken bir şeyler yapma paniğiyle ayaklarım birbirine dolanıyordu. Odaları henüz aramamaları için ilgiyi Peter'dan uzaklaştırmalıydım, gerçekler ortaya çıkarsa beni odama hapsederlerdi. Duygularımdan biraz geçit yakalayınca düşünmeye başlamıştım ama nasıl durdururdum ki?

Bir kilit sesi geldiğinde kafamı kaldırdım. Elvis, kardeşimin odasının kapısını açıyordu. İçeriye girdiğinde arkasından ilerledim ve kardeşimin açılmış bavulunu gördüm. Diğer valiz kapalıydı. Odasında az zaman geçirmişti ama yine de biraz dağınıktı. Yataktaki birkaç kıyafet ve eşyasını alıp bavulun içine koyarken ellerimin titremesini saklamaya çabaladım.

"Kardeşin odasına dönmek istemiyor mu?" diye sordu arkamdan.

"Hayır, yalnız kalmamalı," dedim.

"Yalnız kalmaktan o mu korkuyor, sen mi?"

Kötücül bir bakış atmak için ona döndüm ve yüzündeki göze çarpmayan ama gülümsemeye benzeyen yumuşak ifadeyi

gördüm. Çenemi kaldırarak, “Sence ben korkak birisi miyim?” dedim.

“Seni, ancak bununla itham etmek yüzünü bana çevirmeni sağlardı.”

Gözlerim kırıştı ve kızaran yanaklarımla tekrar önüme döndüm. O bir korsanken, ben bir esirken yüzümü ona çevirmemin ne anlamı vardı? Biraz ağır hareket etmek, bu sırada düşünmek istiyordum ama korsan bunu gözden kaçırmazdı. Bavulun metal kilidini kapatarak kaldırdım ve kendim de doğrulup ona döndüm. “Odama kendim gidebilirim, eşlik etmene gerek yok.”

Bavulu çekiştirerek kendimle beraber koridora çıkardığımda o da kapıyı kapayıp kilitledi. Anahtarı cebine atıp odama doğru yürümeye başladığında oflayıp ona baktım. “Sana ne söyledim?”

“Eşlik etmek istedim,” diye kısaca cevap verdiğinde ben de kapıma ulaştım ve anahtarımı pantolonumun küçük cebinden çıkardım. Kapıyı açarken içeriye doğru, “Benim,” diye seslendim kardeşime.

“Sonunda döndün abla,” dedi Layla ve ben kapıyı açarken Martin’in elinde tepsiyle buraya çıktığını gördüm. Mutfaktan geliyordu, akşam yemeklerini dağıtmaya başlamışlardı.

Elim anahtar üzerindeyken Elvis’e döndüm. “Yemekleri kim yapıyor? Sizi onurlandırmayı istemem ama gayet lezzetliler.”

“Merak etme, bizi onurlandırmadın.” Koridorda yürüyen arkadaşına bir keskin bakış attı. “Şefi kaldığı odadan çıkarıyoruz, Martin eşliğinde yemekleri yapıyor.”

Buradaki eşlik etmek tamamen kibarca bir tanımdı. Gemi-deki şefimizi o akşam birkaç dakikalığına görmüştüm, sonra kaptan ve geminin sahibi Adam ile o da bir odaya hapsedilmişti.

Eminim odadan çıkarılıp yemek yapmaya zorlanırken Elvis ona acımasız davranıyordur.

“Abla?”

Kız kardeşimin sesine kulak verdim ve kapıyı açarken Peter’ın gizlenmiş olmasını umdum. Valizi kendimle içeriye sürükledim ve kapıyı yüzüne kapatmak için Elvis’e döndüğümde elini kapının üzerine koydu. Kolu o kadar yanlış bir açıyla uzanmıştı ki kafamın üstünden saçlarıma değiyordu. Gözlerime içtensiz bakarak, “İstediğin bir yemek var mı?” diye sordu.

Soru beni afallattı, neden umursardı ki? “Niçin soruyorsun?”

“Kurtulmak için verdiği çaba biraz karşılığı hak ediyor.”

Aslında bu soytarıdan hiçbir şey istenmezdi, neredeyse gurur yapıp hiçbir şey istemediğimi söyleyecektim. Sonra bu gemide yolcu olduğumu, istediğimi yiyebileceğimi hatırladım. Babam bu gemiye binebilmek için çok şey vermişti. Dudaklarımı yalayıp, “Yemek değil, turta istiyorum,” dedim ve bunu söylerken zaten bu benim hakkımmış gibi davranmaya çalıştım.

Bir onaylama sözcüğü bile söylemeden gözlerime için için bakmaya devam edince kaşla göz arasında annesinin elini bırakmış bir çocuk kadar telaşlı hissettim. Duygularımın yoğunluğuyla hareket etti ellerim ve kapıyı onun sırtına çarptıktan sonra anahtarı yuvasına yerleştirdi. İki kez kilitledim ve odaya döndüğümde Layla’nın meraklı bakışlarını gördüm. “N’oldu?” diye sordu.

Kalbimin çarpıntısını yok saymaya çalışarak, “Valizini getirdim işte,” dedim.

“Çok teşekkür ederim!” diyerek yanağımdan öptü ve eğilip valizini açmaya başladı. Yatağımın ucuna oturup tuvaletten, gizlendiği yerden çıkan Peter’a baktım. Kötü haberi ne yazık ki hemen verdim. “Gemide bir kişinin eksik olduğunu fark ettiler, konuk listesini ellerine geçirmişler.”

Gözleri şaşkınlıkla açılırken bir umutsuzlukla yıkıldı. Ağzından küfür kaçırdığında Layla ona yüz buruşturdu ve Peter, “Üzgünüm,” diyerek masaya doğru yürüdü. Sandalyeye otururken ellerini telaşla saçlarında dolaştırdı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Odaları arayacaklarını duydum,” diyerek daha kötü olan haberi söyledim.

“Ne zaman?” dedi panikle.

“Bilmiyorum, sanıyorum en kısa zamanda.” Ellerimi yüzümden geçirerek ofladım. “Saklanman gerekiyor ama nasıl olacak? Daha öncesinde birisini aramıyorlardı, şimdi özellikle seni bulmayı istiyorlar, bu yüzden yatağın altına kadar bakacaklardır.”

İnanamıyor gibi bir müddet bakıp başını iki yana salladı. “Beni bulduklarında...”

“O adam gibi denize atarlarsa?” dedim gözlerimi büyüterek.

“O adam?”

“Karşı odadaki kadın kazayla eşini öldürdü,” diye fısıldadım. “Cesedini okyanusa attılar!”

“Kardeşin bahsetmişti,” derken yüzünde hastalıklı bir korku oluştuğunu sezdim. Ben de olsam korkardım, ölmeyi kim isterdi? “Ya da belki sadece odama geri götürürler.”

Elvis ve diğer iki korsanın kötücül, soğuk bakışları gözlerimin önüne geldi. “Bu kadar iyi niyetli olabilirler mi, bilmiyorum.”

“Sizi de incitirler beni sakladığınız için.”

“Acaba odana geri mi dönsen?” dedim düşünceli şekilde. “O odada birinin yaşamadığını düşünüyorlar, bu yüzden aramazlar belki.”

Bu söylediğim onu biraz düşündürdü. “Fakat... nasıl geri döneceğim? Odamdan bile ölümü göze alarak, günler sonra çıkabildim? Korsanların koridorda olduğunu söylüyorsun, bu kez yakalanırsam?”

“Martin bu katlarda hep dolaşıyor, bazen diğerleri de...” Haklı düşüncesine karşı bir daha ümitsiz kaldım. “Peki onları oyalamanın bir yolunu bulsam? Bu sırada odana gitsen?”

“Geri nasıl geleceğim, Roza?”

Evet, nasıl gelecekti? Adam açlık ve susuzluk yüzünden ölmü göze alıp odasından çıkmıştı. Bir daha orada kalamazdı. “O zaman seni bu odada saklamalıyız ama nasıl?”

Başını sanki saklanacak bir yer arıyormuş gibi odada dolaştırıp çaresizce bana döndü. Yemek yediği için iki gündür biraz iyiydi ama duyduklarından sonra bitik görünüyordu.

“Valize sıgar mısın?” dedi kardeşim, Peter’a mesafeli bir bakış atarak.

Onun ufak valizine bakarak, “Mümkün mü?” dedim kardeşime.

Peter masaya doğru dönüp dirseklerini koydu, elleriyle kafasını tutup kara kara düşünmeye başladı. Kötü bir ruh haliyle cama döndüm, karanlıktaki okyanusa doğru baktım. Bulduklarında Peter’ı ya da bizi incitirler miydi, emin olamıyordum.

Layla kıyafetlerini dolaba yerleştirmeyi tamamladığı sırada kapı tıkladı. Yemek getirmişlerdi. Açlığımınla kalkıp kapıyı açtım ve Martin’in elinden tepsimi alırken göz temasından kaçındım. “Teşekkür ederim,” dedim yaklaşma niyetimle.

Martin bir an bana dikkatle baktı, sanki konuşsa kibar bir karşılık verecekti. Bunun yerine kafasını salladı. Ben de, “Annem ve karşı odadaki, çocuklu kadına da yemekten götürüyor-sun değil mi?” diye sordum.

Koridorun diğer cephesine bir bakıp bana dönerken onayladı. Verdiklerini biliyordum ama sürekliliğinden emin olamıyordum, bu cevabı aldığımda rahatlamıştım. “Ben... yukarıda verdiğim aşırı tepkiden dolayı üzgünüm,” dedim o tam arkasını

dönmüşken. “Bir yabaniymişsin gibi davrandım, şaşırdığımdan dolayı.”

Bana baksa da bir şey diyemeden yürümeye devam etti. Layla elimden tepsiyi aldığı anda kapıyı hemen kilitledim ve masaya ilerleyip yemeğimi yemeye başladım. Bu kez tabaklar daha doluydu, iki kâse çorba ve birkaç tavuk budu vardı. Peter’ın paniği yatışmamış olsa da yemeğini yedi, aç kalmanın bize bir faydası olmayacaktı. Yemek bittiğinde ellerimi yıkamak için banyoya gittim, dişlerimi fırçalarken de aklıma bir şeyler gelmeye başladı. Islak ellerimi kurulayarak çıktım ve odadaki iki kişiye baktım.

“Aklıma bir şey geldi,” dedim.

İkisi de kafasını bana çevirdi. “Bu durumla mı ilgili?”

“Evet,” dedim. “Onların geldiği zaman senin burada olduğuna ihtimal vermeyecekleri bir şey geldi aklıma.”

Peter heyecanlı görününce karşısındaki sandalyeye yürüdüm. Kız kardeşim o sırada saçlarını tarıyordu, açıkçası Peter’ın içinde bulunduğu duruma karşı empati veya endişe duygusu göstermiyordu. Fakat anlatacaklarımı dinlemesi lazımdı, kulak vermesini istedim ve söyleyeceklerim bittiğinde Layla inançsız görünerek dudak büktü.

“Böyle bir şeye inanırlar mı ki? O an değil ama sonradan tekrar bakmayı isterlerse n’olacak?”

“Sana onları inandıracağımızı söylemiyorum ama aklıma gelen en mantıklı çözüm bu. Peter için yeterince empati yapmıyorsun ama bizim onu sakladığımız gerçeğini hatırlatırım sana, sence bunu karşılıksız bırakırlar mı?”

Söylediklerimle keyfi kaçınca arkasını döndü, ilgisini uzaklaştırdı. Yapması gerekeni anlatmıştım, artık dinlemek kendisine kalmıştı. Peter’ın yüzünün aldığı ifade Layla’ya göre daha umutluydu. Ayağını stresle yere vururken, “Gerçekçi davranırsan belki inanırlar,” dedi.

“Elimden geleni yapacağım,” diye söz verdim.

Peter’a güvenemezdim, bu kadar az vakit geçirirken tanıdığımı söyleyemezdim. Fakat gözlerindeki korku da mahcubiyet duygusu da içtendi. Üstelik düşmanlarımız ortakken ona yardımcı olmayı istiyordum. Gözlerinde yumuşak bir ifade oluştu ve elini elimin üzerine koydu. “Teşekkür ederim, sen korkusuz bir kadınsın.”

Gülümseyerek iltifatına karşılık verdim ve elimi çekip kucığıma koyarken, “Korkusuzluktan ziyade çaresizlik diyelim,” dedim.

“Hayır,” diye şiddetle karşı çıktı. “Sen korkusuzsun. Benim odanda olduğumu, hatta zorla girdiğimi, sizi tehdit ettiğimi söyleyip sorumluluğu üzerinden atabilirdin.”

“Ne kadar merhametsizce olurdu,” dedim hafif gülümseyişi mi sürdürerek ve ardından sandalyeden kalktım, kız kardeşimin yanına gittim. Aklımdan bile geçiremezdim, böylesi ancak kalbimin olmadığı bir durumda gerçekleşirdi.

Tarağı elinden alıp kardeşimin saçlarını biraz da ben taram. Yeterince tarandığını söylediğinde de doğrularak dolaptan kendime bir pijama takımı aldım. Banyoya geçip giyinirken bir erkekle odamızı paylaştığım için hep tetikteydim, bu yüzden pijamamın her tarafının örtülü olduğuna dikkat ettim, tüm düğmelerini kapadım.

Odama geri dönerken esniyordum. Zaten gemideki huzursuz günlerim yüzünden uyuyamıyordum, bir de Peter’ın odamızdaki varlığı beni tetikte kılıyordu. Layla da benden sonra banyoyu kullandı ve dizlerinin altına kadar uzanan, uzun kollu geceliğiyle odaya geri geldi. Yatağa yatarken komodindeki bıçağı alıp yastığın altına koydu, Peter yaklaşacak olursa onu kullanacaktı.

Peter da bunu fark edip bana doğru rahatsızca baktı. “Geceyi banyoda geçirebilirim.”

“Bu çok lüzumsuz olur,” dedim ve sırtımı yatağın arkasına yaslayıp örtüyü karnıma kadar çektim. “Kardeşime gücenme, seni tanımadığımız için korkuyor.”

Layla, “Susar mısınız? Uyuyacağım,” dedi.

Peter kardeşime hafifçe gülümseyince kendisi için bu tavrın çok dert olmadığını düşündüm. Kardeşime dönüp saçlarını okşarken kapalı gözkapaklarını izledim. Bazen hiç benzerliğimiz olmamasına hayret ediyordum ama olgunluğa eriştiğimden beri böylesinin daha eğlenceli olduğunu biliyordum.

Peter masada, yüzünü kapadığı kolları üstünde uyuyakaldığında ben de daha fazla dayanamadım. O korsanları, üstünde olduğumuz okyanusa bakarak düşünürken uyuyakaldım. Uykum güvensizliklerle doluydu, birkaç kez irkilip Peter’ı ve kardeşimi kontrol ettim. Son uyandığımda ise gökyüzünde patlayıcı bir aydınlıkla karşılaştım.

Yağmur yağıyordu, hava aydınlıktı ama güneş açmamıştı. Peter ile kız kardeşim hâlâ uyuyordu. Yataktan kalkıp yaklaştım, cam buğuluydu ve yağmur damlaları aşağıya doğru kayıyordu. Odalar ısıtmalı da olsa sanki yağmurun süratine baktığımda üşümüştüm. Bulutları görmek için kafamı kaldırdım, en yakındaki bulut gri rengine dönüşmüştü ve istediğinde neler yapabileceğini gösteren Tanrı’yı hatırlatıyordu bana.

Kendime sarılarak dolabıma yürüdüm ve kıyafet alıp banyoya girdim. Zaman harcamadan kalın, beyaz boğazlı kazak ile kahverengi kadife pantolonumu giyindim. Saçlarımı tararken de günlerdir banyo yapmadığım için kirlendiklerini hissettim. Bariz bir kir değildi ama yıkanmaya ihtiyacım vardı. Çıktığımda yanıma aldığım bakım eşyalarından birisi olan nemlendiriciyi yüzüme ve ellerime sürdüm. Bir gök gürlediğinde şimşek başıma düşmüş kadar irkildim.

“N’oluyor?” diyerek gözlerini uykusundan açtı Peter.

Başımı kendisine çevirdim ve camdan dışarısını göstererek, “Yoğun bir yağmur var,” dedim.

Kalktı ve yürürken belini ovaladı, fikrimce uykudaki duruşu yüzünden beli ağrıyordu. Okyanusa ve gökyüzüne bakarak, “Fırtına çıkar mı?” diye sordu.

“Moğala’da aylardır yağmur yağmıyor, burada fırtına çıkarsa talihime üzülürüm.”

Biraz karanlık ruh haliyle bana döndü. “Aslen de oralı mısın?”

“Evet, sen?”

“Hayır, babam göçmendi,” dedi ve ben daha sormadan cevapladı. “Öyleydi, artık değil. Ailemi geçtiğimiz sene kaybettim.”

Nemlendiriciyi komodine koyup, “Üzüldüm,” dedim içten gelen şekilde. “Bu gemiye binene kadar yalnız mıydın?”

“Diyebiliriz.” Yağmura bir daha bakıp masaya yürüdü, bacaklarını hafifçe açıp sandalyeye oturdu. “Susuzluk ve devamında kıtlık baş gösterince, beni orada tutan bir şey de olmayınca bu yolculuğa çıktım. Hayatımın en pahalı yolculuğu...” Bir şey hissetmiş gibi boşluğa doğru baktı. “Dilerim sonu ölüm olmaz.”

Kalbim acıdı. “Böyle söyleme. Bizi öldüreceklerini sanmıyorum. Günü geldiğinde gemiyi terk edecekler, tabii birikimlerimizi, ganimetlerimizi alarak...”

“Ulaştığımız yerde bunlara ihtiyacınız olmayacak mı?”

“Olacaktır, bu yüzden geri almayı isterim ama onların üstesinden gelmek zor.”

Bunun hakkında düşünmeye başladığı sırada Layla bir mırıltıyla uykusundan uyandı. O tuvaleti kullanırken ben de yatağın örtüsünü düzelttim, planın bir parçası olduğu için bornozu dolaptan çıkarıp örtünün üstüne koydum. Bıçağı ve anahtarı da komodine bırakmıştım.

Bıçak aklıma bir kez daha ölümü getirdi.

Ölümse o adamı.

Acaba İris nasıldı? O günden beri sesini duymuyordum.

Tam bunu düşünüyordum ki sesler duydum. Ne olduğunu anlamak için kapıya yaklaşıp delikten dışarıya baktım. Kimse görünmese de sesler gelmeye devam ediyordu. Tüm dikkatimi verince konuşmalar netleşti.

Ares, “Yemeklerini yemelisin,” diyordu. “Kapının arkasından çekil, canını yakmayı istemiyorum.”

Kiminle konuşuyordu, İris miydi bu? Yemeklerini yemiyor muydu? Bir süre odamda kaldım ama sonra ona yardım etmeyi istedim, bu yüzden Peter’a dönüp, “Sessiz ol,” dedikten sonra anahtarı alıp kapıyı açtım. Ardından kapatıp hemen kilidlerken koridora baktım ve İris’in Ares ile merdivene yürüdüğünü gördüm. Odasından çıkmaya ikna mı olmuştu? Martin buradaydı, nöbet sandalyesine yürüyordu. Beni gördüğünde gözlerinden sorusunu okudum.

“O kadına yardım etmek istiyorum,” diyerek koridoru yürüdüm ve yanından geçerken beklenen oldu ve bir duvar gibi karşıma dikildi. “Yemeğini yemediğini duydum, kısa süreli arkadaşlık edersem belki yemeğini yemesine, hayatta kalmasına yardımcı olurum.”

Beni geri çevirebilirdi, zaten bana kalırsa içlerinde insanlara tahammülü en az olanı oydu. Elvis ve Ares insanlarla eğlenebiliyordu. Önüme geçip yürüdüğünde bana eşlik edeceğini anladım ve onunla katları çıktım. Korsanların vaktini geçirdiği odanın önüne geldiğimizde hafifçe iterek baktım ve gördüklerim karşısında yaşadığım şokla orada kaldım.

Kadın içeride Elvis ile beraberdi ve onun göğsüne kafasını gömmüş ağlıyordu. Ares benimkini aratmayan bir şaşkınlıkla

kadına bakıyordu. Ağlaması elbette beklenen şeydi ama bunu o korsanın göğsünde yapıyor olması beni hayretler içinde bırakmıştı. Bu yakınlık akıl alır gibi değildi ve yüzüne baktığımda bunun Elvis için de plansız bir hamle olduğu okunuyordu.

Nasıl o adama sarılırdı?

Şaşkınlıkla bir ileri, bir de geri adım attım ve Elvis'in gözleri bana çevrildiğinde bile ifadesini kaybetmedi. Burada olduğumu daha önce anlamıştı sanıyorum. Elini, göğsüne kapanan İris'in omuzlarına koyarak kadını kendisinden uzaklaştırırken, "Sebebi nedir?" diye sordu mesafeli bir sesle.

"Ben... Teşekkür etmek istiyorum."

Hayretten çenem yere yapışacaktı.

Elvis iki adım daha geriye gitti. "Anlayamadım, hanımefendi?"

İstemsizce içeriye doğru yaklaştım ve İris adım seslerime kulak vererek kafasını arkaya çevirdi. Kızarıklık, hüznünlü gözleri beni bulduğunda hafifçe şaşırdı. "Merhaba," diyebilirdim yalnız.

Ares de bana döndü. "Burada ne işin var?"

"Ben..." İçinde bulunduğum durumun mantıksızlığıyla savaşıırken cevap aradım. "İris'in yemeklerini yemediğini duydum, ona yardımcı olmayı istedim."

Ares gözlerini arkadaşına çevirdi. "Ondan anahtarı geri al, bu kadını da odasına götür. Gidişat hiç normal değil, delirmiş gibi davranıyor." Alnını kırıştıtarak İris'e bir daha baktı.

Elvis arkadaşının söylediklerine ne kadar kulak astı bilmem ama kadına dönüp ellerini arkasında bağlarken, "Sanıyorum iyi değilsiniz," dedi. "Roza, sana odana kadar eşlik etsin, yemeğini ye."

İris'le yalnız kalmam daha iyi olurdu, onu anlamam kolaylaşır. Gayesi ne, akıl sağlığı ne durumda anlamam gerekliydi. İris bir daha bana baktığında ona hafifçe dudak kıvırdım ve kor-

sanlara döndüğünde, “Beni tekrar odaya mı hapsedeceksiniz?” diye sordu, korkuyormuş gibi.

“Lütfen hapsedildiğini düşünme,” derken sözcüklerine tezat şekilde ses tonu katıydı Elvis’in. “Yas tutuyorsun, biraz yalnız kalmaya ihtiyacın vardır.”

İris ellerini kollarına doğru sararak bana doğru yürümeye başlayınca korsanlara olan bu beklenmedik tavrının şaşkınlığını kendisine yansıtmamaya çalışıyordum. Ares, kadına biraz ürkmüş gibi bakarak iç geçirirken Elvis çenesini kaşıyarak düşünüyor görünüyordu. İris yanıma geldiğinde, “Bu deliliğe katlanamayacağım,” dedi Ares. “Onları sen götür.”

Elbette odalarımıza hapsolana kadar yalnız olmayacaktık. Elvis bize doğru asker adımlarıyla yürüdü ve önümüze geçip hızlandı. Adımlarının gidişatını takip ederken yanımdan gelen İris’e baktım ve anlaması zor durum hakkında ne soracağımı düşündüm. Kıyafetlerini o günden sonra değişmemişti, saçları dağınık, yüzü kâğıt kadar beyazdı.

Odalarımızın olduğu kata inerken Martin’i yanında bir adamla görüp şaşırdım. Korsan, adamın koluna girmiş, ona eşlik ediyordu. Adamın o gece masada oturan konuklardan birisi olduğunu anladım ve göz göze geldiğimiz saniyelik anda Martin adamı çekiştirip daha hızlı yürümeye zorladı. Hızla önüme döndüm ve koridora girene kadar sessiz kaldım. İris’in odasına geldiğimizde Elvis bana baktı. “Odana geçmelisin, yemeğini kendisi yesin.”

Onun odasını açtığında merak ettiklerim için burada kalmayı isteyerek konuştum. “Ona eşlik etsem ne zararı olacak ki?”

İris, açılan kapıdan içeriye girerken Elvis’in temkinli görünen hoşnutsuz gözleri bana çevrildi. “Çıldırılmış bir kadın o, sana saldıracaktır.”

“Abartıyorsun,” dedim. “Az önce size karşı sevgi doluydu, üstelik sana sarılıyordu, bana neden saldırsın?”

Gözlerinde alaycı bir ışık parlarken dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şey demeyince hemen odaya girdim ve masadaki yemeği görüp İris’e baktım. “Yemeğini neden yemiyorsun?”

Bakışlarını bir an için Elvis’e doğrulttu ve sonra kafasını önüne eğdi. Ona nasıl yardımcı olacağımı düşünürken korsanın gözleri bizim yüzümüzde, sonra da odada gezindi. Ne aradığını ilk saniyelerde anlamadım. Sonra kadın, kocasını tokayla öldürdüğü için umulmadık bir cinayet aleti aradığını anladım.

“Bir saat içinde döneceğim,” dedi yalnız gözlerime bakarak ve ardından kapıyı kapayarak. Kilit sesini duydum ve o uzaklaştığında hızlıca İris’e ulaştım. Onun ellerinden tutup masaya doğru çektim. “Neyin var senin? İyi misin?”

Masaya karşılıklı şekilde oturduğumuzda kafasını kaldırdı. Bakışları hâlâ aynı hüznün gölgesinde buğulu buğulu izliyordu beni. “Rüyamda zehirlendiğimi gördüm, o yüzden yemek yiyemiyorum.”

Omuzlarım bu kadının acısının altında kaldı. “Yemekler güvenli, biz de yiyoruz. İstersen senin tabağını önce ben tadayım.”

Bir an duraksadı, sonra da kafasını salladı. Onun kahvaltısında pastırma yoktu, yalnız tereyağı ile marmelat vardı. Ekmeğinin birazıyla marmelatın tadına baktım ve lokmamı yutup, “Bak, hiçbir şey yok,” dedim. “En son ne zaman yemek yedin?”

“O... ölmeden önce. Doğrusu... yemeğin çoğunu kendisi yemişti, bana azıcık ayırmıştı.”

Ölmesi için asla gerekçe olamazdı ama kocası hiç merhametli bir adam değildi. “Çok aç ve bitkin olmalısın, lütfen ye.”

Kararsız bir bakış attıktan sonra ıslak gözlerini sildi ve hemen sonra tepsiyi önüne çekip yemeye başladı. Hem de ne yemek...

Ağız bir saniye boş kalmadı. uzun süren açlıktan sonra gelen yemeğin heyecanıyla hiç ara vermedi. Üstüne ekmek kırıntısı döktü ama ne önemi vardı ki? İnsanın kalbi yas içindeyken bile içgüdülerine karşı koyamazdı elbette. Açlık, susuzluk, bunlar en derin güdülerimizdi. Hem de bir kıtlığı yaşamak üzere olan ülkemizde geçirdiğimiz son günlerden sonra.

“İris,” dedim, o son lokmasını da yutup çayını içerken. Çayı epey soğumuştur ama sorun etmedi. “Ben yukarıdayken o korsana sarıldığını gördüm, onlardan nefret ettiğini sanıyordum ama teşekkür ettin?”

Fincanı tepsiye bırakıp başını önüne eğdi, gözlerini ben haricinde her yerde tuttu. “Ben... aslında onun haklı olduğunu fark ettim. Onu öldürmeyi... istemezdim ama sonuçta kocamdan kurtuldum.” Bunları söylerken sesinde zayıflık ve utanç vardı, sezebiliyordum. “Sadece burada değil, her yerde bana kötü davranırdı. Ondan ayrılmanın bir yolu yoktu, ben de hiç hata yapmamaya çalışmakta bulmuştum çareyi. Canımı yakıyordu ama hayatımı devam ettirmek için ona muhtaçtım. Fakat son günlerim onun sesini duymadan, ona itaat etmeden, öfkesini ve sevgisizliğini dinlemeden geçince o kadar da üzülmediğimi hissettim.”

Bir erkek bana kesintisiz şekilde kötü davranmamıştı, bir erkeğin baskısı ve öfkesi altında yaşamamanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Ölmesinin iyi olduğunu söyleyemezdim ama o adamın İris’e ne kadar kötü geldiği açıktı. “Yaşadıkların için çok üzgünüm,” dedim eline bir dokunuş bırakarak. “Fakat senin bu zulümden kurtulmanı sağlayan korsanlar değil, onlara karşı bir yakınlık ve minnettarlık duymana gerek yok.”

Kaşlarını kaldırdı. “Nasıl değil? Bu gemiyi kaçırmasalardı, kocamla bu odaya hapsolmasaydım, çıldırmasaydı... onu öldürmek hiç aklımdan geçer miydi?”

Ah, gerçekten de korsanların bunu sağladığını düşünüyordu. Tamam, yüzeysel bakarsak dediği gibiydi ama korsanlar İris'e kolaylık sağlamak adına hiçbir şey yapmamış, aksine bize işgalci gibi davranmışlardı. Onu söylediklerinin tersine ikna etmeye çalışsam da şu an yapamam görünüyordu, bu yüzden başka soru sordum. "Peki gemiden indiğimizde ne yapmayı düşünüyorsun?"

Omuzlarını alçalttı bu sorum. "Bilmiyorum, belki kocamın varlıklarını korsanlardan geri alabilirsem kendimi bir süre geçindirebilirim."

Başımı salladım ama korsanların bunu yapacak kalpte olmadıklarını biliyordum.

Birazdan kapıya vurulduğunda korsanlardan birinin geldiğini anladım. Sandalyeden kalktım ve kapı açıldığında İris ile oraya baktık. Görünen Elvis'ti. Geniş omuzlarıyla tüm koridoru kapatmış vaziyette bize dönüktü. Benim gözlerime doğru baktı. "Odanıza dönün, hanımefendi."

Bir an çok mesafeli davrandığını hissettim, oysa zaten hiçbir zaman yakın olmamıştık. İris'e bakıp elini bir daha sıktıktan sonra açık kapıya yürüdüm ve onun kolunun altından geçmem gerektiğinde kaş çattım. Koridora çıkınca da Elvis kapıyı kapatıp kilitledi ve bana dönüp odamı gösterdi. Hızla kendisinden uzaklaşıp odamın kapısını açarken, "Bu bir daha olmayacak," dedi arkamdan.

İçeriye girmeden önce omzumun arkasından ona döndüm. Olmasını istemediği şey bir konukla bir araya gelmemdi. Çünkü bunun kendileri için tehdit olduğunu düşünüyordu. Koridor sonuna ilerlediğini gördüm, arkadaşı Martin'in yanından geçerken, "Bu akşam beni çağırma!" dedim kendisine. "Sana kitap okumayacağım."

Durup omzunun üstünden bana dönünce sırtımı neredeyse kapıya çarpıyordum. Sanki özlemişim gibi o alaycılığını yüzüne koyup, “Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi.

Arkadaşına bir selam çakıp merdivenlere doğru gidince sinirle eğilip alçak topuklu ev ayakkabımı çıkardım, kendime verdiğim nasihatleri unutup arkasından fırlattım. Fakat ben daha ayakkabıyı atmadan o basamakları inmeye başlamıştı bile. Sinirle yumruğumu sıktım ve koridorun yarısına ulaşmış ayakkabıma doğru giderken kaçamak şekilde Martin’e baktım. Net konumunda duran sandalyede oturmuş, gazetenin üstünden bana bakıyordu. Eğilip ayakkabımı alırken bir şeyler deme ihtiyacı hissederek kızardım. “Arkadaşın baş belasının teki.”

Beyaz ev topuklusunu ayağıma giyerken Martin bana katılıyormuş gibi baş sallayıp gazetesine döndü. Arkamı hızla dönüp odama koştum, içeriye girip kapıyı kilitledim. Gökyüzünde bir şimşek o saniyede çaktı. Ayaklarım üstünde sıçradım ve cama vuran iri yağmur damlalarına bakarken, “Abla?” diye seslendi Layla. “Korsanların yanında mıydın? N’oluyor?”

“Önemli bir şey yok,” dedim ve yürürken Peter’a baktım. Bıçakla bir tahta parçasını siviriltiyordu, bıçağın kendi eline geçmesi Layla’yı korkutmuş olabilirdi ama sıkıntıdan bir şeylerle uğraşmak istediği belliydi.

Yatağımın ucuna oturdum ve beklenmedik kaderimi kabul etmiş gibi omuzlarımı düşürdüm. Layla dirsekleri üzerinde uzandığı yatakta, karıştırdığı dergiye döndü ve Peter sessizce, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet.”

Yapacak hiçbir şeyimin olmaması çok sıkıcıydı. Ben, her şeyimin olduğu evimde bile çok sıkılan birisiydim, sürekli evimizin arkasındaki ormanda kaybederdim kendimi. Okyanusun ortasında

ilerlemekten daha acımasız bir şeyle karşı karşıyaydık, tutsaktık. Can sıkıntımı geçirecek hiçbir şey olmadı, dakikalar saatlere karışırken dinmeyecek bir yağmur gerçeğiyle karşılaştım.

Akşam yemeklerimiz geldiğinde neden koridorlarda bekleyenin Martin olduğunu daha iyi anladım. Sessizliğini paylaşacağı tek şey, kendisiydi. Konuşmuyordu ama bakışları iletişim becerisinde çok iyiydi, yemeğimi verirkenki umursamazlığı ona soracağım şeylere engel olmuştu.

Tepsiyi masaya götürürken de her zamankinden farklı bir şey dikkatimi çekti. Tepside içinde iki adet turta olan bir tabak vardı. Bize tatlı ikram etme cömertliği göstermelerinden daha dikkat çekici olan, bu turtayı benim istemiş olmamdı. Elvis, yemeyi istediğim şeyi sorduğunda benimle alay ettiğini bile düşünmüştüm. Niçin bu isteğimi gerçekleştirdiği anlaşılmazdı, nezaket için çaba göstermeyeceği aşikârdı. Tepsiyi masaya bırakıp sandalyeye otururken Elvis'in yüzü gözlerimin önüne geldi. Acaba bana böyle bir iyilikte bulunup kişiliği hakkında yanılgıya düşmemi mi istiyordu? Beni mutlu etmek ona bundan başka bir fayda sağlamazdı değil mi?

"Bu turta nereden çıktı?" dedi kardeşim.

Elvis'i aklımdan çıkardım ve masaya eğilen kardeşime baktım. "Bir incelik yapmak istediler sanırım."

"Niye yapsınlar ki? Bizi hapis tutuyorlar." Omzunu silkti. "Keşke paralarımızı, ganimetlerimizi verecek kadar da ince olsalar."

O turtayı yerken ben çorbamı Peter ile paylaştım. Çorbanın yanında da patates püresi vardı. Genellikle kolay yapılan, uzun süre tok tutan yemekler getiriyorlardı. Ben çorbayı içtikten sonra kaşığımı kardeşime verdim, diğer kâsedeki çorbayı içerken daha keyifli göründü gözüme. Bana nadiren gösterdiği

içten gülümsemesini sunduğunda onun saçlarını okşamak geldi içimden. Patates püresini ekmek dilimleriyle yedim ve bir bardaktaki suyu yarısına kadar içtim. Acaba ne kadar su kalmıştı? Babam gemide bizler için su olacağını söylemişti ama korsanlar da içiyorsa beklenilenden daha hızlı bitebilirdi. Ayrıca geminin su haznesi ne kadardı? Artık banyo yapmak istiyordum.

Tepsileri aldıktan sonra bir daha gelmeyeceklerini düşündüm, geç bir saat olmuştu. Gemide ara ara sesler yükselmişti, yukarı katta birileri bağılıyor gibiydi. Odasından çıkmak isteyen konuklardan biri olmalıydı. O sesler dinince yatağa uzandım, aklımın büyük köşesiyle hâlâ korsanların üstesinden nasıl geliriz diye düşünüyordum.

İşte o vakitlerde sessizlikteki adım seslerini işittim. Birden fazla kişinin yürüdüğünü işaret eden ritmik seslerdi. Kardeşim ve Peter'la göz göze geldikten sonra hızlı ama sessizce doğrulduk. Layla ve Peter'a hemen banyoyu gösterdim ve onlar girip kapıyı kapattığında masadaki bıçağı aldım. Onu komodinin altına saklayıp parmak uçlarımda dolaba koştum. Layla'nın bornozunu çıkarıp yatağın üstüne bıraktıktan sonra etrafta bir iz aradım, Peter'ı açığa çıkaracak hiçbir emare olmamalıydı. Banyodan su sesi geldiğinde kapı deliğinden baktım. Elvis'in kafasının arkasını gördüm. Elena'nın odasına ilerliyorlardı, gerçekten de Peter'ı arıyorlardı.

Elena'nın odasından çıktıklarında buraya yürümeye başladılar. Nefesimi tuttum ve sakinliğimi koruyarak bekledim. Kapıya sert şekilde vurulunca komodinin üstündeki anahtarı aldım ve beklenmedik misafirlermiş gibi, "N'oldu?" diye sordum.

Elvis, "Müsait misin?" diye sordu.

Onlarla yakınlaşmanın bana getireceği kolaylıkları tekrar hatırlayıp, "Bir sorun mu var?" diye sordum karşı çıkmadan.

“Kapıyı aç, odayı aramam gerekiyor,” dediğinde anahtarımı kapı deliğine yerleştirip yavaşça açtım. Geriye çekilip başımı ona kaldırdığımda yutkundum. Ares de onunlaydı fakat Elvis içeriye girerken dışarıda kaldı. Geriledim ve temkinli görünerek, “Odayı neden arayacaksın?” diye sordum biraz yüksek sesle, Layla’nın da duyması için.

Elvis karşımda durduğunda kıyafetlerini yenilediği dikkatimi çekti. Üzerinde boğazını saran siyah kazağı ile koyu renkli kot pantolonu vardı. Postalları pantolonunun birazını kapatıyordu. Demek biraz insanmış, üşümüş. Saçları hafif dalgalarla kafasının iki yanına ayrılmıştı, yanmış bir yüzü ama gerçekten açık bir teni vardı. Yanımdan geçip odanın içerisinde ilerlerken gözlerini suyun geldiği yere, banyoya çevirdi. “Kız kardeşin nerede?”

Layla az önceki sesleri duymuş olmalı ki, “Abla?” diye seslendi ve saniyeler sonra suyun sesi geldi. “Bornozumun içeride unutmuşum, verebilir misiniz?”

Ares kapının önünde sırtıttığında kızarak yataktaki bornozu aldım. Elvis’in karşısına geçip, “Lütfen çıkar mısınız?” dedim. “Kardeşim müsait değil, burada bulunmanız çok yakışıksız. Odada neyi aradığınızı bile anlamadım fakat vakti değil.”

Elvis beni anlam veremediğim, dilimi dolayan bir dikkatle inceleyip elimdeki bornoza baktı ve tekrar gözlerime ulaştığında, “O seninki,” dedi.

“Hı?”

“O bornoz seninkisi.”

Avuçlarımdaki beyaz bornoza bir daha baktım, doğrudu. Fakat o nasıl... Tabii, ilk akşam eşyalarımızı aramış, her şeyi görmüştü. Utançla kekelememek için durdum ve kısık sesimle, “Fark etmez,” dedim. “Sonuçta o kız kardeşim ve bornozum temiz.” Ona kapıyı gösterdim. “Rica ediyorum, çık!”

Ares bir gülme sesi çıkardığında gemideki tek eğlencesinin ben olduğumu düşündüm. Ne aptal adamdı ama... Elvis işaret-parmağının tersiyle burnunun ucuna dokunup banyoya bir daha bakınca, “Abla?” diye seslendi kardeşim. “Üşüyorum, hadi!”

Elvis kaşlarını kaldırarak önümden çekildiğinde banyoya kadar yürüdüm. Kapıyı açmadan önce baktığımda ağır ağır gerilediğini gördüm. Eşikten çıkana kadar bu şekilde yürüdü ve kapıyı kapatmadan önce güya gözlerime ama bana sorarsanız ruhuma kadar baktı. “İyi geceler, Roza.”

Kapıyı kapattığında nefesimi bırakarak arkama yaslandım ve adım sesleri uzaklaşana kadar bekledim. Sonra koşup kapıyı kilitledim, banyoya girdiğimde de ikisini korkuyla bakarken gördüm. Ellerimi yanaklarıma koyup fısıldadım. “İnandılar, işe yaradı.”

Rahatlamış nefeslerini duydum ve korsanlar annemin odasını da kontrol edene kadar burada kaldık. Odaya geçtiğimizde kendimle gurur duyar şekilde yatağıma oturdum. Elvis ve diğerlerini kandırmış olmanın verdiği zevkle başımı yastığa koyarken neredeyse sesli gülecektim. Galip gelmişim, onlar aramaya devam ederken eğlenen ben olacaktım. Elvis’i kandırmış olmak neden beni bu kadar mutlu etmişti bilmiyordum, bize yaptığı haksızlıktan dolayı olabilirdi.

“Kalın bir giysiniz var mı?”

Peter’in sesini duyunca başımı kaldırıp kendisine baktım. Sandalyeye umutsuzca bakıyordu. “Ne için?”

“Yere serip üzerine uzanacağım,” dedi bize doğru dönerek. Bunu istediği için çok mahcup görünüyordu.

Yataktan kalkıp keyifli şekilde dolaba gittim. Layla gözlerini açmış, onun kıyafetlerinden birini verecek miyim diye bakarken ben kendi yünlü kabanımı çıkarıp yere serdim. “Bunun üzerinde uyuyabilirsin.”

“Teşekkür ederim,” derken bana yaklaştı. “Sence bir daha kontrol etmeye gelirler mi?”

“Onlara bir oyun oynadığımızı düşündüklerini sanmıyorum, tamamıyla masumdum. Fakat odayı aramadıkları için gelmeyi düşünebilirler, umut edelim ki öyle olmasın.”

Ağır ağır başını salladı. Uzanıp omzumdan tuttuğunda ve hafifçe sıvazladığında yalnızca nezaket olsun diye gülümsedim. “Teşekkür ederim. Bana yardım ettiniz, üstelik onlara rağmen benden kurtulmayı istemediniz. Dilerim bir gün iyiliğinizin karşılığını verebilirim size.”

Gerileyerek yatağa yürüdüm. “Ne yazık ki hepimiz tutsağız ve birbirimize yardım ediyoruz. Görüyorsun ya, hepsi bu kadar.”

Tekrar yatağa uzandım ve örtüyü karnıma kadar çekip sağ tarafıma döndüm. Kalbim hâlâ hızlı çarpıyordu, elim yanağımın altında kalmıştı. Birazdan uyuyacak gibiydim. Peter’in varlığı hâlâ uykumuzu bölecek bir unsurdu ama o da farkındaydı bize bir şey yapacağı anda bağıracağımızı ve koridorda duran Martin’in odamıza geleceğini. Kendi hayatını önemsiyordu, bu yüzden bizi incitmeyi denemeyecekti.

O gece rüyamda çok fazla ağladığımı gördüm. Yüzümden yağmur gibi yaşlar iniyordu. Kalbimi tutuyordum fakat niye acıdığını bilmiyordum. Güvertedeydim, hava soğuktu ama kendime bile sarılmamıştım. Kalbimin neden böylesine kırık olduğunu anlamadığım rüyamdan uyanınca, o gözyaşlarının aynılarını yanaklarımda hissettim. Yalnız kendimi gördüğüm bu rüyaya pek de bir anlam veremedim ama gün doğana kadar bir daha uyuyamadım, kalbimin üstüne yattığımda yaşadığım o fiziksel acıyı tekrar uyuduğumda bile unutamadım. Sebebini ben bilmesem de Tanrı’nın bir bildiği olduğunu düşündüm.

“SUYUN SESİ”

İki gün boyunca o gözyaşlarının sebebini düşündüm. Rotamız güneye çevrilmişti, Peter’ın cebinden çıkardığı pusula gizemli yolculuğumuzun bu haberini vermişti. İki gündür güneye doğru hareket ediyorduk ama babamın, bize kuzeye gideceğimizi söylediğini hatırlıyordum. Güzergâhımızın tam zıddı yönde ilerliyorduk. Korsanların ulaşmayı istediği yer güneyde bir bölgeydi. Acaba ne kadar kalmıştı bizi bırakmalarına? Güneyde aileleri mi vardı? Evliler miydi, çocukları var mıydı? Yoksa oraya da işgalci olmak için mi gideceklerdi?

İki gün boyunca odamdan hiç çıkmamıştım, ne gariptir ki Elvis de kitap okumam için beni hiç çağırmamıştı. Sanırım anlaşmamızı kendince sonlandırmıştı ama bunun karşılığında anahtarımı da almamıştı. Gerçi anahtarımın bende olması fayda sağlamıyordu, Martin her zaman koridorlardaydı ve ben çıktığımda orada olmasa bile üst kata çıkmayı denediğimde sanki kokumu alıyormuş gibi beni buluyordu. Konuşamadığı için de yalnız bana odamın yolunu gösteriyor, içeriye girene kadar arkamdan geliyordu.

Sabah ve akşam yemeklerimiz her zamanki saatinde gelmeye devam ediyordu. Günde yalnız ikişer bardak su içebiliyorduk, ben suyum Peter’la paylaşıyordum ama neyse ki çok

susamıyordum. Güneye ilerledikçe güneşin açacağını düşünmüştüm ama bulutlar Elvis'in kalbi kadar karaydı. Ah, o korsan... Anlaşmamızı bile kendi kendisine bozmuştu, oysaki ben kitabımın devamını merak ediyordum ve geri istiyordum!

Bu iki gün içinde gemide bazı taşkınlıklar olmuştu, üst kattaki bir adam sürekli gürültü çıkarıyordu. Ve alt katta da bir iki odadan sesler geldiğini duymuştum, belli ki insanlar yılmış ve ne kadar korktuklarını unutmuşlardı. İki gün süren bu gürültüler, dün akşam sonlanmıştı. Korsanların bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama ne yazık ki kontrolden çıkan sorunları ustalıkla halledebiliyorlardı.

Yine de hâlâ Peter'ı bulamamışlardı.

Kitabımın sayfasını çevirirken altdudağımı ısırarak gülümse dim. Onlara galip gelmek beni mutlu ediyordu, maalesef mutlu olmam için bana başka fırsat vermiyorlardı. Yarıladığımı romanı kenara bırakıp esnerken Peter ile Layla'ya baktım. Kız kardeşim bu yabancıyla artık daha fazla sohbet ediyordu. Peter ona bir öyküsünü anlatırken gerçekten ilgili şekilde dinliyordu. Hâlâ fırsatını kolluyordum akıllıca bir planın ve Peter'ın yardımıyla korsanları alt etmenin.

"Yani Amerika'ya gittin mi?"

Peter, "Evet," dedi ona. "Sana bir süredir ne anlatıyorum?"

"Ablam da İngiltere'ye gitti," dedi Layla ve omzu üstünden baktı bana. Yüzünde bir gurur vardı. "Hatta İngiltere kralını gördü, değil mi abla?"

Peter da bu meseleye meraklı şekilde bana döndü. "Evet canım," dedim kardeşime.

"Ne için gitmiştin?" diye sordu Peter.

"Üniversite okumak, tahsilimi tamamlamak için."

"Kaç yaşındasın?"

“Yirmi üç, döneli çok olmadı.”

Koridorda ayak sesleri duyunca konuşmamız kesildi. Üçümüzün de gözleri kapıya çevrildi ama ben bununla yetinemedim. Kapıya yaklaşıp delikten bakınca Ares’in annemle babamı odadan çıkardığını gördüm. Ailem de şaşkın görünüyordu, babam ne olduğunu sorduğunda, “Biraz hava almak istersiniz diye düşünüyoruz,” dedi Ares.

Babam annemi arkasına doğru saklayıp, “Bu iyiliği neye borçluyuz?” dedi ama sesi aşağılayıcıydı.

“Elvis’e,” dedi Ares, bu aşağılanmayı üstüne alınmadan.

Babam kapımıza doğru baktı. “Kızlarımın da dışarıda olmasını istiyorum, onlarla görüşmemiz lazım. Günlerdir odada hapisiz, sizlere sorun çıkarmıyoruz. Bu kadarına razı olmamız karşılığında bizlere iyilik borçlusunuz.”

“Mümkün görünmüyor bayım,” dedi Ares ve onları yürüme-leri için teşvik etti.

“Öyleyse kızlarımız odamıza gelsin, bir yarım saat de olsa onlarla bir arada olalım,” dedi bu kez annem, sesinin titremesi gözlerimi doldurdu. Annemin duyguları yüzeysel olurdu, içtenliğine rast geldiğimde hep mutlu olurdum.

“Anlıyorum ki sizlere iyilik yaramıyor,” dedi Ares, yükselen sesiyle. O an odadan çıkmak için hırkamın cebindeki anahtara uzanacaktım ama babam, “Peki!” dedi yüksek sesiyle. “Hava alıp odamıza geri döneceğiz.”

“Çok medeni bir adamsınız, sizi çok takdir ediyorum,” dedi Ares ve ailemle yürümeye başladı.

Bakış açımdan çıktıklarında, “Annemler nereye gidiyor?” diye sorarak kolumu çekti Layla.

“Ares, yani korsanlardan birisi onları güverteye çıkaracak, hava alacaklarmış...”

“Ya biz!”

“Bilmiyorum, belki bu inceliği bize de gösterirler.”

Peter, “Neden tutsaklarına böyle davranıyorlar?” dedi garipsemiş şekilde.

Ben de bunu garipsemiştim, sanıyorum ki aralıklarla birilerini güverteye çıkarıyorlardı. Belki insanların odalarında hapis kalmalarının taşkınlıkla sonuçlanacağını, biraz merhamet göstermelerinin kendileri için iyi olacağını düşünüyorlardı. Belki de gürültü çıkaran insanları bu sayede sakinleştirmişlerdi.

“Abla, biz de bir kere çıkmıştık. Korsanları nasıl ikna etmiştin? Bir daha yap, lütfen!”

Layla'nın coşkulu isteğine rağmen kaşlarımı çattım. Elvis kitap okumam için beni çağırmiyordu, ben de gönüllüce gidip ona kitap okuyacak değildim! Belki de artık beni görmek istemiyordu.

“Biraz bekle Layla, belki bize de bu iyiliği yaparlar.”

Oflayarak sandalyeye geri döndüğünde Peter ona başka şeyden bahsederek ilgisini dağıttı. Artık anlaşmalarına sevinliyordum çünkü yolculuğumuz tamamlanana kadar burada kalacaktık.

Yatağıma oturdum ve ilgimi tekrardan romana vermeye çalıştım. Ne yazık ki olmadı ve birazdan kapıya vurulduğunda kitabı kapattım. Kalbim heyecanla çarptı ve Layla gülerek bana döndü. Peter sessizce doğrulup banyoya gittiğinde anahtarım ile kapıya yürüdüm. Delikten bakınca Martin'i gördüm ve kapıyı hemen açıp, “N'oldu?” diye sordum.

İşaretparmağını kaldırıp yukarıyı gösterdiğinde yutkundum. Yukarıya çıkmamı istiyordu. O mu yoksa Elvis mi? Neden? Kitap okumam için mi? Altdudağıma ısırp tavırlı şekilde kollarımı bağladım. “Beni mi çağırıyor? Neden? Günlerdir sizin tarafınızdan rahatsız edilmiyordum, mutluydum!”

Martin birkaç saniye yüzüme ifadesizce baktıktan sonra omuzlarını silkti ve uzanıp kapıyı örtüyordu ki, “Tamam!” dedim biraz yüksek sesle. “Ne istiyormuş öğrenelim!”

Utancımdan yüzüne bakamadan arkama, kardeşime döndüm. Dışarıya çıkmak için ümitli görünüyordu. Omzunu hafifçe sıkıp, “Yukarıya çıkacağım,” dedim fısıltıyla. “Senin de güverteye çıkman için konuşacağım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet canım.”

Anahtarımı alarak kapıdan çıktım, kilitleyip Martin’in önünde yürümeye başladım. Geç bir saatti, o romanı okumamı istediğinde bu saatlerde çağırırdı beni. Kibirli adam, kendisi gelmiyor, hep Martin ya da Ares’i gönderiyordu. Hepsinin bu kötücül işlerinde bir rolü vardı anlaşılan. Martin ve Ares bu ayakçılığı yapmaktan rahatsız görünmüyordu.

Vakitlerini geçirdikleri çalışma odasına geldiğimizde Martin kapıyı benim için açıp içeriye baktı. Önüme gelen saçımı çekip omuzlarımdaki sarı dalgaları düzelttim ve Martin çekildiğinde içeriye girdim. Arama zahmetine girmeden gördüm Elvis’i. İçtensizliğiyle tanıdığım o gözlerle bir temas kurunca, içime akın eden duygunun çok adaletsizce olduğunu düşündüm. Çenemi ve omuzlarımı dik tutup bedenimde çarpan kalbimle ilerledim ve onun karşısında duran adamı görünce durdum. Kıyafeti içinde bir kaptan, Elvis’le beraber bana bakıyordu. Onun bu geminin asıl kaptanı değil, korsanların işbirlikçisi olan ikinci kaptan olduğunu anlayıp yumruğumu sıktım.

“Bu adama hakaret etmem için mi beni çağırdın?” dedim Elvis’e bakarak.

Dudaklarını birbirine bastırmasına rağmen yüzündeki o eğlenen ifadeyi yakaladım! Yahu, bu adam neden sürekli söylediğim

şeylerle keyifleniyordu! Kollarımı göğsümde bağladığımda kaptan bana kaşlarını kaldırarak, “Konuklardan birisiniz?” dedi.

“Bizi kandırdınız!” dedim sertçe. “Geminin sahibi Adam’ı, ilk kaptanı ve konukları kandırdınız! Sanıyorum ki bizden çaldıkları şeyleri sizle de paylaşacaklar. Para için kişiliğinizden ödün verdiniz! Ya da kişiliğiniz bizzat böyledir.”

Kaptanın dehşeti yüzüne yansıdı, bana doğru sert bir adımla gelince aslında ne kadar göz korkutucu olduğunu fark ettim. Yine de geri adım atmadım. Elvis derin bir nefesle kaptanın dirseğini tutup yürümesine engel oldu. “Uzak dur. Görev yerine dön, bilgilendirme için teşekkürler.”

Kaptan gözlerini bir tehdit gibi üzerimde dolaştırınca dudaklarım titredi. Fakat Elvis’in söylediğini de ciddiye aldı ve ona eşlik eden Martin’le beraber odadan ayrıldı. Elvis ile yalnız kaldığımda tuttuğum nefesi bıraktım ve mumların loş ışığında ona korkumu göstermekten kaçınarak başka yerlere baktım. “İki gündür seni görmüyordum ve mutluydum, bu davetinin sebebi ne?”

“Günleri mi sayıyordun?”

“Sen,” diyerek kızgınca başımı kaldırma hatasına düştüm ve yıldızların düşmediği gözlerine bakınca devam edemedim. Bana unutturduğu ilk sözcüklerim oldu.

O bana bir şeyleri unutturduğunun farkında olmadan, “Yapabilseydin beni boğardın değil mi?” diye sordu.

“Hâlâ yapabilirim,” dedim.

Gülmekle alakalı hiçbir çekincesi yoktu bu adamın, buna rağmen korkutucu bir his veriyordu. Omuzlarını sallandıran o gülüş kesilene kadar yumruğumu sıktım. “Kuşkusuz,” dedi, genzini temizleyip tekrar gözlerime bakarken. “Fakat sen beni öldürmeden önce şu kitabın sonunu öğrenmek istiyorum.”

Gözlerimi masasında duran kitaba doğru çevirip kendime engel olmadan ayaklarımı da oraya götürdüm. Eğilip kitabı alırken, “Bir korsan böyle güzel kitaptan ne anlar ki?” dedim kendime.

“Benim de ince bir ruhum var,” dediğinde sesi ölümüne alaycıydı.

Kitabı göğsüme bastırarak hiddetle baktım ona. Onu bu kadar eğlendirmekten hoşlandığımı falan mı sanıyordu? Kendisine doğru iki adım giderek, “Bu kadar alaycı olmak zorunda mısın?” dedim sinirle.

“Bu alaycı yanımdan değil, mutlu yanımdan,” derken bana arkasını dönüp sert adımlarla masasına yöneldi, bunu söylerken yüzünü benden gizledi. Koltuğa oturup gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başlayınca ne alaycı ne mutlu yanı kalmıştı yüzünde.

Daha önceleri de oturduğum koltuğa yerleşip kaldığım yeri açtığımda beni yine korsan arması karşıladı. Onu koltuğun kenarına atıp kitabı yüz hizama kaldırdım, okumaya başlarken beni dinlediğinden emindim. Cümleleri kendi dilimize çevirip ona aktardığım için ağır okuyordum, bu yüzden kitabın sonunu görebilecek miydi, bilmiyordum.

Bir süre ikimize anlattım bu hikâyeyi. Çevirirken zihinsel olarak yoruluyor, ara ara duruyordum. Kitabı tutmaktan yorulunca kucağıma koydum, esneyerek gözlerimi satırların sonlarına kadar sürükledim. Elvis hiç kıpırdamıyordu, gözleri de hareketsizliğe itaat ederek yüzümden çekilmiyordu. Kitabı okurken bir yandan da incelendiğim için yüzümün nasıl göründüğünü merak ediyor, sürekli saçlarımı düzeltiyordum.

Bir sayfayı daha çevirirken duraksayıp başımı kaldırdım. Gözlerim gözlerine değince kalbim ikiye katlanmış gibi vücuduma rahatsızlık verdi. “Bu geceden sonra kitabımı odama götürüp kendim devam etmek istiyorum.”

“Olmaz.”

Onun bu netliği çok rahatsız edici bir üzüntü veriyordu bana. “Fakat neden? Sen kafana göre beni çağırıyorsun, ben de kitabı merak ediyorum. Odaya hapisim, kitabımı elimden aldın! Geri vermeyi çok mu görüyorsun?”

Koltukta ileriye kayarak dirseklerini masaya yükledi. “Her gün okuyorsun işte.”

“Her gün okumuyorum, mesela geçtiğimiz günlerde okuyamadım! Kendi kitabımı bile koşulla okuyorum! Bize yaptığın haksızlıkların farkında mısın? Hiç adil değil!”

Beni son kelimeme kadar dinleyip dudaklarını sertçe ısırdı. “Her gün gelmek mi istiyorsun?”

“Senin yüzüne meraklı olduğumdan değil ama kitabımı okumak için mecburen.”

Hararetli konuşmam yüzünden kalbim sıkışmıştı, yüzümü buruşturup gözlerimi kaçırırken, “Seni her gün göremem,” dedi. “Senin için de benim için de iyi olmaz.”

Konuşmasında karanlık bir duygu sezdim, bu yüzden gözlerimi iyi ki kaçırmışım diye geçirdim içimden. Ne demek istediğini düşünmek istemedim, gözlerimi acele şekilde kitaba çevirip sözcüklerde kaybolmayı denedim. Kahretsin ki yapamadım, ona tekrar baktım. “Daha ne kadar yolunuz var?”

Düşünceli görünerek, “Yolumuzun üçte biri bitti,” dedi.

“Gittiğiniz yerde eviniz mi var?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

Omzumu silktim. “Korsan olarak gemimizi kaçırıyorsunuz, kendinizle ve amacınızla ilgili hiçbir şey söylemiyorsunuz. Düşünüyorum da bu ilk kez yaptığınız bir şey değil gibi, bunu uzun süredir mi yapıyorsunuz?”

Bir şey demeyince cevap vermeyeceğini düşündüm ama kalkıp oturduğum koltuğa gelince hesaplayamadığım bir yakınlığımız

oluştı. Kitabımı göğsüme bastırarak geriye yaslandım ve o da arkaya doğru yaslanıp normalinden farklı bir hal içinde bana baktı. “Önce kaptan olmayı istedim, olmadı. Ben de başka nasıl denizlere hâkim olacağımı düşündüm, korsan oldum.”

“Her şey bu yüzden mi? Bir gemide kaptan gibi davranmak için mi her şey?”

“Her şey bunun için değil,” derken ne kadar içtense gözleri o kadar içtensizdi. “Hayatta sadece varlıklı insanlar değil, yoksullar da var. Birilerinin onlara hakkı olanı vermesi lazım.”

Kitaba olan ilgimi tamamen kaybetmiştim. “Yani korsan olman, birilerine yardımcı mı oluyor?”

“Bir kalbim olduğuna bu kadar şaşırma, sana zaten söylemiştim,” dedi. “Hayat adil değil ve bunu değiştirecek gücü ben kendimde buluyorum. Yoldaşlarım da.”

Anlattıkları, onlarla ilgili tahmin ettiklerimden farklı olduğu için daha fazlasını dinlemek istedim. “O kadar şey, bizden aldığınız ganimetler... Kendiniz için değil mi?”

“Yalnızca bazıları öyle.”

Aldıdağımı ısırarak bakışlarımı odada gezdirdim. O kilitli dolapta olduğuna emindim. Zenginlerden sadece kendileri için faydalanmadıklarını söylüyordu, nedense bu konuda dürüst olduğunu düşündüm. İyiliğinden rahatsız şekilde, “Yine de bu hırsızlık,” dedim.

“Bu hırsızlık,” dedi. “Fakat herkes bir şeyler çalar.”

Kaçamak baktım gözlerine. “Ben hayatımda hiçbir şey çalmadım.”

Gözlerime içtensiz bakmadığı bir an yaşandı, nedense beni korkuttu o bakışı. “Bilemezsin.”

“İnsan nasıl bilmez ki? Çalmadığıma eminim.”

“Farklı şeylerden bahsediyoruz,” derken göğsü derin bir nefesle kalktı.

Yutkunarak başka şey sordum. “Peki gittiğiniz yer eviniz mi?”

“Hayır,” dedi. “Martin’in kız kardeşini almaya gidiyoruz, Moğala’ya geri döneceğiz.”

Martin’in kız kardeşi vardı demek... Güneydeydi, almaya gidiyorlardı. Geri nasıl döneceklerdi? Başka gemiyi mi kaçıracaktı? Hayatlarına işgalci olarak devam mı edeceklerdi?

“Senin bir kardeşin var mı?” diye sordum merakla.

“Bilmiyorum,” dedi.

Ne ilginç cevaptı bu böyle. “Nasıl bilmezsin ki?”

“Yurda yalnız bırakılmışım.”

Demek bir ailesi yoktu, yurttta büyümüştü. Bir kardeşinin olup olmadığını bile bilmiyordu. İçimi çekerek başımı önüme eğdim, böyle bir cevaba sebep olduğu için sorumdan rahatsız olmuştum. “Hep yalnız mıydın?”

O benim sorularımdan rahatsız olmadan, “Çoğu zaman,” diye cevap verdi.

Kitabın kenarını kıvrırarak içimdeki mutsuz histen arınmaya çalıştım. “Belki ailen olsaydı... Sen de korsan değil de iyi bir adam olurdun.”

“Bana kötü bir adam olduğumu mu söylüyorsun?”

Kaçamak bir bakış attım ona. “Sen iyi bir adam olduğunu söyleyebilir misin?”

“Hayata baktığımız yerler, siyah ve beyaz kadar farklı. Hayatında sıradışı hiçbir doğrusu olmayan birisin, senin için iyi değilsem tamamen kötüyüm, bana bunu diyorsun. İnsanlar hep böyle düşünür, şaşırtıcı değil.”

Söyledikleri kulağa yanlış gelmiyordu ama benim hiç sıradışı olmayışımı ifade etmesi nedense sinirlendirmişti. “Bir kere... Benim de sıradışı düşüncelerim var!”

Gözlerine birkaç yıldız düştü, ışıltısı kendisine bile yetmeyen yıldızlardı bunlar. “Benimle paylaş.”

“Yetimhanede büyüdüğünü duyduğumda sana merhamet duymam, tamamen sıradışı bir doğru. Çünkü sen bana ve aileme kötü davrandın.”

Çenesinde hafif bir hareketlilik, genzinde kavis oluştu ama sessizlikten başka bir yanıt vermedi bana. Söylediğim şeyden dolayı çabuk pişmanlık duydum, bu yüzden kalkmak için aceleci davrandım ve kitapla beraber doğruldum. Fakat bunu gerçekleştiremeden Elvis uzanıp bileğimden yakaladı. Bu dokunuş beni şaşkına çevirdiği için gözlerimi kocaman açıp büyük eline baktım. “Sana ne kötülük ettim?” diye sordu.

Hızlıca nefesler alırken, “Huzurumu kaçırdın,” dedim ama dilediğim kadar hiddetli değildim.

“Sen de benim huzurumu kaçırdın.”

Damarımdaki kan o kadar hızlı akıyordu ki ne söyleyeceğim konusunda aklım karışmıştı. “Ben mi? Ben sana n’aptım ki?”

“Bir şey istememe sebep oldun. Gerçekten huzurum kaçtı.”

Oysa istediğini doğrudan alacak bir adama benziyordu, bu neden onun huzurunu kaçırmıştı? Sohbetimiz amaçsız bir yakınlığa doğru gittiği için paniğe kapıldım, bileğimi onun avuçlarından koparıp geriledim. “Sanırım odama dönsem iyi olacak.”

Eli birkaç saniye havada asılı kaldı ve koltuktan doğrulduğunda bana tekrar yaklaşacağını düşündüm. Neden bana yaklaşmayı isteyeceğini sanıyordum ki? Beni zihnen yoran bu adamdan uzaklaşmak için arkamı dönmeye karar verdiğimde, “Kitabı bırak,” dedi, karşı koyulmaz bir sesle.

Bir diğer elimle göğsüme bastırdığım kitaba bakıp üzüntüyle iç çektim. Bana teslim etmeye niyeti yoktu, kendi kitabıymış gibi davranmaya devam edecekti. Bu, ona ne kadar kin ve öfke

dolu olduğumu hatırlattı ve beni içindeki garip duygu akımından sürükleyerek çıkardı. Çenemi kaldırarak istemediğim başka bir şart koştum ona. “Odamın anahtarını sana vereyim, sen de bana kitabımı.”

Bu üzerine düşündüğüm bir anlaşma değildi, hatta akıllıca da değildi. Fakat bana böyle davrandığı sürece ona galip gelmek istiyordum. Göğsümde duran kitaba uzanıp onu elimden kurtarmaya çalışırken, “Hayır,” dedi basitçe.

“Üzerine düşünmedin bile! Daha ne istiyorsun ki odamın anahtarını vereceğim işte!”

Kitabı göğsüme o kadar sert bastırmıştım ki almak için benimle çatışması gerektiğini fark edip gözlerime huysuzca baktı. “Odamın anahtarını değil, kitabı istiyorum.”

“Ama benim kitabım! Kalın kafalı pislik, neden anlamazsın ki!”

“Senin kitabın ama bana okuyacaksın.”

Ona merhamet ettiğim o anlar çok uzakta kalmış gibiydi, oysaki sadece birkaç dakika önceydi. Keşke biraz da o bana merhamet etseydi. Kitabı tutan parmaklarım titremeye başlarken, “O halde bir şey istiyorum,” dedim.

Gözleri parmaklarımı izledikten sonra benim bakışlarımı görmek için ağırca hareket etti. “Yine ne istiyorsun?”

“Yine derken? Senden ne istedim ki?”

Hafifçe sıırttı. “Evet, ne istiyorsun?”

“Ailemle bir arada olmayı istiyorum, bir saat için bile olsa.”

Düşünüyormuş gibi gözlerini kıstıktan sonra diğer eliyle kitabı tutan parmaklarımı çözdü ve yavaşça kitabı benden aldı. Parmaklarının uzun teması nefesimi tutmama neden olmuştu. Kitap göğsümden ayrılınca kalp atışlarım duyulacakmış gibi endişe ettim. Ellerimin içini kıyafetime silerken, “Kitabı aldığına göre kabul ettiğini düşünüyorum,” dedim.

Kitabı masaya kadar götürüp benden epey uzaklaştırmış oldu. Bana tekrar dönerken de, “Dilediğin buysa...” dedi. “Bir emirdir.”

“İnsanlar, seninle arkadaş olmaya nasıl tahammül edebiliyor? Bu alaycılıkla, bu yaşa kadar hayatta kaldığın için çok şanslısın.”

Gerçek bir gülümsemeyi yüzünde ilk kez o an gördüm. Bir gece yarısı bununla karşılaşmayı beklemiyordum. Ona, kendini iyi hissettirecek bir söz etmişim gibiydi ama hakarete yakın şeyler söylemiştim. “Söylediklerini bir emir kadar ciddiye aldığıma inanmayıp neden alay ettiğimi düşündün ki?”

“Beni neden ciddiye alasın ki? Senin için hapsedtiğin diğer insanlar kadar önemsizim.”

“Buna yorumsuz kalmak zorundayım,” derken gülümsemesi silindi ve gözlerini uzaklaştırıp masadaki kitaba bir baktı. “Bu kitabı kendin mi aldın?”

Enteresan bir soruydu. “Evet, okul zamanlarımda almıştım.”

“Bir aşk romanı,” dedi.

Okuduğumuz kısımları düşündüm. “Tam anlamıyla bir aşk kitabı mı, bilemiyorum.”

“Bence öyle,” dedi ama bunlar, neden bana bu soruyu sorduşuna bir açıklama değildi. “Âşık mısın?”

Beklenmedik soru karşısında dilim tutuldu. “Bu... Nereden çıktı? Okuduğum romandan kaynaklı mı? Ne kadar kalın kafalısın!” Derin bir nefes aldım. “Artık odama çekilmeyi istiyorum,” dedim ve arkamı döndüm.

Loş ışıktaki sessizlikteki adım sesi hemen duyuldu. “Sana eşlik edeceğim.”

Onun ilerisinde yürümek için adımlarımı hızlandırdım. Yalnız kaldığımda onlara sorun çıkarabileceğimi düşünüyorlardı, ne de olsa Ares’i yaralamıştım. Onu ve dün de Elvis’i nasıl alt

ettiğimi hatırlayınca hafifçe gülmeye başladım. Bir cinayet romanı okumuştum, hiçbir planın kusursuz olmayacağıyla alakalı bilgi edinmiştim. Bunu uzun süredir yapıyor olsalar da hata yapmaktan kaçınamadıkları görünüyordu.

“Seni gülümseten ne?”

Kafamı kaldırıncı odamın kapısına kadar geldiğimizi gördüm. Peter sesinin duyulmaması için her zaman dikkat ederdi ama yine de Elvis’in burada fazla durmasını istemedim. “Bir şeyi hatırladım,” dedim sorusuna karşılık.

Omuzları arasındaki genişlik o kadar göze çarpıyordu ki ona döndüğüm her defasında gözlerim bu genişlikle oyalanıyordu. Düşüncem yanaklarımı pembeleştirirken Elvis anahtarımı çıkarıp kapıyı açmamı izledi. Ufak aralıktan içeriye süzüldüğümde de, “İyi geceler,” dedi. Ben kapıyı yüzüne kapatmadan önce ekledi. “Rüyada beni gör.”

Keşke bunu kapıyı kapatmadan önce duysaydım, yüzüne karşı bir çift sözüm olurdu. Kilidi yuvasında döndürürken sinirle soluk alıp homurdandım. Arkamı dönünce de Layla ile yüz yüze geldim. Heyecanla sordu. “Dışarıya çıkacak mıyım?”

“Anne ve babamla görüşeceğiz.”

Layla buna inanamayıp boynuma atlayınca yanağından öptüm kardeşimin. Peter kapıyı aralayarak baktıktan sonra dışarıya çıkınca ona hafifçe tebessüm ettim. Kardeşim sevinçle ona dönüp, “Annem ve babamla görüşeceğiz, ablam korsanlarla konuşmuş,” dedi.

Peter yanımıza gelirken, “Neden isteklerini kabul ediyorlar?” diye bana sordu.

Dolaba ilerlerken gözlerimi kaçırdım. “Elvis’e bilmediği dilde olan kitabı okuyorum, o da isteklerimi dikkate alıyor.”

“Elvis, o mavi gözlü adam mı?” dedi kardeşim, o da bunları ilk kez duymuştu.

“Evet canım.”

Peter, “Fakat neden kitap okumanı istiyor?” diye sordu. “Bir korsanın yapacağı şey mi bu? Ne garip.”

“Demek kitap okumayı seviyor,” dedi Layla. “Ya da dinlemeyi.”

Açtığım dolaptan bornoz aldım ve temiz kıyafetler çıkardım. Peter yerine otururken Layla’nın yanına gidip kısık sesimle, “Banyoda olacağım,” dedim. “Bir şey olduğunda bağırman yeterli.”

“Peter bize bir şey yapmaz,” dedi Layla, artık ona güvenmiş durumdaydı.

Peter daha önce de oyduğu tahta parçasıyla meşgul olurken banyoya girip kapısını kilitledim. Bornozu kenara bırakıp kıyafetlerimi çıkarmaya başlarken banyodaki şampuanla sabuna baktım, temiz ve kullanışlı görünüyorlardı. Mermer desenli, açık renkli küvete girip suyu açtım ve sıcak su bedenimle buluştuğunda dizlerimi kendime çekip bir süre suda hareketsiz kaldım. Küvet, omuzlarımı geçecek kadar suyla dolduğunda kapattım ve kendimi sabunla yıkarken arındığımı hissettim.

Küveti ikinci kez doldurup durulandıktan sonra bornozumu giyip kurulandım. Kıyafetlerimi almadığımı hatırlayınca kendime kızıp Layla’dan istedim. Banyo yapmak, giyinmek veya soyunmak benim için özel ve mahrem şeylerdi. Peter’la aynı odadayken bu kadar mahremiyeti yaşamak hoşuma gitmiyordu fakat ne yazık ki Peter için bizden başka bir çare yoktu.

Düğmeli, uzun kollu pijamam ile altını giyindim ve saçlarımı havluya sararak odaya döndüm. Peter’a bakmaktan kaçınarak yatağıma oturdum ve camdan dışarıyı izlerken saçlarımı kuruladım. Kardeşim onunla konuşuyordu, gemide gürültü ya da taşkınlık yoktu.

Yağmur o gece yağmaya devam etti. Aslında yağışı izlemeyi, hatta ailemden gizlice yağmur altında ıslanmayı severdim fakat

gemide yolculuk yaparken nedense bu yağışlar ürperticiydi. Sabaha kadar birkaç kez uyandım, uyuyana kadar da korsanları düşündüm. En çok da Elvis'in söylediklerini. Bizden aldıklarını yoksul insanlarla paylaşacakları aklıma asla gelmezdi, neden bu iyiliği yapıyorlardı? Yetim büyüdüğünü söylemişti, kendisi de yoksul olmalıydı.

Kardeşinin olup olmadığını bile bilmiyordu.

İçimde tekrardan o merhamet dolu sızıyı hissettim. Gözlerimi sıkıca kapatıp uykuya dönerken o sızı aklımda kalan son şey oldu ve uyanırken de hatırladığım ilk şey. Rutinime bağlı kalarak can sıkıntısıyla bugün giyecek kıyafetlerimi seçtim. Bir kalın tayt ile bol, kırmızı kazak giyindim. Sarı saçlarımı fırçalayıp omuzlarımdan aşağıya bırakınca yüzümdeki solgunluk canımı sıktı. Yanıma pek çok bakım eşyası da almıştım, onlardan birisi olan allığı alıp yanaklarıma sürünce daha iyi göründüm.

O dakika kapı tıklayınca kalbim sanırsınız ki fırladı. Neye heyecanlandığımı anlamamıştım, sonuçta kahvaltı gelmişti. Peter hep yaptığı gibi banyoya saklanınca ben de kapı deliğinden baktım. Martin'i görmeyi beklerken Elvis'i gördüm ve gerilince kapıyı açmak zaman aldı. Açıldığında da kafamı kaldırıp buz mavisi gözlere aynı içtensizlikle bakmaya çalıştım. "Günaydın bayım," derken ellerinde hiçbir tepsi olmadığını fark edip kaçtım.

"Bu saygı karşısında şaşkınım, bu sabah bir melek olarak mı uyandın?"

Bugün de oldukça alaycı olduğunu anladım ve kollarımı göğsümde bağlarken gözlerinin yüzümü bir başka incelediğini gördüm. Dikkatini tamamen vermişti. "Sadece sizinle dalga geçiyorum," dedim.

"Siz mi? Benimle böyle konuşma. Adımı söyle."

Olur olmadık anlarda ciddi olması şaşılasi şeydi, asıl alaycılık etmesi gereken durumları ciddiye almak gibi eğilimi vardı. Onun sevmediği şeyleri saatlerce yapabilirmişim gibi hissettim ama bunun yerine, “Kahvaltımız nerede?” diye sordum.

Bakışları omzumun üzerinden odaya yöneldi, kapı aralığından çok az şey görüyordu ama önemli olan bakma ihtiyacı hissetmesiydi. Paniğimi derimin altında tuttum ve Elvis bana tekrardan bakarken, “Kahvaltın ailenin odasında,” dedi.

Ah, ailemle mi yiyecektim yemeğimi? Ondan bunu istediğim doğrudu fakat bu kadar erken gerçekleştireceğini düşünmemiştim. Sevincimi saklamak çok güç oldu ve gülümserken Layla yanımdan yürüyüp önüme geçti. “Ailemizle mi? Gerçekten izin veriyor musun?”

Elvis kız kardeşime ilgisizce bir baktı. “Sen de vardın değil mi?”

Ben dudağımı ısırırken Layla ağzını bir kez açıp kapattı. “Bayım, siz çok kaba bir insansınız,” dedi ve arkasını dönüp odaya geri döndü.

“Bir sabah ansızın bayınız oluverdim,” dedi Elvis ve arkasını dönüp ailemin odasına ilerleyince hemen kız kardeşimin yanına gittim. Tavır almanın sırası değildi, elini tutarak koridora çıkardım ve odamızın kapısını kilitledim. Elvis ailemin kapısını tıklattıktan sonra açtı ve annem önde, babam arkada durarak bize baktılar. Sanırım seslerimizi duyunca kapı deliğinden bakmışlardı, bu sebepten şaşkınlıktan çok sevinç vardı yüzlerinde.

“Anne,” diye fısıldayarak boynuna atladım ve Layla da babamla sarıldı. Kendimi günler sonra güvende hissettim. Aramızdaki mesafeler az bile olsa onlarla görüşememiştim. Babam bizi derhal odasına çekti ve yanaklarımızı okşayıp öptü, tedirgin şekilde gülümsedi. “İyi misiniz?”

“Evet,” dedik, Layla babamın göğsüne kapanıp ağlamaya başlamıştı.

Annem ellerimden tutup bana bakarken ben de başımı çevirip Elvis'e baktım ama kapı çoktan kapanmıştı, gitmişti. Anneme dönerken hafifçe gülümsedim ve babam bize sorular sormaya başladığında sandalyeye oturdum. Kahvaltı gelmişti ve iki kişilikten fazlaydı fakat bu sabah Peter aç kalacaktı.

“Baba defalarca iyi olduğumuzu söyledim. Bize bir şey yapmadılar, endişe duyma.”

“Neden birlikte kahvaltı yapmamıza izin verdiler, anlayamadım,” dedi annem, meraklı görünerek.

Layla'nın ağzını açtığını görünce masanın altından ayağına vurdum ve annem de üçüncü sandalyeye yerleşince babama yer kalmadı. Kendisi yemek yeme önceliğini bize verdi ve kahvaltımızı yaparken yanımızdan ayrılmadı. Korsanlarla işbirliği yaptığımızı açık edecek hiçbir sorularına cevap vermedik, geçiştirmem gerekti. Kahvaltımız sonlandığında babamın korsanlardan nasıl kurtulabileceğimizle ilgili sesli düşüncelerini dinledik. Bir diğer yandan Elena ile Alvin'i merak ediyordum, acaba onları da yalnızca kapıdan da olsa görebilir miydim? O ufaklığı özlemiştim, umarım bu anlamsızlıkta üzülüp annesini de üzmüyordur.

Babam bize sarılırken bir sürü nasihat verdi, ona söylemeden hiçbir şey yapmamamızı istedi. Korsanlar bizi incitecek olduğunda bağırmamızı, kulağının ve gözlerinin sürekli bizde olduğundan bahsetti. Annemi de hayatında ilk kez bu kadar bitkin ve tedirgin görüyordum, bu yüzden ona bir kereden fazla gülümsemeye çalıştım. Ailemle kısa süre de olsa görüşmek bana güç vermişti. Karanlıksa yaşananlar, bir ışıktı onlardan aldığım bu güç. Babamı hep dev bir gölge olarak yaşatırdım hayal dünyamda, bu kez de bir ışık olmuştu bana.

Babam bizimle konuşmaya devam ederken kapı tıklatıldı, babam hemen yatağın ucundan kalkarken de açıldı. Başımızı

oraya çevirince Elvis ile Martin'i gördük. Elvis bir adım kadar öndeydi, çenesini kaldırmış, gemiye geldiği ilk gecede gibi bakıyordu. Babam öne çıktı. "Kızlarım burada kalsın."

"Kızınızla bir arada olmayı istemeniz benim tarafımdan çok anlaşılan bir istek ama mümkün değil."

Layla babamın arkasına geçip burada kalmayı istediğini belirtti fakat gitmemiz gerekiyordu. Burada kalamazdık, Peter'a yardımcı oluyorduk. Babam öfkeyle nefes almaya başlayınca önüne geçip ona sarıldım. "Baba, defalarca söyledim, biz iyiyiz! Bu küçücük odada, tek yatakta dördümüz nasıl yaşayacağız? N'olursun anla!"

Babam huzursuzca gözlerime baktı, yüzümü tutup alımdan öptü. Anneme sarıldım ve Layla da onlarla vedalaşıp istemeyerek elimden tuttu. Onu bırakmayı isterdim ama Peter'la yalnız kalmayı istemiyordum, yardım etmesi lazımdı. Kapıya yürürken babam bizimle geldi ve biz dışarıya çıktığımızda korsanlara nefretle baktı. "Kızlarımı rahatsız etme cüreti göstermeyin."

"Dostum, duydun," diyerek arkadaşına göz kırptı Elvis ve kapıyı babamın yüzüne doğru kapatınca huzursuzca koridorda geriledim. Babamın öfkeyle attığı yumruğun yankısını duyunca Layla hüznle bana baktı. Derhal odamıza doğru yürüdüm ve Martin bizi kontrol ederken Elvis de anahtarı cebine atarak bize döndü. "Baban size saldıracığınızı düşündüğü için oldukça gergin ama arkadaşlarım şereflerine çok düşkündür, asla bunu yapmazlar."

"Sanırım senin bir şeref yok," dedi Layla, ansızın.

Kapıyı açıp onu korkuyla içeriye ittim ve Elvis'e gözlerimin ucuyla baktım. Martin koridorun diğer ucuna doğru yürürken sırtıyordu ve Elvis boynunu kaşıyarak bana bakıyordu. Gözlerini tehlikeli kısışı, korkuyu kalbime doğru süratle itti. Bunu ben

söylemiş olsaydım açıklama yapmazdım ama kardeşimi korumak için, “Öyle demeyi istemediğine eminim,” dedim.

“Güzelliğin dururken ukalalığını almış senden...”

Elini, kaşırken kızarttığı boynundan çekti ve arkadaşının yanına yürüdü. Şartlanmış bir refleksle belindeki kesede duran bıçağa baktım ve Martin’le konuşmasını izleyip arkamı döndüm. Kendimi odaya atıp kapımı kilitlerken bana söylediği şeyi o saniye unutmayı diledim. Yoksa aklımda tutardım, oysa hiçbir gereği yoktu! Zaten hadsiz ve utanmazın birisi olduğundan söylemişti böyle bir şeyi, belki de yalnız alay etmek için!

“N’oldu?” diyerek Peter banyodan çıktığında, gittiğimizden beri orada durup durmadığını merak ettim.

“Annem ve babamla kahvaltı ettik,” dedi kardeşim yatağa ilerleyip otururken. “Sen olmasan onların yanında kalırdık ama ablam seni yalnız bırakmamızı istemiyor.”

Peter’in gözleri bana odaklı kaldığında, “Zaten annem ve babamla bir arada yaşayamayız,” dedim kardeşime. “Tek yataklı odada yatabilecek misin Layla? Hem ima ettiğin gibi, biz odada olmazsak buraya asla yemek gelmez ve Peter...”

“Sabah yemeğini yiyemedim,” dedi Peter, masa başındaki sandalyeye yerleşirken. “Akşam yemeğini beklemem gerekecek.”

“Ne yazık ki,” dedim üzüntüsünü paylaşıp.

O bu durumdan sıkılmış şekilde dirseklerini masaya koyup saçlarını karıştırırken ben banyoya girdim. Dişlerimi fırçaladım, banyoda ihtiyaçlarımız için arıtılmış deniz suyu kullanıyorduk.

Susamış hissettim, dişlerimi fırçaladıktan sonra su içme alışkanlığım vardı. Fakat ne yazık ki akşam olana kadar bekleliydim.

Kapıya yaklaştım ve bir süre koridoru dinledim. Elvis gitmiş olmalıydı, duyacağım bir sonraki adım sesleri Martin’in olacaktı.

Alt veya üst kata gittiğinde odamdan kısa süreliğine çıkacaktım. Layla'nın, geminin camına yaklaşmış bir kuşla konuştuğunu duydum ve uzaktan gelen adım seslerini. İşte bu yürüyüş Martin'e ait olmalıydı, koridordan ayrılıyor muydu?

Biraz bekledikten sonra kapıyı açtım. Peter kısık sesiyle, "Nereye?" diye sordu.

"Uzaklaşmıyorum," diye yanıtlayıp kafamı dışarıya çıkardım, Martin'in kısa süreliğine koridoru terk ettiğini anlayıp kapıyı kapattım ve derhal karşıya koştum. Elena'nın kapısını tıkladıp içeriye doğru adıyla seslendim. "Elena, benim, Roza. Nasılsın?"

İçeriden adım sesleri geldikten sonra, "Roza Hanım!" dedi heyecanlı ses tınisiyle. "Siz... N'apıyorsunuz, nasıl geldiniz odama?"

"Bu önemli değil, sen ve Alvin'i merak ediyorum," dedim hızlı hızlı konuşarak. "İyi misiniz?"

"Evet efendim, iyiyiz. Alvin biraz önce kahvaltısını yaptı, kapının önünde sizi dinliyor."

Alvin'in tatlı ve uslu yüzü gözlerimin önüne gelince dudaklarım gülümsemeye meyletti. "Alvin?" diye seslendim bu kez. "Nasılsın canım? Seni özledim."

"Onu kaldırdım, kapı deliğinden size bakıyor."

Bunu duyunca beni daha iyi görebilmesi için yüzümü kapı deliğine hizaladım. Uysal, kısık sesiyle, "Roza," diye seslendi bana. "Korsanlar bana çikolata verdi."

"Yaa," dedim, onunla her şey normalmiş gibi konuşuyordum. "Beğendin mi peki? Nasıldı?"

"Çok beğendim," derken sesi çekingendi. "Söyler misin bir tane daha versinler."

Elena, "Alvin!" diyerek onu sessizce ikaz etti. "Efendim, çocuk işte, kusura bakmayın. Doğruyu söylüyor, nedense dün korsanlar bizi güverteye çıkardılar, onlardan birisi de Alvin'e

çikolata verdi. Korktum, önce yemesini istemedim ama sonra tadına bakıp hayatta kalınca ona da yedirdim.”

Aklım karışık halde gülümsedim. “Size iyi davranmalarına ne kadar sevindim, anlatamam. Alvin?” Tekrardan sevdiğim o ufak çocuğa seslendim. “Senin için tekrar bir çikolata isteyeceğim canım ve kapının altından atacağım.”

“Efendim, hiç gerek yok.”

Alvin, “Anne,” dedi masum bir sesle.

“Elena, lütfen mahcup olma,” dedim ve Alvin’in beni izlediğini bildiğim için elime bir öpücük koyup ona gönderdim. “Yemeklerinizi yiyin, kendinizi üzme, bu gemiden sağ ineceğiz.”

Adım sesleri duymaya başlayınca korkuyla geriledim ve hemen odama doğru koştum. Kapıyı sessizce kapatıp kilidi çevirirken yakalanma endişesi içindeydim. Korsanları tedirgin edecek bir şey yapmamıştım ama dikkat çekmeyi istemiyordum.

“N’oldu abla?”

“Elena ve Alvin’le konuştum,” derken yatağa çökerek oturdum.

“Neden onlara bu kadar düşkünsün, anlamıyorum,” dedi ve elindeki dergiye dönüp sayfaları karıştırmaya başladı.

Aniden kapıya sertçe vurulduğunda yerimden sıçradım ve Peter da az kalsın küfredecek oldu. Martin’in sessiz uyarısını anlamış oldum ve bir şey demeden yutkunarak gözlerimi kapıdan çektim. Sanırım anlamış ya da son saniyelerde beni görmüştü.

“Keşke bu kadar kaba olmasalardı,” dedi kardeşim, önüne dönerek. “Aslında hâlâ ilgimi çekiyorlar, nasıl korsan olduklarını sormak istiyorum ama korkuyorum. Abla, o adama kitap okuduğunu söyledin, ona hiç soru soruyor musun, bizi ne zaman bırakacaklarmış?”

“Güneye, gitmek istedikleri yere ulaştıklarında,” diyerek cevap verirken dün gece geldi aklıma. O kötücül gözlerin sahibine

nasıl merhamet edebilmişim, uykumu bile kaçırmıştım. “Onlara hayranlık duymamalıyız, yaptıkları şey çok kötü Layla.”

Kıkırdadı. “Yine de yakışıklılar.”

Genzimi temizledim ve Elvis’in yüzünü gözlerim önünden çekmek için Peter’a bir bakış attım. Bizi dinlemiyordu, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Eminim o da burada bulunmaktan sıkılmıştı ama üç acımasız korsanın üstesinden nasıl geleceğini bulamıyordu. Beklemenin mi yoksa onları etkisiz bırakıp ganimetlerimizi geri almanın mı daha akıllıca olduğunu bilmiyordum. Fakat bir onur meselesine dönüştüğü kesindi.

Bir noktada Alvin’e çikolata verenin kim olduğunu düşünmeye başladım.

Neden Elvis olmasını istiyordum? Ona merhamet ettiğim için kendimi haklı mı çıkarmak istiyordum?

Öğleden sonra, tahminen ikinci vakitlerinde Alvin’e verdiğim sözü tutmak için yerimden kalktım. Layla bir kâğıdı karalıyordu, valizinden çıkardığı çizim defteriydi. Peter da odanın içinde yavaş ama sıkılmış şekilde dolaşıyordu. Kuruyan ağzımı ıslatarak kapıyı açarken, “Nereye?” diye sordu Peter, hemen kapının arkasına gizlenerek.

“Bir işim var, mühim değil.”

Ona kuru şekilde gülümseyip kapıdan dışarıya çıktım ve hemen kilitleyip anahtarı avucumda sakladım. Kafamı kaldırıncı Martin yerine Ares’i buldum koridorda. Sandalyede oturmuş, elindeki bir şeye bakıyordu. Sessizce yürümeyi hedeflemek istedim ama başını kaldırıp beni gördüğünde kızgın bir ifade kapladı yüzünü. “Ne işin var dışarıda!”

Ah, Martin’i ve sessizliğini tercih ederdim.

“Elvis’in yanına gitmem gerekiyor,” dedim.

Sandalyesinden doğruldu ve bana doğru yürürken, “Seni özel kılan ne?” diye sordu. “Kafamı yarmış olmana rağmen gemide dilediğin gibi hareket edebiliyorsun.”

“Kafanı yarmadım, tamamen abartıyorsun.”

“Evet, o kadar kolay değil,” dedi. “Elvis’i baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Emin ol, bu da o kadar kolay değil.”

Ağzım bir karış açık kaldı. Böyle bir iftiraya uğradığımı için o kadar şaşırdım ki nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Bir erkeğe karşı hiç böyle planlarım olmamıştı, nasıl bu kadar yanlış anlaşılabilirdim? Küçük düştüğümü hissederek, “Çok terbiyesiz bir adamsın!” dedim. “Hırsız, onursuz insanlar olduğunuza bakmadan bana böyle iftira atacak kadar da yüzüzsün! Çekil gözümün önünden!”

“Elvis odasında değil, güvertede.”

Sütratle yanından geçtiğimde yüzünden bıkkın bir ifade okumuştum fakat umurumda değildi. Ben öfkeyle merdiveni çıkarırken arkamdan beni takibe başladı. “Sen de bir o kadar onurlu ve gururlusun ha,” dedi homurtuyla karışık bir sesle.

“Bu üslubuna son vermeni rica ediyorum! Alaycılığınızdan yıldım!”

“Öyle diyorsun ama Elvis’in yanına gitmek için âdeta koşuyorsun.” Bir gülme sesi.

Soluk soluğa arkamı döndüm ve onu karşımda bulunca yumruklarını yüzüme geçirmek istedim. Nasıl böyle imalarda bulunabilirdi? “Onun yanına gitmek için değil, senden uzaklaşmak için!”

“Hımm, yani Elvis’i bana tercih ediyorsun?” derken sırtarak etrafımda döndü.

Onu omuzlarından sertçe ittim ve kahkahasına gıcık olarak koridor sonuna doğru ilerledim, güverteye çıkan son basamakları da

tırmadım. Serin havaya çıkıp başımı ileriye çevirdim. O şahsın buz mavisi gözleriyle ansızın karşılaşmak, başka herhangi birisinin gözlerinden farklı bir deneyim oluyordu. Bu yüzden bir önceki anımı ve bir an sonra ne yapmak istediğimi unuttum.

“N’oluyor dostum?” dedi arkamdan gelen arkadaşına bakarak.

“Seni görmek istedi, koşa koşa geldi,” dedi Ares ve errafımda bir tur daha atmaya başlayınca onun üzerine doğru hırladım. Korkmuş gibi gerileyip güldüğünde Elvis bir adım dışarıya çıkarak, “Bırak bu soytarılığı,” dedi arkadaşına, homurdanmayla karışık bir sesle ve onu omzundan itti.

Ares ona yüz buruşturduğunda yüzüme düşen saçımı sinirle arkaya ittim ve geminin kıyısına doğru yürüdüm. Ares arkamdan gülerken Elvis biraz daha homurdandı. O soytarıları görmezden gelmeye çalışarak güverteden aşağıya, okyanusa baktım. Güneşin son ışıkları denizde gölgeler bırakıyordu. Birisi arkamdan yaklaşıp kadar okyanusun derinliğini izledim ve omzumun üstünden döndüm. Gömleğini düzelterek karşıma geçiyordu, gözlerinden daha koyu bir mavi renkte, yakası dağılmış gömleği vardı üzerinde. “İyi misin?” diye sordu.

Böyle bir soru beklemediğim için yatıştım. Ares’ten sonra onun da beni delirtmesini beklemiştim. Sanırım ani gelişimin kötü bir sebebi olduğunu düşünüyordu. “Ben... Senden bir şey isteyeceğim.”

Gözlerini yüzümde sonra vücudumda da dolaştırdıca ayak parmaklarımı ayakkabımın içinde içeriye kıvırdım, terleyen ellerimi iki yanıma sildim. Bakışlarını ağır ağır tekrar yukarıya çıkarıp gözlerimin içine bakarken de, “Kötü bir adam olmadığımı söylerken ciddi değildim,” dedi hafif bir gülümseyişle.

Ah, işte şimdi bana takılmaya başlamıştı. Ondan bir şey isteyebileceğimi nereden çıkarmıştım? O ve arkadaşları bizden çok

şey aldığı için mi? Buna hakkım vardı. “Alvin, o küçük çocuk... Onun için bir çikolata daha istiyorum.”

Anılarını netleştirmek istiyormuş gibi gözlerini kıstı ve gözlerini yüzümde o kadar uzun gezdirdi ki bir cevap beklediğimi unuttum. “Zaten kendin için bir şey isteyeceğini düşünmem aptallık olurdu.”

“Zaten aptalsın,” dedim ona ve kulağımın arkasından çıkan saçımı bir kez daha yerine koyacaktım ki bir anda o tutamları onun parmaklarında gördüm. Ne kadar ansız ve hızlı olduğunu, gözlerime bakarken fark ettirmemişti bana. Saçımı kulağımın arkasına koyarken kilitlenmiş şekilde nefesimi tuttum. “Ona çikolata verdiğimi nereden biliyorsun?”

“Ben... Kapının önünden onlarla konuştum. Bunun pek bir önemi yok...” Elini çekmesi için özellikle parmaklarına baktım ama bunu yapmadı. Bu yüzden ben geriye çekildim ve saçımı elinden kurtarınca nefesimi bırakabildim. “Bir daha bunu yapma,” diyerek onu ikaz ettim.

Havada asılı kalan elini yavaşça indirdi. Açtığım mesafeyi, bana bir adım gelerek kapattı. “Çok güzel saçların var, ne kadar yumuşak olduklarını hissetmek istedim.”

Bir erkeğin bana böyle iltifatta bulunduğu olmamıştı. Yoksa yine eğleniyor muydu? Doğrusu ne fark ederdi? Söyledikleri hiçbir şey, ne kadar kötücül oldukları hakkında yanılgıya düşmeme izin vermemeliydi. “Çikolatayı verecek misin?”

Elini bir daha saçlarıma doğru uzatmayı denediğinde bu cüreti nasıl bulduğuna hayret ederek yüzümü çevirdim. Ona yüz çevirince de eli duraksadı, sonra yanına doğru indi. Birkaç saniye, âdeta nefes bile almadan bekledi ve sonra geriledi. Bana arkasını dönüp cebinden bir telsiz çıkardı. Bu, gemide kaptanların kullandıkları türden bir iletişim cihazıydı. Ne zamandan

beri kullandıklarını bilmiyordum. “Üçüncü karttaki küçük çocuğu güverteye çıkar. Annesine Roza’nın burada olduğunu söyle, yoksa çocuğu vermez.”

Benim burada olduğumdan emin olamayacağı için veremeyebilirdi de. Bu yüzden, “Ona çikolatayı ben götürebilirim,” dedim.

Cihazı cebine koyup vücudunu bana döndürdü. “Odasına nasıl girmeyi düşünüyorsun?”

Omzumu silktim. “Kapının altından atabilirdim.”

Cebinden bir puro ile kibrit kutusu çıkardığında ateşin oluşmasını, ardından sönmesini izledim. Sakince puroyu dudaklarıyla kavuşturduğunda, “Bu puroları konuklardan mı çaldın?” dedim.

“Elbette,” dedi hiç alınmadan. “Yoksa ben böylesini nereden bulayım?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkamı döndüm bu haydut. Güya onlara iyi davranıp yakınlaşacaktım ama sinir bozuculardı, tahammül edemiyordum. Dirseklerimi güvertenin geniş, uzun demirleri üzerine yaslayıp manzarayı izlerken birkaç dakikalığına onu unutmayı diledim. Öyle kolay olmadığını da az sonra anladım, bakışlarını yüzümde hissederek ona döndüm. “Başka yere bak!”

Puroyu ağzından çekti, rüzgâr saçlarını ve gömlek yakalarını karıştırıyordu. “Seni huzursuz mu ediyorum?”

“Bir de soruyor musun? İnsan senin gibi biriyle ne yapmalı...”

Bu söylediğime beklenen şekilde dudak kıvrıp, “Üşümüyor musun?” diye sordu.

“Üşürsem n’olur? Üzülür müsün?”

“Söylediklerime nasıl karşılık vereceğini kestiremiyorum, harika bir şey.”

Yumruklarımı kaldırıp ona gösterdiğimde gözlerini kapatarak başını eğdi, bir gülüşü sakladı. Oflayıp tekrar önüme dönerken sesli bile düşünemediğim bir şeyi fark ettim, bu farkındalığın korkusuyla kafam o kadar karıştı ki birinin geldiğini fark edemedim.

Birazdan, “Merhaba küçük,” diye seslendi Elvis.

Güvertenin demirlerinden gerileyip arkamı dönünce Ares’i elinden tuttuğu Alvin’le bir arada gördüm. Buraya yürürken çocuk ürkek, çekingen görünüyordu. Yanına doğru hızla koştum. “Alvin, merhaba!”

Beni gördüğünde koşma eğilimi gösterdi. Onun önünde eğilip göğsüme çekerken hafifçe gülümsedim. Küçük ellerini bana doladı. “Seni çok özlemişim canım.”

“Burada n’apıyorsun?” dedi Alvin ürkmüş sesle ve ben geri çekilip yüzüne baktığımda, korsanları hayretle izlediğini gördüm. Saçını okşayarak kalktım. “Sana bir çikolata vermek için çağırdım.”

Utangaç şekilde bacaklarımın arkasına saklanınca Ares ona sursatsızca bakarak Elvis’e döndü. “O çikolataları henüz benimle bile paylaşmadın.”

“Yapma dostum,” diyerek arkadaşının göğsüne hafifçe vurdu Elvis ve etrafımı dolanıp saklanan çocuğa yaklaştı. Ares bir homurtuyla arkasını dönüp uzaklaşırken Elvis Alvin’i tutup yakaladı. “Sana çikolata vereceğim, nereye gidiyorsun böyle? İyilik de yaramıyor, yapmayacağım bir daha...”

Alvin’in önünde eğilip gömleğinin göğüs cebinden bir çikolata çıkardı. Alvin’i bir ona bir bana bakarak ne olacağını izlerken Elvis çikolatanın altın renkli ambalajını açarak birazını kırdı. Çocuğun ufak avucuna bıraktı. “Ye bakayım biraz.”

Alvin çikolatayı görünce hiç beklemeden yemeye başladı. Dudaklarımı kıvrıp onun tatlılığını izlerken Elvis doğrularak

çocuktan uzaklaştı. Bir an sanki her şey normalmiş gibi neredeyse teşekkür edecektim ama sonra onun ve benim kimler olduğumuzu hatırladım. İşgalci bir korsandı, bizden aldıkları karşısında bir çikolata vermesi teşekkürü hak etmiyordu.

“Bunu al,” sesini duyunca kendime sarılarak başımı kaldırdım. Korsan, birkaç adım ilerimde bana bakıyordu. Altın ambalaj kaplı çikolata elinden bana uzanıyordu.

O kadar susamıştım ki ağzıma bir gram bile tatlı koymak istemiyordum. “Çikolata değil, su istiyorum.”

“Su?”

“Evet, neye şaşıırıyorsun? Yalnız sabah ve akşamları su getiriyorsunuz, gün içinde susadığımız aklınıza gelmiyor mu?”

“Suyu idareli kullanmak durumundayız,” dedi çenesini kaldırarak.

“Su, bizler için yeterince vardı. Sizinle paylaşmak zorunda kaldığımız için az tüketmek zorunda kaldık.”

Gözlerine anlam veremediğim bir ağırlık çöktü. Çikolatayı tutan elini yanına indirerek yüzünü okyanusun diğer tarafına çevirdi. “Diğer insanlar hakkında da mı böyle düşünüyorsun? Arkanda bıraktığın insanlarla hiçbir şeyini paylaşmak istemez miydin?”

“Ha, şimdi iyi olan sen, kötü olan ben mi oldum?” Kuru rüzgâr gözlerimi yaşartmıştı.

Çikolatayı cebine koyarken başını tekrar bana çevirdi, gözlerinde duygu falan kalmamıştı. Onun içtensiz bakışları mı yoksa buz gibi gözleri mi daha irkilticiydi, anlaması zordu. Baş az daha çevrildiğinde bakacağının benim gözlerim olduğunu düşündüm ama omzumun üzerinden arkaya odaklandı. Ve süratli bir koşuyla yanımdan geçmesi bir saniye sürmedi.

Onun hızından etkilenmiş şekilde gerileyip başımı çevirdim ve ağzımdan bir çığlığın kopuşuna mâni olamadım. Elvis soluğu

güvertede aldı ve aşağıya sarkan Alvin'i tutmak üzereydi ki çocuk güverteden aşağıya düştü. Elvis'in ona uzanan elinde çocuğun ufak hırkası kaldı ve Alvin'den gelen bağırma sesi, okyanusa düşen o bedenin tok vuruşuyla tamamlandı.

Düzenleme
Ny.ozlem

“BIÇAK YARASI”

Ölmek ne kadar zaman alır?
Elvis'in yüzüne bakarken geçen kısacık zaman mese-
la... Kısacık, değil mi? Birisini öldürecek kadar uzun
zaman bakmış olamam ki onun yüzüne.

Bunu o andan sonra mı, önce mi düşündüm, hatırlamıyo-
rum. Hâlâ düşünüyor muyum mesela, onu da bilmiyorum. Ha-
yatımın, bir daha yaşamayı istemeyeceğim o anını yaşadım ve
sanki zihnim kapandı, yalnız gözlerim eşlik etti.

Sudan gelen o gürültüden sonra Elvis'in vücudunun önce
geriye çekilmesini, sonra geminin güvertesinden aşağıya atlama-
sını izledim. Vücudum hareket ettiyse de farkında olamadım.
Sesler boğuk şekilde kulağıma gelirken bir anda kendimi aşağıya
bakarken buldum.

Güneşin gökyüzündeki son dakikalarıydı, bu yüzden göre-
biliyordum. İlk anda okyanusun yüzeyinde kimse yoktu ama su
oldukça hareketliydi. Sonraki an Elvis'in kafasının sudan çıktığı-
nı gördüm. Göğsüne doğru yasladığı çocuğu tutarak gemiye
doğru uzun bir kulaç attı. Eli geminin uzun demirini yakaladı
ve nefes nefese çocuğu suyun üstünde tutup kendisiyle geminin
güvertesi arasına yasladı. “Oğlum, kendini bir yerden atmak için
henüz çok küçüksün.”

Ellerim korkuyla güverteye yapıştı ve gözlerim Alvin'in yüzünü buldu. Öksürüklerle sarsılıyor, Elvis'i sıkıca tutuyordu. O kadar şaşkın ve korku doluydum ki ne yapmam gerektiğini anlamamıştım. Elvis dişlerini sıkarak başını kaldırınca bakışlarımın yansımalarını sanki onun gözlerinde gördüm. Kendisini çocukla beraber demire yapıştırırken, "Martin'i çağır," dedi bana.

"Ben... Ben yardım..."

"Martin'i çağır! Ares'i değil, Martin'i!"

Gemi ilerliyordu, demir ıslaktı ve çocukla beraber tırmanması zor olacaktı. Korkuyla arkamı döndüm ve içeriye doğru koşarken, "Martin!" diye bağırdım. Geminin içinde, koridorda koşarak etrafımda onu aradım. "Martin! Buraya bakman gerekiyor, çok kötü bir şey oldu!"

Ona belki de ilk kez ismiyle sesleniyordum, sanki yakınmışız gibi. Fakat şimdi bu durumda olmamıza sebep olanlar da onlardı. Bir alt kata daha indim ve onun ismini tekrar bağırarak koridor köşesinden dönen bedeni fark ettim. Martin olduğunu ve bana doğru süratle yürüdüğünü gördüm. Ellerini iki yanına açınca sessiz sorusunu algılayıp, "Güverteye çıkmalısın, Elvis'e yardım etmelisin!" dedim.

Beni yukarıdan aşağıya süzmeye başlayınca sinir olarak kollundan tuttum, onu sürüklemeye başladım. Âdeta önümü görmeden merdivenleri tekrar çıktım ve güverteye ulaştığımızda Martin elimi sertçe itti, pantolon kesesinden bıçak çıkararak etrafına baktı. Güverte kenarına koşarak okyanusu gösterdim. "Buradalar!"

Elvis, "Martin!" diye seslendi.

Martin'in gözbebekleri büyüdü ve yanıma koşup eğildi, aşağıya baktığında artık aynı şeyi görüyorduk. Alvin, Elvis'e sıkıca tutunarak öksürmeye devam ederken mavi gözlü korsan

arkadaşına doğru çocuğu gösterdi. “Bize bir halat getir, acele etmen gerekiyor!”

“Bunu ben de yapabilirdim!” diye bağırdım ona.

Elvis kurşungeçirmez gibi görünen gözlerini bana çevirdi. “Şu an adını hatırlıyor musun, ondan bile emin değilim Roza.”

Martin vakit kaybetmeden arkasını döndü ve Elvis kendisiyle çocuğu gemiye daha sıkı bastırdı. Gözleri bendeydi, Alvin şokla titriyordu. Geminin çok sakın ilerleyişi Elvis’in işini kolaylaştırıyor olsa da ıslak elleri demirde kayıyordu. Bir şey yapabilirmişim gibi aşağıya eğildim. “Lütfen onu düşürme,” dedim Elvis’e.

Dudakları kıvrıldı. “Lügatında böyle bir kelimenin olmasına karşı hayret doluyum!”

Dişlerimi sıktım. “Zaten bir daha da duyamazsın!”

Sonraki söylediği rüzgâr ve okyanusun uğultusunda ulaştı kulağıma. “Çok tatlısın.”

Ben ona diyecek bir şey bulamadan Martin elinde kalın bir halat ipiyle geri döndü. Eğilerek ipi sarkıttığında Elvis bir eliyle hızlıca tuttu ve nefes nefese Alvin’in etrafına dolamaya başladı. Konuştuğunda, gemiye tutunurken çok güç sarf ettiği belli oldu. “Martin seni yukarı çekecek, korkmanı istemem.”

Alvin pek bir şeyin farkında olmayarak gözlerini kapattı ve Elvis ipi onun etrafına birkaç tur dolayıp el ve ağzının yardımıyla ipi sıkılaştırdı. Daha sonra başını kaldırıp Martin’e baktı. “Yavaşça çek.”

Martin söylenileni yapmaya başlayınca heyecandan nefesim kesildi. Alvin sarsılarak da olsa yukarıya doğru çekildiğinde ellerimi kendisine uzattım. Yaklaştığında onu tuttum ve Martin etrafındaki ipi çözerken bu tatlı çocuğu göğsüme bastırdım. Dudaklarımdan rahatlamış bir nefes kaçtı. “Çok özür dilerim.”

Bir yüksek dalga sesi duyunca başımı aşağıya eğdim ve Elvis’in kaybolduğunu gördüm. Kısa sürdü, başını dalganın

altından çıkardı ve Martin'in bir daha uzattığı ipe doğru asıldı. Dudaklarımdan istemsizce şunlar döküldü: "Dikkat et."

Elvis ipi iki eliyle birden kavrarken bana bir bakış atıp kafasını salladı ve kendisini yukarı çekerken ayaklarıyla da geminin demirlerinden destek aldı. Dikkat etmesini söylüyordum ama arkasından Martin'i itip ikisinden de kurtulabilirdim. Bunu düşününce bir ürperti beni esir aldı, Elvis'in yüzünde ölüm aradım ama bulamadım. Aksine, ne düşündüğümü anlamış gibi dudağında bir arsızlıkla bana bakıyordu. Utancımdan yanaklarım ısındı. Alvin'i bıraktığı için daha seri şekilde tırmandı ve arkadaşının uzattığı eli de kavradı. "Benim için bu kadar endişelenme dostum," diyerek arkadaşının rahatlığı ve kaygısızlığına ima yaptı.

Martin bu dediğine de oldukça kaygısız kaldı ve Elvis son bir nefeste tamamen yukarıya çıktı. Kendini geminin bu tarafına attığında Alvin ile geriledim ve iyi mi diye baktım ona. Sırılsıklamdı, kafasındaki her saç yapışmıştı. Soluğu havada süzülürken elleriyle yüzündeki su damlalarını sildi. "Hipotermiden ölecek, sıcak bir yere gitmesi gerekecek."

Alvin'i kastettiğini anladım ve hâlâ burada duruşumu çok manasız bularak arkamı döndüm. İçeriye koştum, onu bu halde annesine götürmeye yüzüm olmadığı için Elvis'in vakit geçirdiği odaya girip koltuğa koştum ve onu koyu renkli deri koltuğa bırakıp yüzünü tuttum. "Alvin, sana seslendiğimi duyuyor musun canım?"

Dudakları titriyordu. Suda çok vakit geçirmemişti ama konuşmak için fazla bitkindi. Çareyi üstündeki kıyafetleri çıkarmakta buldum ve onu altındaki çamaşırıyla bırakıp etrafıma baktım. Saracağım hiçbir şey yoktu ama masadaki koltukta bir ceket vardı. Onu almak için koştum ve dönüp çocuğa sararken gözlerine baktım. Zar zor gözkapaklarını kaldırıp, "Roza," dedi.

“İyi misin canım?”

“Üşüdüm ben...”

“Biliyorum, birazdan geçecektir,” dedim ve saçlarını ellerimle beceriksiz şekilde kurulamaya çalıştım. “Bir yerinde ağrı, acı var mı?”

Yüzünde, her an ağlayacakmış gibi ifade vardı. “Çikolatam düştü...”

Ah, akli orada kalmıştı demek ki. Şefkatle gülümseyip yanaklarından öpmek için eğildim ve ceket, bir yarası var mı diye bakmak için üzerinden çektim. Görünürde bir emare yoktu, düşerken vücudunu gemiye çarpmamış gibiydi. Ceket üstüne geri örterek sırtımı koltuğun arkasına yasladım ve birleşmiş ellerimi kalp atışlarımın üstüne yasladım. Çok kısa sürmüştü ama Alvin’in öleceğini düşünmüştüm. Ne derdim? Tanrı’m, ya onu kaybetseydik annesine ne derdim?

Bir daha Alvin’i almaya cesaret edemezdim.

Annesine söylemem gerekir miydi?

Yapamazdım, yüreğim yoktu. Nasıl onu gözümünden kaçırmışım? Ne yapıyordum, Elvis’le konuşuyordum, sanki söyledikleri benim için önemliymiş gibi neden onu dinlemiştim ki? Yüzünü izlemiştim bir de! Dikkatli olmam gerekirdi, bir çocuğa böyle bakılmazdı.

Kapının gıcirtısıyla başımı kaldırdım. Titreyen çenemi hissederken gördüm Elvis’in gözlerini. Kalbime doğru hava boşluğu açıldı sandım, içimde öyle bir ürperti oluşmuştu. İşgal ettiği odaya girip içeriye yürüdüğünde ayağa kalktım. “Senin yüzünden!” dedim düşmanlıkla.

Bastığı yerde su damlaları bırakarak karşıma geldi. Onu suçlamama şaşırmış değildi ama suçlanmayı hak etmiş gibi de görünmüyordu. “Annesine götürmelisin, sıcak kıyafetlere ihtiyacı var.”

Ona sert bir adımla gittim. “Bu halde annesine götüremem! Nasıl derim olanları? Çok mahcubum, hayatta yapamam...”

Başını sol omzuna doğru eğdi. “Benim yüzümden olduğunu söyledin, sana katılıyorum. Rica ederim kendini suçlama.”

Neden bir kalbi varmış gibi konuşuyordu şimdi bu adam? O söylemişti ama ben bir kalbi olduğuna hiç inanmamıştım. “Onu çikolata vermek için ben çağırttım!” dedim. “Çok aptalım, sana nasıl güvenip onu çağırdım ki? Bıçağınız, silahınız var, ona ya da bana her şeyi yapabilirsiniz...”

“Yapmam.”

“Babama silah çevirdiğini unutmuş olamazsın!”

“O sen değil,” derken gözlerini arkama, koltuğa çevirip çocuğa baktı ve sonra bana arkasını döndü. “O sen değil...”

Yutkundum. Benim ne farkım vardı ki babamdan?

Suçlamayı kabul etmesi ama hiç de suçlu gibi davranmamasına öfke kusmak için arkasından gittim ve onun kolunu tutup önüne geçtim. Çenesinin altında durup acıtmak için kolunu sıktım. “Suçlu olduğunu kabul ediyorsan sorumluluk almalısın.”

Aniden yüzünü bana yaklaştırdığında gözbebeklerimin büyümesine engel olamadım. Neden ona bu kadar yaklaşmıştım? Nasıl korkmuyordum bana bir şey yapmasından? Gözlerine ilk kez bu kadar yakından bakmanın etkisi mi bilinmez, o kadar büyük ve mavi göründüler ki kendimi içlerinde hissettim. Ama zerre kadar bile olamam onun gözlerinde. “Onu kurtararak sorumluluğu aldım. Benden daha ne istiyorsun?”

“Yaptıklarının sonuçlarının nereye varacağını görmeni bekliyorum! Pişmanlık duymanı, söylediğin gibi bir kalbin olduğunu kanıtlayıp bizi bırakmanı! Bu gemiden gitmeni! Zarar ziyansın, anlamıyor musun? Bizden tam itaat beklemen alçakça, gurur kırıcı! Bize yaptıklarına bir bak!”

“Adil olan, alçakça olmayan, gurur kırıcı olmayan sizin hayatınız mı? Onurluysan ülkende kalsaydın, kıtlık bölgeyi tam anlamıyla vurduğunda orada olmaya cesaretin kalmadığı için buradasın! Yasal olmayan bu yolculuğa çıktın, ben de yasal olmayan şekilde gemiyi alıkoydum! Birden fazla çaresi olan birisi için onurlu olmak çok kolaydır ama sen ve ailen çaresiz kaldığınız ilk anda kaçtığınız için şimdi bana bu konuşmayı yapmaktan menediyorum seni!”

Kalbi olmayan birisi mi söyler bunları, yoksa kalbi olmayan birisine mi söylenir? Söylediklerini yalanlamak istedim çünkü onun anlattığı kişi hiç onurlu gelmiyordu kulağa. Ağzımı bu yüzden açtum. “Kıtlık... Benim sebep olduğum bir vahamet değil. Elimden gelse insanları kendimle götürmek isterdim ama yapamam. Fakat gemiyi alıkoymak bizzat senin yaptığın bir kötülük! Ben kimse-den hayatını çalmıyorum, sen bunu yapıyorsun!”

“Yaptığım şey senin için hırsızlık, benim içinse kazanç. Geride bıraktığınız insanların eksikliğini, sizin fazlanızla kapatıyorum. O insanlara olan mahcubiyetin sayemde dinecek, kalbi olduğunu söyleyen birisi başka ne ister ki?”

Bu ciddiyeti alaycılığından daha mı sinir bozucuydu? Beni kalpsizlikle itham ediyordu, yaptıkları işgalcilikleri benim ve ailemin yaptıklarıyla bir tutuyordu. Kendimi yeterince savunamadım, o fazla riyakâr olduğu için üzüntü ve pişmanlıkla elimi kaldırdım. Birçok duyguyu, Alvin için hissettiğim mahcubiyeti aynı anda yaşamasaydım belki işleri bu kadar kızıştırmayı düşünmezdim ama bir şekilde oldu. Elimi, onun yüzüne vurmak için kaldırdım.

Benim tokadımdan önce onun teması bileğimin gidişini durdurdu, avucum yüzünün önünde kaldı ve parmakları bileğimin etrafına sarıldı. Onun yüzüne tokat atmayı denediğimde ve bu

girişimim aniden, onun bileğimi kavrayışıyla sonlandığında neye şaşırdığımı bile ayırt edemedim.

“Bana vurmak mı istiyorsun?”

Yapmak üzere olduğum şeyin doğruluğunu düşünmeden, “Evet,” dedim ve bu kez o tokadı atmak için diğer elimi kaldırmayı denedim. Bu kez de beni, elimi bırakıp her iki eliyle de yüzümü tutarak durdurdu. Yüzümü aniden kavrayışı sebebiyle geriye sendeledim ve ona tokat atmak için kaldırdığım elimle koluna tutundum. Yanaklarım onun avuç içlerinde birer ısı bombasına dönüşürken Elvis bana hiç olmadığı kadar yakındı. Islak burnu burnuma temas ederken gözlerini neredeyse kendi gözlerimmiş kadar yakından görüyordum. Kirpikleri uzundu, uçlarında birer damla su vardı. Yüzümü çok hızlı kavramıştı ama tutuşu sert değildi. Elleri mi çok büyüktü, yüzüm mü küçüktü anlamadım önce.

Telaşlı bir sesle, “N’apıyorsun?” diye fısıldayabildim.

“Yüzüne...” İlk kez konuşurken duraksadığına şahit oldum. “Dokundum. Senin de yapmak üzere olduğun bu değil miydi?”

“Hayır, ben sana vuruyordum, yüzüne dokunmayacaktım!”

“Demek vuracaktın,” dedi, bunu zaten biliyor olmasına rağmen. “Bense yalnızca dokunuyorum. Bir kalbi olan ben miyim o zaman?”

Az önce nasıl ara vermeden o cümleyi kurmuştum, ikinci kez neden yapamıyordum? Bana kıyasla yüzüme yalnızca dokunduğunu, kalpsiz olanın da ben olduğumu ima ediyordu. Ben ona ne yapmıştım ki kalpsiz olmuştum? Alvin için hissettiğim korku ve hüsrana dolu duygular yüzünden gözlerim sonuna kadar doldu ve titreyen dudaklarımdan çıkan tek şey soluk oldu. Elvis’in bakışları gözlerimi ancak o zaman bıraktı, gözlerini yüzümün aşağısına indirdi ve dudaklarıma doğru bakıyorken yüzümdeki parmakları sıkılaştı. Nefesi serileşti.

“Yapma,” dedim ne yapacağını bile bilmeden ama sanki, sanki... Bana biraz daha yaklaşmak üzereydi, sanki bir şey yapmak üzereydi.

Dişleri arasından verdiği soluk yüzüme yayıldı ve yutkunuşunun sesi geldiğinde kaçacak bir yer arayan gözlerimi âdemlemasına indirdim. Pürüzsüz boynundaki su damlaları hiç zorluk çekmeden göğsüne doğru iniyordu. Gömleğinin yarısından fazlası açıktı, karşımda bir yabancından daha fazlası gibi mahremiyet gözetmeden duruyordu. Gözlerimi sıkıca yumdum ve başımı hızlıca diğer tarafa çevirdiğimde, elleri yanaklarımda kaydı. Başparmağının elmacıkkemiğimde bıraktığı son dokunuşu hissettim ve benden seri şekilde uzaklaşıp arkasını döndüğünde geriye düşecek oldum. Masaya doğru yürürken, “Koltuğa doğru uzaklaş,” dedi bana.

Ondan uzaklaşmamı istiyordu, ben de tam olarak bunu istiyordum ama Alvin’i bırakamazdım. O kendine gelmeden de annesine götüremezdim. Bu yüzden hızla koltuğa yürüdüm, ucuna doğru, sırtım ona dönük şekilde oturup ellerimi birer yumruğa dönüştürdüm. Kalbimin nesi var da böyle atıyor, hiç anlamadım.

Odada sonu gelmeyen bir sessizlik başladı.

Bu sessizlikte gözlerim ona sadece bir kez uğradı. Arkası bana dönük şekilde, ellerini masaya yaslayarak eğilmişti. Omuzları hiddetli bakışlarımdan kaçmadı. Yanaklarım sırf elleri dokundu diye soğumuştı, onun ne kadar üşüdüğünü tahmin edemiyordum. Beni ona bakarken yakalamasından korkup Alvin’e döndüm ve saçlarına uzandım. Kurumaya başlamıştı.

Bir patlayan kahkaha sesi duyunca irkildim ve kafamı kaldırıncaya giren Ares’i gördüm. Karnını tutarak gülerken içeriye giriyordu. Elvis’in de ona döndüğünü göz ucuyla fark ettim. Ares arkadaşına doğru yürürken, “Martin’i doğru mu anladım?”

dedi. “Suya mı düştün? Ooo, üstüne bakılacak olursa gerçekten düşmüşsün! Ah, nasıl orada olmam...”

Elvis ona üstten bir bakış atarak arkasını dönerken gömleğinin kalan düğmelerini çözüyordu. Ares, masanın önündeki karşılıklı koltuklardan birisine oturana kadar yürüdü ve gülmeye devam ederek konuştu. “Dostum, hep çok beklenmedik şeylerin adamı oluyorsun, benim için bunu bir daha tekrarlar mısın?”

Elvis’in neden üstüne bastırarak Martin’i çağırmamı istediği anlaşılmıştı. Ares’in ona güleceğini biliyordu.

Elvis, “Seni düşürürüm ve kurtarmaya geldiğimde eminim çok eğlenirsin,” dedi ona.

Ares aniden beline davrandı, bıçağını çıkardığında gözlerim hayretle büyüdü. Arkadaşına doğru, “Hayır hayır,” dedi. Biraz korkmuş, biraz da eğleniyor gibiydi. “Benden uzak dur!”

“Aptal,” dedi Elvis ve gömleğinin düğmelerini açarak ona yaklaştı, oturduğu koltuğun arkasından geçerken omzuna sertçe vurdu. Ares bir kahkaha daha atarak numaradan kıvranırken Elvis kapıya doğru ilerledi. Nereye gidiyordu? Elvis’le yalnız kalmaya alışkındım ama bu soytarıyla, hayır. Çıkmadan önce omzunun üzerinden arkadaşına baktı. “Ben dönene kadar burada kal. Ve koltuğundan kalkma.”

Ares bir göz kırpışla onayladı ve Elvis kapıyı kapattığında bana döndü. Bacaklarını hafifçe açıp sırtını arkaya yaslamış, bıçağını da koltuğun kenarına bırakmıştı. Bana az önceki alaycılıktan uzak şekilde bakıyordu. “Dostum, seni benden çok görmeye başladı.”

“Yani... Bu tat kaçırın yüzünü düşününce, Elvis’e hak vermek lazım,” dedim yalancı bir gülümsemeyle.

Ona keyif verdiğimi gördüm, bunu hiç istemezdim. “Demek sen de Elvis ile sık görüştüğünün farkındasın?”

Aslında az önceki cümleyi, sırf onun tadını kaçırmak için söylemiştim, düşüncesine katıldığım için değil. “Senin kafanı yarıp anahtarı ele geçirmiştim hatırlıyorsun, bu da bana odamdan istediğim gibi çıkma özgürlüğü verdi.”

“Odadan çıktığın gibi de soluğu Elvis’in yanında almak istiyorsun yani?” derken kafasının arkasına dokunmuştu, sanırım vurduğum yeri hatırlamıştı.

“Patronunuz o gibi görünüyor, ben de bir arzum olduğunda ona başvuruyorum.” Yine tatlı bir gülümseme.

Ufak ara bozma girişimime hiç aldırmadan kaşlarını kaldırdı. “Benden iki, Martin’den üç yaş büyük. Çoğu zaman mantıklı kararlar verdiği konusunda hemfikiriz, bu yüzden bazen kendisini patron gibi hissetmesinde sakınca yok.”

İstemsizce, “Kaş yaşındasın ki?” diye sordum.

“Elvis’in kaç yaşında olduğunu mu hesaplayacaksın?”

Ne pislik yahu! “Elvis de Elvis! Yeter, ne çok konuşuyorsun!”

Bıçağı elinde çevirmeye devam ederek, “Otuz yaşında,” dedi.

İlgisizce yüzümü diğer tarafa çevirdim. Zaten ben de o yaşlarda olduğunu tahmin ediyordum. Neredeyse benden yedi yaş büyüktü. “Erkeklerin geç olgunlaştığı yaygın bir düşünce,” dedim ona suratsızca bakarak. “Ama bu yaşta bile olgunlaşmamış olmanız...”

Arkadaşlıklarının kolay olmasını sağlayan tek şey, ikisinin de alaycı olmasıydı sanırım. Söylediğime biraz bile alınmamış, yalnız eğlenmişti. “Sen kaç yaşındasın?”

“Sana ne?”

“Genç görünüyorsun,” derken sesi bu kez düşünceliydi.

“Bana bakma,” diye homurdandım ona.

Kıkırdadı. “Elvis’e de böyle söylüyor musun?”

Hâlâ Elvis diyordu. İmasını hiç anlamıyormuş gibi yaparak Alvin'e baktım. Annesi onu merak ediyor olmalıydı, daha fazla kalmamalıydım. Saçları kurumaya başlamıştı, uyandırdığımda annesine hiçbir şey anlatmaması için tembihlemeliydim.

"Elvis'ten uzak dur," dediğinde gözlerim onunkileri buldu. "O evli, bir çocuğu var."

Yutkunurken elim Alvin'in saçlarından düştü. Bir sıcaklık yüzüme, vücuduma akın etti ve telaşlı şekilde gözlerimi ondan kaçırırken oda müthiş huzursuz edici bir kahkahayla çınladı. Sesten irkilip yüzüne bakınca bana adi bir yalan söylediğini anlamıştım. Nefesim sesli şekilde dudaklarımdan kurtulurken Ares karnını tutarak öne doğru eğildi. Gülüşünü durduramıyordu, bense ağzımı açıp kapatmaktan başka şey yapamıyordum.

"Yüz ifaden," dedi parmağını yüzüme uzatarak.

Çenemi dikleştirdim. "Ne... ne diyorsun be! Bana ne bundan!"

"Korkma korkma, o bekâr..." Gülmesi konuşmasını bölüyordu. "Ama istesen seninle evlenir gibi."

Etrafıma baktım, onun kafasına vuracak başka şey aradım fakat bu kez şanslıydı. Yumruklarımı, tırnaklarım elime batacak kadar sıktım ve bir kapı gıcirtısından sonra, "Neye bu kadar gülüyorsun?" diyen ses gürlledi kulağımda.

Başımı hızla kapıya çevirdim. Elvis kuru giysileri içinde yanımıza yürüyor, tek kaşını kaldırmış halde, sanki gülüşünden rahatsızmış gibi Ares'e bakıyordu. Arkadaşı onu fark edince koltuktan kalktı ve gülerek kendisine yaklaştı. "Elvis, yeni arkadaşın çok eğlenceli..." Elvis'in omuzlarını tutarak sıktı.

Elvis onun bu tavırlarına çok alışkın gibi yanaklarını şişirerek ofladı. "Emin misin dostum, elinde olsa ikinci kez kafanı yarar gibi görünüyor."

Kendimi tutamayarak, "Evet!" dedim.

İkisinin gözleri beni buldu. Elvis'in gözleriyle bir arada olmak daha zor olduğu için diğer korsanın bakışlarına kaçtım. "Senin evli olduğunu söyledim, yüzündeki ifadeyi görmeliydin dostum," dedi Elvis'e.

Utançtan kulaklarım çınladı, kalp atışlarım hızlandı. Bu yakıştırması neredeyse odadan koşarak çıkmamı sağlayacaktı. Elvis onu önünden itip masaya doğru yürürken gözlerini üzerimden bir an bile çekmedi ama asla ona bakmadım. Ares'e hak ettiği cevabı vermek için, "Size hangi kadın bakar!" dedim.

Yüzü düştü. "Doğru söylüyorsun, Elvis'e kim bakar ki?"

Üstüme çok geldiği için sinirimden, "Seni kastediyorum!" dedim.

Elvis'e dönünce ben de bir anlık boşlukta ona baktım. Masanın önünde, elleri ceplerinde duruyordu. Ares ona, "Duydun mu?" dediğinde bana bakıyordu. Üstüne beyaz gömlek ve kah-verengi pantolon ile dizlerinin altına kadar uzanan çizmeler giymişti. Bıçağı, kemerin altındaki kesenin içindeydi. Saçları nemli olduğundan dolayı parlıyordu. Ares'e düşündüğüm gibi alaycı bir karşılık vermek yerine gözlerimin içine baktı. "Kafasını yarmak için istediğin bir şey var mı?"

Ares'ten bir sızlanış sesi gelirken ben dudaklarımı ısırarak önüme eğildim. Bir an neredeyse onu komik bulmuştum. Aslında fena olmazdı ama eminim ki ciddi değildi. Bu iki korsanın alaycılığına hiç tahammülüm kalmadığı için, "Artık gitsem iyi olur," diyerek doğruldum.

Elvis yaklaşmaya başladı. "Annesinin öğrenmesini istemiyorsan kendine gelmesi lazım."

Doğruyu söylüyordu ama zaten Elena çoktan merak etmiştir. Kararsızca uykuya dalmış Alvin'e baktım, sonra da başımı salladım. İlgimi ikisinden de uzaklaştırıp yalnız ufak çocuğu

izledim. Ares, Elvis'e bir şeyler söyleyip odadan çıktığında Elvis mumları yaktı, lambaların aydınlığımdansa mumların loşluğunu tercih ediyordu. Odada mumları yakarken biraz dolaştı ve Ares'in kalktığı koltuğa otururken, "Onunla ne konuştunuz?" diye sordu.

"O soytarıyla mı?"

"Hıhı."

"Alay etti benimle!" dedim ona bakmadan.

Ağırlığımı omzuma vererek koltuğa yaslandım, dinlenirken Alvin'in uyanmasına hazırlıklı şekilde bekledim. Biraz sonra kapı aralandığında bu kez korsanlardan Martin'i gördüm. Elinde bir puro vardı, içeriye girerken arkadaşına bakıp çocuğu gösterdi ve sonra parmağıyla yukarıyı işaret etti. Elvis, "Annesi mi?" diye sordu.

Martin baş salladı ve sonra parmaklarını açıp birkaç kez başparmağına doğru kapattı. Elena'nın ses çıkardığını ifade eden bir hareketti. "Alvin'i soruyor, değil mi?" dedim.

Baş salladı.

Tahmin ettiğim gibiydi, daha fazla burada kalamazdık. Ne olacaksa olsun, annesine götürmeliydim. Doğrulurken uzanıp Alvin'i kucağıma aldım. Hafif değildi ama birkaç dakika taşıyacağımı umut ediyordum. Korsanlara hiç bakmadan kapı çıkışına ilerlediğimde, "Dostum, biraz centilmen olmanın sırası," dedi Elvis.

Bunun üzerine Martin üzerime doğru gelip Alvin'e uzanınca tereddüt yaşadım ama gereksiz bir çatışma olacağı için çocuğu verdim. O kapıdan çıkarken de odaya dönüp hemen onun kıyafetlerini aldım, ayaklarıma bakarak yürüdüm. Çok ilerlemeden Elvis karşıma geçti.

"Bu gece kitap okumak için gelecek misin?"

Başımı önümden kaldırmadan, “Bana fikrimi sormuyorsun ki,” dedim.

“Sordum.”

Defalarca kitap okumak için bu odaya gelmiş ama kendimizi kurtaracak hiçbir şey bulamamıştım. “Bana soruyorsan hayır, gelmeyeceğim.”

Yüzüne bakmaktan korkarak yanından geçtim ve koşar adımlarla odadan çıktım. Alvin’e yetişmek için hızlandım, merdiveni indim. Fikrimi sorduğunu söylüyordu ama eminim beni dinlemeyecekti. Onunla yalnız kalmak beni çok geriyordu. Bir plan daha yapmadan gitmek istemiyordum.

Kata indiğimde Alvin ile korsana yetiştim. Ondan önce davranıp kapıya vurdum ve bir koşturma sesinden sonra Martin kapıyı açtı. Elena’nın büyümüş, panik halindeki gözleri önce beni, sonra korsan ile oğlunu buldu. “N’oldu?” dedi bağırarak. “Alvin, oğlum!”

“İyi,” dedim hemen. “Uyuyor, uyandırma istersen.”

Martin odadan içeriye girip çocuğu yatağa kadar götürdü ve bıraktığında çocuğun üstü açık kaldı. Elena, oğlunun yalnız çamaşırla olduğunu görünce yatağa yaklaşıp örtüyü hemen üstüne örttü. Martin, çocuğu kollarımdan alırken Elvis’in ceketı ellerimde kalmıştı. “Alvin... suya düştü ama korkma sakın! Hemen aldık, yalnızca üstü ıslandı, ısınırken de uyudu. Çok üzgünüm, bir anlık hatayla oldu!”

“Na... nasıl düştü? Korsanlar...” Gözlerini Martin’e çevirdi. “Korsanlar mı yaptı? Çikolata vereceklerini, sizin de yukarıda olduğunuzu söylemişlerdi...”

“Evet, ben istedim. Korsanlar yapmadı, Alvin kendisi düştü, sonra Elvis onu hemen kurtardı, sadece biraz öksürdü...”

“Tanrı’m!” diye korkuyla oğluna döndü. Yanağını hafifçe okşadı. “Alvin, iyi misin? Uyuyor musun canım?”

“İyi!” dedim korkusunu yatıştırmak için. “Çok özür dilerim Elena, gözlerimi bir anlığına üzerinden ayırmıştım ve olan... Lütfen gücenme bana, dersen bir daha yaklaşmam bile Alvin’e.”

“Roza Hanım,” dedi ve oğluna döndüğü sırada Martin bana yaklaştı, kolumdan tutup kapıya yürümem için öncülük ettiğinde öfkeyle yüz buruşturdu ona. Beni kendisi gibi kapıdan dışarıya çıkardığında Elena hâlâ oğlunu kontrol ettiği için başka bir şey eklemedim, sessizce önüme eğildim. Martin kapıyı kilitleyip bana döndü, odamı işaret etti. Oflayarak yürüdüm.

“Sende hiç nezaket yok, biliyor musun?” dedim.

Başını salladı.

Kapımı açarken çok aralamadım, Peter kapı sesini duyduğu an saklanmış olmalıydı. Martin dik dik bakıp sabırsızca nefes alınca ona dil çıkarıp aralıktan içeriye süzıldüm. Kapımı kilitleyip gitmesini bekledim ve adım sesleri uzaklaşınca kardeşimle Peter’a döndüm. Layla tırnaklarına oje sürerken bezgin şekilde ofladı. “Bu kez nereden geldiğini sormayacağım.”

Peter, “Ben de,” diyerek camın önünden çekildi. Kritik bir yerde durduğunu fark edince kaş çattım. “Neden oradasın? Kapı biraz açık olsa seni görebilirmiş!”

Gergin ve bıkkın görünerek, “Artık umursuyor muyum, bilmiyorum,” dedi. “Burada, bu üç hayduta itaat etmek, beklemek canımı çok sıkıyor.”

“Bir yol buldun mu peki?”

“Ne yazık ki hayır!”

“O zaman saklanmaya devam etmelisin.”

Yatağa yürüyüp yorgunca oturdum, elimde kalan cekete bir süre bakıp komodine bıraktım. Ceketini geri vermeyecektim, umarım üşüyüp hastalanırdı! Oflayarak başımı yastığa bıraktım. Bu adamı kardeşimle yalnız bırakmaktan kaçınmalıydım, onu

hiç tanımadığımı unutmamalıyım. Esneyerek kollarımı kendime doladım, zihnimin sesi sustuğunda deniz dalgalarından yükselen hırçınlığın farkına vardım.

Orada uyumuşum, uyandığımda gece yarısıydı. Komodindeki gece lambası yanıyordu, gemide hissedilen bir titreşim vardı. Akşam yemeğine katılmamıştım, Layla anahtarı benden alıp kapıyı açmış olmalıydı, masada yemek ayrılmıştı. Layla'nın kolları etrafıma sarılmıştı, Peter ise yerde, kabanımın üzerindeydi. Üşüdüğümü hissederek örtüyü biraz daha çektim, camdan dışarıya bakmak dalgaları görmeme yetmedi ama cama çarptıklarını uğultulu sestten anlıyordum. Sen ne kadar uyursan uyu, hayat çok canlıydı.

Gözlerimi kapattığımda Elvis'in zamansız bakışları aklıma düştü. Korsanlar zihnimin hep bir köşesindeydi, bu yüzden hatırlamış olmalıyım. Onun bakışları zihnimden silinsin diye başka şeyler düşünmeyi denedim ve uyuyup tekrar uyandığımda kendimi aydınlıkta buldum. Layla'nın kafası üzerime eğilmişti, odada gün ışığı vardı. "Abla, uyan artık, kahvaltı için kapıyı çalıyorlar."

Kahvaltı... Demek vakit o kadar geçmişti. Onu kenara itip doğruldum ve anahtarı, gece üstümde kalan kıyafetimin cebinden çıkardım. Esneyerek ilerledim ve kapıyı açtığımda Ares'le karşılaştım. Değiştiği salaş kıyafetleri içinde bana bakıyordu. "Günaydın bayan, kahvaltınız."

Bugün resmi davransa da sesinde halimden keyif alan bir tını vardı. Tepsiyi elinden alırken, "Yüzünü görmeseydim aydın bir gün olacaktı," dedim.

Göz kırptı. "Gününün ayması için Elvis'i çağırayım mı?"

Bu adamın alakasız imaları ne zaman son bulacaktı? Bir hırlama sesiyle kapıyı suratına çarptım ve tepsiyi arkamdaki Ley-

la'ya verip kapıyı kilitledim. Gülererek koridordaki diğer odaya gittiğinde söylenerek banyoya ilerledim. O sırada Peter da yüzü ıslak şekilde banyodan çıktı. "Günaydın," dedi, hafif bir gülümsemeyle.

Benzeri bir gülümsemeyle karşılık vermek zorunda hissettim. "Günaydın."

O masaya otururken yüzümü yıkamak için banyoya girdim ve döndüğümde aç şekilde sandalyeye yerleştim. Dün çok susamış, sonra ise susadığımı unutmuştum. Her sabah olduğu gibi kahvaltıyı paylaştık ve sessizlik içinde yedik. Gün içinde onlardan su isteyecektim, bu kadar susuzluk beni hasta ederdi.

Kahvaltımız bittiğinde tepsiyi almak için dönmelerini bekledim ve o sırada bir çığlık sesi duyduk. Korkarak kafamı diğerleriyle aynı anda kapıya çevirdim ve koşma seslerine tanık oldum. Birisi bağırarak koridorda koşuyordu. Yerinden fırlamış olan Peter'a bakıp, "Banyoya gir!" dedim ve hemen cebimden anahtarımı çıkardım.

"Abla, çıkma!" diyerek korkuyla yaklaştı Layla.

"Evet," diyerek katıldı Peter. "Birini yaralıyor olabilirler, sana bir şey yapmalarını istemiyorum!"

"Sessiz olun," dedim ve kapıyı açıp çıktığım gibi geri kilitledim. Anahtarı avucumda sıkıp başımı hararetle sağa sola çevirdim. Koşma sesine yaklaşırken kulak kabarttım. Ses beni üst kata çağırdığında da inanılmaz bir manzarayla karşılaştım.

Bir kadın, elindeki bıçağı Martin'e doğru tutmuş, korku dolu gözlerle, "Benden uzak dur!" diyordu. "Gidip arkadaşına bak, onu öldürdüm!"

Kırk yaşında görünen bu kadın neyden bahsediyordu? Konuk muydu? Odasından nasıl çıkmıştı? *Bıçakladığım* dediği Elvis miydi? Aman Tanrı'm! Onu... öldürdü mü? Hayır, bu delilik-

ti! Onu dün gece gördüm, ölmüş olamazdı!

Kadının üstünde bir önlük vardı. Yoksa Elvis'in bahsettiği aşçı mıydı? Mutfaktayken mi yaralamıştı?

Martin ona doğru yaklaşırken eliyle bıçağı gösterdi.

Kadın onun konuşmamasına alışkın gibiydi, kafasını iki yana sallıyordu. "Veremem, beni öldüreceksiniz!"

Martin bu kez kafasını iki yana salladı.

"Ama... Onu bıçakladım! İnanmıyorum, öldüreceksiniz beni!"

Martin kendini anlatmak için kafasını tekrar iki yana salladı, bıçağı sağ eliyle birlikte yanındaydı ama kadını etkisiz hale getirmeyi denememişti. Kadına yardım etmeli miydim? Belki Martin'i etkisiz bırakırsak ve sonra diğerlerini...

Yaraladığı Elvis mi?

"Ağğğ!"

Tekrar çığlık sesi duydum ve bir anlığına dalan gözlerimi tekrar koridora çevirince bir şeyleri planlamak için geç kaldığımı gördüm. Koridora diğer taraftan çıkan Ares, kadını arkasından gafil avlamış ve tutup kendine yaslayarak elindeki bıçağı düşürmüştü. Martin o kanlı bıçağı alıp Ares'e doğru bakınca, korsan kadını hafifçe önüne doğru iterek bağırdı. "Elvis'in canı uzun süre yanarsa, sana asla acımam!"

Gerçekten de... Bıçakladığı oymuş, Elvis'miş.

Tükürüğüm boğazımdan geçmeyince sertçe yutkundum, arkamı dönüp merdivenleri çıkmaya başladım. Ya da... mutfaka mı inmeliydim? Aşçıysa bıçağı mutfakta bulmuş ve Elvis'i orada yaralamış olmalıydı. Fakat korsanlar Elvis'i orada bırakmazdı, o halde neredeydi? Geminin bir reviri var mıydı? Müdahale etmişler miydi?

İlk önce yolunu ezberlediğim çalışma odasına doğru ilerle-

dim, içeriye baktığımda onu göremedim. Hemen geri çıktım, daha süratli yürüdüm ve revirin nerede olacağını tahmin etmeye çalıştım. Bu katlarda yatak odaları, dinlenme odaları vardı. En alt katta, mutfak ve ısıtma odasının bulunduğu yerde olabilirdi. Nefes nefese kalmış şekilde beş katı indim ve koridora girdiğimde tekrar Ares'i gördüm, o da buraya inmişti, Martin ve aşçı kadın yoktu.

Ares'in girmek üzere olduğu odaya doğru ilerledim. Gemi-deki titreşim çoğalmıştı, kapının oraya ulaştığımda durup başımı aralıktan içeriye soktum. Doğru tahmin etmiştim, burası revirdi. Bizim odalarımızdan çok daha geniş bir alandı. Üzeri beyaz örtülerle kaplı yataklar gözüme çarpmıştı. Elvis odanın hemen girişindeki yatakta, yarı oturur yarı yatar durumdaydı. Üstünden çıkan kanlı gömlek yatağın demir köşesine bırakılmıştı, uzandığı örtüye de kan damlaları akmıştı. Ares biraz çekildiğinde yarayı nereden aldığını gördüm.

Karnına daha yakın olmakla beraber, karnı ile belinin kesiştiği yerden kan akıyordu.

Nasıl olmuştu? Aşçı böyle bir fırsatı nasıl yakalamıştı? Daha önce denemeyi düşünmüş olmalıydı, onlara tahammülü kalmadığı noktada da Elvis'i yaralamıştı. Gözlerimi bıçak yarısından çekemiyordum, ilk kez bir yaradan bu kadar kan aktığını görüyordum. Ares'in elindeki bez o yarayla buluştuğunda sessizce inledim, Elvis de geriye doğru yatarak inledi. "Öç alma, yardım et!"

"Dostum, inan bilerek yapmadım," dedi Ares, kendisinden beklenilmeyecek şekilde ciddiydi. Elvis'in durumuyla alay ediyor değildi. "Benim yardımımıyla düzelemezsin, yaranın daha ciddi bir tedaviye ihtiyacı var!"

Ares arkadaşı için endişeli görünüyordu. Yukarıdaki kadına söylediklerine bakılırsa Elvis'e derin bir bağla bağlandığı belli

oluyordu. Peki ya ben? Ben neden buradaydım? Neden telaşlı şekilde gözlerimi büyütmüştüm? Kanı görünce de kusacak gibi olmuştum, belki de beni kan tutuyordu, ilk kez bu kadar kanı bir arada görüyordum.

Gerçekten neden buradaydım?

Çıglıkları duyup odamdan çıkmıştım ama korsanlar güçsüz kaldığı için sevinç dolu olmalıydım. Elvis'in zarar görmüş olmasının coşkusu yoktu içimde. Kendimi gülümsemeye, planlar yapmaya zorladım. Hazır birbirleriyle meşgulken başka dertleri varken zamanı değerlendirmeliydim. Elvis'in bu kadar incinmiş olmasıyla mutlu olmanın zamanıydı!

Onlara yakalanmadan arkamı döndüm, bu kez parmak uçlarımda koştum. Evet, akılcı davranıp çalışma odasına çıkmalıydım. Anahtarlarımız, eşyalarımız buradaydı. Merdivenleri koşarken midemde hâlâ bulantı vardı, beşinci kata ulaşırken Martin'e yakalanma korkum bile aklıma gelmedi.

Aralık bıraktığım çalışma odasına girdim ve ne yapacağımı bilemeden birkaç saniye geçirdim. Ardından daha önce de anahtar aldığını gördüğüm dolaba koştum. Kapıların kilitli olmasına şaşırmadım, buna rağmen sanki açılacakmış gibi zorladım. Çaresiz kaldığımda da odada koşturdum, masada bir anahtar aradım. Bir tane buldum ama denediğimde dolabı açmayacağını öğrendim. Sanırım... Elvis bu dolabı açan anahtarı üzerinde tutuyordu.

Ya silah ve bıçaklar?

Onlardan bir iki tanesine sahip olsam, Peter ve kardeşimle beraber... Ne yapacaktık, korsanları mı yaralayacaktık? Elvis'i ben yaralayamazdım, anlamını bilmediğim bir sebepten ötürü çekinirdim. Fakat yine de bulmam işime yarardı. Masanın çekmecelerini karıştırıp aradım ama haydutlar ortada hiçbir şey

bırakmamıştı.

Ayaklı kıyafet askılığıını gördüğümde oraya koştum, kaban ve ceketler vardı. Ceplerini karıştırdığımda bir çakı buldum, gümüş işlemeli, oldukça özenli işçiliğe sahipti. Konuklardan çaldıkları aşikârdı. Ona sahip olarak arkamı döndüm ve etrafıma son defa baktım. Ah, keşke anahtarı bulsaydım, o dolaptaki birçok şeye sahip olacaktım, herkesi odasından çıkaracaktım.

Odadan çıkmak üzere dönecektim ki masadaki önem verdiğim bir şey dikkatimi çekti. Son bir kez daha koştum ve masadan *Uğultulu Tepeler* kitabımı aldım, zafer gülümsemesiyle kitabımı açtım. Sonunda onu alacaktım, kendim okuyup bitirecektim, zaten... Elvis beni dün çağırmamıştı!

Kitabı tam kapatacaktım ki arasına konmuş bir şey dikkatimi çekti. Önceki sayfalarına geri döndüm ve açtığımda beni hayretler içinde bırakan fotoğrafımla karşılaştım. Doğrusu, bu bir resimdi. Yüzeyi pürüzlü, kenarında bir yanık olan çizim kâğıdında portrem vardı. Yalnızca yüzümü ve omuzlarımı kaplayan bir resimdi. Kusursuz değildi, kalem hataları göze çarpıyordu, saçlarımdaki dalgalar... gerçekten bu kadar vahşi mi görünüyordu? Bakışlarımda kızgınlık ve hüznle gölgelenmiş olması beni hayrette bıraktı, Elvis'e olan bakışlarıma bakıyordum.

Daha fazla yapamadım, çizim parmaklarımdan düşüp kitap sayfaları arasındaki yerini aldı.

Ondan başkası çizmiş olamazdı. Diğer ikisi mi? Hayır. Elvis çizmişti, bu kitabın arasında olması bile bunun kanıtıydı.

Yüreğim bir korkuya hapsoldü. Aptal soytarı, beni neden çizmişti ki? Üstelik... güzel de çizmişti. Aynaya baktığımda bile o kadar güzel bulmuyordum kendimi.

Kitabı nedense geri bıraktım, gerileyip arkamı döndüm. Odaya daha fazla bakamadan çıkarken çakıyı giysimin cebine sakladım. Kalp atışlarım hızlanmıştı, âdeta salaklaşmıştım. San-

ki çizildikten sonra yanmış bir kâğıttı, yakmak mı istemişti?

“Burada ne işin var!”

Gürleyen sesle sıçradım ve başımı kaldırıncı Ares’in daha öncesinde kimsede görmediğim öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Elllerinde kan vardı ve omuzları sanki onun da ilerisinde gidiyor-muş gibi hiddetliydi. “Ben... Elvis’i görmek istiyordum,” dedim en mantıklı cevap bu olacağı için.

Buraya doğru yürürken gözleri üzerimde tam bir tur attı, bir şeyler karıştırmış olacağımdan şüphe duydu. “Odana dön, Elvis’i göremezsın!” diyerek çalışma odasına girdi.

Ne yapacağını ilgiyle izledim. Çalışma masasının dolaplarını sertçe açtı ve bir küçük, cam tekila şişesi aldı, içi dolu görünüyordu. Sert yürüyüşlerle odadan geri çıkarken, “Sana ne söyledim!” diye haykırdı.

Neredeyse kulaklarım sağır olacaktı, bu adam çıldırmıştı! Evet, odama dönmeliydim ama... “Elvis’i neden göremem?” diye sordum bildiğim halde.

“Bir: Neden onu görmek isteyesin, sen bir tutsaksın! İki: Elvis’in seni görmek isteyeceğini nereden çıkarıyorsun, o seni tut-sak eden korsan! Ve üç: Odana defol!”

Ben bu gerçekleri bilmiyordum sanki! “Ben bir tutsak değilim, kimi istersem görürüm! Elvis nerede?”

“Tanrı’nın cezası!” dedi bana ve kolumdan tutup çekiştirmeye başladı.

“Asıl sensin Tanrı’nın cezası! Neden onun hakkında sen karar veriyorsun? O beni görmeyi ister!”

Kolumu kendime çektim ve onunla yürümeye başladım. Beni odama götüreceğini düşünmüştüm ama durmadan ilk kata indi. Sanıyorum ki beni odama bırakmayacak kadar acelesi vardı ve yalnız kalıp tehlike çıkarmamı istemiyordu.

Tekrar o kata indiğimizde Martin’in de burada olduğunu

gördüm, görünen o ki kadını etkisiz hale getirmeyi başarıp buraya gelmişti. Ares içeriye girdiğinde kapının önünde kaldım ve içerideki diğer iki adam da başlarını buraya çevirdi. Martin ve sonra Elvis'in gözleriyle karşılaştım. Yüzünde kızarıklık ve ter vardı, gözlerinde de hafif bir parıltı. Neredeyse gülmek üzere görünüyordu, üstelik bu durumda. Ne hayret verici bir adamdı!

"Al bunu iç," dedi Ares, açtığı viski şişesini ona uzatırken.

Elvis gözlerini arkadaşına çevirip elinden şişeyi alırken, "Onun burada ne işi var?" diye sordu.

Martin bir daha bana bakıp huzursuz olarak kaş çatınca kendimi saklamak istedim. Elvis'e katılıyordum, burada ne işim vardı ki?

Ares, "Seni görmek istedi," dedi ve sonra eliyle yarası üstündeki bezi çekti. "Dostum, bu yara hiç iyi görünmüyor. Martin daha önce yaptı, yarana dikiş atabilir ama senin bir doktora ihtiyacın var."

Burada bir doktor var mıdır ki?

Martin eliyle yukarıyı gösterdi, ne kastetmişti.

İki arkadaşı ve ben ona baktıktan sonra Elvis'in bakışları tekrar benimle birleşti. Az önce yaşadığım şaşkınlığı hatırlarken gözlerimin önüne çizdiği resim düştü. Şimdi bana baktığında o resimdeki kadını mı görüyordu?

Kalbim hızlandı.

Ares reddedilemez gerçeği dile getirdi. "Revir doktoruna ihtiyacımız var dostum ama kimse seni iyileştirmek istemeyecektir."

“HAZİN SON”

“**D**ostum, birazdan dile gelecek gibisin.”
Elvis, ölüırken bile alaycı. Hatta Shakespeare şiirle-
rinden fırlamış gibi. Fakat benim aradığım şairane-
lik bu değil.

Kapının iç tarafında, sırtım duvara yaslı şekilde dikiliyordum. Ares birkaç dakika önce ayrılmıştı. Revir doktoruna ihtiyaç vardı, hatta belki de konuklar arasında bir doktor olabilirdi. Buradaki kimse Elvis’e yardım etmezdi, bu yüzden umduklarını bulacağını sanmıyordum.

Fakat korsanlardı, arzularının yerine gelmesi için sınırları zorlamaktan geri durmuyorlardı.

Ben neden hâlâ burada olduğumu bilmiyordum. Elvis ve az önce laf attığı arkadaşı Martin de beni kapı dışarı etmemişti, bu yüzden anlamını bilmediğim şekilde duruyordum. Belki de bana ayıracak vakitleri yoktu, Elvis’in zaten canı yanıyordu. Bıçak yarası nasıl hissettirmiştir? Daha önce başına gelmiş olabilir-
di, sonuçta arsızın ve hırsızın tekiydi.

Alkol alıyordu, sanıyorum bunu uyuşmak ve acıyı hissetmemek için yapıyordu. Yarasının üstünde başka bir bez parçası vardı, Martin diğer yataktaki örtüden koparmıştı. Elvis’e endişeli,

gerçekten de her an dile gelecekmiş gibi bakıyordu. Elvis'in kafası yastıktaydı, gözleri neşeden yoksundu. Dostunun elini sıkıp, "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," dedi. "Gidip Ares'e yardım et, özgür kaldığında ona zorluk çıkarabilirler."

Martin parmağıyla onu gösterdi.

"Hayır, başımın çaresine bakarım. Zaten burada durarak da bir şey yapmıyorsun."

Martin oturduğu sandalyede doğruldu ve arkasını dönüp üzerime yürümeye başladı. Ondan kaçmak için kaşlarımı çatarak geriledim ve geçerken kolumu kavradığında, "Bırak!" diye çılgılığı bastım.

Parmağıyla yukarıyı işaret etti. Beni odama götürmek istiyordu.

"Gitmiyorum!" dedim.

Olduğumuz reviri ve sonra beni işaret etti. 'Onun ne demek istediğini anlamakta zorlanınca, "Neden burada olduğunu anlamıyor," diyerek açıkladı Elvis, sesi konuşurken kısılmaya başlamıştı.

"Ben..." Kolumu bir daha çekiştirdiğimde bu kez beni bıraktı. "Elvis'e bir şey söylemek istiyorum! Evet, bu yüzden buradayım."

"Hımm, yaramdan değil de meraktan öleceğim. Dostum, bırak da gelsin."

Martin yüz buruşturarak odadan çıktığında başımı önüme çevirdim. Baş başayken Elvis'in buz mavisi gözlerine bakmak nefesimi kesti. Ellerimi ovuşturup, "Koridorda çılgılık duydum," dedim burada bulunma gerekçemi açıklayarak. "Sonra dışarıya çıkınca... Yaralandığını duydum. Domuz gibi olduğundan ötürü öldüğüne hiç ihtimal vermedim ama bir umut, öyle olmuştur diye düşündüm..."

“Yalnızız,” derken gözleri bana bakıyordu. “Ve ben acılıyım. Beni öldürmeyi deneyebilirsin.”

Surat astım. “Ben birisini öldüremem, seni bile.”

“Benden o kadar da nefret etmediğini biliyorum,” derken sesinde son bir alaycılık hissettim.

Dişlerimi sıkarak soludum, bunu gözünden kaçırmadı ve dudakları kıvrıldıktan hemen sonra inledi. Vücudunun hareketsiz kalması gerekliydi anladığım kadarıyla. İstemsiz adımlarım beni onun yatağına kadar götürdü. Alçaktaki parıltısız güneş yüzüne düşüyordu. O alaycılığı zaman zaman ortaya çıksa da gerçekten onu öldürmek istesem kolay kaçamaz gibiydi.

Merakla, “İlk kez mi bıçaklandın?” diye sordum ama gözlerim bana bunun cevabını veriyordu. Az tüylü, geniş gövdesinde birçok iz vardı. İlk kez bir erkeğin vücuduna bu kadar şuursuzca baktığımı fark edince gözlerimi çektim. Ne kadar iriydi...

“Bu ne ilk ne de son olacaktır.” Elini yarası üstündeki beze sertçe bastırıyordu. Yatak yanındaki ahşap komodinde birkaç ilkyardım malzemesi vardı. “Aşçının bunun için fırsat kolladığını en başından beri biliyordum, gözlerim hep üzerindeydi, ta ki bir ana kadar... O anda işimi bitirdi.” Göz kırptı.

Acı çekmekle, hayatını kaybetmekle alakalı hiçbir kaygısı yok gibiydi. Belki de her şeyi göze alabildiği için korsandı.

“Böyle bir hayat...” dedim kızarak. “Kim böyle bir hayat yaşamayı ister ki? Yaralandığın, kaçtığın, hırsızlıkla yaftalandığın bir hayat... Neden normal insanlar gibi bir hayatın yok?”

“Ancak o zaman mı sana layık olabilirim?”

Söylediğine o kadar şaşırdım ki gözlerine bakma hatasına düştüm. Gözleri... Ateş kadar sıcaktı. Acaba yüreğim mi yoksa onun gözleri mi daha sıcaktı bu anda? “Sen... nasıl konuşuyorsun böyle? Yakıştırman hiç hoş değil! Sanırım ateşin çıktı, iyi değilsin!”

Dudakları yine benimle alay edecekti ama acısından gülümseyemedi. “Ben olanı olduğu gibi söyleyen bir adamım, seni korutmak istemedim.”

“Korkmadım, yalnızca söylediğini çok manasız buldum!”

“Bu kadar manasızsa yanımda ne işin var?”

Bu adamın gerçekten ateşi başına vurmuş olmalıydı! Söylediğine usturupsuz bir cevap vermek için ağzımı açtım ama dudaklarından bir hava kaçırarak inleyince arzu etmediğim bir refleksle ona eğildim. Yarasına bakmak için bezi kaldırdı ve ben de kesiğin derinliğini görmüş oldum. Başım döndü.

“Daha önce olduğu gibi yine bana merhamet mi ediyorsun?”

Hemen geri çekildim. “Hiç de bile! Hem ben... ölmeni umut ettiğim için buradaydım, unuttun mu?”

Önce başını sonra gövdesini doğrultmaya çalıştı. Söylediğim kadar merhametsiz görünmek için kaygısızca izledim ve alnından akan boncuk boncuk teri gördüm. Acı çekiyordu ama bu söylediğim ve umduğum kadar haz vermiyordu bana.

“Tepemde dikilip durma! Odana git artık!”

Dudaklarım titremeye başladı. “Ölmeni izleyeceğim.”

Başını yarasından kaldırıp bana baktığında yüzüme sert bir ifade geçirmiştim. Hali olsaydı, bakabilseydi sanki gerçekten ruhu mu görebilecekti. Ama bir inlemeyle daha yarasıyla meşgul oldu. “Sen bana o kitabı okuyup bitirmeden ölmem, merak etme.”

Hâlâ konuşuyordu, belki sessiz kalsa daha az acı çekerdi. Kitaptan bahsettiğinde aklıma çizdiği resmim düşünce yüzüme renk geldi. Bakışlarımı kaçırdım, belki de gerçekten gitmeliydim ama... çok kötü görünüyordu.

“Geç buraya!”

Arkamdan gürleyen sesi duyunca düşünmeye zamanım kalmadı. Ares ve Martin, kolunu çekiştirdikleri bir adamla beraber

içeriye giriyorlardı. Onun revir doktoru olduğunu düşündüm ve adam kolundan çıkmak için Ares'i iterken ben de geriye çekildim. "Bıçak yarasını temizleyip tedavi et, derhal!"

Ares adamı yatağa doğru itti.

Bu adam iyi giyimli, yüzünü ilk kez gördüğüm, orta yaşta birisiydi. Bitkin, kızgın görünerek Elvis'e bakıyordu. Bizim gibi hapsediği odadan çıkıp gelmişti. Duruşunu düzelterek öfkeyle, "Ne tedavisi?" diye sordu. "Size yardım etmemi mi bekliyorsunuz?"

"Evet!" dedi Ares, adama komodindeki araç gereçleri göstererek. "Kesik derin değil ama usta bir dikişe ihtiyacı var, vakit kaybetmeden başla."

Adam gösterilen yere ve ardından bu zorba korsanlara baktı. Giyinişleri bile hayatı yaşayış şekilleri arasındaki farkı ortaya koyuyordu. Martin, Elvis'e yardım etti ve o yine yatış pozisyonuna geçti. "Yapmıyorum," dedi doktor, sesi yüksek çıkmıştı. "N'olduğunu bilmiyorum fakat dikiş atmayacağım, siz korsanlara yardım etmeyeceğim!"

Ben de hatta korsanlar da karşılığın bu olacağını biliyordu. Ares adamın üzerine kuvvetli adımlarla giderek, "Doğrudan ölmeyi istediğini mi söylüyorsun?" dedi.

Adamın yutkunuşu gözüme çarptı ama kararından taviz vermedi. "Neden yapayım? Ölmesini tercih ederim."

Gözlerim bir daha Elvis'e çarptı. Ölmek için çok genç değil miydi? Martin ona el hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. Ne anlatmaya çalıştığını anlayamayarak ve fazlalık hissetmeye devam ederek doktor ile Ares'e döndüm. "Onu iyileştirmezsen sen ölürsün," dedi korsan, açık açık. "Bir seçim yapmak zorundasın, bence çok zor değil."

Ölmeyi istemezdi, kim isterdi ki? Ama biliyorum ki bize yaptıkları yüzünden bu doktorun da gururu el vermiyordu yardım

etmeye. Elvis'e bir daha baktıktan sonra, "Bir koşulum var," dedi bu kez.

Martin ve Elvis de kafalarını aynı anda buraya çevirdi. Ares adamın cüretine inanamıyor gibi hayrette kalıp sonrasında, "Bu hakka sahip olduğunu mu sanıyorsun?" dedi.

Doktor, "Herkes odasından çıkacak," diye şart koştu, beni de şaşırtarak. "Konuklar özgür kalacak, geminin bizim olduğunun farkında olacaksınız. Gitmek istediğiniz yere ulaşmanızı bekleyemeyiz, özgür kalmak istiyoruz. Adam delirmiş durumdadır, *Eros* onun gemisiyken bir odaya kapattınız!"

Ares'ten önce Martin hareket etti. Doktorun yakasına yapıştığında korkuyla bir adım geri çıktığımı fark ettim. Doktor bağırıp onu itmeyi denediğinde Martin adamı yakasından, yatağın yanındaki komodine doğru çekti. Doktora komodindeki araç gereçleri gösterdiğinde, "Hayır!" diyerek bir kez daha reddetti adam. "Konuklar odasından çıkmadan size yardım etmeyeceğim!"

Ares'in sinirleri bozuk gülüşüne kulaklarımla tanık oldum ve Martin elindeki adamı yere doğru atıp güçlü bir tekmeyi suratına indirdiğinde çığlık attım. Gözbebeklerimin büyümesine anbean şahit olmuşum. Bu kadar acımasızca bir saldırıdan sonra doktorun ağzından kan sıçradı ve âdeta yere yapışıp bağırdı. Bedenim içgüdüsel bir refleksle ileriye çıktığında, çığlığımı duyan Ares sertçe üzerime geldi ve kolumu tuttuğu gibi beni koridora çıkardı. O kadar şaşırmıştım ki ona engel olup bir kelime sarf edemedim.

Elvis ona, "Ares!" diye seslendi.

"Bundan sonrası çocuklar için zararlı!" dedi Ares, alay ve öfkeyle karışık bir sesle.

"Öldüremezsiniz," dedim kolumu ondan kurtarmak aklıma gelirken. "Hem... o ölürse Elvis'e kim yardım edecek!"

"Öldürmeyeceğim, ikna edeceğim."

İçeriden bir bağırtı daha geldi, Elvis'in sesi, "Ares," dedi. "Odasına götür... Nazikçe."

Başımı, Elvis'i görmek için yana eğecektim ki Ares kolumu bırakıp bana koridoru gösterdi. Kalmayı directmek için başka hiçbir sebepim var mıydı? Bu ana kadar da yoktu ama kalmıştım. O adama ne yapacaklardı, bırakıp gitmem vicdansızlık olur muydu?

Ares her şeyi yüzümden okuyormuş gibi aniden bana yaklaştı, eli hâlâ koridoru gösteriyordu. "Sana zor kullanmam hoş karşılanmıyor, görüyorsun. Ben de bunu yapmak istemiyorum. Şimdi sana odana kadar eşlik edeceğim, ardından dönüp iyileşmesi için Elvis'e yardımcı olacağım. Sana gösterdiğim bu nezakete karşılık sorun çıkarma, ben de istemediğim şeyler yapmayayım."

Endişe ve kafa karışıklığıyla, "Öldürmeyeceğine söz ver," dedim.

"Seni mi? Elbette, söz."

"Hayır, aptal! Doktordan bahsediyorum."

"Kendime güvenemiyorum ne yazık ki," dedi ve bana bir kez daha şiddetle koridoru gösterdi. Geri dönemeyeceğimi anlayınca yürümeye başladım ama koridordan ayrılana kadar kafamı sürekli arkama çevirdim. Ares seri adımlarla arkamdan geldi ve benimle odamın olduğu kata çıktı. Aldığım çakıyı belli etmeden cebimden anahtarımı çıkardım ve kapımı açıp girerken son kez Ares'e baktım. Elvis'in yanına dönmek için an kolluyordu. Kapıyı çarpıp kilitlediğimde yumruğunu hafif ses çıkaracak şekilde kapıya vurdu.

Dudaklarımı dişleyerek gerilerken, "O bağırma sesi nereden geliyormuş?" diye sorarak yanımda bitti kız kardeşim. "N'oldu?"

"Aşçı... Elvis'i bıçaklamış."

"Korsanı mı? İnanmıyorum! Nasıl olur! Öldü mü peki?"

Masadaki sandalyeye kadar geriledim. "Hayır." Masada olduğunu gördüğüm bardağı aldım ve içinde kalan bir yudum suyu içtim. Dudaklarım kuruluktan birbirine yapışmıştı.

Peter karşımdaki sandalyeden, “O ılıa rağmen dışarıya çıktığına inanamıyorum!” dedi kızgınlıkla şaşkınlık arası bir sesle. “Sana zarar vermeyeceklerine olan inancının sebebi nedir?”

“Bilmiyorum.” Sadece hissediyorum. Oysaki bildiğim şey, hislerin insan hayatının en büyük yanılgısı olduğu değil midir?

Kalkıp alnımdaki terle tuvalete girdim. Suyu açıp yüzüme birkaç kez çarptım. Kendime gelemiyordum, başım dönüyordu. Belki de o adama yardımcı olmalıydık çünkü o da diğer konukların özgürlüğü için arayışa girmişti. Fakat... karşımda  korsan varken nasıl, ne kadar kalabilirdim?

Sinirden gözlerim doldu, bu duygu değişimleri ve karmaşıklık aklıma bulandırıyordu. Ne hissettiğimi şaşırmış vaziyetteydim. Elvis’e ne olduğu sorusu, o doktora ne olacağı sorusundan daha çok aklıma gelmişti. Bu durumdan nasıl kurtulacaklardı? Sanırım yarasının temizlenip dikişle kapatılması, sonra da kontrol edilmesi gerekecekti. O adam bunu yapmazsa kim yapacaktı?

Adamı şiddetle mi ikna edeceklerdi?

Aklımda birbirinden ayrı beliren senaryoların gidişatını takip edemeyince duraksayıp gözlerimi kapattım. O adamı öldürürse Elvis’i hiç iyileştirezlerdi, bu yüzden ldrmezlerdi. Düşüncelerime baş sallayarak banyodan ayrıldım, odadaki yatağa yerleşirken gözüme ceket çarptı. Elvis’in ceketı hâlâ buradaydı, üstüne çıkıp zıplayasım gelse de yalnızca bakmakla yetindim.

“Abla, bu ne zaman bitecek?” dedi Layla, sıkılmış vaziyette yanıma oturup. “Bir plan yapmamız gerektiğini söylüyordun, hiçbir şey yapmadık.”

O bunları söylerken cebimdeki akıya uzandım, çıkarıp komodine bıraktım. “Sen düşündün m ne yapabileceğimizi? Ancak benden bekliyorsun Layla?”

“Bence Peter onlarla dvşsn!” diyerek masada oturan adama baktı.

Peter'ın kaşları kalkmıştı. "Üçüyle mi?"

"Evet," dedi kardeşim, gerçekten buna inanıyordu. "Ablam da sana yardım eder! Ares'in kafasını nasıl dağıttığımızı anlatmadı mı?"

"Peki ya sen bu sırada n'apacaksın?" dedim ona kısık gözlerle bakarak.

"Şey... onu pek düşünmedim ama eminim o an işe yararım. Tabii, sizin önce bir şey yapmanız şart."

Artık kızmaya başlayarak, "Yapamıyorum," dedim. "Koridora çıkıp birkaç kat dolaşsak hemen bizi görüp yakalarlar."

"Aslında," diyerek söze başladı Peter. "O adamın, korsanlardan birinin bıçaklandığını söylüyorsun. Diğerleri nerede, n'apıyor? Belki bu zamanı fırsata çevirebiliriz."

Biraz geç olsa da ben de bunu yapmak istemiştım ama olmamıştı. İnsanları odalarından çıkaramıyorduk, korsanlara bir şey yapamıyorduk. O halde ne yapmalıydık?

"O çakıyı nereden buldun bilmiyorum ama elimizde iki tane bıçak olmuş oldu. Eğer diğer iki korsanı da yaralarsak..."

"Peki sonra?" diyerek kafamı ona çevirdim. İçimde beni huzursuz eden bir duygu vardı, konuşmak bile istemiyordum. "İnsan öldürebilir misin? Ben yapamam!"

"Etkisiz bırakmamız yeterli!" dedi Peter, sesine biraz coşku gelmişti. "Onları bir odaya hapsederiz, bize yaptıkları gibi! Ardından asıl kaptanı çıkarırız, bizi gitmek istediğimiz asıl yere götürürler!"

Layla, "Evet abla!" diyerek bu adama katıldı. "Yapalım, lütfen! Çok sıkıldım artık!"

Beynim onların haklı olduğunu biliyordu, kendimi eyleme geçirmem gerekiyordu. Fakat neden olacaklar beni korkutmaya başlamıştı? Korsanlara galip gelmeyi istiyordum, bir daha denemeli miydim?

İçimdeki huzursuzlukla, “Biz onları yaralayana kadar onlar bizi yaralar,” dedim.

Peter, “Bir daha böyle bir fırsatı bulamayacağız,” dedi, sesi agresif çıkmaya başlamıştı.

Gözlerimi önüme çevirdim, parmaklarımla oynamaya başladım. Birisine bıçakla zarar vermek hiç yapmadığım bir şeydi, nasıl doğrudan yapmamı bekliyorlardı? Eğer başarısız olursak bu kez Peter’ı de bulmuş olurlardı, ne yapacaklarını Tanrı bilirdi!

“Ben...” Ayağa kalktım. “Elena ve oğlunun nasıl olduğuna bakacağım, hemen dönerim.”

Koridora çıkıp kapımı kilitlemeden kapattım ve karşıya geçip mahcubiyetle Elena’nın kapısını çaldım. “Elena, benim.”

“Roza Hanım,” derken kapıya yürüdüğünü duydum. “N’apıyorsunuz burada?”

“Sizi merak ettim. Sen, Alvin nasılsınız?”

“Alvin daha iyi, ona bir hikâye anlatıyordum.”

“Çok sevindim,” dedim, bugün ilk kez gülümsedim. “İhmalkârlığım için senden yeniden özür dilerim, bir daha Alvin’i senin yanından ayırmayacağım.”

Bir iç çekişten sonra, “Onu gözleri kapalı gördüğümde ne kadar korktuğumu anlatamam,” dedi. “Uyandığında toparladım, ne yaşadığının çok farkında olmadığını anladım. Dilerim bu gemiden sağ salim ayrılırız efendim.”

“Umuyorum Elena.”

Kapısının önünden ayrıldım ve odama dönecekken bedenim bu kez diğer kapıya yürüdü. İris’in odası önünde durup kararsızca, “İris?” diye seslendim. “Merhaba, beni duyuyor musun?”

Karşılığında bir yanıt alamadım. Duymamış mıydı? Ya da konuşmak mı istemiyordu? Fakat bunun için bir sebebi yoktu. Belki de uyuyordu, yalnız olmak istiyordu. Ruh halinin iyi olmadığını bildiğim için üstelemedim ve odamın yolunu tuttum.

Birazdan kapısının ardından, “Roza!” dedi babam ve yüzüm onların odasına doğru döndü. Sesimi duymuş ve sonra beni kapı deliğinden görmüş olmalıydı. “Kızım, yine nasıl dışarıdasın? İyi misin? Kardeşin nasıl?”

Beni daha iyi görebilmesi için yaklaştım. “Baba, Layla ve ben iyiyiz. Lütfen artık endişe duyma. Bize de size davrandıkları gibi davranıyorlar, zarar vermiyorlar.”

“Onlardan birisi bir süredir burada dolaşmıyor,” dedi babam. Demek Martin’in koridorda dolaştığını kapı deliğinden izliyordu. “Bir terslik olmalı, odana git ve çok dikkatli ol.”

Annem, “Aç mısınız? Yemeklerinizi yiyor musunuz?” diye sordu bu kez de.

“Evet anne, yemesek ölmüş olurduk zaten.” Beni görebildiklerini bildiğim için gülümsedim. “Odama dönüyorum, Layla’ya göz kulak olacağım.”

Babam bir daha, “Odana nasıl bu rahatlıkla girip çıkabiliyorsun,” diye sordu ama uzaklaştığım için sorusunu duymazlıktan gelmesi zor olmadı.

Odama girip kapımı kilitledim ve Peter’ı bana doğru yürürken buldum. Heyecanlı, beklentili görünüyordu. Sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi kırptıştırmaya başladığımda, kollarımı dirseklerimden tutup yüzüme yakından baktı. “Aklıma başka bir şey geldi.”

Midemdeki o stres düğümünü tekrar hissedip, “Ne geldi?” diye sordum.

“Korsanları değil, kaptanı yaralayacağız!” Bunu söylerken gözlerinde kıvılcımlar vardı. “Bu şekilde asıl kaptanı odasından çıkarmak zorunda kalacaklar, gemiyi kullanmayı bilen birisine ihtiyaç duyacaklar. Asıl kaptan ise bizi ait olduğumuz yere götürmeyi seçecektir.”

Layla heyecanlı şekilde el çırdığında gözlerimi devirdim. “Kulağa ne hoş geliyor ama asıl kaptanın bizi varacağımız yere götürmesine izin verecekler midir?”

“Denemeden nasıl biliriz?” dediğinde kollarımı ondan çekip gerilemek istedim ve yavaşça öyle yaptım. “Korsanların üstesinden gelemeyeceğimizi düşünüyorsan yalnız ve daha savunmasız olan kaptanla başlayalım.”

Adrenalin damarlarımda kan gibi akmaya başladı. “Ben yalnız başıma yapabilir miyim?” Belki yaparım ama kaptanın bir erkek olduğunu ve fiziksel güce sahip olduğunu unutmamalıyım.

“Ben de odadan çıkacağım!” dedi Peter, çok kararlı görünmesi düşünce akışımı bulandırıyordu. “Beraber yapacağız, Roza. Geminin asıl kaptanı kamaraya geri dönecek.”

O korsanlara karşı yalnızca bir şey yapmak bile onurumu yüceltirdi. Bu yüzden düşünmemeliydim bile. Hem bundan daha iyi fırsatı nasıl bulurdum? Elvis hazır yaralıyken... Gözlerimin önüne yarasından akıp etrafı da kırmızı yapan kanın görüntüsü gelince arkamı döndüm. “Tabii haklısın, denemeye değer. Fakat biraz bekleyelim, kendileriyle daha fazla meşgul olduklarında ansızın çıkabiliriz.”

“Çok beklememeliyiz, uzun süre bizi kontrolsüz bırakmazlar.”

Başımı sallayıp geminin camından dışarıya bakmaya başladım. Dakikaları orada, bir kafa karışıklığıyla geçirdim. Akşam yemeği vakti geldiğinde ama kimse kapımızı çalmadığında meşgul olduklarından emin oldum. Ne yapmışlardı? Düşünmeden duramıyordum. *Elvis iyi miydi* sorusunu ben değil, korsanlar kendilerine sormalıydı değil mi? Galiba... öyle bir adama dahi merhamet eden bir insandım ben.

Saatler biraz daha geçtiğinde Peter artık sessizliği bozdu.

“Neredeyse gece yarısı oldu, uyuduğumuzu düşünüyorlardır, artık yapalım.”

Loş ampul ışığında gözlerim onunkileri buldu. “Haklısın,” dedim sadece.

Layla hareketlendi, o ana kadar yatakta gözleri kapalı uzanıyordu. “Ben ne yapacağım?”

Her ne kadar kendisine de sormuş olsam da, “Sen odadan asla ayrılmayacaksın!” dedim ona. “Kapıyı kilitle, biz dönene kadar asla açma.”

Meraklı, bir o kadar şüpheli göründü. “Ya seni yakalar, zarar verirlerse!”

“Peter haklı, bir daha bu fırsatı yakalayamayız.” Ona baktım. “Fakat Peter... yakalanabileceğinin farkındasın değil mi?”

Biraz bekledi. “Göze alıyorum.”

Komodinde duran iki bıçağı da aldım, birisini Peter’a uzattım. Saçlarımı, bir lastikle tepemde sıkıca bağladıktan sonra kapıyı açıp koridora uzattım kafamı. Etrafı kontrol ettim, ışıklar yanıyordu ama etrafta kimse yoktu. Peter’a işareti kafamla verdim ve o da çıktığında, anahtarı kız kardeşimin avuçlarına bıraktım. “Ben gelene kadar kapıyı kimseye açma Layla.”

Bırakmadan önce elimi sıktı. “Abla, dikkat et.”

Kapı kapandı ve anahtar kilit yuvasında döndü.

Peter ile gözlerimiz birleştiğinde yapacağım şeyden yeterince emin olmamak beni kahrediyordu neredeyse. Bir iki gün önceki kararlığımı neyin zedelediğini bilmiyordum. Acaba korsanlardan korkuyor muydum? Bunu düşünürken ilerlemeye başladım. Temkinli ama hızlı adımlarla yürüdüm. Korsanlar hâlâ Elvis’in yanında olabilirlerdi ama kaptanı etkisiz bırakmak için birkaç dakikadan fazla şansımız olacağını düşünmüyordum.

Ayakkabılarımızın çok ses çıkarmamasına dikkat ederek kaptan köşkünün olduğu kata çıktık. Peter da sürekli etrafına bakıyor, olması gerektiği gibi sessiz kalıyordu. Koridordan başını çıkaran ben oldum ve kimsenin burada olmadığını görünce

girdim. Koridorun sonuna kadar, elimde bıçağı tutarak yürüdüm ve kaptan köşkü önünde durunca omzumun üstünden Peter'a baktım. "Burası," dedim fısıldayarak.

Peter gözlerini kaptan köşkünün ufacık aralığından içeriye dikti, kaptan bize sırtı dönük duruyordu. Üstünde üniforması vardı, o günden beri çıkarmamış, çıkarsa da geri giymiş olmalıydı. Önündeki camdan, üzerinde hareket ettiği okyanusa bakıyordu. Hiç yorulmuyor muydu? Ara verdiği oluyor muydu?

Bazı geceler geminin durduğunu hissediyordum. Belki de dinleniyordu.

"İzin ver," dedi Peter, çok sessiz şekilde. "İçeriye önce ben gireyim, ona arkasından saldırayım. Bıçak var, etkili olacaktır. Yardıma ihtiyacım olduğunda sen gelersin."

Yutkunarak başımı salladım ve kapı ağzından çekilirken kaptanın başını sol tarafına doğru çevirdiğini gördüm. Tam arkasına bakmıyordu ama sanki bir ses duymuştu. Nefesimi tuttum ve kaptan tekrar önüne dönerken Peter elini kapı üzerine koyarak sessizce açmaya çalıştı. Ne yazık ki bu hamle ses çıkaracaktı, öyle de oldu ve kaptan, "Siz neredesiniz?" diyerek buraya döndü.

Görmeyi umduğu korsanlardı ama karşısında Peter'ı görünce duraksadı, gözbebekleri büyü müştü. Şaşkın halini, "Sen kimsin?" sözcükleriyle tamamlıyordu ki Peter süratle onun üzerine yürüdü. Kaptan korkmuş halde tekrardan ağzını açmadan önce Peter adamın üzerine doğru atladı. Elimi, hayretle açılan ağzıma götürdüm ve boğuşma sesleri yükselmeden önce içeriye girip kapıyı hemen kapattım.

Peter adamın üstüne atladığı için ikisi de kaptanın oturduğu koltuktan düştü ve yerde yuvarladıklarında, "Sen kimsin?" diye bağırdı kaptan, dehşete düştüğü sesinin tınısından belliydi. "Neler oluyor? Elvis ve diğerleri nerede?"

Bir adım ileri, iki adım geri çıktım. Peter üstte kalmaya çalışarak kaptanı yere yaslarken, “Kendi rızanla burayı terk et ya da seni yaralayacağım!” dedi, sesinde korku değil keskinlik vardı.

“Ne terk etmesi! Sen...” Kaptanın gözleri beni bir daha görünce kısıldılar, bu sırada hâlâ Peter’ı itmeye çalışıyordu. “Seni o gün odada gördüm, nasıl buraya inebildin? Bu adam kim!”

“Gemiye kullanamazsın, sen bir riyakârsın! Asıl kaptan buraya gelip gemiyi tekrar kullanacak. Eğer bunu rızanla kabul etmiyorsan seni incitmek zorunda kalacağız.”

“Sen, siz...” Peter’a doğru çevirdi gözlerini ve öfkeyle itmeyi denedi onu. “Bırakın beni, neler saçmalıyorsunuz!”

Ses yükselince endişelendim ama Peter vakit kaybetmedi. Bir anda, ilk anda anlayamadığım ama daha sonra fark ettiğim bir sebepten ötürü elindeki bıçağı adamın eline doğru sapladı. Böyle hızlı ve acımasız bir hamle beklemediğim için şaşkınca gözlerimi büyüttüm. Benim atacağım çığlık kaptanın dudaklarından çıktı ve sıçrayan kan etrafa yayıldığında, Peter da sanki yaptığına şaşırması gibi bıçağı kaldırdı.

“Aman Tanrı’m!”

Adam bir daha çığlık attığında Peter’la aynı şok ve panikle baktım kendisine.

Kan yere dökülürken gözlerini yummuş, çığlık atıyordu.

Çığlıklar, ses, korsanlar... Bir anda hareket halinde buldum kendimi ve gözlerim yakınımıdaki en ağır şeye uzandı. Bu bir kül tablasıydı. Eğilip o kül tablasını susması için onun kafasına doğru vuracaktım ki gözlerini açtı ve o gözlerdeki acı elimi havada bıraktı. “Dur,” dedi sesi titreyerek.

Elimi indirdim, hızlı bir karar vermem gerekti. “Durmanı istiyorsan bu adamı görmezden geleceksin, korsanlara sana bunu benim yaptığımı söyleyeceksin.”

Ne söylediğimi anladığından bile emin değildim.

“Peter, sen git,” dedim. “Yapman gerekeni yaptın, artık bana bir şey yapamaz. Korsanlar seni bulmamalı.”

“Ama sen?”

“Birazdan gelebilirler, senin varlığın kaptan ve bizim aramızda sır olacak.”

Kaptan elinin üstüne doğru yatarak inerken Peter doğruldu, bana döndü. “Seni bırakamam.”

Fakat yakalanabilirdi. Kaptan artık gemiyi kullanamayacak duruma gelmişti, eli yaralıydı. En azından bunu başarmıştık. Bu adamın canını yaktığımız için üzölmüyordum ama birisine böyle davranabildiğim için hâlâ şaşkıındım.

“Kendin de dedin, biraz daha güröltü çıkarsa buraya gelirler, belki de çoktan yukarıya çıkıyorlardır.” Elimin tersiyle yanağıma düşen saçımı ittim. “Bu adamı seni görmediğine ikna etmenin yolunu bulacağım, git artık.”

“Roza...”

“Peter, daha mantıklı bir şey söylemeyeceksen dediğimi yap.”

Peter gözlerimin içine baktı ve sonra ansızın elimi okşayıp arkasını döndü. Bana iyi ve arkadaşça davranıyordu, incinmesini istemiyordum. Yakalanmaması gerekirdi, odadan çıkarken yakalanacağı riskini göze almış olsa da.

Aşağı inene kadar onu gözlerimle takip ettim ve sonra elinin üstüne yuvarlanmış, inleyen kaptana döndüm. Korsanlar er ya da geç bulacaktı fakat onu bizzat ben götürmek istiyordum. Çenemi kaldırdım, onlara karşı o zafer duygusunu tatmayı istiyordum. Fakat bu adam Peter’den bahsederse ne olacaktı, nasıl engel olacaktım? Ya da Peter bulunursa n’olurdu? Sandığım gibi ona zarar verirler miydi? İkimiz de bunu göze almıştık, en azından kaptanı yaralayarak onları zayıflatmıştık.

Dizlerimi kırarak eğildim. “Seni korsanların yanına götüreceğim,” dedim göz teması kurmaya çalışarak. “Kan kaybediyorsun, durmasını istersin değil mi?”

Gözleri odaksız bakıyordu, geç de olsa beni anladı. Başını aşağı yukarı salladı.

“O zaman gördüğün adamdan hiç bahsetmeyeceksin,” diye şart koştum ve elimdeki bıçağı onun kadrasına soktum. “Yoksa diğer elini de yaralarım. Bana söz vermeni istiyorum, iyileşmen karşılığında sessiz kalacaksın.”

Öncesini ve sonrasını düşünmeden, yalnız acısının geçmesi için, “Tamam!” dedi dişleri arasından.

“Nasıl güveneceğim sana?” dedim. “Belki de burada kalmalısın, korsanlar seni bulana kadar...”

“Hayır!” derken soluğu ikiye bölünür gibi çıktı dudaklarından. “Senin yaptığını söyleyeceğim, o adamı zaten tanımıyorum.”

Hareket edip kalkmayı denediğinde hızla doğrulup geriledim, elimdeki bıçağı gözünün önünden çekmeden kaşlarımı çattım. “Eğer yapmayı denersen, bir daha kaptan olmayı unutan kadar bıçaklarım ellerini.”

“Sürtük,” derken diğer elinin üstünde doğrulmaya çalıştı.

Onu kolundan sertçe tuttum ama ağır bir adam olduğu için çekmesi kolay değildi. Kapıdan dışarıya çıkardığımda başımı omzumun üstünde, onun gözlerinde tutuyordum. Bıçak elimde olsa da güvenemiyordum, her an beni itip üstüme saldırabilirdi. O sırada eline bakıyor, sanki düşecekmiş gibi güvensiz adımlar atıyordu.

Hızlandım, onu çekiştirdim. Nereye gideceğimi biliyordum. Revirin yolunu tuttum. Katları inerken mantığım oldukça güvensiz hareket ediyordu. Zamansız, hatalı bir harekette mi bulunmuştuk? Bu adama inanmıyordum, Peter’dan bahsedecekti. Onun bulunmasına değer miydi bu yaptığımız?

Revirin olduğu kata indiğimizde onun ağırlığını çekmekten neredeyse yorulmuştum. Adam elinin acısından bana karşı hamle yapmıyordu, sanırım kaptan olduğu için ellerini gerçekten önemsiyordu. Bıçağı tuttuğumu ona ve kendime unutturmu-yordum ki bana zarar vermesin.

Eli bu kadar kanayıp canını acıtmasaydı eminim yapardı.

Revirin odası önüne geldiğimizde yüzümü bir zafer gülüm-semesi kapladı. Elvis uyanıksa bu yaptığımı görmeliydi, onun gözlerindeki şaşkınlığı görmek için sabırsızlanıyordum. Kaptanı son gücümle tutup çektim ve kapıyı ayakkabımın ucuyla açıp kaptanı ileriye doğru ittim. Kaptan sendeleyerek ve inleyerek re-virden içeriye girerken gözlerim ilerisini buldu.

Elvis yattığı yatakta bana bakıyordu.

İçeride açık olan ampuller bana görüş imkânı veriyordu. Kaptan içeriye doğru bir adım daha atıp etrafına baktığında el-lerimi arkasına doğru koyup onu sertçe ittim. Elvis'in gözlerine bakarak bunu yapmanın gururuyla da omuzlarımı dikleştirdim ve kaptan süratle ilerideki yatağa yürürken Elvis başını yastıktan ağırca kaldırdı.

“Kaptanı bıçakladım, artık gemiyi kullanamaz.”

Elvis acı çekmiyordu, görünen o ki doktoru onu iyileştirmesi için ikna etmişlerdi. Yatağa yamuk şekilde oturup inleyen kap-tana baktıktan sonra buz mavisi gözlerini benimle tekrar buluş-turdu. Hiddetimden yüzüme düşen saçlarımı ittim ve elimdeki bıçağı sıkarken, “Sanıyorum, artık gerçekten hapsolma vaktin geldi,” dedi Elvis, sesi gemiye çıktığı ilk geceki kadar acımasızdı.

“Roza...”

Sol tarafımdan gelen sesi duyduğumda buz kestim. Başımı tek harekette sesin geldiği tarafa çevirdim ve kapıyı biraz daha geriye yatırdığımda zafer gülümsemem kayboldu. Peter, darbe

almış şekilde revirin zemininde yatıyor, Ares de onun başında dikilerek bana el sallıyordu. Elbette yüzünde inanılmaz eğlenmiş o tipik ifadesi vardı. “Bu gemide seninle olmak çok eğlenceli,” dedi.

Elimdeki bıçak düştü ve dudaklarım titrerken başım tekrar Elvis’e döndü. Peter odaya gitmeden yakalanmıştı, bir ihtimalden gerçeğe dönüşen bu durumun bana ve Peter’a getireceği acımasızlığı düşünürken Elvis acımadan yoksun şekilde baktı bana. “Güzel yüzüne merhamet etmemesi çok zor ama başka yapacak ne kaldı ki?”

“HAPİS”

Bu zamana dek bana merhamet mi ediyordu? Ne için? Güzel yüzüm için mi? *Doğru ya, çizdiği yüz de benim yüzümdü.*

Gerçekler ortaya çıktığında hissettiğim korku, üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen devam ediyordu. Zaten bir kalbi olmadığını söylediğim birisinden merhamet dilenmek, yapılacak son şey bile olamazdı. Bu yüzden odaya kapatıldığım ilk dakikalardaki bağıırışlarımdan sonra kendimi sessizliğe teslim etmiştim.

Elvis'in bana kurduğu son cümleden sonra Ares beni, belli ki Elvis'in de arzusu bu olduğu için çalışma odasına kadar çıkar-mıştı. Kendimden çok Peter'ı yalnız bıraktığım ve durumundan kaynaklı evhamlandığım için itiraz etmiştim ama faydasız ol-muştu. Ares halimden memnun şekilde beni bırakıp kapıyı ki-litlemişti, neredeyse sabah olmasına rağmen de geri gelmemişti.

Peter'ı öldürürler miydi?

Nedense öldüreceklerini düşünmüyordum çünkü hâlâ kim-seyi öldürmemişlerdi. Fakat ona kötü davranacakları açıktı, kapitanın artık gemiyi kullanamayacak olmasına değer miydi Peter'ın alacağı zarar, bilmiyordum. Layla dönmediğim için en-dişelenmiş olmalıydı.

Aptallık ettin Roza. Sırf Elvis yaralandı diye gemide rahatça hareket edebileceğini mi düşünüyordun? Elbette yakalanacaktık, onlar korsan, bunu ilk kez yapmıyorlar. Ama... Peter ve Layla ısrar etti, bana kalsa harekete geçmek için daha doğru zamanı beklerdim...

Kendi konuştuklarıma yine kendimin cevap vermesi üzücüydü, düşüncelerimi sesime yansıtmaktan vazgeçtim. Daha önce Elvis'e kitap okurken oturduğum koltukta bu kez uzanıyordum. Saat sabaha karşı üç sularıydı, gözlerim acısa da huzursuzluktan uyuyamıyordum. Ellerim yanağımın altında, bakışlarım camdan görünen okyanusun üzerindeydi. Dün gece yüzümde taşıdığım zafer gülümsememin hiçbir anlamı kalmamıştı, bir kere daha hapistim.

Elvis'in bana nasıl merhamet etmeyeceğini merak ediyordum.

Beni üzecek miydi, nasıl? İncitecek miydi, nasıl?

Gözlerimi sımsıkı yumduğumda ıslak damlalar gözçukurlarımı doldurdu. Zihnimde korsanlarla savaşmaktan yorgun düşmüştüm. Ailem, tüm konuklar hâlâ hapisteydi, günlerdir boşuna çaba göstermişim. Artık bir şey yapmanın faydası olmayacaktı, bunu anlamak gözlerimi yaşartmıştı.

İstediklerini almadan gemiyi terk etmeyeceklerdi.

Gözlerim ağlamaktan kızardı, dudaklarımdan hiçbir hıçkırık sesi kaçırmadım. Annemle babama, kız kardeşime dönmek istiyordum. İsterdim ki korsanlarla inatlaşmak onlara da zarar versin ama üzülen yalnız ben oluyordum. Bunları düşünürken ağlamam bir türlü dinmedi, o yılgın yenilme duygusu beni ruhen bitirme noktasına getirdi.

Onlara karşı galip gelme arzumu artık bırakıyordum.

Uykuya daldıktan sonra bile rüyamda Elvis'i gördüm. Bu yüzden uyandım, bölündü tüm uykularım. Gün ışığını görünce daha da uyumadım, koltukta oturmaya başlayarak dakikaları

geçirdim. Hiçbirisi hesap sormamış, Peter'la ilgili beni muhatap almamıştı. Gerçeğin detaylarını bizzat ondan öğrenecek olmalarıydı.

Birazdan midemden gelen gurultuyla rahatsızlandım. En son ne zaman yemek yediğimi, su içtiğimi hatırlamıyordum. Güya kıtlıktan kaçmak için bu gemiye binmiştik, kurtuluşumuz olacağını düşünmüştük. Ama şu hale bakınız...

Dakikalar geçince gökyüzü daha da berraklaşıp aydınlandı. Kalkıp ağrıyan bacaklarımı açmak için yürüdüm, üşüyen ellerimi kollarımda gezdirdim. Yorgundum, bir de baş ağrısı çekmeye başlamıştım. Bir süre sonra sıkıntıdan masaya yürüdüm, daha önce karıştırmış olsam da tekrar karıştırdım. Bu kez bir şey aramadan yaptım bunu, masanın çekmecesinde puro bulunca onu aldım. Hayatımda hiç sigara ya da puro içmemiştim, acaba açsam açlığımı faydası olur muydu? Bu düşünce pek sağlıklı değil gibiydi.

Masanın üstünde, mumun yanında duran kibriti alıp sürtüm ve puroyu tutuşturup içmeye çalıştım. Aldığım ilk nefes bir öksürükle sonuçlanınca puroyu geri çektim, yaktığıma pişman olmuş şekilde kül tablasına doğru bıraktım. Kokusu saniyeler içinde odaya yayılmıştı.

Yanaklarımı şişirerek ofladım, kalkıp odada tekrar dolaşmaya başladım. Kıyafetlerim içinde kokacağım diye endişe ediyordum, üstümü değiştirmek, karnımı doyurmak istiyordum. Fakat yalvaracak değildim, elbet kapıyı açacaklardı.

İlerleyen saatlerde de gelen giden olmadı. Birkaç kez kapıyı yumrukladım ama belli ki umursamadılar. Elvis Bey istirahatte olmalıydı, beni umursamazdı. Hem kendisi ima etmişti, bana merhamet etmeyeceğini. Diğerleri konuklarla ve Peter'la ilgileniyordu.

Gün akşam olurken elim birkaç kez kitabıma uzandı, sıkıldığım için onu okumak istedim ama içindeki çizimi her hatırladığımda geri çekildim. Aslında ona bir daha resmimi çizmemesini söylemeliydim.

Birkaç kez daha kapıya yaklaşıp yumrukladım, isimlerini seslendim ama dönüş olmadı. Ancak hava karardıktan sonra koridora ayak basıldığını duydum, günlerdir tutsak olmak bu sesleri tanımamı sağlamıştı. Koltuktan fırladım ve anahtarın kilitle döndüğünü fark edince heyecanlandım.

Sonunda kardeşimin yanına dönecektim.

Kapı açıldığı an ileriye çıktım ama Martin'i elinde tepsiyle gördüğümde hayal kırıklığına uğradım. Beni çıkarmak için gelmemişti. Sert bakışları eşliğinde tepsiyi uzattığında hareket edemedim, sonra da çaresizce aldım. Tepside iki dilim ekmek ve bir bardak sudan başka bir şey yoktu.

Dolu gözlerle baktım. "Burada n'apıyorum? Odama dönmek istiyorum! Saçmalık, neden burada tutuluyorum?"

Konuşabilse de sanki bana cevap vermezmiş gibi bakıp kapıyı geri kapattığında ağızımdan histerik bir nefes çıkıverdi. Alçaklar, hâlâ bana eziyet ediyorlardı. Elimden bir şey gelirmiş gibi kapıya koştum ama ellerimde tepsi olduğu için yumruklarımı indiremedim bile. Yalnızca bağırdım. "Martin, geri dönüp beni buradan çıkar alçak korsan! Peter'a ne yaptınız!"

Adımlar uzaklaştı.

"Elvis'i çağır bana! Derhal! Sadece onu!"

Çılgılık atıp etrafımda döndüm, neredeyse tepsiyi fırlatacaktım. Fakat çok açtım, bana eziyet etmelerine eşlik edemezdim. Ölsem umurlarında olmazdı zaten. Dolu dolu bakan gözlerimle masaya yürüdüm ve tepsiyi önüme bırakıp bardağı aldım. Bir yudum su içerken dudaklarım titredi, boğazımdan geçerken

canımı yaktı. Her ne kadar merhametsiz davranacağını söylese de Elvis'in bana yalnız su ile ekmek göndereceğini düşünmemiştim.

Elimin tersi sildi yanağımdaki gözyaşlarını.

O yaralandığında ölmesini bile dileyememiştim ben. Doktora ne olduğundan fazla düşünmüştüm ona ne olacağını.

Hak etmiyordu.

Suyu iki dilim ekmekle yedim ve koltuğa geri dönüp yattım. Yakın zamanda çıkmayacağım anlaşılmıştı. Yalnız okyanusun derin dalgalarını izledim ve gün bitip yenisi başlayana kadar birkaç kez uyuyup uyandım.

Gün tekrar aydıığında, buradaki ikinci günümde kapı tekrar çaldı. Bu kez çıkmak için tüm gücümü kullanacağımı bilerek kapıya yaklaştım ve Martin yine elinde bir tepsiyle içeriye adım attığında hemen üzerine yürüdüm. "Martin, yemek değil, dışarıya çıkmayı istiyorum. Bu saçmalık haddinden fazla uzadı! Bana böyle davranıyorsanız, kimbilir Peter'a neler yapıyorsunuzdur!"

Ben yüzüne doğru bağıırıyordum ama o sadece tepsiyi uzatarak duygusuz gözleriyle bakıyordu bana. Sanki görmüyormuşum gibi çenesiyle tepsiyi gösterdiğinde, "Yemekleri sen getiriyorsun çünkü Ares getirse benimle konuşmak zorunda kalacak!" dedim çıldırarak. "Yolumdan çık, odama döneceğim! Benim burada olmamın size ne faydası var ki? Lütfen biraz merhamet et!"

Konuşurken dudaklarım titriyordu, merhamet istemek de canımı yakıyordu ama sözcüklerim istemsizce böyle kurulmuştu. Tepsiyi bana biraz daha uzattığında onun hiçbir laftan anlamadığından emin oldum ve yanından, kapının ufak aralığından geçmek için şansımı denedim. Fakat gövdesiyle önümü kapattı ve yukarıdan, karanlık gözleriyle bana baktı. Bu adam ağzıyla yapamadığı için gözleriyle konuşmasını gerçekten öğrenmişti.

Yanağıma yeni bir damla gözyaşı düşünce utandım.

“Ne kadar iyi bir korsansan, o kadar da kötü bir insansın. Umarım bizi bırakacağınız o gün çok yakındadır çünkü sizi görmeye dayanamıyorum!”

Ne etkiler acaba bu adamları? Çünkü söylediklerim ne gururlarına dokunuyor ne de kalplerine. Beni geçirmediği o kapıdan çıkarken bu adamların hayatıma nasıl girdiğine hayret ediyordum. Hayatlarını, işgal ettikleri gemilerde geçirerek kendi düzenlerini kurmuş bu gamsız adamlara karşı gözyaşı dökmek onurumu paramparça ediyordu.

Tepsiyle masaya döndüm, iki dilim ekmeği yerken ve suyu içerken lokmalar boğazıma dizildi. Aslında inat etmek, bunları da yemek istemiyordum ama başım ağrıyordu. Yemeğim bitince şu dolaba yine ilerledim, açmak için her şeyi denedim. Ahşap bir dolaptı, anahtarı bende değildi ama kırarak açmayı istedim. Geçtiğimiz gün puro söndürdüğüm kül tablasını aldım ve ahşabı kırıp kapıyı açmayı denedim. Birkaç denemem başarısız oldu ve maalesef çok gürültü çıkardı, bu yüzden bırakmak zorunda kaldım.

O günün akşamına kavuşurken elim yine kitaba gitti, bu sefer geri bırakmadan aldım. Koltuğa uzanıp başımı koltuğun kolçağına yasladım ve kaldığım yeri açıp okumaya başladım. Vakit geçirebilirdim, bu kitabı sevmiştim. Sayfalar parmaklarımda çevrildi, cümleler akıp gitti. Kendimi kitabın içinde, âdetâ karakterlerin yanında buldum ve saatleri bu trajik kitapta geçirdim.

Fakat bir noktada gözlerim yine kitaptan ayrılıp koltuğun kenarına bıraktığım çizime kaydı. Beni neden çizmişti? Durduk yere birini çizmek manalı bir şey miydi? Hiç sanmıyordum. Zaten... Birkaç kez bana yakışksız imalarda da bulunmuştu. Sağ tarafımın üstüne yatıp çizime bakarken kalbimdeki sancıyı

hissetmiştim. O soytarının çizim yeteneği olması da ilginçti, başka hangi yüzleri çizmişti acaba?

Yoksa sapık mıydı?

Başka resimler de çiziyor muydu?

İngiltere'deyken arkadaşlık ettiğimiz bir erkek nü çizimler yapıyordu. Bunun bir sanat olduğunun bilincindeydim ama çizdiklerini ne zaman görsem bir küçük şaşkınlık yaşırdım. Acaba Elvis de... Yok ya, bundan sanatçı değil ancak soytarı olurdu!

“Pislik, neden beni çiziyorsun ki? Turta da göndermişti bir ara, kesin sapık bu adam...”

Dudaklarımı dişleyerek çizimi kitapta kaldığım sayfaya bıraktım ve akşam yemeğim geldiğinde bu kez direndim, yerimden kalkmadım. Martin açıp tepsiyi içeriye bıraktı ve her zamankinden uzun süre kaldı. Belki de bu kez tepki vermediğim için şaşırmıştı. Madem tepki işe yaramıyordu, ben de onları umursamayacaktım.

Kapıyı kapattığında ne getirdiğine baktım, aynı menüydü. Pislikler, tüm mutfakı kendi midelerine indirirken bana yalnızca ekmek getiriyorlardı. Elvis'in bu yaptığını unutmuyacaktım! Acaba aileme de böyle mi davranıyorlardı? Yaptıklarımın sonra onlara da mı yemek vermeyi kesmişti?

Gururumdan ödün vermemek için direndim, tepsidekileri yemedim ve koltuğa oturup uyumaya çalıştım. Yapabileceğim başka hiçbir şey kalmamıştı. Sıkıntıdan baygınlık geçirecektim.

Üçüncü gün olduğunda o kadar gergindim ki ellerimi kapıya vurmaktan ve onlara bağarmaktan bitap düşmüştüm, sadece birkaç kez tuvalet için dışarıya çıkabilmişim. Fakat sabah yemeğimi getirdiğinde Martin'e hiçbir şey dememiş, onu görmezden gelmişim. Akşamdan kalan tepsiyi yemediğimi görünce bana bakmıştı, ben de ona. Konuşsam ne olacaktı sanki, adam cevap veremiyordu.

Öğleden sonra iyice bunalmıştım, gemi güneye doğru daha süratli ilerlerken camdan dışarıyı izleyerek vakit öldürmüştüm. İki gündür dingin olan okyanus, bu sabah erken saatlerden beri dalgalıydı ve geminin ayak bastığım her yerinde titreşimi hissediyordum. Masada radyo vardı, birkaç kez onu açmayı denemiştim ama bir radyo istasyonuna yakın olmadığımız için çalışmamış, sadece cızırtı çıkarmıştı.

O akşam kapıyı yumrukladığım için ellerimde oluşan ağrıyla uzanırken gözlerim yine dolu doluydu. Bir öfkelenip kapılara vuruyordum, bir de sessizleşip Martin geldiğinde yalnızca susuyordum. Beni dengesiz bir kadına çevirmişlerdi. Kalbim ile aklım arasında dönen bir bıçak vardı sanki, bıçak beynimde dursa biraz aklıselim davranıyordum, kalbime dönünce de duygusal tepkiler veriyordum.

Uyuduktan sonra sabaha karşı, gün yeni aydınlanırken beni yine bir duygu uykumdan etti. Önce bunun düşüncelerimin etkisi olduğunu sandım. Gözlerimi açıp sol tarafıma doğru dönünce de bir gölge gördüm ve kopardığım çığlık bedenimi harekete geçirdi. Doğrulup sırtımı koltuğun arkasına çarparken gözbebeklerimi neredeyse korkudan kucağıma düşürmüştüm.

“O kadar şey yaptım, seni böylesine korkutamadım,” dedi Elvis’in gölgesi, koltuğa bir adım gelerek.

Elvis’miş... Korkulacak birisi değil. Hayır hayır! Tam da korkulacak birisiydi!

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma baktım ve ona döndüğümde yüzüne günler sonra bakmanın hissiyle bocaladım. Kaç gün olmuştu? Üç veya dört. Beni burada yalnızlığa terk etmiş, sonra da istediği gibi gelmişti. “Güne seninle başlamak bende çığlık atma isteği uyandırıyor, korktuğumdan değil.”

“Sende çığlık atma isteği uyandırmak kulağa iyi geldi.”

Bir an zihnimde körlemesine ışık parladı, fesat aklım yanaklarımı kızarttı ve kekelememek için duraksadım. “Sen... Neden bana böyle imalarda, yakışıksız söylemlerde bulunuyorsun?”

“Yakışıksız olması için aramızda mesafe olması gerekir. Sen ve ben, biraz yakınlaştık.”

Ayık bir zihinle konuşuyordu, uykusundan uyanıp gelmiş gibi değildi. Parıltısız, içtensiz gözleriyle dik dik bakıyordu. “Buna katılamam,” dedim. “Benimle, diğer konuklarla görüştüğünden daha fazla görüşmüş olman yakınlaştığımız anlamına gelmez.”

“Bizi yakın yapan görüşmemiz değil, başka şeyler. Sen de biliyorsun.”

“Sen iyice saçmaladın!” Bu cüreti nereden buluyordu? Bacaklarımı aşağıya indirip çenemi kaldırdım. “Bu anlamsız cümlelerine cevap bile vermeyeceğim! Geldiğin iyi oldu, beni hapsettiğin bu yerden çıkar artık!”

Koltuktan hüsrân ve hiddet içinde kalkıp karşısına dikildiğimde, ellerini ceplerinden çıkararak bana yaklaşmaya meyletti. Elimi kaldırıp sınır çizer gibi aramıza koyduğumda da gözlerini elime dikti. Yüzü o kadar ifadesiz ve kaba duruyordu ki benimle eğlenmeyi bile bırakmış gibiydi.

Aramızda duran elime doğru ansız ve hızlı uzanınca da duruşum bozuldu, kendimi geri çekmeye çalıştım ama bileğim avucunda kaldı. “Eline n’oldu?” diye sordu.

Ellerimde, parmak eklemlerinde morarmalar olduğunu görünce kapıya vurduğum anlar gözlerimde canlandı. “Ellerimin bir şeyi yok, bırak! Bir şey olmuşsa da sana ne zaten! Neden bana dokunuyorsun! Umurunda olsaydı günlerdir bu odaya tıkalı kalmazdım ya!”

Neden sitem eder gibi konuşmuştum ki? Ondan daha iyi davranmasını bekleyemezdim. Bana merhamet etmeyeceğini söylemişti. Neden onunla işleri kişiselleştiriyordum?

“Sana davranmayı istediğim şekilde davranmaya devam etmem için sınırını aşmamalıydın,” dedi, bileğimi daha sıkı tutarak. “Artık sana istediğim gibi değil, olması gerektiği gibi davranmalıyım. Anladım ki yoldaşlarımın iyiliği için de böylesi daha uygun.”

Söyledikleri üzerinde durmadım, onunla konuştuklarım çoğu zaman geceleri aklıma gelen şeylerdi. “N’aptım ben? Hak etmediğiniz n’aptım? Size meydan okuduğum için mi tutsağım? Ares’e de kötü davrandım, onu da yaraladım. Ama sen buna rağmen anahtarı bende bıraktın! Şimdi kaptanı yaraladığım için mi tutsağım?”

Yüzünü bana doğru yaklaştırdıca buz mavisi gözler, sığ bir deniz gibi nefesimi kesti. “O adamı odanda sakladın!”

Peter... Elvis’i görünce ilk sormam gereken o olmalıydı, malesef unutmuştum! Doğru, onu saklamıştım, artık bunu bildiği için mi bu kadar öfkeliydi? Soluğum onun yüzünde dağılırken kalbim hızlı atmaya başladı. “Evet, yaptım. Bir daha olsa yine yaparım. Size meydan okumak için onu odamda bir daha sakladım. Keşke diyorum, biraz daha saklasay...”

Elvis bana, “Kes artık sesini!” derken onu ilk kez bu kadar alaysız ve ciddi gördüğümü geçiriyordum içimden. “Odanda o piçi sakladığını bilseydim seni asla buradan çıkarmazdım!”

“Ama bilmiyordun, anlamadın! Odama geldiğinizde onu arayamadınız, Peter o sırada banyoda saklanıyordu, ruhun duymadı! Layla’nın banyo yaptığına inandınız. Arkanızdan güldük, biliyor musun?”

Dudaklarından soluk bile çıkmıyordu, âdeta yüzü morarmıştı. Sandığımdan daha fazla ciddiye almış olması beni sevindirmişti, ona zarar vermeyi başarmıştım. Beni tutuşundan, omuzların dikliğinden belliydi yarasını toparladığı, günler sonra ilk kez ayağa kalkmıştı belki de.

“Sana yapabileceklerini hiç düşünmedin mi?” dedi sertçe. “Tanımadığın bir adamı nasıl odanda saklarsın? Ya kardeşin ve sana saldırsaydı?”

“Yapamazdı, gürültü çıkarırsa yakalanacağını biliyordu! Ayrıca bunu düşündüğüne inanmamı mı bekliyorsun? Herkesi kendin gibi sanıyorsun, sen herkesten betersin!”

“Hiç kötü bir insanla karşılaşmadığın çok belli,” derken bileğimdeki parmaklarını gevşetti ama beni bırakmadı. “Beni hayatında tanıdığın en kötü insan olarak görmenin başka bir açıklaması olamaz. Ben kötü birisi değilim, sadece senden farklı şeylere inanıyorum.”

Sesim zayıfladı, kalbimse daha şiddetli atıyordu. Yüzünü izlememek için gözlerinden asla ayrılmıyordum. Fakat böylesi gözleri varken bu bir çözüm müydü? “Ne kadar konuşsak da arzularımız çok farklı, bu yüzden süslü cümlelerin bir manası yok. Kapıyı aç, odama gideyim. Zaten artık istediğiniz gibi size karşı gelmeden, sadece sizden kurtulacağım günü bekleyeceğim.”

Bileğimi yanıma doğru indirip diğer elini yüzüme uzattığında kafamı hemen çevirdim ama, “Dur,” diyerek çenemin altından kavradı. Her ne kadar, “Bırak,” desem de istediğini yapmasına engel olamadım. Parmaklarını gözçukurlarıma kadar götürüp tenime temas ederken gözleri gözlerimin içindeydi. “Sen az önce bana katılmadın ama ben sana katılıyorum, arzularımız birbirinden farklı. Fakat birisi aynı.” Parmaklarını ıslak kirpiklerimde gezdirdi.

Söylediklerinden aldığım cesaretle, “Bana neden yakın davranıyorsun?” diye sordum. Eli yüzümdeyken dudaklarım titriyordu, tenim kavruluyordu. “Amacın, planın ne? Benden faydalanmak mı istiyorsun?” Yanaklarımı alevden bir kırmızıya çevirse de sormuştum işte.

“Hayır,” derken bu kez elinin tersiyle yüzüme düşen saçımı geriye itti. “Bilmiyorum. Yalnızca çok güzelsin.”

Bir erkekten güzel olduğumu ilk kez duymuyordum ama onun içtensiz bakışlarına rağmen ilk kez söylendiği gibi hissettirmişti bu cümle. Belki de bu yüzdendi şaşkınlığım, onu tek seferde itip geriye doğru yürüyüşüm. Elvis boşa çıkan ellerini yanına indirirken arkamı döndüm ve kapıya yürüdüm. “Odama dönmek istiyorum! Bu kez rica ediyorum, lütfen...”

Ben kapıya varmış, çaresizce açmaya çalışırken, “Önce yemek ye,” dedi.

“Hayır, hayır...”

“Roza, yemek yemeden buradan çıkamazsın.”

Hiddetlenip tekrar döndüm ve bağırdım ona. “Yemiyorum Tanrı’nın cezası, yemiyorum!”

Gözlerimde, hiddetli yüzümde saniyeler geçirdi ve sonra arkasını döndü. “Korkutucu görünmeye başladın, güzel görüldüğünü söylemek nereden çıktı bilmiyorum...”

“Ben de alaycılığın nerede diyordum...”

Masa koltuğunu çekip eğildi, etrafa göz attı. Sanki nerede, ne iz bıraktığımı arıyordu. Dikkatini çekmek için sinirle soluyup, “Peter’a ne yaptınız?” diye sordum. Masa çekmecesini açan eli duraksadı, kafasını kaldırıp baktı. “Öldürdün mü onu?”

“Önemli mi?”

Saçlarımı yolacaktım yahu! “Onunla arkadaşlık ediyordum, birbirimize güveniyorduk! Elbette önemli!”

“Bu zamana kadar kimseyi öldürmedim, böyle bir piç için elimi kana mı bulayacağım! Doğrusu ölmesi kulağa iyi geliyor...”

Ah, rahatlamıştım ama nasıl inanırdım onun katil olmadığına? Babamı ve konukları tehdit ediş şeklini hatırlıyordum. “Ne yaptın peki?”

“Tutsak, gün yüzü görmüyor. Kaptan onunla özel olarak ilgilenmek için bekliyor.”

Doğru, o kaptan kin duyuyor olmalıydı. Peter’a zarar verirmiydi? “Söylesene, gemiyi artık kim kullanıyor?”

Ellerini masanın üstüne koyup eğilirken gözlerimi esir aldı. “Arzun gerçekleşti. Gemiyi birinci kaptan kullanıyor.”

Tahmin ettiğim kadar keyif vermese de en azından bunu başarmış olmak gurur verdi. “Peter’a teşekkürlerimi sunmak için beni onun yanına götürmelisin,” dedim.

Gözlerini kapatıp soludu. “Bence susmalısın.”

“Elvis,” dedim ve ismi dudaklarımdan çıkınca gözlerini açtı. “Bu odadan çıkacağım.”

Arkasına, koltuğa oturdu. “Ares kahvaltını getirsin, yaptıktan sonra düşüneceğim.”

Bir de düşünecek mi? “Yemiyorum, zorla mı!”

“Tabii ki zorla.”

Oturduğu masaya doğru hiddetle yürüdüm ve hizasında dururken parmağımı kaldırıp ona doğru salladım. “Peter’ı görme izin vereceksen yiyeceğim.”

Dudaklarını yaladı. “Görünen o ki açlıktan öleceksin.”

Yiyeceğim diyordum, bunu da kabul etmiyordu! Elimi kaldırıp sinirle alnıma çarptım ve ona sırt çevirip koltuğa ilerledim. Oturup kollarımı kendime sararken dolan gözlerimi özellikle ondan kaçırdım. Onu nasıl ikna edebileceğimi bilmiyordum, biraz gürültü çıkarsam işe yarar mıydı?

Ya da o mu beni ikna ederdi?

Aramızdaki sessizlik böyle başlamış oldu ve bakışlarım bir kez olsun ona uğramadı. Kendime bir söz vermiştim ona bakmamak için. Çünkü farkında olmamaya, görmemeye çalışsam da bir gerçek vardı; ona bakmak diğer insanlara bakmaktan farklı hissettiriyordu.

Bence bunu bilerek yapıyordu, beni kandırmak için ilgili davranıyordu.

Elvis, “Kahvaltıyı getirirken revirden bir de ağrı merhemi getir,” dediğinde konuştuğuna şaşırarak o tarafa baktım. Elindeki telsize doğru konuşmuştu. Yarası ne durumdaydı, ağrı veya acı yapıyor muydu? Aradan üç-dört gün geçmişti.

Artık günleri karıştırıyordum.

O telsizi bırakırken hemen bakışlarımı kaçırdım, kollarımı göğsümde bağlayıp ofladım. Odada kalmak istemiyordum, eminim Layla da beni çok merak etmiştir.

“Kardeşim?” dedim sertçe. “Beni merak etmiştir, ona ne dediniz?”

“Bağırmaya, seni sormaya başladığında iyi ve güvende olduğunu kendisine ilettik.”

Kulağa şaka gibi geldiği için, “İyi ve güvende?” diye tekrarladım.

“Evet, parıl parıl parlıyorsun.”

Şu adamı dövmek istediğim kadar kimi dövmek istedim acaba...

Sabırla soludum, muhatap olmadan bu odadan çıkmanın yolunu bulmalıydım. Bana baktığını hissedince saçlarımı yüzüme doğru döktüm. Bana bakmasını önlemekti amacım fakat buna rağmen baktığını hissetmeye devam ettim.

Biraz sonra kapı tıkladığında Elvis kalkıp açmak için ilerledi. Ares’in suratını açılan kapının ardından görünce yüzümü buruşturdum. Tepsiyi Elvis’e doğru uzatırken başını yana eğip bana baktı, yüzüne sırtıma hâkimdi. Aman ne şaşırdım!

“Günaydın gün ışığı,” dedi.

“Gece karanlığı seni boğmadan git,” dedi Elvis, kapıyı onun suratına doğru iterken.

Ares bana el sallayıp gülerken kapının suratına kapanmasından şikâyetçi görünmedi. O gülümsemeden bile her şeyin

kendileri için yolunda gittiği belli oluyordu. Kahretsin, asıl kap-
tanda mı onlara zorluk çıkarmıyordu? Of ki ne of!

“Son lokmasına kadar bitir,” diyerek tepsiyi bana uzattı Elvis.

Yüzümü tepsiye çevirmemiştim bile ama kalabalık göründü-
ğünü fark etmiştim. Bu beni şaşırtsa da elim yanaşmadı. “Bu
cömert kahvaltıya olan şaşkınlığımı yaşamama izin ver,” dedim
korsan bozuntusuna.

“Anlayamadım?”

Dönüp tepsiye açık açık baktım. Tereyağı, füme, marmelat,
ekmek, sıcak çay vardı. “Birkaç gündür yalnız kuru ekmek ve su
getiriyordu arkadaşların, haberin yok muydu?”

İlk kez bocaladığını gördüm, gözlerini indirip dolu tepsiye
bir göz attıktan sonra tekrar bana baktı. “Yanlışın olmalı.”

Keyiften yoksun şekilde güldüm. “Herhalde delirmedim, El-
vis! Şimdi yemek bile istemiyorken daha önceki günler az yemek
getirdikleri hakkında yalan mı söyleyeceğim?”

Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı, sanki bir şey söyleme-
nin önüne geçti. “Kabalıkları için ne kadar üzgün olduğumu an-
latamam. Sana böyle davranmak hangisinin fikri, öğreneceğim.
Lütfen, bu tepsiyi al.”

Hayretle omuzlarımı düşürdüm. “Ne kadar üzgün olduğunu
anlatamaz mısın? Sen kendini bir tiyatro sahnesinde mi sanı-
yorsun? Bana kötülükler edip ardından ne kadar üzülebilirsin
ki? Bir de anlatamayacak kadar? Bir mizansen mi tüm bunlar?”

“Seni aç bırakmak aklımın ucundan bile geçmedi, arkadaşla-
rım biraz fazla kızmış.”

Yüzümü ondan çevirdim, onun haricindeki her yere baktım.
İstemediğimi, istenmediğini anlamalıydı. Kendisiyle yüksek ses-
le, kızarak konuşuyordum ama her an ağlayacak gibiydim. Tep-
siyi yanıma bırakıp uzaklaştı ve masadaki koltuğa oturduktan
biraz sonra puro kokusu geldi.

Sanırım yemeği yiyeceğimi, bir noktada pes edeceğimi umdu fakat ne kadar aç olsam da, gücüm tükense de tepsiye bakmadım bile. Masada bir şeylerle meşgul olduğunu çıkan seslerden anladım ve biraz sonra tekrar ayağa kalkıp bana bakmaya başladı. “Yememekte kararlı mısın?”

“Evet!”

Bunun üzerine cebine koyduğu telsizi çıkarıp tuşuna bastı. “Ares, duyuyor musun?”

Karşılık geldi. “Evet?”

“Kahvaltı hazırlamayın, bu sabah kimseye yemek vermek yok.”

Başım süratle ona döndü, ellerim göğsümden düştü. Kararlı, soğuk bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerimdeki yaşlar neredeyse düşecekti. Ares’in, “Konukları aç mı bırakacağız?” diye karşılık verdiğini duydum.

“Duydum ki birkaç gündür Roza’ya da yapıyorsunuz buymuş, sizin için sorun olmaz dostum.”

Ares homurtuyla cevap verince telsizler karşılıklı olarak kapandı. Dizlerim titrese de koltuktan kalktım ve parmağımı ona doğru sallayarak üzerine yürüdüm. “Sen... N’apıyorsun? Delirdin mi, Elvis! Ailemi aç bırakamazsın, çalıştır şu telsizi!”

Karşısına kızgınlıkla yürüdüm ve telsizi elinden almak için uzandım. Arkasına kadar götürerek benden uzaklaştırdı. “Sen karnını doyur, ben de aileni. Çok adil görünüyor.”

Hakikaten manyaktı, adil diyordu ama ben zaten ailemin tarafındaydım. Ailemi doyurmaktan menettiği şey, benim açlığımı. Ona neydi! Bir kez daha arkasına uzanmayı denerken göğsüm onun geniş gövdesine çarptı ve bu bizi burun buruna getirerek nefesimi kesti. “Hiçbir şey adil görünmüyor! Açlıktan öleyim, sana ne ki? Telsizi aç, sözlerini çabuk geri al Elvis!”

“İsmim dudaklarından böyle dökülüyor diye bana istediğin her şeyi yaptırabileceğini mi sanıyorsun?” Gözleri yüzümün ağzına indi, birbirinden ayırık duran dudaklarıma baktı.

“İsmini bir lanetten farksız şekilde söylüyorum!”

“Kulağa şiir gibi geliyor.”

Telsize ulaşamayınca elimi ulaşabildiğim yere, omzuna indirdim. Ama ne yapabilir benim küçük ellerim, onun kuvvetli omuzlarına? Hiçbir şey! Tabii ki hiçbir şey! Sinir, öfke, duygusallık gözlerimi doldururken, “Neden böyle yapıyorsun?” dedim. “İkimiz de kozlarımızı yeterince paylaştık. Artık odama döneyim, siz bu gemiyi terk edene kadar birbirimizi görmeyelim.”

Mantıklı konuşuyordum ama onun aklı başında mıydı ki? “Günlerdir hiçbir şey yemediğini söyledin, şimdi yiyip odana dönebilirsin. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, neden zorlaştırıyorsun?”

“Çünkü bir şeyleri senin emrettiğin gibi yapmak istemiyorum! İtaat isteğin gururumu kırıyor, anlamıyor musun!”

Omzundan düşen elimi gözleriyle takip etti ve yutkunarak, “Aç kalmanın ne faydası olacak?” dedi, sesi umulmadık kadar içtendi. “Ben yemeni istiyorum diye açlıktan mı öleceksin!”

“Evet, öleyim, sana ne!”

“O halde konuklara bu sabah kahvaltı yok.”

Benden gerilemek için hamle yaptığında sinirle çığlık atarak ona bir daha vurmak istedim ama bunu savuşturmak için yüzümü, çenemin altından tutarak beni durdurdu. Yüzünü bana yaklaştırıp soluğu karşımda alırken gözleri renk değiştirmiş gibi öfkeden koyulaşmıştı. Parmakları çenemi avucunda sıkarken, “Saatlerce kavga etmemizi mi istiyorsun?” dedi.

Nefesi yüzümde dağılınca ellerimin gücü zayıfladı. Titredim. “Bana dokunma.”

“Yapabilsem keşke.”

Zayıflayan ellerimi onu itmek için kullanmak istedim ama bir kapı sesinden sonra durdu ellerim. O hâlâ çenemi tutarak gözlerime bakarken arkadan adım sesleri duyuldu. “Elvis,” dedi Ares, sesinde eğlenceli bir tını vardı. “Ziyaretçin var.”

Bulunduğumuz samimi pozisyon beni utandırdığı için Elvis’ten hızla uzaklaştım. Arkamı kapıya döndüm ve ellerimin tersini yanaklarıma koyup hızla atan kalbime veryansın ettim. Kim gelmişti, bilmiyordum ama birisiyle göz teması kurmak istemiyordum. Konuşma seslerini duyamadım ama kapı kapandı, yürüme sesleri uğuldadı kulaklarımda.

Artık dönmem gerektiği için arkama baktım, gelenin İris olmasına şaşırdım. Odanın ortasına kadar ilerlemiş, Elvis’in tam karşısındaydı. O da benim buradaki varlığımı şaşkın gözlerle izliyordu. “Sen de mi buradaydın?” dedi.

“Merhaba,” dedim başka ne denileceğini bilemeden. Neden Elvis’in odasına çıkmıştı? Yoksa o da benim gibi her istediğinde Elvis’le görüşebiliyor muydu? Ne kadar saçma!

İris, Elvis’e dönerek, “O neden burada?” diye sorunca benden bahsettiğini anladım.

Elvis bu soruya, “Sen ne için gelmek istedin?” diye karşılık verdi.

İris tekrar ona dönerken anlamamış görünüyordu. Yüzü solgun, bitkindi. Yeni kıyafetler giyindiği, saçını toplarken özen gösterdiği belliydi. “Ben... Odamda çok sıkıldım, sürekli kocamın hayalini görüyorum. Arkadaşlarına biraz hava almak istediğimi söyledim.”

Demek İris de istediğinde dışarıya çıkıp Elvis’i görebiliyordu.

“Sana kötü günler geçirdiğin için anlayış göstermek isterim,” derken Elvis’in sesinde manipüle edici bir nezaket vardı. “Fakat odandan çıkmamalısın. Üzgünüm, bu gemide tutsaksın.”

İris sessizce bekledikten sonra, “O neden burada?” diye sordu bir kez daha.

Afalladım, yüzümü çevirip kendisine bakarken kaşlarım çatıldı. Elvis bu kıyası sakince karşılayıp, “Onu bazen odamda görmeyi istiyorum,” dedi.

Cevabı sadece İris’i değil, beni de hazırlıksız yakaladı. Kadının bu yaşananlara karşı bir açıklama getirmek isteyişini anlıyordum ama bu kadar sorguya tutulmam hoşuma gitmemişti. “Korsanların başını ağrıatacak bir şey yaptım,” diyerek ileriye çıktım. “Bunun karşılığında cezalandırılmak için bu odadayım.”

İris için her şey daha da karmaşık bir hal alırken Elvis geri çıkarak sert bir nefes aldı. “Bayan, kocanızın kaybı için üzgün olduğumdan size ayrıcalık tanıdım. Dilerseniz güvertede hava alabilirsiniz, arkadaşım eşlik edecektir.”

İris, “Sen bana eşlik edebilir misin?” diye sordu. Bu korsanları ne sanıyordu, neden onlarla bir arada olmak istiyordu? Gerçekten kocasından kurtulmasını korsanların sağladığını düşünüyordu.

Elvis de onun ruh halini pek aydınlık görmüyor gibiydi. “Benim hakkındaki düşünceleriniz değiştiği için sevindim fakat size eşlik edemem. Biraz ağrım var, istirahat etmeliyim.”

“Neyiniz var?”

Kollarımı göğsümde bağladım, bu ilişki bana çok manasız ve sağlıksız görünüyordu. İris kocasının katili olmasıyla beraber neye güven duyacağını, kimi suçlaması gerektiğini karıştırmıştı. “Kötü bir şey değil,” dedi Elvis, sesi daha sabırsızdı. “Ares’i çağırıyorum, sizi güverteye götürsün.”

Telsizi cebinden çıkarınca kadın önüne eğildi, gözlerim kısa süreliğine onunla kesişti. Bakışlarında bana karşı kızgınlık görür gibi oldum ama İris’in duygularını ciddiye almamaıydım, ken-

disi bile ne yaşadığının farkında değildi. Doğrusu ona üzülyordum, yalnızlık ve kocasının şiddetinden kurtulmasının etkisiyle korsanlarla bile yakınlık kurmak isteyecek durumdaydı.

Biraz sonra Ares geldiğinde İris omuzlarını düşürerek onunla çıktı, kapı kapanırken o kadın için dertleniyordum. Korsanların kendisine arkadaşlık edeceğini düşünüyordu ama bu adamlar kalpsizdi. Bir an önce gemiyi terk etmeleri İris için de en iyisi olacaktı.

Saçlarımı düzelterek tekrar koltuğa yöneldim, oturup kollarımı bağladım. Sözünü geri alacağı yoktu, yemedikçe konuklara da yemek götürmeyecekti. İçimdeki ses uzatmamam, ailemi düşünmem gerektiğini söylüyordu. Üstelik de açtım ama anlamsız bir gururla karşı çıkmıştım, sözlerimi nasıl yiyecektim?

Elvis'in yürüdüğünü, özellikle de yanıma doğru geldiğini fark ettiğimde başımı kaldırıp bakındım. Yanıma eğilirken gözlerini gözlerimden ayırmaması kalbimi hızlandırdı. Tepsinin kenarında duran merhemi alıp uzattı. "Ya sen sürersin ellerine ya da ben."

Ellerime baktım, ağrı kırmızı ve mor arası bir renk getirmişti parmaklarıma. "İhtiyacım yok."

Ellerime doğru uzanmayı deneyince telaş yaptım. Bileğimi tutunca söylenerek ellerimi kendime çekmek istedim ama kapığını açtığı merhemlin tüpünü sıkınca parmaklarıma merhem bulaştı. Bileğimi ondan koparmaya çalışıp bağırdım. "Bana dokunma demiştim sana! Her şeyi geçtim, bir kadına rızası olmadan dokunmayacak kadar da mı onurun kalmadı!"

Gözlerime hiç alınıp gücenmeden bakıp merhemi parmaklarıma doğru yaymaya başlayınca bezgince omuzlarımı düşürdüm. Adam ne laftan ne onurdan anlıyordu. Parmakları umduğumdan yumuşak hareket edince ensemden aşağı doğru bir

sıcaklık yaklaştı. “Sana o kadar hakaret ediyorum, bir gram olsun alınmıyorsun! Gururun yok mu senin?”

“Gurur fazla abartılıyor,” derken elimi bıraktı ve bu kez diğer elime uzanınca ona dişlerimi gösterdim. Tıslamama hafifçe dudaklarını kıvrıp parmaklarımın altından tuttu ve başparmaklarıyla merhemi yayarken sakın denemeyecek şekilde yutkundu. “Sen de fazla gururlusun, her şeyi kişisel algılama gibi bir sorunun var.”

“Beni odaya hapsediyorsun, sonra sana kitap okumamı istiyorsun, bize bir bardak su veriyorsun ama sonra turta gönderiyorsun. Beni bu odadan günlerdir çıkarmıyorsun, sonra bana ne kadar güzel olduğumu söylüyorsun. Açlıktan öleceğimi öngörüyorsun ama ellerime merhem sürüyorsun! Bunları kişisel algılamayıp ne yapayım! Ben aptal bir narsist değilim ki yoktan şeyleri kişisel algılayayım! Olanları görüyorum...”

“Ninni gibi,” dedi gözlerini kapatıp beni dinlerken.

“Sen var ya...” Elimi hızla çekip onun göğsüne doğru vurduğumda dudaklarını kıvrıp uzaklaştı benden ve çenesiyle tepsiyi gösterdi. “Rica ediyorum kahvaltını yap, çayın soğudu.”

“Yemiyorum!”

Ve bundan sonra bir sessizlik daha başladı, uzun süre devam etti. Masasına dönüp bir şeylerle ilgilenirken ben de umursamazca oturdum. İnadından vazgeçen ben değil o olacaktı. Ya ailem? Daha ne kadar aç kalabilirlerdi?

Elvis bir ara kalkıp odadan çıktığında omuzlarımı düşürdüm, hangi cehenneme gittiğini bilmiyordum ama umarım dönmezdi! Gemideki sayısız günlerimden birisi daha bu odada sonlanırken yağmurun sesini duydum. Gök gürültüsünün ardından şiddetli yağış başlayınca cama yaklaşıp izledim. Hâlâ güneye ilerliyorduk, görünen o ki yeni kaptan da rotayı değiştirmemişti.

Dakikalar sonra Elvis dönünce üstünü değıştirdiğini gördüm. Uzun çizmeleri, koyu kahverengi pantolonu ve açık renkli krem gömleğı vardı. Gözlerim yarasının olduğı bölgede dolaşırken yaklaştı ve benim gibi camın önünde durup yağmura baktı. “Kaptan yağmurun artacağını öngörüyor. Bu gece duracağız, sabah hareket edeceğiz.”

Akşam olmak üzereydi, ailem ve konuklar hâlâ bir şey yememiş miydi?

Kafamı kaldırıp sol tarafıma, onun karşıya çevrili olan yüzüne baktım. Saçları dağınık, sakalları kısıydı. Yara almamış gibi dinç görünüyordu. Yağmur damlaları okyanusa ve gemiye her çarptığında çıkan sesi dinledim. Bu an çok huzurlu olabilirdi, korsanlar olmasaydı.

“Yağmuru sever misin?” diye sordu bana.

Avuçiçimi kaşırken, “İzlemeyi severim,” dedim.

“Narin bir kalbin var,” derken dışarıyı izliyordu. “Senin dışında herkes odalarında, gemiden ayrılacağımız gün gelene kadar bizden kendilerini korumaya çalışıyor. Sen yalnız gururun için değil, diğer insanlar için de kendini hırpalıyorsun.”

“Artık vazgeçtiğimi söylemiştim,” diye hatırlattım ona. Az önce konuşurken dudakları o kadar zahmetsiz hareket etmişti ki gözlerim takılmıştı. “Beni Peter ile görüştürüp odama götürürsen size uyurn sağlayacağım.”

Kaşlarını kaldırıp yüzünü çevirince bakışları altında sırtımdan bir ürperti tırmandı. “Peter’ı neden görmek istiyorsun?”

“Ona ne yaptığınızı görmek istiyorum diyelim.”

Kolunu kaldırıp başımın kenarından cama doğru uzattığında, vücudu öne eğilmiş ve yüzü benimle yakınlaşmış oldu. “Görme,” dedi düz bir sesle. “Onun iyi olduğunu bilmek sana yetmiyor mu? İlla yüzünü mü görmen gerek?”

Burnumdan nefes alıp başımı yana eğdim. “Bana onun hakkında hiçbir şey sormadın, sanıyorum ki her şeyi Peter’den öğrendin. Bunları öğrenmek için ona eziyet ettiğinize eminim.”

“Ona kötü davrandığım doğru,” derken elini saçıma uzattı ama hızlıca elinin üstüne vurunca durdu. Bana attığı o bakış neredeyse komik gözük müştü gözüme. “N’apacaksın, yaralarını mı saracaksın?”

“O kadar merhameti hak ediyor.”

“Bana da merhamet duymuştun, sana hayatımdan bahsettiğim o gece böyle söyledin. Fakat ardından hemen pişman oldun. Düşünüyorum... O gece haricinde, bana hiç başka gözle baktığın oldu mu? En azından merhamet etmeye yakın olduğun bir an...”

Gözlerimin önüne hemen bıçaklandığı an geldi, sanırım gözlerimi bu yüzden kapattım. Nefesi dudaklarıma çarparken yalanlamak üzere gözlerimi tekrar açtım ve başımı önüme eğip yanından geçmeye çalıştım. “Yine yakışksız, gereksiz bir samimiyetle konuşmaya başladın. Anladım, sen benimle gönül eğlendirmek istiyorsun, gemideki bu sıkıcı günlerine renk katmak istiyorsun ama...”

Yanından geçmiş yürüyordum ki susmak ve durmak zorunda kaldım. Başım çok dönüyordu, üstelik midem de bulanıyordu. Açlıktan karnıma giren sancılar çoğalmıştı. Kaldığım yerden birkaç adım daha attım ama ayaklarım beni koltuğa zor götürdü. Koltuğun kenarlarını kavrayarak derin nefesler alırken Elvis önüme doğru yaklaştı. “Neyin var?”

Sesim titreyeceği için konuşmadım. Kalbimin sesini dinlemek aptallıktı, aklımı başıma almalıydım. O... Benimle yalnız eğleniyordu, gözlerime bakışında bile art niyeti vardı. Yüzümü başka taraflara çevirdim. Sessizliğim ve inadım onun sert bir nefesle benden uzaklaşmasını sağladı.

Yemek yiyeceğimi umuyordu.

Birazdan odadan tekrar ayrıldığında nereye gideceğini merak ettim ama tabii bir şey sormadım. O ayrılınca yalnızlığın tadını çıkarmak için koltuğa uzandım. Başım dönüyordu, gözlerimi yumdum. Gemi durmuştu, hareket ettiğini hissetmiyordum. Cama doğru dalga da yükselmiyordu. Baş ağrımın dinmesi için gözlerimi kapalı tuttum ve açlıktan dolayı midemde oluşan bulantıyı hissettim. Ailem de bu güç durumda mıdır? İnadımından onlara da mı açlık çektiriyordum?

Bulantı hissi geçeceği yerde çoğalınca vücuduma sıcak bastı. Vücudumu, bulantımı azaltacak şekilde döndürdüm ama maa- lesef yararı olmadı. Su içmek istiyordum, sanki yüreğim yanı- yordu. Ben böyleysem ailem de güçsüz düşmüştür ya da diğer konuklar...

Alvin ve diğer çocuklar? Onlar da aç olmalı. Yetişkinler daha dayanıklıdır ama çocuklar... Alvin'i hatırlamamla beraber gözle- rim açıldı. Onun aç kalmasına daha fazla izin veremezdim.

Mide bulantımla koltuktan doğruldum, elimin tersiyle al- nımda biriken neme dokundum. Tansiyonum düşüyordu, kalp atışlarım hızlanmıştı. Ayaklarımı yere bırakıp kalktım ve elimi göğsüme doğru kaydırıp üstümdeki kıyafetin önünü açtım. Gözlerim kararıyordu. Kapıya kadar yürüyüp seslendim. "Elvis, burada mısın?"

Elvis olmasa da koridorda Martin ya da Ares olabilirdi. Alnı- mı kapıya koyup daha yüksek ses çıkardım. "Soytarılar, biriniz bakın."

Ne yazık ki ses gelmiyordu, burada birisi yoktu. Doğru, Ares ve Martin kaptan ile konukları kontrol etmekle meşgullerdi, El- vis de kendi işlerinin peşindeydi. Pes ederek ellerimi kapıdan indirdim. "Elvis, dediğin gibi olsun, aç kapıyı..."

Kusma ihtiyacı o kadar belirginleşti ki âdeta midem fokurdaydı. Neredeyse iki büküm olacaktım ki ellerimin altındaki kapı yok oldu. Tok sestten hemen sonra karşımda Elvis belirdi ve gözlerim karararak kapanmadan önce yalnız yüzündeki paniği gördüm. Vücudum öne doğru sendeleyince beni tuttu. Vücudumu onun gövdesinde bulurken dizlerim büküldü ve hafifçe eğilip belimden tuttu. Ona bir kez daha, *dediğin gibi olsun, yeter ki konuklara yemek ver*, diyecektim ki Elvis benden önce konuştu.

“Kahretsin, tamam! Dediğin gibi olsun, yeter ki artık yemek ye!”

“AKIL İLE KALP”

“**D**iyeceğim odur ki, kalbini aklının yolundan çek kardeşim. Yoksa dara düşeceksin.”

Demek Ares, Elvis'in bir kalbi olduğunu düşünüyordu, benim aksime.

Bunların üzerine Elvis'in kısık sesli gülüşünü duyarak gözlerimi açtım. Arkadaşının söylediklerini ciddiye almamış olmalıydı. Şakaklarım zonkluyordu. Tavanı gördüğümde nerede olduğumu sordum kendime, anlamam için de etrafıma bakmam yeterli olmuştu. Birkaç gün önce Elvis'in yattığı yatakta, revir odasındaydım. En son onun kollarına düştüğümü hatırlıyordum.

Utanç dolu bir inleme çıktı ağzımdan ve boğuk sesler kesildi.

Başımı diğer tarafıma çevirdim ve Elvis ile Ares'i camın önünde karşılıklı dururken buldum. İkisi de bana doğru dönmüştü. Ares huzursuz bakarken Elvis'in gözleri doğrudan gözlerime kilitlenmiş haldeydi. Başımı altımdaki yastıktan kaldırırken, “Neden buradayım?” diye sordum.

“Sahi, neden? Artık odana dönmelisin,” dedi Ares.

Elvis ellerini cebinden çıkararak yatağa yaklaşıncı yanaklarım ısınmaya başladı. Kollarının beni tutuşunu ve söylediklerini hatırlıyordum. “Biraz istirahate ihtiyacın olduğu için buradasın.”

Hâlâ başımı dönüyor olsa da gözlerim kararmıyordu fakat vücudum bitkindi, dizlerimin yürümeye mecali yoktu sanki. Bacaklarımı aşağıya indirirken, “Bayılmadan önce ne söylediğini hatırlıyorum,” dedim. “Peter’ı görmeme izin vereceksin ve aileme, konuklara yemek götüreceksin.”

Camdan dışarıya, gökyüzüne baktım. Çok karanlıktı, gece yarısını geçmiş olmalıydı. En son akşamüstü olduğunu hatırlıyordum. Elvis başını sol tarafa eğerek, “Konuklara akşam yemeği gitti,” dedi.

Başımı hemen kaldırdım. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

Bayılmadan önce istediğimi yapacağını söylemişti, ben baygınken de akşam yemeği saati gelmişti demek. Bir anlık rahatlamayla gülümsedim ve sonra gülümsediğimin o olduğunu hatırlayınca yutkundum. Elvis de kaşlarını hayret edermiş gibi kaldırdı. “Bu neydi?” diye sordu.

“Yanlışlıkla oldu,” dedim kendime de kızarak.

Gözleri hafifçe parladı. “Yanlışlıkla gülümsediğini mi söylüyorsun?”

Ne kadar saçmaladığımı anlayınca, “Yeni uyandım, çok konuşarak başımı ağrıttım,” dedim.

Bir şey demeden yatağın yanındaki komodine eğildi, bir bardak su ile ilaç tableti uzattı. “Ağrılar için, bizzat doktordan aldım.”

Tabletten önce suya uzandım, hiç beklemeden içmeye başladım. Boğazım ve ağzımın içi kupkuru olmuştu. Suyu son damlasına kadar içip başımı kaldırdım. “Bir bardak daha istiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Bu kadar mı susamıştın?”

Suyu nasıl içtiğimi hatırlayınca gözlerimi kaçırdım. Elvis huzursuz şekilde şakağını kaşdı. “Mutfaktan alıp geleceğim, bekle.”

Başımı salladım ve o ayrıldığında Ares’le yalnız kalmış oldum. Gözlerini benden ayırmıyor, kolları göğsünde bağlı şekilde dikiliyordu. Saçlarımı düzeltirken kıyafetlerime de göz gezdirdim, odama dönüp değiştirmem gerekiyordu.

“Elvis’e n’aptın?” dedi Ares, az sonra.

Ona bakarken kaşlarım hiç inmedi. “O bana bir şeyler yapıyor, hatta sen ve Martin de.”

Kollarını göğsünden çözüp elinin tersiyle bir hareket yaptı. “Seni fazla ciddiye aldı, gemiden ayrıldığında üzülmelerini istemiyorum.”

Bahsettiği şey, Elvis’in bana birkaç kez ima ettiği şey miydi? Neden üzülecekti ki? Ben Elvis’in benimle biraz eğlendiğini düşünüyordum, hatta bu yüzden bazen darılıyordum. “Böylesine kalpsiz bir adam için yok yere endişeleniyorsun, gemiden ayrıldıktan sonraki gün adımı bile hatırlamayacaktır.”

“Ben de bunu umacağım,” derken ağır ağır yatağa yürüdü. “Odana döndükten sonraki günlerde yalnızca kardeşin ve ailene ilgi göster, Elvis’le görüşme.”

Kızmaya başlıyordum. “Sana neden itaat edeyim? Haddinizi daha ne kadar aşacaksınız, merak ediyorum. Bu kötü imalarına son ver. Zaten istediğim şey Peter’ı görmek, ardından odama gitmek.”

Kaşlarını çattı. “Senin yüzünden kaptandan olduk, neden masummuş gibi davranıyorsun?”

“Sizin gibi suçlular, işgalciler karşısında masum kalmak gibi bir arzum da yok zaten. Size karşı çıkmamak masumiyet değil, aptallık olur.”

Elini kaldırdı. “İşler bizim için yeterince zorlaştı. Elvis yaralandı, ardından da kaptan. Sen ve odanda sakladığın pislik, işbirliği yaptınız. Benim tanıdığım Elvis’in bunlar karşısındaki

tutumu daha az insani olurdu. Böyle olmadığı için sana bazı şeyleri sorma gereği hissettim.”

Sıkılmış şekilde nefes alıp, “Arkadaşına söyle o zaman, beni kitap okumam için çağırmasın,” dedim.

Bir anda sırtınca ciddiyetinin bu kadar hızlı sarsılması karşısında şaşkınlık yaşadım. “Yalnız kaldığınızda ona gerçekten kitap mı okuyorsun?”

“Evet ama daha kitabın bitmesine çok var...” Muhtemelen o kitap bitmeden gemiden ayrılacaktı.

Ares’in gülmeye devam etmesi bir şeyleri sorgulamama sebep olacaktı ki adım seslerini duyup sessiz kaldım. Elvis bir tepsiyle geldiğinde ilacı ve suyu beraber içtim. İçimdeki sıcaklık dinmişti ama ayağa kalktığımda rahat yürüyecek miydim, bilmiyordum. İlacı ve bardağı elimden alan Elvis bu kez tepsiyi kucağıma koydu. “Aslında önce yemek yiyip sonra ilaç içmen daha iyi olurdu, hay aksi...”

“Kafanı ne bu kadar karıştırıyorsa...” dedi Ares, ona yan bir bakış atarak.

Ben tepsiye gömülmeye başlarken Elvis arkadaşına alaycı gözleriyle baktı. “Koridorları bir kontrol et, Martin kaptanın yanında, etraf kontrolsüz kaldı.”

“Herkes odasında kilitli.”

“Hatırlatmak isterim ki Peter’ı de öyle sanıyorduk.”

Ares’in gözleri beni buldu. “Ta ki bir aptallıkla yakalanana dek.”

Ağzımda patates püresi varken ona yüz buruşturdum ve çıkışını izlerken sessizce söylendim. Elvis karşıdaki yatağa oturup gömleğini açmaya başladığında ilgim istemsizce onu buldu. Bir an ne yapmak üzere olduğunu soracaktım ama art niyeti olmadan yarasına baktığında konuşmadım. Yaranın üstü pansuman beziyle örtülüydü, bir muayeneden geçtiği aşikârdı.

“Doktoru nasıl ikna ettiniz?” diye sordum. O günden beri çok kez düşünmüştüm.

Gözleri bana uzandı. Bir anlığına bakışında temas hissettim, sanki gözleriyle bana dokunmuştu. Bu his lokmamı yutmamı zorlaştırdı. “Onu ailesiyle tehdit etmek gibi alçakça bir şey yaptık.”

Farkında oluşuna mı, bunu yapmış oluşlarına mı şaşırsam bilemedim. “Bu gerçekten merhametsizce. Hani kadınlara zarar vermezdin?”

Ellerini yarasından çektiğinde bakışlarım gövdesinde kaldı çok kısa. Geniş omuzları, yemeye çok düşkün olmadığı görülen düz bir karnı vardı. Ağzımdaki çatalı ısırarak gözlerimi yanık teninden kaçırdığımda, “Zaten öyle,” dedi Elvis. “Fakat bazen insanların gerekli şeyleri yapması için teşviğe ihtiyacı olabilir. Doktor için bu teşviği sağladık, o kadar.”

Gözlerimi devirdim. “Hayata senin baktığın gamsızlıkla bakmayı dilerdim, en azından siz tarafından sinir hastası olmamış olurum.”

Gömleğinin düğmelerini kapatırken dudakları kıvrıldı. Aca-ba beni yanına çağırmasının sebebi onu eğlendiriyor olmam mıydı? Ama ben... Herkese böyle konuşuyordum, onun ayrıca hoşuna gidiyor gibiydim. Bakışlarımın boynunda gezindiğini fark ederken bunları düşünüyordum. Gözlerimi kaçırıp tepsiye eğildim ve biraz ekmek alıp çorbayla yedim.

“Yemekleri artık kim yapıyor?” diye sordum.

“Biz.”

Yanaklarımı şişiren lokmalarımı yutup ona baktım. Yemek yiyişimi kısık gözleriyle izliyordu. “Aşçıya n’aptın? Seni bıçakladı, cezalandırmış olmalısın.”

“Kişisel bir sorunum yok onunla, bizden kurtulmak isteğini anlıyorum.” Ellerini nihayet gömleğinden çekti, sürekli parmak

hareketlerini takip etmiştim. “Yapamayışına yeterince üzüldü, bu yüzden onu cezalandırmak aklımın ucundan geçmedi.”

“Gayet kaba bir soru olacak ama zaten hiç aldırmazsın... Akıl sağlığın yerinde mi? Madem haklı olduğumuzu düşünüyorsun, neden hâlâ tutsağız?”

Çenesini kaşıdı. “Paylaşımca değilsiniz, Moğala’daki insanların da bazı şeylere ihtiyaçları var ve ben daha önce olduğu gibi bunu sağlayacağım. Ailen ve senin kaybın, onların kazancı olacak. Sanıyorum bunu daha önce de söylemiştim. Anladığımı biliyorum ama hâlâ neden yaptığımızı soruyorsun. Sen de biliyorsun, kendi çıkarlarımız bu işin az bir kısmını kapsıyor. Daha ne duymayı isteyerek bunları soruyorsun? Varlığınızı yoksul insanlarla paylaşacaksınız, hepsi bu.”

Bu kadar basit değildi, mesela gemimizi kullanarak Martin’in kardeşinin yanına gitmek istediğini söylemişti. Zengin olduğumuz için her şeyi paylaşmak zorunda olduğumuzu düşünüyordu ama benim babam da bu varlığı için emek vermişti. Fakat bir ailesi olmadan, yetimhanede çocukluk geçiren bir adamın beni anlayacağını düşünmüyordum. Tıpkı onu yeterince anlamayacağım gibi. Tamam, dediği gibiye onu biraz anlayabilirdim, kahraman rolünü üstlenmekten gocunmuyor olabilirlerdi ama yine de çok belliydi, farklı dünyaların insanları olduğumuz. En basitinden o bir kalbi olduğunu söylüyordu, bense buna inanmıyordum.

Neden birilerine yardım etmek gibi bir görevi üstleniyordu o halde?

Çorba ve patates püresiyle karnımı doyurmaya devam ettim. Yedikçe toparlandığımı hissediyordum. Elvis gözlerini benden hiç ayırmıyordu, bu yüzden telaşa kapılıp birkaç kez kaşığımı bile düşürdüm.

Soytarı, güldü. Onun gülmesini değil, acı çekmesini istiyordum.

Gözlerim gömleğinin altında kalan yaraya dokundu. Gerçekten acı çektiğinde keyiflenir miydim? Peki o kanlar içindeyken neden istenileni vermemiştim aklıma?

Kâsedeki çorbamı bitirip kalan ekmeğimi de yedim. Ekmekler lezzetsizdi, muhtemelen dondurucudan gelip çözöldüğü içindi. Neyse ki doymuş hissediyordum, midem bulanmıyordu. Peter'ı gördükten hemen sonra kardeşimin yanına inmeliydim, umarım annemle babama yokluğumdan bahsetmemiştir.

Tepsiyi kenardaki komodine koyarak ayağa kalktım, yürümeden önce vücudumun dengesini sağladım. "Artık gidebiliriz."

"Nereye?"

Anlamıyor gibi davranması sinir bozdu. "Peter'ı görmeye. Oradan da odama."

Dilini dişleri arasına kısıtırıp yüzümü, ardından vücudumu süzdü. Bakışları aklıma şunu getirdi, bayıldığım için iyi olup olmadığımı mı bakıyordu?

"Uyumuş olmalı," dedi Peter için.

"Uyku bırakmadınız, eminim moralsizlikten uyuyamıyordur."

Kalkıp karşıma dikildiğinde omuzlarımı dik tutmaya çalıştım. Hâlâ yorgun olsam da karşısında güçsüz görünmek istemiyordum.

Sanki kucağına bayılmadın.

Bıçak kesesini kontrol ederek bana yol verdiğinde önüne geçip yürümeye başladım. Saçlarımı omzumun üzerinden arkaya attım ve loş koridora çıktım. Birkaç adımından sonra Elvis bana gideceğimiz yeri göstermek için önüme geçti, ayakları yere sert basarak yürüdü. İlk kata çıkıp koridorun sağ cephesine ilerleyince gerilimle karışmış bir merak duygusu hissettim. Durdu-

ğu kapıyı açtığında da yalnız gece lambasıyla aydınlanmış odayı gördüm. Yatakta uzanan Peter başını umutsuzca çevirdi ama beni gördüğünde hayretle doğruldu.

“Roza,” dedi tek solukta.

Elvis bana doğru döndü. “Evet, gördün. Şimdi geri dönelim.”

Onun yanından geçmek için mücadele ettim ve odadan içeriye girdiğimde Peter tamamen kalkıp üzerime yürüdü. Bir anda coşku ve sevinçle ayaklarımı yerden kesip bana sarıldı. Aslında bu kadar yakınlığımız yoktu ama onu anlayabiliyordum. Ellerimi sırtına hafifçe dokundurup geri çekildim. “Nasılsın?”

Bunu sorarken fark etmiştim yüzündeki darp izlerini. Korsanlar onu dövmüştü anlaşılan. Elimi, vicdani refleksle yüzüne götürdüm ve yaraya dokundum. “İyi değilsin, zaten tahmin ediyordum.”

Geri çekilip başını eğdi. “Huzursuzum ama iyiyim. Yalnız kalmanın ne kadar sıkıcı olduğunu unutmuşum.”

“Sana söylemiştim bunun sonunda ortaya çıkabileceğini...”

Başını salladı. “Biliyordum, göze almıştım. Saklanmak, her kapı sesinden korkmak artık beni sinirlendiriyordu, sen de anlamıştın. Üstelik bir kazancımız oldu, kaptanları uzun süre gemiyi kullanamayacak.”

Bir boğaz temizleme sesi duyunca Elvis’e göz attım, bizi dinlemekten hiç gocunmadığı belliydi. Omzunu kapı kenarına yaslamış, koridoru gösteriyordu. “Evet, gayet güzel şartlarda, o güzel yüzüyle yaşamaya devam ettiğini gördün, artık odana.”

Peter benden önce konuştu. “Sizinle konuştuk, Roza’nın karşısına ben çıktım, onu ve kardeşini huzursuz etmeyin.”

Konuşurken sesi sertti, belki de artık ortaya çıkmasının verdiği özgüven ve rahatlığa sahipti. Elvis hafifçe gülerken burnunu sıvazladı. “Evet, tabii, siz nasıl isterseniz efendim...” Peter’la açıkça alay ediyordu.

Peter'a döndüm, agresifti ve nefesi hızlanmıştı. Koluna hafifçe dokundum. "Layla ve ben iyiyiz. Korsanlar... Gemiden ayrılan kadar görüşemeyebiliriz, kendine çok dikkat et. Sana yemek getiriyorlar mı?"

"Evet, akşam yemeğini getirdiler."

Neyse ki Peter açığa çıktığında umduğum kadar kötü sonuçlanmamıştı olaylar. Ölmemişti, yemek veriliyordu, çok öfke dolu görünüyordu ama haklıydı. Elimi kolundan çekerken, "Sevindim," dedim. "Görüşene kadar kendine iyi bak, olur mu?"

Yüzümü izleyerek, "Sen de," dedi ve uzanıp bana bir daha sarıldığında kendimi geriye çekmedim. Elleri sırtımda ağır ağır gezindi ve kulağıma doğru fısıldadı. "Seni... Sizi görmek için şansımı zorlayacağım."

Sarılmak, sanırım bunu söylemek için bahanesi olmuştu. "Korsanlar gemiyi terk ettiğinde zaten görüşeceğiz, lütfen bu üç korsana karşı meydan okuyup kendine zarar verme."

Geriye çekildim ve içeriye giren adım sesleri duyduğumda hemen arkama döndüm. Elvis Peter'a ruhsuz, sert gözleriyle baktı ve kolumu kavrayıp beni çekti. İtiraz etmesem de kolumu kendisinden kurtarmaya çalıştım. Beni koridora çıkardığında Peter da kapıya doğru yaklaşıp Elvis'e bir şey diyecek oldu ama bu korsan, kapıyı çekip sertçe kapattı. Kilitlemeye başladığında istemsiz şekilde onun sırtına doğru vurdum. "Pisliğin tanımısın, biliyor musun?"

"Yalnız kaldığında bana ettiğin hakaretleri hatırlayıp övünüyor musun?"

"Tabii, üstelik gülümsüyorum."

"Görmek isterdim... Gülümsemeni."

Anahtarı cebine atarken bana döndü ve yüzünü karşımda, fazla yakınımda bulunca ona diyecek bir şey bulamadım.

Yutkunurken gözlerim buz mavisi gözlerine değdi. Bana göz kırpıp sırtını döndüğünde de tuttuğum nefesi bıraktım ve arkasından yürüdüm. Sonunda odama dönecektim, kardeşim beni ne kadar merak etmiştir acaba? Layla'yı düşününce ayaklarım hevesle hızlandı.

Odamın olduğu kata ulaştığımızda Elvis'in bile önüne geçtim. Koridor sessizdi, uykuda olabilirlerdi. Elvis oda kapımın anahtarını çıkarıp açmak için hamle yaptı ama bir saniye sonra bana döndü. "Yarın gece yanıma geleceksin."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Ne için?"

"Kitabı bir süredir okumuyorsun, devamını merak ediyorum."

Samimiyetten uzak bir şekilde gülümsedim. "Anahtarımı aldın, bu yüzden artık aramızda bir anlaşma kalmadı. Sana kitap okumayacağım."

Anahtarı çevirdi. "Yarın geceye kadar kendine, benden isteyecek başka bir şey bul. Yerine getirmek için elimden geleni yapacağım."

Kapı açıldığında önünden geçip içeriye girdim ve odaya bakamadan yüzüm ona çevrili şekilde iç çektim. Hemen geri çevirmek istemiyordum, tamam, artık onlarla uğraşmayı istemiyordum fakat hemen reddetmenin de faydası yoktu. Kendi çıkarım için bunu değerlendirebilirdim. Sessiz kaldığımda kapıya uzandı ve çekip kapatmadan, "Bir daha baygınlık geçirecek olursan Martin'e seslen," dedi. "Buralarda olacaktır."

O kapıyı kapattığında arkasından, "Baygınlık geçirirken nasıl sesleneyim," diye homurdandım. Kastettiği kendimi kötü hissettiğimde yapmamı istediği bir şeydi ama onu terslemek istemiştim.

Duymuş olmalı ki kapıyı hafifçe tıklatıp öyle uzaklaştı.

Arkamı döndüm ve gece lambasıyla aydınlanan gemide, odada yatağa yürüdüm. Layla örtünün altında, kendisine sarılmış

şekilde yatıyordu. İyiydi, ailemin de iyi olduğunu umuyordum. Onları gün boyunca aç bıraktığım için kendimi kötü hissetmiştim. Biraz eğilince yüzündeki huzursuzluğu gördüm, belki de korku dolu bir uykudaydı. Yanağını yumuşakça okşayıp uzaklaştım ve kıyafet dolabına ilerledim.

Kendime bir havlu ile pijama takımı aldım. Banyoya girip küvete su doldurdum ve içine girip sıcak suyla rahatlamaya çalıştım. Karnım doyduğu için memnundum ama içimde huzursuzluk vardı, hissettiğim duygulardan ötürü bir huzursuzluktu bu. Elvis'e yeterince öfke duyamıyordum, hatta onunla karşılıklı konuştuğumda bir şeyler beni daha fazlasına teşvik ediyordu. Nasıl korsan olduğunu, neden korsanlık yaptığını anlatsa dinleyecek ve sanki onu anlayışla karşılayabilecektim. Bu beni çok huzursuz ediyordu. Kötü olduğu için mi bize böyle davranıyordu, iyi olduğu için mi bahsettiği insanlara yardım etmek istiyordu?

Yıkandıktan, düşüncelerimi âdeta suyla akıttıktan sonra banyodan ayrıldım. Kurulanarak çıktım ve temiz çamaşırlarımı, pijamalarımı giyindim. Saçlarımı havluyla sarıp camdan dışarıya baktım, gemi hâlâ hareketsizdi. Yağan yağmurun etkisiyle kaptanın durmayı önerdiğini söylemişti Elvis. Acaba kaptanın bir planı olabilir miydi çünkü daha önce yağmur yağdığında diğer kaptan yolculuğu durdurmamıştı.

Aklın fikrin hâlâ planda Roza. Her seferinde yenik duruma düşüyorsun, artık yılmalsın... Kendime söylendim ve o esnada gökyüzü bir şimşekle bembeyaz olup aydınlandı. Aynı anda milyonlarca yıldız parlamış kadar etkili bir ışıktı. Kendimi istemsizce geri çektim ve o şimşekten sonra yağmur bastırınca yatağa yürüdüm. Sessizce yatağa kıvrılıp örtüyü üstüme çektim. *Bıçaklarımızı da kaybettik, elimde korsanlara karşı hiçbir mücadele isteği de arzusu da kalmadı. Üstelik bir de... Elvis beni kandırmaya çalışıyor, ona karşı koymam gerekir. Yoksa daha da huzursuz hissederim.*

Layla'nın uyanmasından endişe duyup sustum ve gözlerimi cama dikip ara ara parlayan göğü izledim. Başımdaki ağrı hafiflemişti ama Elvis'i düşünmeme engel olamamak zihnime bir sinir yüklüyordu. Kesin o davranışları, bana bakışları, söyledikleri... Bu yüzdendi, zihnime sızmak içindi.

Can sıkıntısından... Benimle gönül eğlendirmek istiyor, diyerek gözlerimi kapattım, uyumak için onu aklımdan çıkarmayı istedim. Ne yazık ki uykuya dalarken bile o kalpsizi düşünüyordum.

“Abla!”

Çığlık sesi beni uykumdan şok hızıyla uyandırdı. Gözlerim o kadar hızlı açılmıştı ki bilincim hâlâ uykuda gibiydi. Başımı, Layla'yı görmek için sol tarafıma çevirdim ve büyüttüğü, sevinçli gözleriyle karşılaştım. Ben daha tek kelime edemediğim üzerime eğilip bana sarılmaya çalıştı. “Ablacığım, buradasın! Dönmüşsün! İyi misin?”

Beni ne kadar özlediğini hissetmek anlaşılabilir bir mutluluk verdi bana. Üzerimdeki hafif bedeniyle doğrulmaya çalışarak, “İyiyim,” dedim. Ben de onu kucakladım. “Sen nasılsın? Dört gündür neler yaptın?”

Yanaklarımdan öperek geri çekildi ve ilgili gözlerle, “Seni çok merak ettim,” dedi. “Defalarca kez seslendim, korsanlara sordum, bağırdım. İyi olduğunu söyleseler de bir şey anlatmadılar. Annem ve babam duydu sesimi, onlar da meraklandı. Öyle ki seni...” Devam edemeyip kafasını iki yana salladı. “Peter’a n’oldu, nasıl?”

“O gün olanları anlatayım sana,” diyerek konuşmaya başlarken yatakta doğruldum. Dolaba ilerleyip kıyafetlerimi alırken neler yaşadığımızı anlattım ve korku dolu gözlerine bakarak

tamamladım cümlemi. “Dün gece de Peter’ı gördüm, bizimki gibi bir odada kalıyor, onu hırpalamışlar ama neyse ki iyiydi.”

“Ya ikinizden birini öldürselerdi?” Ürpererek yataktan kalktı. “Demek Peter, kaptanın elini parçaladı, asıl kaptan gemiyi kullanıyor. Korku filmi gibi abla! Korsan adam ya ona, sana bir şey yapsaydı?”

“Yapamadı, o anki acısıyla farkında bile olamadı. Hatta güçten düştü, dediğim gibi onu revire kadar sürüklemiştim. Tabii orada asıl sürprizle karşılaştım.”

“Peter çok kibar birisi değil miydi abla?” O da dolaptan giysi aldı kendine. “Nasıl kaptanın elini parçaladı? Hiç beklemezdim ondan.”

“Bu odadan çıkarken her şeyi göze almıştı bence, gidişat da onu buna mecbur bıraktı. Kaptanın gemiyi kullanmasını önlemek için en akıllıca hareketi ama sonra yakalandı.” Giysilerimi giyiyordum onunla konuşurken.

“Zaten korsanlar adamı senin bıçakladığına inanmazdı, kaptan da Peter’dan bahsederdi.”

“Evet ama o akşam sen ve Peter bir şeyler yapmayı çok istediniz, sonuçları ağır oldu.”

Bana yaklaşıp bir daha sarılınca gülümsedim, onu bayağı korkutmuş olmalıydım. Giysilerimizi giydikten sonra da sırasıyla banyoyu kullandık, dişlerimi fırçalayıp ağızımdaki bu kötü tattan kurtuldum. Dişlerimi fırçaladıktan sonra su içmek gibi alışkanlığım vardı ama ne yazık ki kahvaltıyı bekleyecektim.

Her zamanki vaktinde kapı tıkladığında açan ben oldum. Beni tepsiyle bekleyen Ares’ti. Dünkü kadar gergin görünmeden tepsiyi uzatırken, “Günaydın hanımefendi,” dedi.

Tepsiyi elinden alırken asabi davrandım. “Günaydın lüzumsuz herif.”

“Bu sabah da siz tarafından onurlandırıldım, yine harika bir sabah.”

Layla bana bir şey olmasından endişe ediyormuş gibi yanıma yaklaşıp Ares’e kızgınlıkla baktı. “Ablamı rahat bırakın!”

Ares ona göz kırptı. “Günaydın küçük hanım.”

Kardeşim onu taklit edince Ares keyfinden hiçbir şey kaybetmeden kapıya uzandı. Tam o sırada karşı odadan gelen bağıışı duydum. “Roza, sesini duydum, seni görüyorum! İyi misin kızım?”

Babam panik ve korkuyla bağırıyordu, sanırım kapı deliğinden izlemişti. Ares babamdan sıkılmış gibi bezgin şekilde solurken ben sesimi duyması için bir adım öne çıktım. “Baba? Evet iyiyim, lütfen endişe etmeyin! Birkaç gün başka odadaydım ama kötü muamele görmedim, şimdi Layla’nın yanına döndüm.”

“Ah kızım!” Annemin sesindeki rahatlama hissediliyordu. “Kaç gündür Layla ile olmadığını fark ettik, çıldırmanın eşiğine geldik.”

“İyi olduğunu öğrendiniz!” diyerek araya girdi korsan Ares ve beni odama doğru hafifçe ittiğinde dirseğimi karnına geçirerek eşikten içeriye girdim. “Bayım, kızlarınız çok iyi! Lütfen bağırmayın, size kahvaltınızı getirmek için birazdan yanınıza geleceğim.”

Kapıyı yüzümüze kapatıp uzaklaştığında pes ederek masaya yürüdüm. Sandalyeye çöktüğümde Layla tepsiyi bırakarak karşımda yer aldı. “Biliyor musun, babama yemek getirdiklerinde seni sordu, hatta şu hiç konuşmayan korsana vurdu babam çıldırarak... Kavga seslerini duyunca kapı deliğinden izlemiştim.”

Babama hak vermemek mümkün müydü? Düşünüyorum da kendi çocuğum ortadan kaybolursa yeri göğü birbirine katardım. Neyse ki rahatlamış olmalıydı, onları dün açlıkla sınıdığım için üzül müştüm ama meğer zaten bir şey yiyecek durumda değillermiş.

Layla ile kahvaltımızı yapmaya başladık. Bu kez Peter olmadığı için daha fazla yemiştım. Kahvaltıya ek olarak pastırma eklemişlerdi. Sanırım açığa çıkmasının tek artısı, Peter'in da artık kendi yemeklerini yiyecek olmasıydı, öncesinde paylaştığımız için yeterince doyamıyorduk.

Kahvaltıdan sonra kardeşimle geçirdiğim bu yalnız günler hakkında konuştum. Bazı özel şeyleri paylaşmadım ama Elvis'in adını her geçirdiğimde kızardım. Layla bunu fark etmiş gibi onunla ilgili daha fazla soru sordu ama geçiştirmeyi başardım. Günün diğer kısmında kitap okudum. Gemi tekrar yolculuğa başladığında da kaptanın aslında bir planı olmadığını, gerçekten yağmur dolayısıyla yolculuğa ara verdiğini anladım.

Peter'in arkasında bıraktığı pusuladan baktım. Hâlâ güneye gidiyorduk.

Ne kadar kalmıştı? Gittiklerinde ne olacaktı? Ne kadar geri dönecektik? Yolumuz ne kadar uzamıştı? Merak içindeydim.

Kafamda milyon tane soru vardı. Kitabı okurken bu sorular aklıma geldiği için uzaklara daldım, devam etmem zaman aldı. Yarın için isteyeceğim şey ne olacaktı? Kitap okumam karşılığında her şeyi kabul edecekti. Aslında... Düşününce fark ediyordum, bu gemide geçirdiğim en sakin, huzurlu zamanlar Elvis'e kitap okuduğum dakikalardı. Muhtemelen kitabın çok akıcı olmasındandı.

Günün devamını kitap okumaktan ziyade düşünerek geçirdim. Üzerime geniş paçaları olan siyah pantolonum ile vatkalı, beyaz bir kazak giymiştım. Buna rağmen üşüyordum. Aslında gemideki ısıtma gayet iyiydi, belki de dünkü rahatsızlığımın etkisiyle ve gece ıslak saçlarla uyuduğum için biraz üşütmüştüm. Genelde ortaya güçlü bir tavır koymaya çalışsam da bedenem ve kalben zayıf bir insandım ne yazık ki.

Akşam olduğunda nedense sabırsızlanmaya başladım, yemek geldiğinde hızlı yedim. Oysaki kitap okumam için çoğunlukla gece yarısını bekliyordu Elvis. Akşam yemeğinde daha önce hiç yemediğim, adını dahi bilmediğim bir çorba gelmişti fakat lezzetliydi. Acaba hangisi yapmıştı? Çorbaya yancı olarak da kötü pişmiş pilav vardı. Çorbayı ve pilavı yapan aynı kişi olamaz gibiydi.

Yemekten sonra dişlerimi tekrar fırçaladım. Odanın içinde bacaklarımı açmak için dolaştım. Dün gecedен bu yana gemide hiçbir huzursuzluk çıkmamış gibiydi. Zaten kim nasıl çıkaracaktı ki? Kilit altında savunmasızdık. Ancak bağırıp karşı çıkmaya çalışıyorduk ama faydası olmuyordu. Aşçı, ben, Peter, babam... Hiçbirimizin yaptığı karşılık bulmamıştı.

Acaba kitabın arasındaki çizimi gördüğümü fark etmiş miydi Elvis?

“Abla neden bu kadar çok dolanıyorsun, başımı döndürdün?”

Layla'nın yakınmasını duyunca durdum, ona *hiç*, dercesine bir gülümseme bıraktım ve yatak kenarına oturdum. Komodin çekmecesinden çıkardığım fırçayla saçlarımı aheste aheste taradım. Saçlarımın doğal hali ne düz ne kıvrıkcıktı, hafif dalgaları vardı. Ellerime aldım, odanın ışığında sarı tutamlar koyu görünüyordu.

Biraz da yatağımda oyalandım. Neredeyse uyuyacaktım. Layla biraz sonra örtüyü kafasına kadar çekerek uyuyakaldı. Yatağımda kıvrılıp dakikaları geçirdim ve kapım tıklatıldığında, beklentide olmama rağmen ürktüm. Kalbim hızlanmaya başlarken ayağa kalktım. Kilit çevrildi ve ben girişi vücudumla kapatırken kapı açıldı. Gelenin Martin ya da Ares olduğunu sanıyordum ama Elvis'ti. Onu görünce gözbebeklerim genişledi.

Gözlerinin geceyi aydınlattığını söylesem yalan olur ama... Zaten o da ne kadar dürüst bir adam ki?

“Beni mi bekliyordun?”

Kapıdan çıkıp yanından geçerken elimin tersini göğsüne vurdum. “Çok beklersin.”

Önüne geçtim, onunla göz teması kurmak tuzaklarına çekilmek gibiydi, insanın gördüğüne bile bile yürümesi ancak aptallığından olurdu. Yolu bildiğim için onu beklemeden ilerledim ve merdivene ulaştığımda bu kalpsiz korsan beni yakaladı. Başını sol omzumdan ileriye doğru uzattı. “Odamıza koşa koşa gidiyorsun. Beni bu kadar özlediğini bilseydim gecikmezdim.”

“Hayal görmeye de mi başladın Elvis? Yalnızlık sana hiç iyi gelmiyor belli ki!”

“Yalnızlık değil, sensizlik...”

Bu adam...

Mesafemizi açmak için hızlandım ama gideceğimiz yer onun odasıydı. Gerçi bu pislik *odamız* diyordu, bu haddi nereden bulduysa? Ağzımın içinde söylenerek kata ulaştım, odaya girdim. Elvis de arkamdan girdi ve kapıyı kapatıp içeride yürüdü. Kalp atışlarım anlamsız şekilde onun adımlarına ortaklık ediyordu. Masaya yaklaşıp kitabı aradım ve Elvis de yanıma gelip bana doğru eğildi. “Neye bakıyorsun?”

“Neye olabilir, dingil!”

Başımızı aynı anda birbirimize çevirdik. Gözleriyle buluşmanın başıma ne uğursuzluklar getireceğini düşündüm. Bana diğerlerinden farklı bir gülümsemeyle baktı. “Hakaretlerinle gecemi aydınlattın, ne kadar teşekkür etsem az!”

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım, bu hayduta gülecek değildim! Adama ne desem aynı tavırda kalıyordu. Gülmemek için çabaladığımı görmemesi için sırtımı döndüm ve koltuğa yürüyüp oturdum, kollarımı göğsümde bağlayıp bekledim. Kitabı çekmeceye saklamıştı, alıp bana yürürken istemsizce onu inceledim. Her zamanki gibi gömleğinin düğmelerinin yarısı açıktı,

üstünde pantolon askısı vardı. Paçaları çizmelerinin içinde kaybolan koyu bir de pantolonu vardı. Giyinişi çoğu zaman salaş, umursamaz görünüyordu. Saçları da bu dengenin bir parçasıydı, dalgalı ve dağınıktı. Zaten ruhen de çok gamsız bir adamdı. Baksanıza, her şeye gülüyordu.

Kitabı bana uzattığında büyük elini inceleyerek aldım ve koltukta karşıma oturduğunda gözlerimi devirmekle yetindim. Kitabın kapağını açarken de korktum, ya tekrar çizimle karşılaşsam ne yapardım? Ona sormaya cesaret edebilecek miydim? Peki o fark etmiş miydi gördüğümü? Yapacak başka şeyim olmadığı için kitabı açtım ve kaldığım sayfayı aradım. Bakışlarının dikkati panik ve heyecanla hareket etmeme neden oluyordu.

Gözlerim sayfalarda dolaştıktan sonra nerede kaldığımı hatırladım. Oradan okumaya başlarken bacaklarımı koltuğa doğru çektim, bu soytarıdan utanmayacaktım. Sırtımı koltuğun kolçağına yaslayarak kitabı dizlerime bıraktım ve en son okuduğum yerden devam ettim.

Bu kitap beni içine çekebildiği için dakikaların nasıl aktığını anlamadım. Görmezden gelemediğim tek şey Elvis oldu çünkü gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadı. Dirseğini koltuğun kolçağına, çenesini de avucuna yaslamıştı. Çoğu zamanki gibi kaygısız görünüyordu. Birkaç kez istemsizce başımı kitabımdan kaldırdım ve onun gözleriyle karşılaştım. Son kez bunu yaptığım da gözlerimi hemen kaçırmadan önce duraksadım. “Beni dinliyor musun?” diye sordum.

İç çekti. “Elbette.”

Şüpheli bir şekilde, “En son nerede kaldım?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı ve kitaba doğru bakarak sessiz kaldı. Aramızdaki kısacık bir diyalogdu ama nedense galip geldiğimi hissetmiştim. Kitabı çeneme yaslariken açık açık sırttım ve Elvis gözlerini ağız hizamda dolaştırıp ardından bakışlarını önüne çevirdi. “Bazen çocuk gibisin,” dedi.

Pislik, bu söylenir miydi? “O nereden çıktı? Ne çocukluğumu gördün?”

“Beni kızdırmak hoşuna gidiyor, yüzünden okuyabiliyorum. Yaramazlık yapmış gibi seviniyorsun.”

Haklı olduğunu fark edince utanarak bakışlarımı kaçırdım. Aceleyle kitaba yoğunlaştım. O pislik aklıma sızdığı için tekrar kitaba odaklanmam zaman alsa da okumayı sürdürdüm. Sayfayı her çevirişimde heyecanım arttı, duygularım yoğunlaştı. Kitapta, hikâyenin yoğunlaştığı kısımlara gelmiştik. Uykum gelmiş olsa da ara vermek istemiyordum fakat kitap bir anda önümden çekildiğinde hayretle kafamı kaldırmak durumunda kaldım.

Elvis bana yaklaşmış, elimden kapuğı kitabı uzaklaştırmıştı. Sırtımı kaldırıp dizlerim üstünde yükseldim. “N’apıyorsun?”

“Neden içinden okumaya başladın?”

Öyle mi yapmıştım? Sahiden farkında değildim. Heyecandan sesim kısılmış olmalıydı. Dizlerim üstünde biraz daha yükselip havaya kaçırdığı kitabı almaya çalışırken, “Heyecandan kendimi kaptırmışım!” diye yakındım. “Bilerek yapmadım ki!”

Beni anlamış olsa da kitabı uzakta tutmaya devam etti. “Bana pek öyle gelmedi.”

İstemsizce, “Elvis!” diye homurdandım ve göz teması kurunca yüreğimden ağır bir ses geldi. “En heyecanlı yerindeydi, yemin ederim ki bilerek yapmadım!”

Dudağında beni aşınası yapan bir alaycılık oluşurken, “Öyle miydi?” diye sordu. “En heyecanlı yerinde miydi? Bana okumayı kestiğin için bilmiyorum.”

“Gerçekten alçaklık ediyorsun!” diye sesimi yükselttim ve parmak uçlarımda biraz daha yükselip koluna uzandım. Bir elimle gömlekle sarılı kolunu kavrayıp diğer elimle kitaba uzanmaya çalıştım. “Buraya sana kitap okumam için davet ediyorsun

beni! Amacın bu değilse bırak beni gideyim! Hatta kitabımı da bırak!"

"İnan odana gelmemeyi başarmayı çok istedim," dedi ve ben bir daha kitaba uzanınca dengemi sağlamak imkânsız hale geldi. Onun üstüne doğru düşüşümü durduramadım ve Elvis koltukta, benim ağırlığımla kaydığında ikimiz de koltuktan düştük. Elvis, vücutlarımız yere düşmeden önce gülmeye başladı ve ben çılgılık atarken kollarını etrafıma doladı. Kendimi onun göğsünde bulana kadar şok yaşadım ve ellerim gömleğini sımsıkı kavramışken yakınımdaki gözlerine korkuyla baktım.

Kahkaha atmamak için tüm gücüyle direniyordu.

Altımdaki vücudunun sertliğini ve sıcaklığını hissetmek ben de daha önce hiç deneyimlemediğim bir duygu oluşturdu. Ona vermem gereken ilk tepkinin ne olacağını kendim bile seçemedim ve Elvis'in gülüşü yerini derinleşen bakışlara bırakınca, tüm vücudumda panik yankılandı. Bir hatanın içinde olduğumu hissettim ve gömleğindeki yumruklarımı gevşetirken Elvis elini uzatıp yüzümün iki yanına düşmüş saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Bir yerin acıdı mı?"

"Yok..." Ona dokunmayı tamamen bıraktım ve vücudumu üzerinden kaldırırken çok hızlı ve telaşlı davrandım. Kalp dediğim şey yalnız göğsümün içinde değil, tüm bedenimde varmış gibi hissederek uzaklaşmaya çalıştım. Elvis daha acelesiz şekilde doğrulup oturur şekilde bana baktığında da panik haliyle bağırdım. "Senin yüzünden düştük! Bana çocuklaştığımı söyledin ama kendin neler yaptın! Kitabımı da buruşturdun..."

Kitabımı almak için uzandım ve Elvis de aynı anda davranıldı. Almak için dokundum ve onun büyük eli de elimin üstüne kapandı. Avuçiçi sıcaklığını hissedince gözlerimi yumdum ve tekrar açana kadar kalbimin çarpışını yok saydım. Gözlerim

aralanınca da onu bana çok yakından bakarken buldum. “Senin niyetin ne?” dedim kızgın bir fısıltıyla. “Beni kandırmak mı? Peşinen söyleyeyim, kanmayacağım!”

“Seni neden kandırayım?”

Elimi çekmeye çalıştım. “Yalnızlıktan sıkılmışsındır? Gideceğin o güne kadar seni eğlendirmemi istiyorsundur? Belki de... Daha fazlasına ikna etmeye çalışıyorsundur beni?”

Bir anda ağlayacak gibi hissetmeye başlamıştım. Kitabın heyecanı kalmamıştı üstümde. Elvis’i ciddi gördüğüm birkaç saniye geçirdim o sırada. “Neden korkuyorsun? Bana direnç göstermemekten mi? Seninle ilgili kötü bir niyetim yok, olamaz da.”

“O zaman neden bana farklı davranıyorsun?” diye yüzüne doğru bağırdım.

Sinirimi fark etmiş gibi gözlerimi saniyelerce okudu, yüzümü de. Gözleri titreyen dudaklarımda durunca, bakışındaki bir şey beni ürküttü. Bu yüzden yüzümü diğer tarafa çevirdim. “Sana diğerleri gibi davranacak irade bende yok, çok üzgünüm. Ancak bu kadar merhametsiz davranabilirim.”

“Yalan, ancak yalan söylüyorsun...”

İç çekişini kulağımın hemen yanında duydum ve bundan sonra da eli bakış açıma girdi. Parmaklarının tersiyle yanağıma dokununca zihnen bunun ne kadar yanlış olduğunu fark ettim ama ağzım mühürlenmişçesine konuşamadım. Yanağımın üstünü yavaşça okşayıp, “O zaman neden buradasın?” dedi. “Sen de farkındasın sana zor kullanamayacağımın, bunu yapamadığının. İstemezsen gelmezsin, bildiğini biliyorum.”

Bu adamın küstahlığına son vermek istiyordum. “Sana kitap okumam karşılığında her şeyi isteyebileceğimi söylemiştin, o yüzden geldim herhalde!”

Düştüğüm yerden kalkıp tekrar koltuğa oturmayı denemiştim, o da öyle. Hâlâ yüzüme bakarken, “Peki o zaman,” dedi sessizce. “Benden ne istemeye karar verdin?”

“Ben...” Bunu düşündüğüm doğrudu ama maalesef ne istediğime karar verememiştim. Onun bunu fark etmemesini diledim ve kısacık zamanda cevap ararken beni kurtaracak bir şey oldu.

Kapının açılmasıyla beraber sohbetimiz bölündü.

Başımı hızla çevirdim ve kapı açılmasına rağmen yüzüme dokunmayı bırakmayan Elvis’ten uzaklaşmak için doğrulmaya çalıştım. Ares, kararlı şekilde girdiği odada bizi görünce duraksadı ve Elvis de doğrulup kalkarken, “İyi geceler,” diye selamladı bizi. “Roza’yı odasından neden çıkardın?”

Elvis yerdeki kitabı alıp arkadaşına döndü. “Bana kitap okuyordu.”

Ares, yakınlığımızdan duyduğu rahatsızlığı bana o kadar hissettirdi ki utanmam kaçınılmaz oldu. Bu yüzden odadan çıkmak için Elvis’in önünden geçmeyi denedim ama bileğimden tutup beni durdurdu. Ona kızgınca bakıp bileğimi kendime çektim ama bana bakmıyordu bile. Ares’e, “Uykunu ne böldü kardeşim?” diye sordu.

“Bu gece uyumuyordum,” dedi Ares ve bana olan hoşnutsuz ilgisini tamamen kaybederek Elvis’e gülümsedi. “Adaya yaklaştık, sabah olmadan inebiliriz.”

“TEKLİF”

Güvertede, günün başlamasını izledim ve ilk güneş ışığında serin havada kendimi kucakladım.

İlk an gitme vakitlerinin geldiğini düşündüm, artık vardıklarını, bizi bırakacaklarını. Elvis odadan Ares ile ayrılırken bir şaşkınlıkla arkalarından yürüdüm. Artık bu gemiyi terk edecekleri için de benim ne yaptığımı umursamadıklarını sandım. Gecenin o vaktinde güverteye çıktığımda da karşımda, okyanusun ortasında, ağaçlarla kaplı bir ada gördüm. Şekli yamuk bir kalbi andırıyordu ve gemimiz *Eros*, o adaya varmak için suyu dalgalandırıyordu.

Ares, Elvis ile konuştuktan biraz sonra aşağı inmiş, beni Elvis’le bir arada bırakmıştı. O dakikadan beri güvertedeydim, az önce güneşin doğuşunu izlemiştim. Gemiye terk edeceklerini sandığım dakikaları geride bırakmıştım çünkü gemiden ayrılacak gibi durmuyor, bir hazırlık yapmıyorlardı. O zaman bu adada neden durmuştuk?

Burada insan yaşıyor muydu acaba? Etrafa ışık sızdığında daha iyi görebilmiştim ama uzun, büyük ağaçların yoğunluğundan başka şey fark edememişim. Bu adanın adı neydi, acaba biliyor muydum?

“Güneşin doğuşunu izlemen için burada olmana müsaade ettim ama artık odana dönsen iyi olur.”

Gözlerimi adadan aldım ve benimle konuşan Elvis’e döndüm. Güvertenin en kenarındaydı, sırtı bana dönüktü. Sabahın serin rüzgârında gömleği üzerinde uçuşuyordu. Çok üşümüşüm ama dediği gibi güneşin doğuşunu görmek ve neler olduğunu anlamak için burada kalmıştım.

Arkasından sakince, art niyetsizce yaklaşıp, “Gemiden ayrılacak mısınız?” diye sordum. Bu soruyu sorarken içimde umut ve neşe eksikti.

Elvis uzaklara doğru bakarken gülümsedi. “Bunu gözlerinle görmek için mi bekliyordun?”

“Tabii!”

Sesimin dilediğim kadar gerçekçi çıkmış olması için dua etmeliydim belki de. Çoğu zaman kötücül, hesapçı olan bakışları yüzümdeki hiçbir ayrıntıyı kaçırmadı. Sol omzuna doğru dönünce güneşin mavi gözlerini ısıttığını gördüm. Biraz da merhameti olsaydı bakışlarının kimbilir ne kadar güzel görünürdü gözleri.

“Henüz değil,” dediğinde insani bir hayranlıkla gözlerini izliyordum. “Bu adada arkadaşım var, kendisine bir emanet teslim ettikten sonra yola devam edeceğiz.”

Daha öncesinde düşündüğüm gibi, zaten hiçbir hazırlıkları yoktu. Geminin yavaşladığını, dalgaların yumuşayan süratinden anladım ve sakince, “Peki ne kadar kaldı?” diye sordum.

Yutkundu. “Az kaldı, bir sabah bakmışsın ki yokum.”

Başımı önüme eğdim ve kollarımdaki ellerimi sıktım. Neden yeterince mutlu olamadığımı kabul etmek istemiyordum ama zihnime bu soru düşmüştü bir kere. Neden ayrılacağı için derinden bir sevinç duymuyordum? Özgür kalacağım için

sabırsızlanıyordum ama Elvis... O alçakça planını gerçekleştirmişti işte, aklıma girmişti!

“Martin’in kardeşini aldıktan sonra geri mi döneceksin?” diye sordum bu kez de.

Bakışları hummalı bir hal aldı. “Neden geri mi döneceksin, diye soruyorsun? Sadece beni soruyorsun, diğerlerini değil.”

Yemin ederim bir insanı böylesine dövmeyi istememiştim. “Hemen başladın yakışsız konuşmalarına! Sen, siz ne fark eder işte?”

“Benim için fark eder Roza, arkadaşlarımdan senin için biraz bile önemli olmaması hoşuma gidiyor.”

Yanaklarımı şişirince yüzümün haline boğazdan gelen bir sessiz gülmeye karşılık verdi. “Emin ol aranızda en nefret ettiğim sensin!”

“Tabii, bunu yürekte söylediğine eminim...”

Daha bir şey demedim, benim derdim kendime yetiyordu. Bu alçağı bir daha görmemek üzere odama gitmeli, ondan ne bir şey istemeli ne de ona kitap okumalıydım. Benim hakkımdaki planları çok kalpsizceydi ve istemsizce dedikleri ruhuma tesir etmeye başlamıştı.

“Ben de adaya gelebilir miyim?”

Hayır aptal, hayır! Odana dönmekten bahsetmelisin!

Elvis arzuma hiç şaşırmadı, eminim bunu istediğime ben daha çok şaşırmışımdır. Dirseklerini güvertenin kenarından çekip doğruldu ve ayaklarımdan ucuna kadar girdi. “Neden, kaçacak mısınız?”

Gözlerimi devirdim. “Ailemi bırakıp mı? Hiç bilmediğim bu adada mı? Hayır akıllım! Yalnızca çok sıkıldım, bir süre de olsa dışarıda olmak istedim.”

Düşünüp tartıyor gibi dudaklarını ısırды ve o sırada sudaki hareketlilik tamamen son buldu. Gemi adanın kıyısına

yaklaşmıştı. Arkasını dönüp yürünmeye başlayınca üşüyerek peşine düştüm, içeriye girdiğimizde Elvis daha süratle yürüdü. Benim odamın olduğu kata indiğinde içimi hüsrana kapladı. Beni odama bırakıyordu, belli ki yanında götürmek istemiyordu. Aslında en iyisiydi, Elvis'ten uzak durmalıyım ama... Bilmiyorum, odamda oturmak, Elvis'le vakit geçirmekten daha sıkıcıydı. Odamın kilidini açıp bana döndüğünde içeriye girdim.

“Üstüne, seni sıcak tutacak bir şeyler giyin.”

Yerimde zıpladım. “Gelecek miyim?”

“Başıma nasıl belalar açacaksın, görmek için sabırsızlanıyorum.”

Gerileyerek odanın içinde yürüdüm ve sonra hevesle dolabımın kapılarını açtım. Layla henüz uyanmamıştı, hâlâ erken bir saatti. Dolaptan bir yün hırka aldım ve tekrar koridora çıktım. Elvis o sırada koridordaki kapıları dinliyordu. Ben çıkınca derhal odamın kapısını kilitledi ve bileğimden tutup seri şekilde yürümeye teşvik etti beni.

Çalışma odasına çıktık ve askıda duran ceketini aldı, kesede ki bıçağını kontrol etti. Aşağıya inmeden önce aynı katta bulunan kaptan köşküne ilerledi, ben de arkasındaydım. Kapıyı açıp içeriye baktığında yaşananları hatırladım. Bu kez asıl kaptan geminin başındaydı, yanında Martin vardı. Kaptan kapının açıldığını duyduğunda bu tarafa dönüp Elvis'e öfkeyle baktı ve beni gördüğünde gözlerini kıstı. Durumuma aşina olmuş gibiydi.

Elvis Martin'le konuştu. “Kaptanımızın huzurunu kaçırmıyorsun, değil mi Martin?”

Kaptan söze girdi. “Adam'ı odasından çıkarmayı bir daha düşünmelisiniz, size karşı anlayışlı olacaktır.”

Adam geminin sahibi, kaptan ise Adam'ın arkadaşıydı. Elvis bu soruya karşı nazıkçe, “Elbet düşünüyorum,” demekle yetindi. Kim inanırdı ki?

Martin, Elvis'e kapıyı gösterince Elvis sırttı, arkadaşına göz kırparak bana döndü ve yürümem için öncelik verdi. Hırkama giyerek koridoru geçtim ve katları indim, ta ki ilk gece geldiğimiz o çıkışa ulaşana kadar. Büyük geminin geniş çıkışına yürüdüğümüzde Ares'i gördüm. Sırtı bize dönük, elleri cebinde adayı izliyordu. Kendisine yaklaşıldığını anlayınca bize döndü. Benim burada oluşumu garipsediğini hemen anladım. "Elvis?" dedi sorarcasına.

Korsanım yanımdan geçti ve arkadaşının karşısına geçerek omzunu sıktı. "Birkaç saate dönmüş olurum. Gözlerinizi dört açın, kaptana ve konuklara dikkat edin."

Ares çenesiyle beni gösterdi. "O neden geliyor? Mantıklı bir izahı var mı?"

Elvis omuzlarını düşürerek güldü. "Aslında yok."

"Kardeşim, hata yapıyorsun..."

Elvis onun omzuna bir daha vurup yanından geçince ben de Ares'le göz teması kurmadan arkasından yürüdüm. Elvis adanın kıyısına yaklaşmış olan gemiden indi ve arkasını dönüp bana elini uzattı. İnmememe yardım etmeye hevesli görünüyordu. Parmaklarını tuttum ve kaymadan inmeye çalıştım. Adanın beyazlı, grili kumlarına inince kendimi hafiflemiş hissettim. Günler sonra geminin dışına, karaya çıkmıştım ve okyanustan başka bir manzara görüyordum.

"Kısa sürsün," dedi Ares, yukarıdan.

Elvis ona el selamı verip önüne dönünce ben de heyecanla arkasından gitmeye başladım. Adanın etrafı kumlarla kaplıydı, ilerleyen kısımda ağaçlar başlıyordu. O büyük, ıslak ağaçlar adanın etrafını kuşatmış gibiydi. Buraya da yağmurun düştüğü, kumların ıslaklığından belliydi. Omzumun üstünden arkaya bakınca geminin büyüklüğü beni bir daha büyüledi, camlardan bakan birkaç insan gördüm ama hiçbirini kişisel tanıımıyordum.

Önüme tekrar döndüm. Elvis ağaçların içine dalmıştı, ben de aynı yoldan yürüdüm ve ağaç yapraklarını ellerimle iterek önümü açtım. Ağaçlık alanda biraz yürüdükten sonra adayı daha geniş görebildim. İleride ikiye ayrılan yol vardı, Elvis sol tarafı seçince onunla yürüdüm. Yol, ilerledikçe yukarıya doğru yükseliyordu, neredeyse dik bir yoldu. İstemsizce etrafımda dönüyor, günler sonra ilk kez gördüğüm doğayı izliyordum.

“Bu adanın adı ne?”

“Prens.”

“Nasıl? İsmi mi?”

Yanına, bana doğru baktı. “Evet.”

Prens Adası’ydı demek, acaba bir hikâyesi var mıydı bu ismin? Merakla dudaklarımı ısırđım ve dik yolun sol tarafından döndük. Şimdi yüksek ama az olan binalar görünmeye başlamıştı. Sanki üzerinde toz birikmiş, eski bir adaydı. Binalar yıllar önce yapılmıştı, modern değildi. Henüz bir insan görmemiştim. Birkaç kapalı dükkân görünce bugün günlerden hangi gün olduğunu merak ettim. Kahve ve yeşil renklerinde, yüzölçümü küçük bir kasabaydı.

Bu yolu yürürken ister istemez, “Adanın isminin bir anlamı var mı?” diye sordum.

Elvis köşeden dönerken, “Hiç ilgilenmedim,” diye cevap verdi.

Yanaklarımı şişirdim. “Adanın ismi Prens’miş. Hiç mi neden böyle olduğunu merak etmedin?”

“Hayır. Senin için öğrenirim.”

Altdudağıımı ısırarak yüzüne bir bakış attıktan sonra ilgimi tekrar etrafıma vermeye çalıştım ve o anda adaya geldiğimizden beri ilk kez insan gördüm. Bir anne küçücük bir kız çocuğunun elinden tutmuş, dik çatılı, etrafı sarmaşıklarla örtülü evden çıkıyordu. Kız çocuğu gülümsüyor, annesi onu dinliyordu.

Moğala'dayken hükümetin geçici bir süre de olsa hamile kalma yasağı getirdiği o günlerde bir daha anne olamama korkusuna kapılmıştım. Oysa çocuk doğurmak şu an için yalnızca Moğala'da yasaktı.

“Çok tatlı bir kız, değil mi?”

Elvis'in sorusunu duyunca bakışlarımı bu yabancı insanlardan çekerek ona baktım. Gözleri yüzüme hizalıydı. “Buradaki insanların dili ne?”

“Kendi dillerini konuşuyorlar.”

Nasıl konuştuklarını merak etmiştim, bu adadan da insanlarından da haberim yoktu. Anlayarak başımı salladım ve biraz daha dik yol yürüdük. Birkaç insan daha gördüm, bizimle pek göz teması kurmasalar da baştan aşağı süzüyorlardı. Çok kırsal ama tarihi esintileri olan bir adaydı, nüfusunun az olduğu belli oluyordu.

Bir köşe daha döndüğümüzde yolun ilerisinde yüksek, eski bir kilise gördüm. Elvis yolun karşısına geçince de varmak istediği yerin burası olduğunu tahmin ettim. Bu günahkârın kilisede ne işi vardı? Hem de böyle ıssız bir kasabadaki kilisede? Geniş, siyah bir kapıyı açtı ve bahçeden içeriye girdi. Etrafta ağaçlar, ayağımızın çevresinde temizlenmemiş otlar vardı. Kilişenin ahşap kapısı aralıktı, Elvis o aralığı büyüterek içeriye girerken uzanıp ansızın elimden tuttu. Bir kiliseye, bir erkeğin elini tutarak girdiğime mi, yoksa elimi tutanın Elvis olmasına mı şaşmalıydım?

Neden beni kendisine yakın tutma gereği duymuştu?

Başımı ellerimize eğdim ve kilisenin içinde yürümeye başlayınca vücudumu ürperti esir aldı. Daha önce ailemle kilisede bulunmuştum. Dua etmeyi de severdim. Fakat şimdi neden burada olduğumuzu anlamamıştım. İçeride kimse yoktu, belki ibadet günü veya saati değildi.

Fısıldayarak, “Neden buradayız?” diye sordum.

“Sen, benimle olmak istediğin için buradasın,” dedi bir sır verir gibi konuşarak.

Ah, ne alçak ama...

Elimi saran avucunu, onu uyarır gibi sıktım ama bu bana daha sıkı bir karşılıkla döndü. Parmaklarımı âdeta avucuna hapsetti. Eli soğuktu, benimse sıcak. Ellerimizin birbirine değdiği bazı anlar olmuştu, hepsinde soğuktu parmakları. Hep bu kadar üşümesi... Acaba bir rahatsızlığı mı vardı?

Elvis’in gözleri kimsenin olmadığı kilisede arayışa girince, “Kime bakıyorsun?” diye sordum merakla.

“Arkadaşımı arıyorum, burada olmalı.” Kilise kürsüsüne kadar ilerleyip sol tarafta görünen, aralık bir kapıya baktı. Günah çıkarma odasına benziyordu. “Buraya varacağım günü doğru hesap ettim, bir aksilik olmadı, o halde nerede...”

Kendi hesaplarının peşine düşmüştü, bu yüzden aldırış etmedim. Onun tadının kaçması beni mutlu bile ediyordu. Burası küçük ama özenle yapılmış bir kiliseydi, güneş ışığının doku-nuşları camlardan içeriye giriyordu ve her sözcüğümüz yankılanıyordu. Etrafımda bir tur daha atarken Elvis’in yürümesiyle ileriye çekildim ve ağzımdan homurtu çıkarken kapıdan giren genç adamı gördüm.

Kapıdan, Elvis’e bakarak giriyordu ve yüzünde bir gülümseme vardı. Onun din görevlisi olduğunu giyinişinden hemen anladım. Uzun siyah saçları, koyu renkli gözleri vardı. Elvis kendisine yaklaşırken elini uzattı ve resmi bir yakınlıkları olduğunu anlayacağım şekilde el sıkıştılar. Adam Elvis’in elini iki eliyle birden, samimi şekilde kavramıştı. “Hoş geldin,” derken heyecanlı bir sesi vardı.

Elvis elini sağlamca sıkıp geri çekildi. “Hoş buldum.”

“Uzun saatlerdir, geceden beri buradayım. Hangi vakitte geleceğini tam kestiremiyordum...”

“Sanıyorum vaktinde geldim, zaten daha önce hiç yanılmamıştım.”

“Evet,” dedi gülümseyerek ve başını bana çevirdiğinde kendimi buraya çok yabancı hissettiğim için gerildim. Başımı eğerek selam verdiğimde aynı karşılığı buldum. “Yorgun musunuz, bir şey ikram etmemi ister misiniz?”

Elvis başını bana çevirdi, benim bir arzum olup olmadığımı duymak istiyordu. Başımı iki yana sallarken dudaklarımı yaladım ve Elvis elimi tutuş şeklini değiştirip, “Suya hayır demeyiz,” dedi.

Adam hemen onayladı. “Elvis bana eşlik et, emanetimi verirken arkadaşına su getirelim.”

Elvis bana huzursuz bir bakış atınca ben bile yalnız kalmaktan çekindim. Bu gamsız adamı huzursuz eden ne olmuştu? Elini gevşetip beni bırakınca elimi arkama götürdüm ve bir şey demeden, kiliseyi dolaşmak için onlardan uzaklaştım. Onların da uzaklaştığını adım seslerinden anladım, kafamı çevirip bakınca çıkmak üzere olan Elvis’in gözleriyle karşılaştım.

Yalnız kalınca biraz daha kiliseyi dolaştım ve sonra oturup beklemeye başladım. Ada serin ama nemliydi, bu da çok normaldi; dört bir yanı okyanusla kaplıydı. Ellerimi hırkamın içine doğru çektim ve rüzgâr sesini dinledim. Az sonra başka bir ses duyunca kaş çatarak kilise kapısına döndüm. Bana doğru bakan bembeyaz bir kediyle karşılaştım.

Günler sonra ilk kez hayvan görüyordum.

Kalkıp yanına yürüdüm. Dizimi kırıp önünde eğildim ve elimi ürkütmeden üstüne koydum. “Merhaba.”

Başını avucuma doğru yaslayıp sürtündükten sonra dilini çıkardı, sanki bir şey arıyordu. Aç mıydı? Zayıf, temiz bir kedi idi;

sokak kedisine benzemiyordu. Acaba burada mı yaşıyordu? Onu kucağıma alıp doğrulurken, “Bayıldım sana, çok güzelsin,” dedim. Göğsüme doğru bastırıp yanağımlı kafasına yasladım. “Ben küçükken bir köpeğim vardı, ne yazık ki onu kaybettim. Seni de ona benzettim. Tamam, o köpek, sen bir kedisin ama o da senin kadar beyazdı...”

Kucağımda hareket edince daha sıkı tutup kilisenin etrafında dolaşarak Elvis ile o adamı aradım. Belki kedi için yiyecek verirlerdi. İleride bir çeşme görünce adımlarımı yönlendirdim. Kedi kucağımdayken çeşmeyi açıp avucuma doldurduğum suyu içmesine yardım ettim. Suyu hızlı hızlı içince de susuzluk çektiğini anlamış oldum. Bu kedinin güzelliğı beni gülümsetti. “Bir ismin var mı canım? Tabii, olsa da söyleyemezsin ama soruyorum işte...”

İhtiyacı kadar su içince elimden kurtulmayı denedi, bu haline hayret edip güldüm ve kucağımdan zıplayarak inince arkasından takip ettim. Çeşmenin arkasına geçip patileriyle yerdeki toprağı eşelediğinde üstüne eğilip bir daha kafasını okşayarak sevdim onu. “Adını hâlâ söylemedin, darılıyorum sana...”

Onunla biraz oynamak istiyordum ama niyeti ellerimden hemen kaçmaktı, görüyordum. Tüylerinde parmaklarımı dolaştırıp onu hafifçe rahatsız ettiğimde üstüme atladı ve beni güldürdü. Ellerimi ondan kurtarıp kızmış görünen gözlerine baktım. “Sadece şakalaşıyoruz, beni ortadan kaldırmana gerek yok...”

“Roza!”

Adım çok gür bir sesle yankılandığında irkilerek dizlerim üzerinde doğruldum. Çeşmenin arkasından çıkıp sese doğru koştum ve Elvis’i kilisenin kapısı önünde buldum, sırtı bana dönüktü. Ta ki ben iki adım daha koşana kadar. Sonra bana döndü ve burada olduğumu görünce bir durdu, ardından sert adımlarla üzerime geldi. “Neredesin sen? Kaçmaya mı çalışıyorsun?”

Onun kızgın ve suçlayıcı tavrına şaşırarak gözlerimi kırptırdım. “Hayır, burada nereye kaçacağım ki?”

Elini kaldırıp kiliseyi gösterirken göğsü sertçe hareket etti. “Neden içeride değilsin! Seni bıraktığım yerde bulmak istiyorum! Birkaç dakika içinde nereye gittin?”

“Kediye su içiriyordum...” Ayaklarımın yanında hareketlilik hissedince başımı eğdim ve beyaz kediye yanımda buldum. Elvis elleriyle beraber kafasını da önüne eğdi ve bir şeyleri anlamış gibi iç çekti. Eğilip kediye tekrar kucakladım ve göğsüme yaslayarak doğruldum. “Orada bir çeşme vardı, kedi de çok susamıştı. Sen gemiyi işgal ettin ama sanırım bazı şeyleri iyice karıştırmaya başladın. Sen benim hiçbir şeyimsin. Senin bıraktığın yerde değil, canımın istediği yerde olurum...”

“Geniş özete bakarsak burada benimle, canının istediği yerdesin yani...” Tanrı’m, ceza gibi adamdı, nasıl becermişti kendisine pay çıkarmayı? Ona dik dik bakıp yanından geçmek için adım attığımda, hafif eğilip göğsümdeki kediye dokundu. Fakat kedi onun beklemediği bir aksilikle patisini eline atıp tırmıklayınca kendimi tutamadan gülmeye başladım. Elvis kaşlarını çatıp elini geriye çekti ve kedi bir daha onun eline uzanınca, “Hey,” diye homurdandı kediye. “Bu kadar kısa sürede seni nasıl tarafına çekti, neyine kandın? Güzelliğine mi?”

Yanaklarım ısınırken kedinin hırsına güldüm ve Elvis gözlerini dikince, karşısında neredeyse ilk kez gülerken yakalandım. Elini yanına indirip yüzüme bakarken arsızlığı ele almış şekilde daha çok sııttım. Ona güldüğümü anlamasını istedim, hatta kendisiyle alay ettiğimi sanmasını. Fakat yine yanıldım... Tabii yanılırım, adam gamsızın teki yahu!

Sinirlenmek bir yana, başını iki yana sallayarak gülümsedi ve bir arsızlığı da kendisi yaptı; kedinin kafasını bir daha okşadı. “Çirkin bir kedisin.”

Beni hayal kırıklığı ve hayrete düşürdü bu dediği. “Kediye bile hakaret ediyorsun! Kalpsizsin işte sen!”

Beni hiç duymamış gibi, “Ne kadar da çirkin bir kedisin,” diyerek yeniden tüylerini okşadı hayvanın.

Bir elim göğsümdeki kediye tutarken diğer elimi yumruk yapıp omzuna doğru salladım. “Hayvan sevmekten bile anlamıyorsun, bir insanı seviyor musun acaba sen?”

“Belki onu yererek sevmek hoşuma gidiyor, neden bu kadar öfkeleniyorsun?”

“Çünkü çok güzel bir kedi ve sen çirkin deyip duruyorsun!”

Elini kediden çekip doğruldu. “Bırak artık şu çirkin kediye...”

Bu kez daha süratli şekilde yumruğumu omzuna indireceken beni tuttu, bileğimi havada yakaladı ve benim kızgın bakışlarıma belki de ilk kez içten gözleriyle baktı. Kolumu yanıma indirip bileğimden çektiği eliyle yüzüme düşmüş bir tutam saç kulağımın arkasına koyarken gülümsedi. “Bu kadar öfke seni erkenden öldürür, sonra ben ne yaparım sensiz...”

Tanrım, lütfen şu adama kahkahalar içinde izleyeceğim bir ceza ver, lütfen!

Hayatıma sadece bir korsan olarak değil, şiddet yanlılığını ortaya çıkaran bir haydut olarak da girmişti bence. Bensiz ne yaparmış! Yine... Kalbimi tuzağa düşürmek, benimle eğlenmek için önünü ardını düşünmeden konuşuyordu işte. Burun deliklerimden sert nefes alınca dişlerini göstererek güldü ve bana bir adım atıyordu ki yabancı adam konuşarak buraya yürüdü.

“Elvis, hanımefendiyi bulmuşsun...” Bize yaklaştığında kızarak geriledim, kaçamak şekilde adama baktım. Bana mesafeli bir tebessümle bakarken bir bardak su uzatıyordu.

“Teşekkür ederim,” diyerek suyu aldım ve içip bardağı geri verdim.

“Kedi sizi ziyaret etmiş,” diyerek kucağıma baktı.

Onun tüylerini okşayarak gülümsedim. “Sizin mi? Çok güzel bir kedi.”

“Vaktini kilisenin etrafında geçiriyor,” derken bana uzandı ve kediyi teslim ettiğimde Elvis, “Sa lıcakla kal,” dedi adama. Sanırım görüşmeleri sonlanmıştı. Adam kediyi yere indirip do rulduktan sonra Elvis’le el sıkıştı, minnettar olmuş halde baktı. “ yili in için teşekkür ederim, yine u ramayı unutma.”

“Yolum d  secektir,” dedi Elvis, omzuna hafifçe vurup ve sonra bana öncelik verdi.  n ne geçip yürümeye ba lad ımda o da arkamdan geldi. Kilisenin bahçesinden uzakla ana kadar ko uşmadım ve siyah, demir kapıyı kapatıp yola  ıkt ı ında hemen sordum. “Neden buraya geldi imizi anlamadım, bu din adamıyla ne konu tun?”

Ellerini ceplerine koyup yoku u inmeye başladı. “Kendisine bir mektup verdim.”

“Ona mektup mu yazdın?”

“Evet, bir a k mektubu.”

Ayaklarım bedenimi durdurdu ve Elvis birkaç adım daha atıp arkasında kald ı ımı fark ederek bana döndü. G ne te gözleri kısıılırken yüz ifademe erkeksi şekilde kıkırdadı. “Naho  esprim için kızma lütfen. Ona Mo ala’dan bir a k mektubu getirdi im doğru ama elbette ben yazmadım!”

Ah, ne denirdi ki bu soytarıya? Yine alay etmişti i te benimle! Huyu buydu. Bezmi  şekilde soluyup yürümeye ba ladım ve kendisiyle hiç ko uşmadan yanından geçtim. Dakikalar boyunca da yüzüne bakmadan onun ve kendimin adımlarını izleyerek sessiz kaldım.

 ıkt ı ımız yoku ları inerken dışarıda geçirdiğim dakikaların tadını çıkarmaya çalıştım. Gemiye d nd   m zde yine uzun saatler odamdan  ıkamayacaktım, belki de bir gün boyunca.

Acaba anahtarımı geri mi isteseydim? Aman, ne faydasını görmüştüm ki?

Biz yaklaştıkça ayaklarım geri gitme isteği duydu. Gemide hapsolmaya kendi ayaklarımla gitmek canımı sıkıyordu. Yürürken iki genç adam daha gördüm, onlar da bizi fark ettiklerinde bana ve yanımdaki korsana baktılar. Elvis'in gözleri adamlarla kısa bir an kesişti, gözleri bu kez gamsız değil, sertti.

O dar yokuşu inince okyanus görünmeye başladı. Küçük bir ada olduğu için hiçbir taşıt yoktu. Zaten okyanusa geri dönmemiz dakikalarımızı almıştı. Güneş yükselmeye devam ediyordu, yüzümde ısınıp hissederek kumların üzerinde yürüdüm. Omuzlarım düşmüştü, keşke burada biraz daha kalabilseydim.

Elvis'ten bunu mu isteseydim? Hayır, daha faydalı bir şey istemem gerekirdi.

Gemi bakış açım girince duraksadım. Elvis de durduğumu görüp omzunun arkasından bana baktı. Geminin camlarından dışarıyı izleyen konuklara uzaktan bakıyordum. "Neden durdun?"

"Okyanus çok güzel görünüyor, izlemek istedim."

"Günlerdir zaten okyanusa bakıyorsun."

Yutkunarak okyanusun yansıması gibi duran mavi gözlerine döndüm. "Aynı şey değil. Odama hapsolmuşken okyanusun tadını nasıl çıkarırım?"

Bir şey demeden yüzümü seyredince kendimi gizlemek istedim fakat yürümekle yetindim. Gemiye yaklaştığımızda Ares girişe doğru indi, bizi karşıladı. Yolumuzu beklemiş gibi görünüyordu. Elvis benden önce, bir zıplamayla geminin basamağını çıktı ve arkasını dönüp elini uzattı. Bu kez elini tutmadan, korkuluktan destek alarak yukarıya çıktım ve Ares her ikimize de bakıp, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Siz varken nasıl her şey yolunda olabilir ki?" dedim.

Elvis çenesiyle beni işaret edip, “Gördüğün gibi, her şey yolunda,” dedi.

Gözlerimi devirerek yanlarından geçtim, odama hapsolacağımı bilerek geminin kapalı alanına yürüdüm. Konuşmaya başladıktan biraz sonra peşime düşerek içeriye girdiler. İlk kattaki geniş koridorda yürüyüp daha önce indiğim, yerini hatırladığım mutfağa ilerledim. Acıkmıştım. Sabah kahvaltısı saati geçmiş olmalıydı.

“Nereye?” diyerek arkamdan hızlandı Elvis.

Köşeden döndüm, gözlerimle etrafı taradım. “Mutfaka gidiyorum, yemek yiyeceğim.”

“Doğru, düşünemedim, acıkmışsındır tabii...”

Bu nazik karşılık yüzünden az önce bağırdığım için suçlu hissettim kendimi. Oysaki kaba olan, beni aç bırakan onlardı. Başımı önüme eğerek iç çektim. Elvis yüzünden duygularım çok bulanıklaşıp beni huzursuz ediyordu.

“Sağ taraftan.”

Sol tarafa dönecekken hiç karıştırmamış gibi sağ tarafa döndüm ve arkamdan gelen kıkırtıyı, akıl sağlığım için duymazdan geldim. Mutfaka girdim ve Martin'i görerek durdum. Büyük mutfaktaki uzun orta tezgâh önünde durmuş elindeki bıçakları birbirine sürterek biliyordu. İçeriye girildiğini duyunca bize doğru baktı, ben de elindeki bıçaklara bakarak yutkundum.

Elvis yanımdan geçip ona yaklaşıırken, “Dostum, aşçılığı biraz fazla ciddiye aldığını görüyorum,” dedi ona ve uzanıp elindeki bıçakları nazikçe aldı.

Martin gözlerini ikimizde dolaştırıp arkadaşının gözlerinde durdu. Sessiz sorusunu ben anlamadım ama Elvis anlamıştı. “Evet, mektubu teslim ettim, her şey yolunda.”

Martin bir onay vermek için başını sallayınca uzun saçları hafifçe dalgalandı. Bakıldığında hepsi güçlü, gerçekten yakışıklı

adamlardı. Neden dürüst çalışmak varken korsanlık yaptıklarını anlamıyordum. Elvis bıçakları bıçaklığa bırakıp Martin'in omzuna hafifçe dokundu. "Kaptanın yanında kim var? Bizim kaptan mı?"

Arkadaşı başını salladıktan sonra Elvis'e beni gösterdi. Bunun üzerine cevabı ben verip, "Açım," dedim. "Bir şeyler yemek istiyorum."

Ares ve Martin, beni Elvis'in yanında görmekten huzursuz oluyorlardı, ikisinde de aynı bakışa rastlıyordum. Yakınlığımızı muhtemelen kendileri için bir sorun olarak görüyorlardı. Bakışlarının baskısı altında gözlerimi kaçırmadan durmaya çalıştım ve içeriye yürüyüp tezgâha bakındım. Etraf topluydu, anladığım üzere mutfakla Martin ilgileniyordu. Artık aşçıyı buraya çıkarmıyorlardı.

Tezgâhta yalnız meyve ve ekmek görünce arkamı dönüp geniş dolapları açtım. Soğuk ve iri mutfak dolaplarından gördüklerimi çıkarıp tezgâha koyarken beyler beni izliyordu. Yumurta gördüğümde kendime bir omlet yapmak istedim, yumurtaları bir kâse de çırpıp tava aradım. Büyük ocağı yakıp tavayı ısıtırken Martin, Elvis'e beni gösterip kafasıyla onaylamayan bir işaret yaptı.

Ben kaşlarımı çatarken de Elvis, "Ben onu izliyorum, bir hata yapmayacak," dedi.

Korsan işaret ve ortaparmağını gözlerine hizalayıp *gözüm üstünde*, gibisinden bir harekette bulunup mutfaktan ayrıldı. O suratsızın arkasından dil çıkarıp söylenerek omletime döndüm ve pişirip ocaktan aldım. Uzun tezgâha bırakıp sepetten iki dilim ekmek çıkardım, dolaptan çıkardığım pastırma ve marmelatı önüme çektim. Yemeye başladığımda Elvis tezgâhın karşısında, dirseklerine yaslanmış şekilde beni izliyordu. Çatal ve bıçağımla omleti parçaladım ve asabiyetimden kaynaklı bıçağı o kadar

fevri kullandım ki Elvis'i eğlendirdim. "Bıçağın ucunda beni hayal ettiğini biliyorum," dedi.

"Bari yemek yerken huzur versen," dedim ve omletten bir parçayı ağzıma götürüp yedim. Sıradan ve güzeldi, açlığım çok iyi gelecekti.

"Yemek yerken seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun? Tanrı bilir, birkaç dakika içinde hayatımızı nasıl cehenneme çevirirsin..."

"Hayatı cehenneme çevirmek mi? Bunu sizden daha iyi kim yapabilir ki bayım?" En soğuk olan nazik gülümsememi gönderip pastırmayı sertçe kestim.

Burnunun ucunu kaşısa da ben güldüğünü yakaladım. "Görünen o ki birbirimize yaklaşıyoruz."

"Keşke seni cehenneme gönderebilsem," dedim burnumdan soluyarak.

Pastırmayı ağzıma atıp ardından omletten yedim, ikisi bir arada leziz oluyordu. Elvis elbette söylediğime gücenmedi. Yemek yiyişimi hayret edebileceğim bir ilgiyle izleyip çenesini tezgâhtaki kollarına doğru sürttü. Yüzü benden alçaktaydı, mavi gözlerini yukarıya kaldırmış şekilde izliyordu beni. "Ve sen, ardından cennete mi gideceksin?" dedi bana.

"Şey, umarım... Yoksa seninle aynı yerde olmak kulağa eziyet gibi geliyor!"

Gözlerine belli belirsiz bir ışık düştü, ancak bir avuç kar eritirdi. "Hayatında bir erkek var mı?"

Lokmam boğazıma takılı kaldı ve boğulmaya başlayarak öksürdüm. Elvis sırtarak arkasını döndü, çeşmenin kenarında bulunan cam sürahidten bir bardak su koydu ve yanıma yürüyüp elime bıraktı. Öksürüklerimi sakinleştirmiş halde sudan iki yudum aldım ve yaşaran gözlerimi silip geriledim. "Beni öldürecektin!"

“Affedersin, iyi misin?”

“Affetmiyorum, benimle böyle konuşma!”

Önüme dönüp telaşlı şekilde çatal ile bıçağı aldım. Elvis benden uzaklaşırken ilgimi yemeğime vermeye çalıştım. Ahşap dolapların sesini duyarken kalbimi duymazdan geldim. Benimle planlı olarak mı böyle konuşuyordu? Aklımı bulandırmak kendisine ne kazandıracaktı, bir bilsem!

Tabağımın yanma bir fincan çay koyduğunda refleks haliyle başımı kaldırdım, yakınımda buldum korsanı. Kolu hâlâ önümdeyken gözleri yüzümde gezintideydi. Gözlerimin panik dolu hareketine odaklanınca endişelendiğimi de görmüş oldu, kaşlarını çattı. “Kötü bir niyetle sormadım,” dedi.

“Ne... ne kadar iyi niyetle sorabilirsin ki! Sen bir korsansın!”

“N’olmuş korsansam? Sana bir kalbim olduğunu söylemiştim! Kes artık aynı önyargılarda bulunmayı!”

Elini önümden çekti ve sertçe arkasını döndü. O kadar gurur kırıcı şey söylemişken aldırmayıp dediğim bu basit şeylere karşı tavır almasıyla afallamıştım. Seri adımlarla mutfaktan çıktı, adım sesleri uzaklaştı. Titreyen ellerimdeki çatal ile bıçağı bırakıp tezgâha tutundum. Niyetini okuyamadığım, gözlerimde defalarca kötülüğünü gördüğüm birisine nasıl inandırdım? Ayrıca inansam ne olurdu? Dediğim yalan mıydı? O bir korsandı. Gemimizi işgal etmiş, eşyalarımızı çalmıştı. Bir kalbi olsaydı yapar mıydı? Ben ona kalpsiz dediğimde göğsünün içinde bir parça taşıdığını biliyorum ama o parçanın duygulardan yoksun olduğunu da. Acaba en son ne zaman hissetmişti ki kalbini, var olduğunu sanarak yaşıyor?

Ben hiç hissettim mi bir kalbi olduğunu?

Gözlerimin önünde yaşanmış birkaç anı sahnelenince kafamı iki yana salladım ve boğazımda kalmış her şey adına çayımı

yudumladım. Aşırı açlığım dinmiş olsa da tok değildim fakat iştahım kalmamıştı. İç çekerek fincanımdaki çayı son yudumuna dek içtim ve geminin kalktığını hissederek cama baktım, güneye doğru devam ediyorduk.

Ilık çayım bittiğinde fincan ile tabakları tezgâha bıraktım. Martin Bey dağıttıklarını toplama zahmetine girerdi ancak bu kadar toplayacaktım. Su bardağımı ve tezgâhtaki ahşap kâse içinden kırmızı bir elma alıp koridora çıktım. Elvis'in ne kadar uzağa gittiğini düşünmüştüm bilmiyorum ama koridorun ucundaydı, küçük camdan dışarısını izliyordu.

Dikkatli, ses hassasiyeti yüksek birisi olarak adımlarımı duydu ve yürümeye başladı. Yanımdan geçerken yolu gösterdi ve beraber çıkmaya başladık. Beni odama bırakırken arkamdan geliyordu, hiç konuşmuyorduk. Kapımı açarken istemsizce ona baktım, yine gamsız, ilgisiz görünüyordu. İçimi çektim ve açtığı kapıdan geçtim, ardımdan kapıyı kilideyince gözlerimi deliğe diktim. Hemen gitmişti.

“Abla, neredeydin?”

Layla üzerinde bornozuyla banyodan çıkıyordu. Sürekli odamdan çıkabilmeme artık hayret duymaz olmuştu. Zoraki bir gülümseme takınarak, “Sana anlatırım,” dedim. “Üşümeden üstünü giyin.”

Ben dışarısını izlerken kardeşim üstünü giyindi. Biraz sonra ona gecedен beri yaşananları kısa bir özet geçtim. Dışarıya çıkmış olmama şaşırdı, korsanların buna izin vermesine daha çok. Söyleyeceklerim bitince gözlerini meraklı şekilde kırıştırdı.

“Abla... Elvis korsanın bence sana bir ilgisi var! Hatta sana âşık bile olmuş olabilir! Sadece kitabı merak ettiği için mi okumanı istiyor? Hiç sanmıyorum. Üstelik onunla dışarı gitmene izin vermiş, kendisi için hiçbir yararı yokken...”

Yataktan hızlıca doğruldum, kollarımı göğsümde kavuşturdum. “O sadece benimle eğlenmek için çabalıyor, bir duygusu yok! Sen daha küçüksün, erkeklerin niyetlerini okumakta zorlanabilirsin. Burada canı sıkılıyor, belki kendisi için bekâr bir kadın arıyor...”

Layla söylediklerimi dikkate almadan, “Ben sana katılmıyorum,” dedi. “Bence sana âşık oldu! Bunu fırsata çevirebiliriz abla, sana âşıkrsa istediğini yapar...”

Kurduğu cümleler cüretkârdı, beni panikletmişti. Ellerimi savurarak ona kızdım. “Neler diyorsun böyle? Aşk mı! O adamlar yalnızca kötü niyetli korsanlar, nasıl başka bir şey umabilirsin!”

“Kötü niyetliyse neden gidip her defasında ona kitap okuyorsun? Çok saçma!”

Ağzımı bir iki kez açıp kapattım, sinirle arkamı dönüp yatağın ucuna oturdum. Parmaklarım tutunduğu kollarımı sıkarken giysilerimin altındaki vücudum ısınmaya başladı. Sıcaklığın yankıları yüzümde de hissedildi. Kalbimde de bir okyanus yoksa, beni boğmaya başlayan şey yalnızca kendi nefesim miydi?

Kardeşim ne anlar erkeklerden? İyi niyetten... Aşk tan! Saçmalık işte! Tüm yaşadıklarımız kadar büyük bir saçmalık.

Daha da gitmeyeceğim ona kitap okumaya. Layla da anlayacak mecburiyetten gittiğimi!

Kardeşimle uzun süre konuşmadık. Ona bağırdığım için küsmüştü ama düzeltmedim. Hızlanan geminin okyanustaki seyrini izledim ve akşam yemeği için kapımız çalındığında yine de kendim baktım. Yemeğimizi getiren Ares oldu, kendisiyle hiç konuşmadım ve kapımız kilitlendiğinde Layla ile masaya oturduk. Dün yediğimiz çorbadan vardı, yanında ise kuru bir makarna. Karbonhidrat ihtiyacımızdan makarnayı yedik ama lezzetine varamadım, yine de karnımız bir müddet acıkmaya-

caktı. Kıtılıktan kaçarken her lokmamızın sayıldığı bir gemide olacağımızı kim hayal ederdi ki?

Sonraki iki gün ıssız, sessiz geçti. Bu kadar sessiz ve hüznünlü geçmesinin sebebi, odamdan hiç çıkamayışımı belki de. Korsanların gemide inşa ettikleri düzen devam etmişti. Artık buna karşı bir isyan girişimim olmadığı için de yalnızca odamda beklemiştim olacakları. En çok neyi beklediğimi bilmiyordum. Bu odadan çıkmalarını mı, gitmelerini mi, yoksa Elvis'i bir daha görmeyi mi?

Sakin geçen günlerde çok düşündüm, yapacak başka neyim vardı ki zaten? Yemeklerimi yemiş, Layla ve karşı odadaki ailemle yüksek sesle konuşmuştum. Herkes hâlâ hayattaydı, korsanlar kimseye zarar vermemişti. Dün öğle saatlerinde bir gürültü kopmuştu ama korsanlar bununla da başa çıkmıştı. Önce üst kattan birinin teşvikiyle başlamıştı gürültü. Çıkan sese bakılırsa masaları yere vuruyorlardı. Sonrasında diğer odalardaki konukların da katılmasıyla oldukça rahatsız edici birkaç saat geçirmiştik. Bu bir isyandı ama korsanlar her ne yaptılarsa, bu isyan da tüm gün sürmeden son bulmuştu.

Bugün de akşam olmuştu, yemeğimi yerken tüm bu tatsız düşünceler zihnimi meşgul ediyordu. Layla aç olduğu için hızlıca karnını doyurmuş, çoktan yatağa dönmüştü. Vücudumun bitkin olduğunu biliyordum ama nedense yemek yeme isteğim yoktu, bir duygu lokmalarımı boğazıma diziordu.

Dünden beri defalarca kez kendime neden Elvis'i görmek istediğimi soruyordum. Kitap okumayı istediğim için mi? Yoksa onunla konuşurken vakit hızlı geçtiği, bu kadar sıkılmadığım için mi? Bu isteğimi akla mantığa oturtmalıyım çünkü akla oturmuyorsa kalpte bir yeri olduğundandır. Ve böylesi bir isteğin kalpten gelmesi ancak felaketim olur.

Ne yapıp etti ve başardı, aklıma sızdı.

“Artık Elvis’e kitap okumuyor musun?”

Kız kardeşimi duyunca cevap vermek için ona döndüm. “Beni kimse çağırmadı, sanırım artık istemiyor.”

Yatağımızda yan döndü, yüzüme daha dikkatle bakarken dudaklarındaki haylaz sırıtmayı gördüm. “Yoksa bu yüzden mi surat asıyorsun?”

“Neden yine sana kızacağım cümleler sarf etmeye başladın.”

Kıkırdadı. “Anne ve babama söylemeyeceğim, hadi itiraf et! Elvis’i beğendin değil mi?”

Tepsiyi önümden tamamen ittim, bir lokma daha yemeyecektim. “Hırsız, işgalci, alaycı ve tamamen bambaşka bir dünyanın insanı, o adamı mı bana layık görüyorsun?”

Bir daha kıkırdayınca tüm sinir sistemim bozuldu. “Bu konuşma hiç senin üslubun değil, sorumdan rahatsız oldun, demek ki gerçekten onu beğeniyorsun...”

Alakasız çıkarımlarına hak ettiği cevabı verecektim ki oda kapımız tıklatıldı. Tepsiyi almaya geldiklerini anladım ve kalkıp tepsiyle ilerledim, açtığımda karşımda Martin’i buldum. Uzatığım tepsiye bakıp tabağımda yarım kalan yemeği gösterince omzumu silktim. “Yemek istemedim.”

Kaşlarını çatsa da elbette sessiz kaldı. Başıyla onaylayıp kapımızı kapattı ve kilit sesi dönünce kalbim sıkıştı. Burada hapsolmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyordum, o yüzden kendime hayret ediyordum. Çünkü bunun bizzat sebeplerinden birisi olan adama merak duyuyordum.

Tuvalette vakit geçirdim ve dişlerimi fırçalayıp çıktım, yatacağım için de dolaptan çıkardığım beyaz geceliğimi giyindim. Kolları dirseklerime, uzunluğu dizlerime kadar gelen ipekten bir gecelikti. Hafiflediğimi hissederek yatağa girdim ve bacaklarımı

kendime sararak çenemi dizlerime koydum. Camdan dışarısı tamamen karanlıktı, yansımamdan başka şey göremiyordum.

Layla uyuyakaldığında annemle babamın sesini duydum, karşı odadan bize sesleniyorlardı. Kalkıp yaklaştım ve iki gecedir olduğu gibi onlarla konuştum. Sonra babam bir şeylerden bahsetti. “Onları konuşurken duydum, yolculuklarının bitmesine az kalmış Roza! Sakinliğinizi koruyun, çok yakında onlardan kurtulacağız?”

“Ne zaman duydun bunları?”

“Bugün, koridordan geçtikleri sırada!”

“Harika...”

Aileme iyi olduğumuzu defalarca kez tekrarlayıp yatağa geçerken rahatsız bir his midemi çepeçevre sardı. Nasıl ve neden olduğunu düşünmek yerine yalnız bu hissin geçmesini bekledim. Niçin artık beni çağırmadığı anlaşıyordu, mutlu sonlarına ulaşmak için son hazırlıklarını yapmakla meşgullerdi.

Sonunda değil mi... Sonunda...

Yatakta uzandım, hiçbir şey düşünmemek için gözlerimi kapattım ama birazdan hayal kırıklığına uğradım. Kapımı ağır bir el tıklattı, gözlerimi karanlıkta büyüterek açmamı sağladı. Yataktan doğruldum ve kapı deliğinden bakarken göğsümdeki taklaların farkına vardım. *Kalbinin hatasından başka şey değil böyle hissetmek*, diye düşündüm ve Ares'i gördüm. Kapıyı açmaya başladığında da ellerimi etrafıma sardım.

Vücudumu kapının arkasına sakladım ve kafamı çıkardığımda gözlerimiz birleşti. Birkaç saniyeyi sessiz bir göz temasıyla geçirdik. “Elvis seni çağırıyor.”

“Yaa,” sözcüğünün dudaklarımdan çıkışına engel olamadım ve telaşlı şekilde gözlerimi kırıştırdım. “Bir dakika bekle.”

Kapıyı kapatıp odaya döndüm, dolaba yürüyüp içerisinden geçen gün de giydiğim hırkayı çıkardım. Gecelikli bedenimi o

hırkayla kapatırken ellerim titriyordu. Artık yanına gitmeyeceğini düşünmüştüm, neden yine çağırıyordu? Asıl soru bu olmamalı fakat ben kendimi huzursuz etmemek için böyle soruyordum.

Dışarıya çıktığımda Ares kapıyı kilitleyerek yanımda yürüdü. Kendimden başkasına zarar vermeyen yumruklarımla katları çıktım ve beşince kata ulaşınca heyecanlandım. Ares benim için kapıyı açtı ve içeriye girdiğimde hiçbir şey demeden kapıyı kapatıp çıktı. Elvis ile bir arada olmama gönlü yoktu ama bana da bir şey dememişti.

Başımı önüme çevirince Elvis'i masada, yani tam karşı hizamda buldum. Önünde bir tepsi vardı, yemek yiyordu. Neden bu kadar geç bir saatte yemek yediğini bilmiyordum ama zaten böyle bir adamın neyi doğru olurdu ki?

Hiç taviz vermeden oturmaya devam edince karşısına kadar yürüdüm ve masanın diğer tarafında, omuzlarım dik şekilde durdum. Gold şamdandaki mumlar odayı aydınlatıyordu ama camdan dışarısi karanlıktı. Hiç konuşmadan lokmasını çiğnemeye devam edince, "Evet?" dedim. "Beni neden çağırdın?"

Dudaklarını yaladı ve sonra tepsideki peçeteyi alarak ağzının kenarını hafifçe silerken gözleriyle de masadaki kitabı gösterdi. "Başka neden olabilir ki?"

Parmaklarımı uzatıp kitabın kapağına dokundum. "İki gündür çağırmıyordun, hâlâ kitabın devamını merak mı ediyorsun?"

"Kitabı... Evet, elbette kitabı merak ediyorum."

Dudağımı ısırdım. "Zaten ben de kitabı merak ettiğim için geldim."

"Şüphesiz."

Gözlerine bir daha bakıp hemen kaçtım ve sonra kitabı alıyordum ki aniden tepsiyi uzattı. "Tatlımı yiyemedim, tadına bakmak ister misin?"

Durup tepsisine bir göz attım. Bizimle aynı yemekler vardı ama yanında da tatlı. “Tatlı mı? Her akşam tatlı mı yiyorsunuz? Hem de turta? Çok kötüsünüz, bize hiç ikram etmiyorsunuz...”

Yüzündeki kaslar gevşedi. “Kabalığımı mazur gör ve karşılığında bu tatlıyı ye. Akşam yemeğini sindirmiş olmalısın, en azından tadına bak.”

Reddetmek istedim ama turtaya karşı koyamadığımı artık o da öğrenmişti. Ayrıca turtayı kimin yaptığını da merak ediyordum. Daha öncesinde aşçı yapmıştı ama şimdi hangi korsan yapardı ki? Belki de bu lüksleri için aşçıyı çıkarmışlardı.

Tepsiadaki tabağa uzandım ve masa önündeki koltuklardan birisine oturup dizlerime koydum. Turtayı yerken ona bakmama çalıştım çünkü kararlarımın arkasında duramamaktan utanıyordum. Tadı güzeldi, elmanın ekşiliği hoşuma gitmişti. Son lokmasına kadar yedim ve Elvis masasından kalkıp karşıma kadar geldiğinde lokmamı yutamadan gözlerimi yukarıya kaldırdım, ona baktım. Bir bardak su uzatırken, “Bir dahakine karnını doyur,” dedi.

Turtayı biraz hızlı yediğim için utanç duydum, bardağı elinden alıp suyu içerken parmaklarım titredi. Aç olduğumu çok mu belli etmiştim? Yoksa... söylediği şeyi doğru mu anlıyordum, yemeğimi bitirmediğimi mi biliyordu? Bardağı masaya bırakırken buz mavisi gözlerinde takılı kaldım ama gerçeği sormadım, bir sır gibi kaldı aramızda.

İç çekerek başını çevirdi, kitabı alıp bana uzattıktan sonra karşıma oturdu. Bu şekilde koltuklarımız karşılıklı olmuştu. Sayfasını açarken o çizim tekrar aklıma geldi, görürsem bu kez bir şey yapabilir miydim?

Neyse ki kitabın içinde görmedim. Kaldığım yeri hatırlayıp okumaya başladım. Kitabın yarısını çoktan geçmiştim ama sa-

nırım sonunu ona okuyamayacaktım. Babam yolculuklarının bitmek üzere olduğunu söylemişti.

Bu konu hakkında neredeyse soru soracaktım, dudaklarımı sertçe ısırarak kendimi durdurdum. Hatta bunu birkaç kez yaptım, aklımı ve kalbimi kitaba vermeye çalıştım. Dakikalar geçerken Elvis'in bakışları daha da yoğunlaştı, vücudumu ve yüzümü sıcaklık örttü. Okuduğum yerler aklımda kalmadı, kelimeleri karıştırdığımda bir şeylerin ters gittiğini anladım.

“Uykun mu geldi?”

Başımı kaldırıp baktım ona, gözlerim acıyordu ama zaten bu gece uykumun kaçacağını biliyordum. Alnım kırışırken seslice yutkundum. “Bence bu kitaba devam etmemiz anlamsız, belli ki sonunu göremeyeceğiz.”

Öne eğilmiş, yaralı ve büyük ellerini birleştirmişti. Gözleri bir düşüncesi var mı yok mu anlamadığım şekilde izliyordu beni. Sanırım tuzağı buydu, gözlerimi işgal edip ellerime uzanmak. Ben ona bakarken elleri, kitabı tutan ellerimi hafifçe kavradı ve dokunuşa kadar bunu anlamadım bile. İrkilince dokunuşunu ileriye götürmedi, soğuk ve sıcak ten teması gözlerini bir lacivert rengine dönüştürdü. Onun gözlerinde ışıltı aramanın ne farkı var gökyüzünde yıldız aramaktan? “Seni ailene geri getireceğime söz verecek olsam... benimle bu gemiden iner misin?”

Düzenleme
Ny.ozlem

“TEK MUTLU AN”

Nedir, ne istediğini bilmeyen kalpten daha çok eziyet eden?

Bu cüreti ben mi verdim ona? Gözlerim mi, bakışlarım mı ya da hâlâ ellerinin altında duran ellerim mi? Ne olduğunu sanıyor, ben ne olmasına izin veriyorum? Onu suçlaması kolay ama ya kendi kabahatimi nasıl açıklayacaktım kendime?

Ne anlamı vardı ki ağlamasını bilmeyen birisine şimdi böyle dolu gözlerle bakmanın?

Yapabilene kadar sessiz kaldım, sonrasında ağzımı açıp konuşmayı denedim. Hangi sözcükleri sarf edeceğimi bilemediğim için de sadece hava çıktı dudaklarımdan. Ellerimi kendime çekip koltuktan fırladığımda Elvis boşa çıkan elleriyle düşen kitaba baktı. Ayaklarıma dolanıp düşmemek için yavaşça gerilediğimde Elvis'in başı bana çevrildi. Elleri uzanıp ters düşen kitabı düzeltiyordu.

“Seni yanlış mı anlıyorum?” dedim kekeleyerek. “Bana ne teklif ediyorsun?”

Mum ışığı yüzüne, hatta mavi gözlerine ısıltı düşürürken, “Şaşkınlığına bakılırsa beni iyi anladığını görüyorum,” dedi.

İyi anladığımı görüyor, öyle mi? Bu gemiden onunla inmemi istiyordu, ailemi terk etmemi ve bunlar yaşanmamış gibi

yakınlık kurmamızı? Neden istiyordu, istese bile bunu nasıl dile getirebilmişti? “Ailemi bırakıp siz üç korsanla gemiden inmemi istiyorsun, öyle mi? Ne için? Ne cüretle bunu teklif ediyorsun? Sana nasıl böyle hissettirdim bilmiyorum ama söylediklerin büyük bir yanlış, haberin olsun!”

Nasıl mantıklı konuşacağımı bilmiyordum çünkü söyledikleri beni hâlâ şok ediyordu. Yüzüme, savurduğum ellerime bakıp hiç etkilenmemiş gibi sakince, “Bana hissettirdiklerin yanlış değil,” dedi. “Aileni bırakmayacaksın, benimle kısa bir gezintiye çıkacaksın. Dilediğinde seni ailene geri getireceğim.”

“Sen... sen kimsin ki ben seninle geleceğim? Kafanda nasıl bir senaryo kurdun? Bir de ailemi bırakacağıma inanmışsın! Neden? Buraya gelip sana kitap okudum diye mi? Bunu, odamda sıkıldığım için yapıyorum, bu kitabı okumak istediğim için yapıyorum! Bunu kendinle mi alakalı sanıyorsun?”

Hâlâ etkilenmemiş görünüyor, gergin bir şekilde izliyordu beni. Kitabı masaya bırakıp doğrulduğunda bir adım daha geriye attım kendimi. “Yani gelmek istemiyor musun?”

Açık kalan ağzımı kapatmam zor oldu. “Hâlâ mı soruyorsun? Biz neyiz ki ben seninle gemiyi terk edeceğim? Seni tanımıyorum, sana güvenmiyorum! Sen bir işgalcisin, korsansın... Bizim bu konuşmayı yapıyor olmamız bile ne kadar manasız, anlamıyor musun?”

“Hayatı bu kadar doğru ve makul yaşamak zorunda değilsin. Ben yaşamıyorum. Bu yüzden karşımdasın, bu yüzden seni tanıdım...” Omuz silkti. “Tanışıklığımızı pekiştirmek istiyorum, bir süre benimle gel.”

Saçlarımı kavrayıp başımın arkasına doğru çekiştirerek ittim. “Tanışıklığımızı pekiştirmek mi? Sen beni, ailemi, sevdiğim insanları bu gemide hapsettin! Konuklara yemek vermediğin

zamanlar oldu! İnsanlara kaba davrandın, İris'in katil olmasına sebep oldun, kocası öldü..."

"Ben zaten onları değil, seni istiyorum."

Elim saçlarımdan aşağıya düştü, bahsi geçen gerçekleri nasıl bu kadar yok sayabiliyordu? *Onları değil, seni* diyordu. Beni. Bunu ne niyetle söylediği belliydi fakat nasıl söyleyebilirdi? Duygularım başımı döndürürken gözlerimi de doldurdu. İşaretparmağımla kulağımı göstererek, "Beni duymuyor musun?" dedim. "Adından başka bir şeyini bilmiyorum, sana güvenmiyorum, bir kalbin olduğunu bile düşünmüyorum. Yoksa alay mı ediyorsun benimle? Bu konuşmalar ciddi değil mi? İçinden gülüyor musun bana?"

Gözlerini kapatıp dudakları arasından soludu ve sonra üzerine sertçe yürüyüp karşımda durdu. Elleriyle dirseklerimin arkasından tuttu ve titreyen, sıcaklayan bedenimi kendisine doğru çekti. Titreyerek ona yaslandığımda buz mavisi gözleriyle yakınlaşmıştım. "Sana güldüğüm oldu, doğrudur. Fakat beni gülümsettiğin için güldüm, seninle alay ettiğim için değil. Bir kalbim olmadığını tekrar söylersen sana gününü göstereceğim, beni anlıyor musun? Seni istiyorum, sadece bu! Beni aptal yerine koyma, kurduğumuz yakınlığın farkındasın! Seni korkutan şeyleri konuşmaya cesaretin varsa sabaha kadar konuşalım, yoksa..."

"Bırak beni!" diye bağırdım ama kollarının arasından çıkmak için hareket etmiyordum. Göğsüm acıyacak kadar hızlı yükseliyordu. "Aklını kaybetmişsin, neler konuşuyorsun!"

Çılgılık atmıştım, belki de bu yüzden kollarımı hızlı şekilde bırakmıştı. Sesim boğazımı acıtmıştı. Bu kadar korkutan neydi beni? Israrı mı? Hayır, başka bir histi ama ad koyamıyordum. Hırkamın düşen omzumu yukarıya doğru çektiirdiğimde gözleri çenemden aşağıya kadar kaydı, içinde olduğum geceliğe ve

hırkaya bakarak yutkunduktan sonra tekrar gözlerime çıktı. “Bana bunları hissettiren sensin.”

Kalbim ne kadar çarpıyorsa o kadar anlatılamazdı. O kadar çarpmasına rağmen üzerine hiçbir şey denilemezdi sanki.

Tanrı'm, o kim ki kelimelerimi böyle kifayetsiz bırakacak!

Gerileyip aramızdaki mesafeyi açtım, sonra arkamı dönüp hızlıca yürüdüm. Odanın kapısını açıp çıktım ve arkama bakmadan yürümeye çalıştım. Hırkamın uçlarını tutup önümü kapattım ve karanlıkta süratle ilerledim. Köşeyi dönerken de Ares'le karşılaşip geriye sıçradım. Sanki sesleri duymuş gibi, hızla dönmüştü köşeyi.

“Elvis seni nasıl yalnız bıraktı?”

“Odama... gitmek istiyorum.”

Ares omzumun üzerinden arkaya bakınca ben de döndüm. Elvis kapıdan dışarıya çıkmış, iri gövdesiyle karanlıkta dikilerek bakıyordu. Beni duymuş olmalı ki Ares'e doğru kafasını salladı ve önüme dönüp yürümeye başladığımda Ares benimle geldi.

Odamın olduğu kata inene kadar konuşmadık fakat kapımı açarken bana doğru, “Elvis seni bir daha çağırmamı istediğinde bunu yapmak için yanından ayrılacağım ama odana gelip seni çağırmayacağım,” dedi. “Çağırılmış gibi yapıp gelmek istemediğini söyleyeceğim, bilgin olsun. Bunu düzeltme.”

İçeriye girdiğimde arkamdan kapı kapandı ve kilitlendi. Sırtımı ardıma yaslayıp yere oturana kadar kaydım ve yüzümü dizlerime gömüp kalbimi tuttum. Hâlâ çok hızlı çarpıyordu, o zaman Elvis'le bir alakası olmamalıydı. Korkudan mıydı?

Aman Tanrı'm, böyle bir şeyi nasıl ister? O bir korsan, ben onunla n'aparım, o benimle n'apar? Biz birbirimize yabancıyız, nasıl beni istediğini söyler...

Hiç olmamış gibi yapmam gerekirdi, bir daha ne yanına gitmeli ne de yüzüne bakmalıydım. Neden beni istiyordu, onu da

anlamıyordum. Benden ne bekliyordu? Benim için bir yabancıydı, onun için bir yabancı değil miydim? Beni yanında götürecek kadar istemesine nasıl inanabilirdim?

Ailemi bırakacağıma nasıl inanırdı?

Neden gülüp geçmiyordum, neden bu olanlar korkutmuştu beni? Yerden kalkıp yatağa yürürken başımı iki yana salladım. Gülüp geçsem ne kolay olurdu... Söylediklerini bir dakika bile aklımda tutmamalıydım ama sadece aklımda değil, gözlerimin de önündeydi. Ondan etkilendiğim için miydi?

Yatağa uzandım ve dakikalar sonra bile bunları düşünmeye devam ettim. En sonunda gözlerimi uykusuzluktan sızladıkları için kapattım ve bir noktada uyuyakaldım. Güneşin doğuşundan saatler sonra uyandığımda kız kardeşimin masada olduğunu gördüm, kahvaltı yapıyordu. Kahvaltı geldiğine göre saat onu geçmiş olmalıydı. Uyandığımı görünce bana gülümseyip, “Seni uyandırmak istedim ama kıyamadım,” dedi şakacı bir tavırla. “Çayın hâlâ sıcak.”

Uyanır uyanmaz aklıma gelen dün gece yaşadıklarım olmuştu. Bu yüzden kardeşime aynı sıcaklıkta yanıt veremedim yataktan toparlanıp saçlarımı düzelterek banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı sırtıma atarak dışarıya çıktım ve masaya oturup tepsiye baktım. Bu sabah biraz peynir vardı, lezzetli görünüyordu. Fincanı önüme çekerken, “N’oldu?” diye sordu Layla. “Kötü görünüyorsun. Gerçi daha ne olabilir, başımıza daha ne gelebilir ki?”

Ellerimi fincanın etrafında ısıtıp sonrasında birkaç yudumla da içimi ısıttım. “Haklıymışsın.”

“Haklı mıymışım? Anlamadım?”

Bir süre kararsızlık yaşadktan sonra dudaklarımı araladım. Belki içimdeki bu dertten kurtulurum diye düşünerek

konuşmaya başladım. “Dün gece kitap okumak için Elvis’in yanına gittim. Bana hiç olmayacak bir teklif sundu.”

Gözlerini büyüterek masaya doğru abandı. “Teklif mi? Ne? Söyle çabuk!”

Parmağımı dudağıma bastırdım. “Anne ve babama asla söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum.”

Hiç düşünmeden, “Söz söz!” dedi. Çok heyecanlanmış görünüyordu.

Çayımdan bir yudum daha alıp heyecandan boğulan nefesimi açmaya çalıştım. “Elvis dün... gemiden onunla ayrılmamı istedi.”

Bir öksürükle elini ağzına örttü ve lokmasını aceleyle yutmaya çalıştı. “Nasıl? Seni de mi götürmek istedi? Şaka mı yapıyorsun abla? Seni kaçırmak mı istedi!”

Kaçırmak... Bunu mu istemişti gerçekten? Sonuçta onu birçok suçla yargılayabilirdim, insan kaçırmakla da suçlayamaz mıydım? “Hayır, öyle değil. Bana sordu... Onunla gitmemi istedi, beni istediğini söyledi. Zorla alıp götürmekten bahsetmedi.”

Duyduklarını sindirmeye duyduğu ihtiyaç yüzünden okunuyordu. Elini bir karış açık bıraktığı ağzından indirip, “Duyduklarıma inanamıyorum!” dedi. “Haklı çıkmışım, gerçekten sana âşık olmuş!”

Hoşuma gitmeyen şeyler duymaya başlayınca huzursuz oldum. “Eminim öyle değildir, onunkisi yalnız kötü niyetli bir arzu olmalı. Aşk veyahut sevgi... Onun gibi bir kalpsize göre değil.”

Layla, muhtemelen aklında yazdığı romantik gidişatı mahvettiğim için bana kaşlarını çatı. “Öyle olsa dediğim gibi seni kaçırmaz mıydı? Arkadaşlarıyla bir olup seni de götürürlerdi ki bu korkunç! Ama anlattığına göre sana duygularını açmış...”

“Bence öyle denemez, doğrusu bu olanlara ne denir bilemiyorum...” Ellerimle saçlarımı kavrayıp aşağıya doğru çekiştirirken dudaklarımı ısırdım. “Onun yanına hiç gitmemeliydim, kitap okumam çok manasızdı. Babamın duyduğunu düşünüyorum da bana ne kadar kızar...”

“Korsan olsa da demek onun da bir kalbi var abla...” Layla’nın sesi yumuşamaya başlamıştı, hatta iç çekiyordu. “Baksana, defalarca bir araya gelmenize rağmen sana zarar vermedi. Hem düşünsene, senden etkilendiyse bizden aldığı paralarımızı, mücevherlerimizi geri verebilir...”

Ona yandan, ters bir bakış attığımı görünce sustu ve hızla başını önüne eğdi. “Tabii, bunun için onunla görüşmen olacak şey değil!”

Belki de Layla’ya anlatmamalıydım, aramızda bir sır olarak kalacağından emin olamıyordum. Kollarımdaki güçsüzlüğü fark ederek aramızdaki tepsiden bir şeyler atıştırmaya başlarken düşüncelerimi de susturmaya çalıştım. Layla benden çok daha gençti, anlattıklarımı kafasında bir hikâyeye dönüştüreceği belliydi. Neden ona bahsetmiştim ki? Ne duymak istemiştim?

“Düşününce... korsan olmak ne kadar eğlencelidir abla! Sürekli macera peşindeler. Keşke benim de bu kadar heyecan verici hayatım olsaydı. Eğer paralarımızı almamış olsalardı onlarla arkadaşlık bile kurabilirdim.”

Ve beni de bu hayata götürmek istemişti, yaptıkları şeye ne kadar karşı çıktığımı bilmesine rağmen. Ne sandı? Kabul edeceğimi mi? O zaman gülüp geçmesi neden bu kadar zordu?

Bir dilim ekmekten fazlasını yiyemedim, ilk günlerden bile daha zor olan gemi hayatıma devam ettim. Başım ağrıyordu, gemi sessizdi ama okyanus rüzgârlı, sisliydi. Korsanlar için hiçbir pürüzün çıkmadığı belliydi, mutlu sonlarına ulaşmalarına az kalmıştı.

Acaba buradan sonra hayatlarına nasıl devam edeceklerdi...

Beni de yanında götürmek istediği yer neresiydi?

Düşünmekten başım ağrıdı, dinlenmek isteyerek yatağa uzandım. Layla gün içindeki rutinini gerçekleştirerek ofladı, bu odaya hapsolduğu için sızlanıp korsanlara bir sürü kötü şey söyledi. Bunu her gün yapıyordu ama bir şeyi değiştirmiyordu.

O akşam yemekten sonra Elvis'in beni çağırmayacağını adım gibi biliyordum. Çağırsa dahi bundan haberim olmayacağını da. Gemiden de ayrılacaklardı, belki de o gün onu son görüşüm olmuştu.

Odamda sıkıntıdan şişecek duruma geldim, diğer kitaplarımı okuyarak geceyi getirdim. Ertesi güne de farklı başlamadık, kahvaltı saatimiz gecikmeden gelmişti. Kahvaltımızı yaptıktan sonra oyalanmak için banyo yaptım, üstümü giyinmek için dolaptan sevdiğim kıyafetler çıkardım. Gemiye geldiğimden beri hiç makyaj yapmamıştım ama elbette evdeki makyaj malzemelerimi yanımda getirmiştım.

Yatağa oturup el aynamı aldım ve Layla da eline cımbızı alıp yüzüne bakarken makyaj yapmaya başladım. Değişen uyku düzenim yüzünden oluşan göz altlarımı kapattım, gözlerime siyah kalem çekip biraz da maskara sürdüm. Güzel bir allığım vardı, yanaklarıma sürünce yüzüm iyice değişmeye başladı. Saçlarımı tarayıp dudaklarıma da pek parlak olmayan rujumu sürdüm.

Layla dirseğini bana vurdu. "Ne için bu kadar süslendin?"

"Şey, sıkıntıdan, vakit geçirmek için..."

"Hımm," diye bir ses çıkarıp güldü.

Ona hafifçe vurunca bir daha gülüp kaçtı benden. Aynayı biraz daha kaldırıp yüzüme son kez baktım ve sonra saçlarımı taradım. Babamın hediyesi olan bir tokayı saçımın sol tarafına takıp tüm eşyalarımı makyaj çantama topladım.

“Neyse ki makyaj malzemelerimi almadı pis korsanlar,” diye söylendim.

Layla söylediğime gülerken eşyalarımı komodine bırakıp tekrar odada dolaşmaya başladım. Anahtarım bende olmadığı için korsanlar eskisi kadar bu katta dolaşmıyordu. Gün içinde bir iki kez koridorun karşısından Alvin’in sesini duydum, aslında bu her gün oluyordu. Sıkılıyordu çocuk, Elena her zaman üstesinden gelemiyordu.

Biraz sonra da ağlamaya başlamıştı, seslerini duysam da hiçbir şey yapamadım. Dakikalar sonra konuşma sesleri gelince kapı deliğinden baktım. Tam göremedim ama ses Ares’e aitti, koridorlarda gezerken Alvin’i duymuş olabilirdi. Kapı açılıp kapandı, ardından Ares kucağında Alvin’le önümden geçti. Alvin’e bir zararının dokunmayacağını biliyordum. Zaten yarım saat kadar sonra Alvin geri geldi, Elena’nın onunla konuşmasından anladım. Ares ve diğerleri Alvin’i susturmanın yolunu bulmuş olmalıydı.

Belki ona yine bir çikolata vermişlerdi.

Akşam vakti yemeğimizden sonra gece lambası ışığında kardeşimle beraber körebe oynadık. Layla çok sıkıldığı için bir yerde beni buna mecbur etmişti, ben de onun ne kadar can sıkıntısı yaşadığını bildiğimden kabul ettim. Bir süre oynadık ve ikimiz de birden fazla kez düştük ama neyse ki yaralanmadık.

Uykusu geldiğinde uyuyan Layla’nın arkasından bir süre daha uyanık kalıp koridoru dinledim. Çağrılmayacağımı bilsem de Elvis’in gelebileceğini düşünmeden yapamadım. Gelen olmadı. Gece yarısını geçtiği sırada camdan dışarıdaki karanlığı, görebildiğim kadarıyla izliyordum. Ta ki koridordan ses duyana kadar.

Gözlerimi ovalayarak kapıma yürüdüm, delikten baktım ama çok aydınlık değildi. Bağırış yükselince sesin İris’e ait olduğunu anladım. Çığlıkla karışık seslerdi, çok net duyuluyordu.

N'olmuştu? Onun iyi bir ruh halinde olmadığını biliyordum, acaba uykusunda onu huzursuz eden bir şey mi olmuştu?

Biraz sonra sakinleşeceğini düşündüm ama sesler artarak devam etti. Yardıma mı ihtiyacı vardı? Korsanlar ona bir şey yapıyor olamazdı, değil mi? Bundan birkaç saniye sonra sorunun cevabına ulaştım. Koridor aydınlandı ve bir siluet kapı deliğinin önünden geçti, süratle yürüdüğü için hangi korsan olduğunu anlamamıştım.

Neler olduğunu öğrenmek istediğim için ben de kapıma vurmaya başladım. Çıkmak, gerekirse İris'e yardım etmek istiyordum. Korsanın Ares olduğunu konuştuğunda anladım ve koridora doğru seslendim. "Ares, çıkmak istiyorum, kapıyı aç!"

Karşılıklı şekilde bağıştılar, belki de beni duymadı. Yumruklarımı kapıya vurup geriledim ve kulağımı yasladım, daha dikkatli dinlemeye çalıştım. Ares'in *sakinleş, bırak*, gibi sözcükler sarf ettiğini duymuştum. İris'in asıl bağırma sebebini merak ettiğim için kapıyı bir daha yumrukladım ve saniyeler sonra kapımın arkasından gelen anahtar sesini duydum. Açılmasına duyduğum şaşkınlıkla geriye çıktım ve kapım açıldığında Elvis'le göz göze geldim.

Kalbime ne yaptığını bilmediğim o adama bakarken ağzım aralık kaldı. Onu görmeye kendimi hazırlamadığım için hiçbir sesi duymadığım bir sağırlık yaşadım. Elvis gözlerini yüzümde dolaştırıp sonrasında vücuduma indirdi ve beni süzüp, "Neden uyumuyorsun da kapılara vuruyorsun?" diye sordu.

Yutkundum. "İris'in bağırdığını duyuyorum."

Elvis gözlerime bir daha bakıp sonra başını koridora çevirdi. İris'in odası açıktı ve Ares'le sesleri oradan geliyordu. Elvis nefesini burnundan üfleyip sert adımlarla oraya yürüyünce ben de hemen dışarıya çıkıp koştum. Elvis'le arka arkaya kapının

önünde durduğumuzda İris'in sakinleştirilmeyecek halde olduğunu gördüm.

Odayı yalnız bir mum aydınlatıyordu. İris'in saçları dağılmış, kıyafetinin omuzları düşmüştü. Ağlamıştı, hıçkırıyordu. Ares'i tutmuş, hırçın elleriyle ona vuruyordu. Ares onu itmeye çalışıyor ama sanki zarar vermekten kaçınıyordu. Elvis içeriye girdi ve İris'i kollarından tutup çekti, âdeta odanın diğer tarafına doğru fırlattı. "N'apıyorsun!"

İris hıçkırarak başını çevirdi, Elvis'i yeni fark ederek ileriye çıktı ama sonra yavaşladı. Ares ağzının içinde sertçe homurdanarak yırtılan gömleğine bakarken, "Odada kalmak istemiyorum!" diye bağırdı İris, titreyen sesiyle. "Her yerde kocamın hayalini görüyorum, bıktım artık bundan!"

Ruh hali çok değişkendi, birkaç gün önce yardım istediği, görmek istediği korsanlara şimdi bağıırıyordu. Bana kocasından kurtulduğunu düşündüğünü söylemişti ama yalnızken bu odada nasıl işkence çektiği yüzünden okunuyordu. Elvis ellerini çenesinin altında birleştirip gözlerini kapattı ve tekrar açıp, "Bu geceyi başka bir odada geçirmek ister misin?" diye sordu.

İris ayağını yere çarptı. "Odaya hapsolmak istemiyorum."

Ares, Elvis'e huzursuzca baktı. "Çıldırılmış bu kadın! Yüzümü tırmaladı!"

"Ares," dedi Elvis, sesinde gizli bir uyarı vardı. "Zor günlerden geçiyor, biraz nazik ol."

Elvis'in kadının ruh haliyle pek ilgilendiğini sanmıyordum, kendi iyilikleri için konuşuyor olmalıydı. Ares elini sallayınca İris'in gözlerini gördüm, bir saniye için kontrolden çıktılar. Ona doğru koşarken masanın üstündeki, şamdaniyle duran mumu aldı ve ona doğru fırlatmaya meyletti. Ben hızla ileriye çıkıp çığlık atarken Elvis de kendini Ares'in önüne doğru itti ve havada

dönerek uçan şamdan onun suratına indi. Erimiş sıcak mumun yanağından aşağıya aktığını gördüm ve mum ile şamdan yere düşerken Ares ne olduğunu anlamak için başını çevirdi.

Elvis yüzünü tutarak küfretti.

İris korkmuş gibi geriye kaçarken ben istemsizce Elvis'e yöneldim. Acı bir tıslama sesi çıkardığına göre canı yanmış olmalıydı. Mum ufalmıştı, saatlerdir yandığı ve sıvısının şamdanda biriktiği belliydi. Damlalar gömleğine, boynuna kadar yapışmıştı. Soluğu karşısında alıp bileğinden tuttum ve elini yüzünden çektiğimde gözlerini yumduğunu gördüm. Sıcak, erimiş mum yanağına yapışmıştı ve daha şimdiden kızarmaya başlamıştı.

“Özür dilerim, özür dilerim, lütfen vurma...” İris'in sesini duyunca kafamı bir anlığına çevirdim. Ares kızgınlıkla onun yanına yürümüştü. İris ise korkuyla başını eğmiş, büyümüş gözlerle bakıyordu.

Ares'in yükselip alçalan omuzlarını gördüm ve ardından sesini duydum. “Sana zarar vermiyoruz, lütfen artık sakinleş.”

İris inanamayarak biraz daha geri çıktığında önüme döndüm. Elvis'in gözleri bana bakıyordu. Yüzlerimiz yakındı, bakışlarımız iç içe geçmiş gibiydi. Elim bileğinin etrafını sarmıştı ve yaptığımı, ona yaklaştığımı şaşırmış görünüyordu. Gözlerimi kaçırarak yanağına indirdim. “Yüzün yandı...”

Sesimi duymamış gibi bana bakınca nabzım hızlandı. Kulaklarımın arkasından bir sıcak basınç yükselmişti. Yutkunduğunda boynuna doğru baktım ve parmaklarımı yanaklarına dokundurunca irkildiğini hissettim. Geriledi ve kendi eliyle yanağını kontrol ederken arkadaşı ile İris'e baktı. Ares ona doğru huzursuzca bakıp, “Ben halledeceğim,” dedi. “Yüzündeki yanığı soğut.”

İris duvarın kenarına sinmişti, ona yardımcı olmayı istiyordum ama Elvis'in yüzü beni endişelendiriyordu. Elvis arkasını

dönüp oda çıkışına ilerleyince odada kalanlara son kez baktım ve sonra kapıdan çıktım. Elvis büyük adımlarla koridoru geçiyordu. Yetişmek için hızlandım ve indiğini fark ettim, revire gidiyordu.

Arkasından geldiğimi anlamış olmalıydı fakat bir kez dönüp bakmadı bile. Koridorlar karanlık olduğu için ayaklarımın takılmasından endişe ediyordum. Revirin kapısını açıp girince biraz yavaşladım ve içerisi aydınlanınca kapı aralığından baktım.

İçerideki loş ışığı yakmıştı, doktor masasında bir şeyler arıyordu. Hareketleri fevri, hızlıydı. O sıcaklığın canını yaktığını hissedebiliyordum. Belki yanık yarasını önlemek için merhem arıyordu. Her ne bulduysa çekmeceleri kapattı ve cam kenarındaki yatağa oturdu. Gölgesi duvarda büyüyordu, sol profilini görüyordum. Merhemi yatağa bırakıp yakaları dağılmış gömleğinin ön cebinden bir şey çıkardı, elini üstünde gezdirdi. Yavaşça yatağa yaklaştım ve merak ettiğim şey yüzü olsa da istemsizce elindekine baktım.

Beni çizdiği resimdi. Ellerindeydi.

O çizimi neredeyse unutmuştum. Arkasını döndürüp tekrar ön cebine koyduğunda dudaklarımı ayırarak ona baktım. Ne için çıkarıp bakmıştı? Gözlerimi gömleğinde dolaştırınca mum sıvısının çizime akıp akmadığını kontrol ettiğini anladım. Bana hiç bakmadan merheme uzanınca bir iki adım daha gittim. Çekinerek vücudumu yatağın kenarına bıraktım ve ellerimi birleştirip yüzüne yaklaştırdım gözlerimi. Şimdi de yanağındaki mum kalıntılarını sertçe siliyordu, sanki canı hiç yanmıyormuş gibi. Sinirli oluşuna yoruyordum bu hareketini. Kalçamı yatakta kaydırınca yanağındaki elinin duraksadığını gördüm, titreyen parmaklarımı yanağına koyup daha hafif şekilde mum kalıntısını ovuşturdum.

Kendi elini indirip gözlerini kapatınca tepki vermediği için rahatladım ve yüzü pürüzsüz kalana kadar mum kalıntılarını temizledim. Yanağı elimin altında seğiriyordu, teni hâlâ sıcaktı. Gözlerimi kısıp daha dikkatli bakınca çok fazla kızardığını gördüm. “Acıyor mu?” diye sormak içimden geldi, ben de tutamadım.

Gözlerini açacağını hissettim ve kendime engel olamadan görmek istedim bakışlarını. Derinlemesine bakan gözleri kararımda bir heyecan düğümü oluşturdu. “Hangisini istersin? Acımasını mı acıymasını mı?”

Aklın mı kalbin mi, diye soruyordu. Bunun izahını kendime bile yapamamışken ona nasıl cevap verirdim ki? Başımı önüme eğdim ve elinden merhemi aldım. Yuvarlak, hafif bir ilaçtı. Kapağını açtım ve parmağıma biraz alıp görebildiğim kızarıklıklara yaydım merhemi. Bir erkeğin yüzüne daha önce böyle dokunmamıştım ama rahatsız hissettirmiyordu. Sert bir çenesi vardı. Uzunla kısa arasında seyreden, dalgalı saçlara sahipti. Parmaklarım kulağının arkasına sıkışmış birkaç tutama dokununca aniden bileğimi tuttu. “Yeter,” dedi kısıp, genizden gelen bir sesle.

Bakışlarımı dokunduğum yerlerde dolaştırıyordum ama bu engelle beraber gözlerine çıkardım. Neden, bir sorun muydu dokunmam? Tabii, öyle olmalıydı. Onun ve benim kim olduğumuz açıktı. Bileğim avuççısında titrerken, “Neden, canını mı yaktım?” diye sordum.

“Tekrar soruyorum, zaten acımasını istemez misin?”

Başımı, onu göremeyecek kadar önüme eğdim.

“İstemem.”

O zaman bileğimdeki baskısı arttı, verdiği sert nefesi yüzümü ısıttı. Bileğimi çekmedim çünkü bu yönde bir istek duymadım. O an istediğim şey gözlerini görmektir ama utandığım için

bakmadım. İşgalci bir korsana dediklerimi kulaklarım duyuyor muydu acaba? Ne demek istemem, ne demek acı çekmesini istemem...

“Roza,” diye ismimi söyleyince elimle üstümdeki kıyafeti sıktım. “Sana söylediklerimi hiç düşündün mü?”

Bana söyledikleri... kendisiyle gemiden inmemi istemesi.

“Birbirimizi daha yakından tanımak için... hiç düşündün mü söylediklerimi?”

“Beni... neden daha yakından tanımayı istiyorsun?”

“Açıklanamaz duygular hakkında konuşamam.”

Açıklanamaz oluşu... sanırım benim hissettiklerim de böyle açıklanırdı. Açıklanamaz oluşuyla. Benimle aynı duyguları mı paylaşıyordu? Şimdi kalbim mi söyleyecekti ona, bir kalbinin olduğunu.

“Seni daha yakından tanımayı isteyemem,” dedim fısıltıyla. “İstememeliyim.”

Bileğimi bırakınca elim kucağıma düştü ve sonraki hamlesi yüzüme dokunmak oldu. Temasıyla beraber yalnız tenim değil, ruhumun da okşandığını düşündüm. *İşte tuzak bu ve ben çekildim, gözleri kadar derine.*

“Ben de istememeliyim...”

Kalbimi göğsümde hiçbir şey tutamadı ve Elvis yüzümü kaldırdığında gözbebeklerim büyüdü. Alnını yavaşça alnıma yasladığında gözlerinin gece kadar koyu olduğunu gördüm. Yataktan kalkmak için emri bedenime vermiş olsam da korku ve panikten hareket edemiyordum.

Üstümdeki kıyafeti sıktım. “Beni mi? Evet, bak, ikimiz de doğruyu düşünüyoruz.”

“Gözlerini kapat.”

Alakasız söylemine kaş çattım. “Neden?”

Gözleri yüzümün aşağısına inince paniğim çoğalıp âdeta kanıma karıştı. Kaşlarını indirip parmaklarıyla çenemi biraz kaldırdı ve böylelikle nefesi dudağımı ısıttı. Bir diğer eli kafamın arkasına yavaşça yerleşirken, “Anlamak istiyorum,” dedi. “Bir an için gözlerini kapat.”

Bana yaklaşımakta tereddüt etmeyeceğini hissetmeme rağmen gözlerimi kapattım, hatta sımsıkı yumdum. Kaçıp gidemeyeceksem bir an önce bu hissi yaşayıp bitirmek istedim. Dudakları çeneme dokununca telaşla kolunu tuttum ve bu, onun geri çekilmesini sağladı. “Seni incitmem, bunu anladığımı biliyorum.”

Dudağı tekrar dokununca gözlerimin ardındaki karanlıkta renkler patladı. Hafifçe bir yokuş çıkan dudağı dudağımın kenarına değince bir gıdıklanma hissiyle dudaklarım kıvrıldı. Bunun üzerine dudağıma doğru, “Beni komik mi buldun?” diye fısıldadı.

Heyecandan onun kolunu daha sıkı tuttum. “Gıdıklandım.”

Çıkardığı ses gülme sesine benziyordu, gözlerimi açıp bakmayı istedim ama yapamayacaktım. Daha önce kimsenin dudakları dudaklarıma dokunmamıştı, bu hissi hiç bilmiyordum. Dokunuşu dudağımın kenarından ortasına doğru kayınca ağzım nefes almak için açıldı ve altdudağı ağzıma tamamen yerleşti. Benim aksime soluk almadan, hareket etmeden durup boğazından hafif bir ses çıkardı.

“Daha önce hiç,” dedi ve ben ne sormak üzere olduğunu anladım.

Ağzım acemi bir hareketle tekrar açılınca sorusunun cevabını aldı ve elini kafamın arkasına bastırıp beni kendisine biraz daha çekti. Dudakları yumuşak ama hareket edişi sertti. Ne anlamam gerektiğini bilmiyordum ama verdiği his tüm kanımı tutuşturmakla eşdeğerdi. Yanağımı okşayıp üstdudağıma kaydı ve sesli şekilde öpüp alnını alnıma daha sert bastırdı. “Hiç düşünme,” dedi.

Zaten düşensem burada olur muydum, hiç sanmıyordum. Kafam bedenimden kopmuş gibiydi, her hareketim düşüncesiz,

dürtüseldi. Dudaklarım onu taklit etmeyi deniyordu ama o benden daha hızlı, yoğun olduğu için ne yapacağımı bilemiyordum. Ağzında hafif bir nane tadı vardı, sanki şeker veya sakız emmişti. Gözlerimin ardında ateş parlıyordu, tenim çok ısınmıştı. Dudakları sabit kalmıyor, dudaklarımın etrafında ve içinde dolaşıyordu. Öpüşmek böyle bir şey miydi? Benim de etkili olmam gerekiyor muydu? Dudaklarım serbest ama az az, korkarak hareket ediyordu.

“Çok güzelsin,” dediğinde bunu bizzat dudakları dudaklarımdayken duymak kanımı âdeta alevlendirdi.

Gözlerimi hiç olmayacak o anda açtım işte. Kamaşan bakışlarımı temizledim ve gözleriyle karşı karşıya gelince nefesim dudaklarında birikti. Saçlarımı parmaklarının arasına dolayıp gözlerime bakarak dudaklarını, dudaklarıma sertçe bastırınca ağızımdan bir ses çıktı. Bunun üzerine inledi. “Seni öpüşüm, bir kalbim olduğuna inandırdı mı seni?”

Beni öpüşü... Elvis'in, bu korsanın beni öpüşü... Kulağa ne kadar inanılmaz geliyordu ama öpücüğümüz öyle kaotik değildi. Başımı geri çektim ve avucunun içi saçlarımı okşadığında yüreğimi sıcaklık kapladı. Gözlerimi dudaklarına indirdim ve cevap veremeyip bir daha yaklaştım, daha iyi anlamak için dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Hareket edemedim, kulaklarım uğuldarken hafifçe ağızımı aralayıp onun az önce yaptıklarını yapmaya çalıştım.

Ağız aralandı. “Durmalsın,” derken ağızımın kenarını öptü.

Durmalı mıydım, neden? Bir öpücük bu kadar mı sürmeliydi? Ağızımı geriye çektim ve büyümüş gözlerle ona baktım. Dudaklarını yalayıp elinin tersini yanağıma koydu ve başparmağını elmacıkkemiğimde dolaştırırken ağır ağır yutkundu. “Keşke seni ikna edebilsem ama masumsun, üzülürsün diye korkuyorum.”

Neye ikna edecekti, beni götürmeye mi? Bunu asla yapamazdım! Doğrusu, onu da öpemezdim ama yapmıştım. Elimi

dudaklarıma götürdüm, o his parmak uçlarımda canlanınca Elvis'in gözleri bir daha ağzıma kaydı. Saçlarımı hafifçe okşarken dudaklarını ağzımdaki elimin üstüne kapattı. Uzun, iç çekişli şekilde öptü.

Elimi çektim ve engel yok olunca dudakları bir daha dudaklarıma temas etti. Tekrar aynı heyecanı duyup hareket etmek istedim ama bir anda uzaklaştı. Yüzünü diğer tarafına çevirdiğinde gözlerimi kırıştırdım ve ağzımı kapatıp ona baktım. Devam etmek istemiyor muydu? Doğrusu buydu, belki o da bunu fark etmişti.

Aman Tanrı'm, burada kalamazdım!

Ayaklarımı yere koydum ve yataktan indim, utançla arkamı döndüm. Gitmek üzere hızlandım ama üçüncü adımından sonra arkamdan geldiğini hissettim. Bana yetişip önüme geçtiğinde kafamı kaldıramadan yakası açık göğsüne baktım ve o hızlı nefesler eşliğinde kolumdan tuttu. "Sana sarılmak istiyorum," dedi.

Sarılmak mı? Neden? Kafam karışıyordu, gözlerimin önünü bile görmeyecek haldeydim. Diğer kolumdan da tutup beni kendisine çekince çenem omzuna yerleşti ve ellerim göğsünde ezildi. Kalbim çılgınca çarparken belimi öyle sıkı kucakladı ki bir an için ayaklarım yerden kesildi. Yüzü saçlarıma sürtündü.

"Dertsiz birisi olduğumu söylüyordun, artık değilim." Beni sıkıp bırakarak yanağımdan öptü ve bir anda önümden çekildi, hayalet gibi odanın diğer tarafına uzaklaştı. Titreyen ellerim kalbimde birleşti ve başım omzumun üzerinden arkaya döndü. Revirdeki yatağa ilerlemiş, arkası bana dönük oturmuştu.

Bana sarılmıştı. Beni öpmüştü. Bunların sırası böyle değildi ama ikisi de bir rüyada yaşanmış gibiydi.

N'apmalıydım?

"Gideyim mi?" diye sordum, aptal şekilde. Elbette gitmeliydim.

Sırtı bana dönük şekilde kafasını sallayınca revirden koşarak çıktım, odama ulaşana kadar hiç durmak istemedim. Yalnız merdiveni çıkarken Ares'le karşılaştım. Beni görünce kaşlarını

çattı, konuşmak istedi ama yanından fırlayarak geçtim. Odamın olduğu kata çıkınca karanlıkta yeniden onu bulacağımı hissettim, bir yerden çıkacakmış gibi geldi ama odama girip kapıyı çarptığımda yalnız kardeşim vardı.

Elimi kocaman açılan ağzıma kapattım. *Tanrım, n'aptım ben! Nasıl yüzüne bakacağım...*

Niye yaptım? Ne kadar istedim? Neden istedim? Suç onundu, beni etkilemişti, kayıtsız kalamamıştım. İlk kez birini öpüyordum, hoşuma gitmişti. O kadar sıcaktı ki üstümdeki hırkayı çıkardım ve gemide titreyerek yürüdüm, yatağın kenarına oturdum.

Neden öptüm bu korsanı?

Nasıl yüzüne tokat atmadım? Yapmalıydım, bir de aptal gibi gidip gitmeyeceğimi ona sormuştum!

Ellerimi yüzüme örttüm. "O göğsünden çizimi çıkardığında oldu ne olduysa. Kesin beni kandırmanın zamanını kolluyordu!"

Kardeşimi hatırlayınca ses çıkarmaktan korktum, örtüyü kaldırıp yatağın altına girdim ve örtüyü omuzlarıma doğru örttüm. Kalbim asla yavaşlamıyordu, başım şiddetle dönüyordu. Neden böyle hissettiriyordu? Elvis'i, gemideki konuklar gibi yok sayamıyordum. Belki de gerçekten planı buydu. Tuzağa çekilmiştim, beni öpmesine ve bana sarılmasına rıza göstermiştim.

Onu neden yok sayamıyordum?

Haddinden fazla şey paylaşmıştık. Sebebi bu olmalıydı.

Birisi duysa, öğrense bunları... Bir aptal olduğumu düşünür.

Zaten öylesin, diye bir ses yükseldi iç sesimden.

Beni kullanıyor muydu? Ama onun içtensiz ve duygusuz olduğu anları hissedebiliyordum, az önce böyle değildi. Ya da ben görmek istediğimi mi görüyordum? Kahretsin! Bunların hepsi çok gereksiz düşüncelerdi. Yakında onu bir daha hiç görmeyecektim.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, karanlıkta onun gözleriyle karşılaştım. Beni öpüşü ve çekip sarılışını, o burada değilken hissettim.

“Tanrı’m, lütfen bana akıl sağlığı ver, lütfen onu aklımdan çıkarmama yardım et. Ne merhamet ne nefret... hiçbir şey hissetmeyeyim.”

Dudaklarımdan bu sözcükler dökülürken yalnızca uyumaya çalıştım. Tüm bunları aklımdan çıkarmanın kesin yolu bilincimin kapanmasıydı. Gün ışığıyla her şeyi daha iyi düşünebilirdim. İris... onu, bu odadan neden çıktığımı unutmuştum ama Ares onunla yalnız kaldığında kadını sakinleştirmiş olmalıydı. Elvis’e n’olduğunu umursamadan İris’le kalmalıydim ama o korsanın peşinden gitmiştim.

Hata üstüne hata yapıyordum.

Yarın bu odadan asla çıkmamalıydim.

Tüm bunlara rağmen parmaklarımdan dudaklarımı okşadığını fark edince sessiz bir çığlık attım. Kendime defalarca kez *uyu*, diye fısıldadım ve onu aklımdan çıkarması için Tanrı’ya dua ettim. Gidene kadar yüzüne hiç bakmayacak iradeyi diledim.

Gemideki sessizlikte, dışarıdan gelen rüzgâr ve dalga sesleriyle uyuyakaldığımda saatten haberim yoktu. Ne kadar yalvarmış olsam da uyurken bile o mavi gözler karanlığımı deliyordu. Çabalarım uykuyla sonuçlanmış olsa da beni uyandıran ses dün gece kalbimden gelen sesler kadar yükseldi.

“Abla, abla, uyan!”

Yorgun bir zihinle kirpiklerimi kırpıştırdım ve gözlerim açılınca bulanık bakışlarım arkasında Layla’nın yüzünü gördüm. Üstüme eğilmiş, gülümseyerek bakıyordu. “Duyduklarına inanamayacaksın!”

“Hı?” dedim gün ışığında gözlerim kamaşırken.

“Gitmişler abla, korsanlar gitmişler! Hiçbirisi yok, korsanlar gemiyi terk etmiş abla!”

“AŞK MEKTUBU”

Güya bir anlamı varmış o rüyanın. Fakat o saniye beni yataktan kaldıran, hiç anlamı olmayacak duygulardı. Kardeşimi önümden itip doğruldum ve gördüğüm ilk şey açık kapı oldu. Günler sonra ilk kez o kapı sonuna dek açıktı ve koridordan sesler yükseliyordu. Öyle şaşkındım ki benim yerime başkası düşünüyormuş gibi hissederek cama koştum ve dışarıya baktığımda geminin hareket etmediğinden emin oldum. Bir kıyının kenarında duruyordu gemi ve günler sonra modern, sonu görünmeyen bir şehre bakıyordum.

“Gitmişler mi?”

“Evet abla!” Kardeşim yanıma koştu, elimden tutup beni çekti. “Kurtulduğumuza inanamıyorum, rüya gibi geliyor!”

Beni elimden tutup koridora kadar çıkardığında kafamı bir sağa, bir sola çevirdim. Gitmişlerdi, doğru anlıyordum. Elvis ve diğerleri varacakları yere ulaşmış, geceleyin gemiden inmişlerdi. Özgürdük.

“Uyanınca anahtarı yerde buldum, gözlerime inanamadım! Gitmeden önce kapının altından atmış olmalılar...”

Onu hiç konuşmadan dinliyordum, kafamı sallayıp söylediklerine eşlik ediyor da olabilirdim. Bakışlarım, sanki bana yardım

edecekmiş gibi etrafımda dolaşıyordu ama her yerde Elvis'in yüzü gözlerime çarpıyordu. Kendinden habersiz birisi gibi kordorda birkaç adım attım, gördüğüm insanlara inanamadım.

Acaba dün gece yaşadığımı sandıklarım bir rüya mıydı?

Elimi dudaklarıma koymam yetti her şeyin gerçek olduğunu anlamama.

Hissi hâlâ oradaydı, bir rüyadan kopup gelmiş değildi. Yaşadıklarımız gerçektir, öpüşmüştük, o halde anlamam gereken şey bunun bir veda öpücüğü olduğu muydu? Gideceğini bildiği için mi benimle böylesine bir yakınlık kurmuştu? Belki üzerine düşünmemişti bile, kendisi için bu kadar çok manası yoktu.

O zaman ben nasıl bir aptalım ki gittiğini düşünüyorum.

Ondan kurtulduğumu değil, onun gittiğini düşünüyorum.

Bu ikisi arasındaki farkın anlamı beni irkiltti, belki de sıçrayıp kendime gelmemi sağladı. Saçlarımı yüzümden çektim ve hâlâ benimle konuşan Layla'ya döndüm. "Annem ve babam... Neredeler?"

"Gittiklerinden emin olmak için gemide dolaşıyorlardı."

"Gitmemiş olabilirler mi?"

"Hayır abla, korkma. Gittiklerine eminim! Yarım saatten fazla oldu, henüz hiçbirisini görmedim, hem gemi de durmuş zaten."

Konuklar odalarından çıkmıştı, korsanlar burada olsalar asla izin vermezlerdi. Evet, tüm bunlar gittiklerinin işaretiydi, gemiden ayrılmışlardı. Kaptan farkında mıydı? Gemiye kullanan kendisi olduğu için biliyordur elbette. Kalbimin olduğu bölgeyi avuçumla ovuşturup derin bir nefes aldım ve ardından Layla'ya baktım. Sevinç içinde izliyordu beni. "Şaşkınlıktan tepki veremiyorsun abla..." Kıkırdadı.

Başımı bir kez aşağı yukarı salladıktan sonra kaş çatarak arkamı döndüm, karşıdaki odaya yürüdüm. Açık kapıdan içeriye

bakınca Elena'yı Alvin'e sarılırken buldum, sağlıklı ve iyi görünüyorlardı. Yardımcımız Elena beni gördüğünde kocaman gülmüsedti. "Roza... gitmişler, bu doğru mu?"

Kardeşim, "Evet, doğru olduğunu söyledim ya!" dedi ona. "Sen de anahtarını odanda bulmuşsun, odalarımızın anahtarlarını bırakıp gitmişler işte!"

Elena yataktan kalkınca ben de içeriye girdim, ona sarılıp dünyadan o kadar da haberi olmayan küçük çocuğa eğildim. Alvin'i okyanusa düştüğü o günden beri görmemiştim. Yanaklarını okşayıp dalgın şekilde, "Merhaba canım," dedim. "Nasılsın?"

Dudaklarını ısırıp sırtını annesinin bacaklarına yasladı. "Sen yanıma hiç gelmiyorsun."

Hiçbirimiz bu olanları ona açıklayamazdık. "Artık daha sık görüşeceğiz." Onu özlediğim için yanaklarından öptüm ve doğrulup bir daha Elena ile bakıştım. "Şimdilik odada kalmaya devam edin, etrafın ne denli güvenli olduğuna bakacağım."

"Tamam," dedi heyecanla.

Ona hafifçe tebessüm ettim ve sonra kardeşimle odadan çıktım, koridorda kimse yoktu ama merdivenleri kullanan insanları duyuyordum. Layla'yı odamıza doğru çektim ve girdiğimizde, "Ben etrafı kolaçan ederken burada kal," dedim ona uyarıcı bir ses tonuyla. "Neler olduğunu öğrenip geleceğim."

"Abla, her şey yoluna girmiş, korsanlar gitmiş işte! Duymuyor musun, herkes odasından çıkmış..."

"Öyle görünüyor ama emin olayım, annemle babamı bulup geleceğim. Ayrılma odadan, lütfen."

İsteksizce başını salladı. "Tamam, bekleyeceğim."

Kapıyı kapatarak odadan çıktım. Sonra nedenini kendimin bile anlamadığı şekilde koşmaya başladım, üstelik ayaklarım bedenimi götüreceği yeri çok iyi biliyordu. Katları soluk soluğa

çıkarken yanından geçtiğim heyecanlı insanların yüzüne bile bakamadım. Dilediğim kata ulaştım ve bu kattaki ıssızlık adımlarımı yavaşlattı. Çalışma odasına kadar gittim ve aralık kapıyı iterek odanın içine baktım.

Bir an gerçekten Elvis'i burada sandım.

Kimse yoktu.

Oda sessiz ve dağınıktı. Ağır ağır yürüyerek masaya ulaştım, üzerine baktım, çekmecelerini açtım. Gereksiz bir yığın şey vardı ama Elvis'e, korsanlara ait hiçbir şey kalmamıştı. Kitap... Kitabıma bakmak için gözlerimi bir daha dolaştırdım ama yoktu, yanında kitabımı da götürmüştü.

Avuçiçlerimi masanın üstüne yaslayarak eğildim ve derin nefesler alırken gözlerimi sıkıca yumdum. Sessizce, artık gitmesi gerektiğini söylemeden gitmişti. Dün gecedен sonra... asla düşünmemiştim onun ertesi gün gitmiş olacağını.

Gözlerimin önünde, yüzüme en yakından bakarkenki yüzü duruyordu. Gözlerine son baktığımda kendi gözleri gibi değildi, gecenin ta kendisiydi.

Bu yüzden miydi?

Hayır, elbette bu yüzden değildi. Ben şimdi böyleyim diye o da böyle olacak değildi. O çok başka birisiydi, bu sabah anlamam gerekiyordu hayatımdan bir sanrı gibi geçip gittiğini. Bu kadardı, bir daha hayatımda hiç olmayacaktı. O zaman neyi düşünüyordum? Dün gece ne kadar da kızmıştım kendime... Artık pişman olup kızmama gerek kalmamıştı.

Gemi kalkacak, kuzeye gideceğiz, eve varacağız.

Bitti işte, sonu iyi bitti, hüsrarla bitmedi.

Herkes iyi. Herkes iyi. Benim iyi olmam gerekmez.

Ben... iyi değil miyim?

Bana *benimle gel*, dedikten sonra hiçbir şey söylemeden gitmişti. Nasıl bir adamdı bu? Alay mı etmişti benimle? Onunla gitmeyi kabul etsem yüzüme gülecek miydi?

Masanın yanından çekilecekken ismimi görüp durdum. Masanın kenarında, ikiye katlanmış kâğıtta ismim yazıyordu. Üstünde bir kalem vardı. Elim refleksle uzandı, sararmış kâğıdı alıp göz hizama çektim ve ismimi okudum. “Sevgili Roza’ya...”

Neydi bu? Bir mektup mu? Nefesim kesildi ve ellerim mektubu göğsüme kadar taşıdı. İkiye katlanmış kâğıdı göğsüme bastırıp gözlerimden sakındım. Elvis mi? Elbette o bırakmıştı. Ama neden? Ne yazmıştı? Hayır, açıp bakma cesaretim yoktu, kalbim hızlanmıştı.

Gözlerimi bir daha etrafımda dolaştırdım ve açmayı istediğim o dolabı gördüm, şimdi açıktı. İlerleyip içine baktığımda elbette hiçbir şey yoktu. Burada bizden aldıkları varlıklarımızı, silahları ve bıçakları saklıyorlardı. Giderken hepsini yanında götürmüşlerdi.

Doğrusu... gözüm o şeyleri pek görmüyordu.

Başımı önüme çevirip odadan çıktım ve kaptanı görmek için kaptan köşküne ilerledim. Kapıyı açıp baktığımda kimseyi göremedim. Zaten gemi hareket etmiyordu, kaptan belki de arkadaşı Adam ile beraberdi.

Çıkıp arkamı döndüm, sesleri dinleyerek katları inmeye başladım. İnsanların heyecanını duyuyordum, koşturma halindelerdi. Geçtiğim her katın koridoruna baktım, en aşağı inene kadar durmadım. Ailemi henüz görmemiştim, onlar da geminin başka bölgelerinde olmalıydı. Katlardaki odalara baktım ve geminin işletme bölümüne kadar indim. Birkaç insanın mutfakta yemek yediğini gördüm. Bir aile gibi görünüyorlardı.

Mutfağın önünden geçip koridorda yürüdüm. Daha önce Layla ile korsanlardan kaçıp saklandığımız gemi ısıtma bölümünü gördüm, önünden geçip yürüdüm ve diğer merdivenden çıktım. Geminin sahibi Adam neredeydi, ailem onunla mıydı?

Odamızın bulunduğu kata gelince annemle babamı gördüm. Kız kardeşimle koridorda karşılıklı duruyorlardı. Yürüdüğüm anlaşıldığında buraya baktılar ve annem beni görür görmez üzerime yürüdü, kolları arasına alırken, “İyi misin?” diye sordu. “Neredeydin?”

“Sizi arıyordum,” dedim, aslında ilk gittiğim yer onları aradığım yer değildi. “Her şey... yolunda mı?”

Annem yüzümü tuttuğunda ona yakından baktım. Solgun ama sevinçliydi, gözleri parlamıştı. Ailemi özlemiştim ama duygularım çok derinimdeydi, ne yaşadığımı anlamadığım için annemi kucaklayamamıştım bile. “Evet Roza, her şey yoluna giriyor kızım, korsanlar gemiden ayrıldı.”

Babam da yanımda yerini aldı ve eğilip beni alnımdan öptü, diğer omzunun altında kardeşim vardı. “İyisiniz değil mi yavrum?”

Layla ile aynı anda, “Evet baba,” dedik.

Babam ikimizi, hatta annemi de omuzlarının altına alıp sarıldığında gözlerimi kapattım. Özgürlüğün tadını çıkarmayı, ailemin hissettiği duyguları yaşamayı düşledim fakat durağandım. Bugünün dünden iyi olduğuna ailemle birlikte yemin edemezdim. Onlar içinse böyle olduğu kesindi.

“Sizi çok merak ettik,” dedi babam, bize hâlâ sarılırken. “Uyuyakalmadığım her gece kapınızı dinledim, size yaklaşıp zarar vermelerinden delice korktum! Neyse ki o kadar haysiyetleri varmış, sizi incitmedikleri için çok şanslıyız!”

Yanağımı babamın omzuna doğru sürttüm ve Layla ona bir şeyler söylerken sessiz kaldım.

“Baba baktınız mı, her şeyimizi almışlar mı gerçekten?”

Babam uzaklaşınca ben de omzundan kalktım, annem çoktan iç çekmeye başlamıştı. “Hiçbir şey bırakmamışlar, Layla,” dedi kız kardeşime. “Bizden aldıkları her şeyi beraberinde götürmüşler.”

Layla’nın gözlerindeki o sevinç kayboldu, babama döndü. “Şimdi n’apacağız?”

Babam hem anneme hem de kardeşime bakıp, “Önceliğimiz bu değil,” dedi. “Üç korsandan, size hiçbir zarar gelmeden kurtulduğumuza seviniyorum! Paranın yerini doldururum, sizin yerinizi asla!” Eğilip Layla’nın alnından öptü.

“Peki kaptan ne söyledi? Ne zaman yolculuğa tekrar başlayacağız?” dedi annem.

Babam, “Biraz dinlenmek istediğini söyledi,” dedi bize.

Doğru, korsanlar ona kötü davranmış olmalıydı. Dinlendikten sonra yola çıkacaktık. Acaba onlar ne zaman gitmişti? Sabaha karşı mı? Yoksa biz... öpüştükten sonra mı?

“Birini kaçırmışlar mı baba? Birine zarar vermişler mi?”

Babam Layla’ya, “Hayır,” dedi. “Her şey yolunda görünüyor, konuklar güverteye çıkmış.”

Günler sonra ilk kez odalarından çıkmışlardı, gemide özgür olmanın tadını çıkarıyorlardı. Layla bunu duyunca, “Ben de güverteye çıkacağım,” dedi sabırsızca. “Çok çok sıkıldım, biraz nefes almak istiyorum.”

Babam onun saçlarını okşayıp annemle bana baktı. “Kaptan ve Adam da yukarıda, biz de çıkalım.”

Yutkundum. “Siz gidin, bir odama uğrayıp geleyim.”

Babam itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra, “Gecikme,” demekle yetindi.

Başımı salladım ve Layla anne ve babamla onların odalarına giderken ben de kendi odama gittim. Üstüme sakladığım mektubu yastığın altına sakladım. Annemin odasından kaban aldığını ve beraber yukarıya çıktıklarını kapının kenarından izledim. Onlar gidince de hemen çıkıp aşağıya inmeye başladım. Peter'ı görmek istiyordum.

Yerini hatırlamaya çalışırken biraz vakit harcadım ve sonra kaldığı odayı buldum. Fakat diğer odaların aksine buranın kapaısı kapalıydı. Kattaki diğer odalarda insanlar yoktu, kalabalıkla beraber olmalıydı. Yaklaştığımda içeriden gelen yumruklama seslerini duydum, kapıya vuruluyordu.

“Peter?” diye seslendim.

Ses durdu. “Roza? Sen misin?”

“Evet, benim. Dışarıya çıkamıyor musun?”

“Hayır ama herkesin çıktığını duyuyorum, neler oluyor?”

Titrek bir soluk verdim. “Korsanlar gemiyi terk etmiş.”

“Koridorda birilerinin bunu söylediğini duydum ama inanamamıştım.” Sesindeki hayreti bir gülme sesi takip etti. “Nasıl, ne zaman?”

“Gece gitmişler,” dedim ve son karanlık gecemde olanlar tekrar gözümün önüne geldi. Yutkunamadım. “Sabah uyandığımda... herkes dışarıdaydı, anahtarlarını odada bulmuşlar. Anahtarları kapı altlarından atmışlar.”

Duraksadı, içeriden adım sesleri geldi. “Benim odamda anahtar falan yok, yaptıklarımızın bir cezası olarak beni görmezden mi geldiler?”

İçimden bir ses bunun Elvis'in fikri olduğunu söylüyordu.

“Bekle Peter, kapını açacak bir şey bulup geleceğim.”

O bir cevap verirken ben arkamı dönüp koşmaya başlamıştım bile. Adresim mutfaktı, bir bıçak ya da benzeri şeyle kapıyı

açacağımı tahmin ediyordum. İnerken koridorda kimseyi göremedim, mutfakta da. Herkes güverteye çıkmış olmalıydı, ilk gece olduğu gibi.

Mutfaktaki ahşap bıçaklıktan bir bıçak aldım ve koridora çıktım. Basamakları süratle çıkıp Peter'ı kapattıkları odanın önüne geldim.

“Peter, döndüm. Bıçakla kapıyı açmaya çalışacağım, dersen kapının arkasından çekil.”

“Hayır!” Ses yükseltti. “Kapının altından bıçağı at, ben açmaya çalışayım. Kendini yaralamanı istemiyorum.”

Bir saniye bekledikten sonra eğilip bıçağı attım ve bundan sonra Peter kapıyı açmakla uğraştı. Omzumu duvara yasladım ve Peter hırslı, aceleci şekilde kapı kilidini kırmaya çalışırken sessizce bekledim. Bir şeyler yapıyordum, uyandığımdan beri koşturuyordum ama hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı yalnız kalmaya.

Kurtulduğuma sevinen değil, dün geceyi düşünen zihnimi öldürebilsem keşke.

“Ah!”

Bir bağırma sesi gelince çoktan dalmış olduğum için irkil-dim. Sıçrayıp kafamı çevirdim ve kapının aralandığını gördüm, kapı kilidi kırılmıştı. Peter kapıyı tamamen açtı ve kafasını kaldırıp beni görünce derin bir nefes verdi. “Merhaba.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Merhaba.”

Dışarıya çıktığında bakışlarını etrafta dolaştırdı ve sonra tekrar bana döndü. “Beni unutmadığın için teşekkür ederim.”

“Bir arkadaşlığımız var, unutacak değilim.”

Cevap vermeden gözlerime baktığı bir süreden sonra yüzünü ovuşturdu. “Neler olduğunu anlat bakalım.”

Ona bildiğim kadarını anlatırken güverteye doğru yürümeye başladık. Etrafta konuk kalmamıştı, herkes yukarıdaydı.

Yaklaştıkça sesleri duydum ve güverteye çıktığımda herkesi masada buldum. Adam ile kaptan, gemideki ilk gecemizde olduğu gibi ayakta, masanın başındaydı. Gözlerim masada dolaşınca babam ve annemle kesişti, yanlarında bir boşluk vardı. Benimle gelen Peter'a baktıklarında hemen ondan uzaklaşarak ailemin yanına geçip sandalyeye yerleştim. Peter da masada boşluk aradı ve yerini aldı.

Babam kulağıma doğru alçaldı. "Bu adamı tanıyor musun?"
"Yolda karşılaştık, yeni tanıştık."

Babam çenesini sıvazlayarak önüne dönünce ben de gözlerimi önüme çevirdim. Bir dejavu yaşıyordum. Zihnim beni o akşama götürmüştü. Aynı yüzleri günler sonra görüyordum. Herkeste bir yorgunluk, dağınıklık vardı. İnsanlar ailesiyle yan yana oturuyor, temkinli şekilde birbirine bakıyordu. Belki de benim gibi korsanların gittiklerine inanamıyorlardı ama benden sevinçli gözüktükleri kesindi. Tanıdıklarıyla sessizce konuşuyor, korsanlardan bahsediyorlardı. Layla annemin diğer yanındaydı, Elena ise çocuğuyla birlikte karşımdaki sandalyedeydi.

Gözlerim bir daha masanın en başına uğradı. Adam ile kaptan masa başındaydı, herkesin yüzüne bakıyordu. Elinde konuk listesi olduğunu tahmin ettiğim bir kâğıt vardı çünkü gözleri kâğıt ile konuklar arasında dolaşıyordu.

"İki kişi eksik," dedi Adam ve herkes bir daha birbirine baktı.

İki kişi... Ah İris ve kocasıydı eksik olan. Kocasını ölmüştü ama İris neden burada değildi? O tamamen aklımdan çıkmıştı. Refleksle ayağa kalktım ve masadaki gözler beni buldu. "İris ve eşi," dedim Adam'ın gözlerine bakarak. Çok yorgun, saç sakalı uzamış bir adamın yüzüydü baktığım. "Eşi öldü, korsanlar onu gemiden aşağıya attı ama İris odasında olmalı."

"Öldü mü?"

"Korsanlar mı öldürdü, nasıl olur?"

“Aman Tanrı’m!”

Birden fazla ses masanın etrafında yayıldı ve konuşmalar iç içe geçip bir kaosa yön verirken gemi sahibi Adam elini kaldırdı. “Sevgili konuklar, lütfen sakinliğinizi koruyun. Hanımefendi, neler olduğunu açıklar mısınız?”

Annem ve babam da şaşkınlıkla bana bakıyorken o gece olanları hatırlayabildiğim kadarıyla anlattım. Beni dinlerken konukların yüzünü dehşet, ürperti kapladı. Sözcüklerimin sonuna geldiğimde de, “İnanılır gibi değil!” dedi kaptan. “Peki ya şimdi karısı İris nerede? Neden aramızda değil?”

“Odasında olmalı,” dedim. “Ona bakmalıyız.”

Hareket edecektim ki babam elimden tutarak beni durdurdu ve kaptan, “Bekleyin,” dedi bana. “Siz bu olaylara nasıl şahit oldunuz, odanızdan nasıl çıkabildiniz?”

Herkesin gözü üzerimdeyken Layla ve Peter’la kısa bir an baktım. “Bu... çok daha uzun ama önemsiz bir mesele.”

Babam beni aşağıya doğru çektiğinde oturmamı istediğini anladım ve daha fazla göze batmamak için sandalyeme çöktüm. Gözlerimi önüme indirdim, insanların bakışlarını üzerimde hissediyordum. Fısıldaşmalar sürüyordu, herkes yaşadıklarımıza hayret etmeye devam ediyordu.

“Sanıyorum İris Hanım’ın ruh hali iyi değildir,” dedi Adam, düşünceli şekilde. “Doktorumuz onunla ilgilenir fakat önceliğimiz bir durum kritiğidir sevgili konuklarım.”

Gözlerim masada dolaşınca revir doktorunu gördüm, yüzünde hâlâ şiddet izleri vardı. Onu revir odasında, Elvis yaralıyken tanımıştım. Şimdi yanında bir kadın ile küçük çocuk vardı, ailesi olmalıydı.

Doktor konuşmaya katılarak, “Buradan uzaklaşmamız gerekmez mi?” diye sordu. “Hâlâ kıyıdaız, korsanlar geri dönebilir.”

İnsanlar bu fikre katılıyormuş gibi baş salladı ve onaylayan birkaç sözcük sarf ettiler. O gece de gördüğümü hatırladığım bir başka konuk, “Bu yaptıkları yanlarına mı kalacak?” dedi daha hırslı bir şekilde. “Tüm varlığımızı aldılar! Bize hiçbir şey bırakmadılar! Bu geminin sahibi sensin Adam, bizi yeterince korumayarak hayal kırıklığına uğrattın!”

Diğer konuklar da buna katılıyordu, yüz ifadelerinden okunuyordu. Hepsi yönünü Adam’a dönmüş, bir açıklama ister gibi bakıyordu. Adam bu bakışlardan huzursuz olarak, “Lütfen sakın olun,” dedi. “Bu yaşananlar hiçbirimizin dilemediği şeyler, emin olun! Fakat sizler de bu seyahatin en güvenli şartlar içinde gerçekleşmeyeceğini biliyordunuz. Sizlerle konuşurken bunu bizzat söylemiş, farklı bir rota çizeceğimiz için birtakım sorunlar yaşayabileceğimizden bahsetmiştim. Biriniz reddedebilir mi? Yüzleriniz burada! Elbette bunları söylerken bir korsan saldırısına uğrayacağımızı düşünmemiştim ama ne yazık ki karşı koyamadık. Fakat önemli olan hepimizin şimdi sağ ve güvende olması.”

Herkes tekrar birbirine baktı. Buradaki insanları uzun uzun gözlemlene, onlarla tanışma fırsatım olmamıştı ama yeterince cesur olmadıklarını biliyordum. Belki de her şeyin çok yolunda gittiği, karşı koymayı öğrenmedikleri bir hayatları vardı. Korsanlara yeterince itirazda bulunmamışlardı, korkmuşlardı, odalarında hapsolup en azından hayatta kalmayı tercih etmişlerdi.

Bu kez kadın konuklardan birisi, “Polise şikâyetle bulunamayız, değil mi?” diye sordu, sesi umutsuzdu.

Kaptan, “Elbette hayır,” dedi. “Seyahatimiz gizli, yalnızca buradaki insanlar arasında kalacak. Yaşanılanları unutmaktan başka çaremiz yok.”

Annemin babama yaklaşıp bir şeyler fısıldadığını duydum. Masadaki küçük çocuklar olayların pek farkında olmayarak

sandalyelerinden kalkmak istiyor, yetişkinler onlara müdahale ediyordu. Kimsenin giysisinde özen yoktu, erkeklerin saçları ve sakalları uzamıştı. Kaptan ve Adam'ın söylediği her şeyden sonra konuklar birbirine bakıyor, sessiz bir iletişim kuruyordu.

Babam bu düşünceli sessizliği bölerek, "Peki bundan sonra ne yapacağız?" diye sordu. "Hedefimizden uzaklaştık, yolumuz daha da uzadı. Daha ne kadar bu gemide yaşam süreceğiz?"

Adam yanındaki kaptana doğru bakınca, "Evet, hedeften uzaklaştık," diye onayladı kaptan. "Bundan sonra yolculuğa yeniden başladığımızı, bu sabah gemiye ilk kez bindiğimizi düşünelim. Seyahatimiz daha uzun sürecek fakat bu kez gemi tamamen sizlerin olacak, eskisi gibi odalarınızda hapsolmayacaksınız. Daha keyifli günler geçirecek, birbirinizle iletişim halinde olacaksınız. Tanışıklığınız, yakınlığınız gemide geçireceğiniz günleri daha çekilir kılacaktır."

Hiç kimse birbiriyle resmi olarak tanışmış değildi. Belki de dediği doğru olur, seyahatimiz bundan sonra hoş geçerdi. Konuklar birbirine bakarken daha sıcakkanlı göründü, demek kaptanın söylediklerine katılıyorlardı. Korsanlara hiçbir şey yapamazdık, alacaklarını alıp gemiyi terk etmişlerdi. Yolumuza devam etmekten başka çare yoktu çünkü bizler de bu yolculuğu yaparken suç işliyorduk.

"Bu kıyıda fazla kalmayacağız," dedi kaptan konukların dikkatini tekrar kendi üstüne çekerek. "Aşçımız mutfakta, sizler için kahvaltı hazırlıyor. Kahvaltımızı yaptıktan sonra yola koyulacağız."

Artık yemeklerimizi esir olarak yemeyecektik, sırf bunun için mutluluk duymalıydım. Konuklar anladığını ifade edip birbirlerine dönünce ben de önüme eğildim, yumuşak rüzgâr saçlarım arasına karışırken parmaklarımla oynamaya başladım. Bu akışa,

düzene uyum sağlayacaktık. Korsanların oluşturduğu korku birkaç gün içinde dinecekti, hayatlarına kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Neden kendimi bu varsayımların içine katmadığımı bilmiyordum.

Konuklar ve Adam arasında bazı konuşmalar daha gerçekleşti. Bu sırada yalnız okyanusa bakıyor, sudaki dinginliği izliyordum. Çok geçmeden yukarıya bir aşçı, geniş bir tepsiyle çıktı ve ardından ikinci bir kişi geldi. Aşçının yardımcısıydı. Tepsiyi masaya dizmeye başladıklarında insanların aç gözlerini fark ettim, kendimde öyle bir açlık hissetmiyordum. Yiyecekler, bardaklar, çatal bıçak ve peçeteler... Hepsi nizami şekilde yerleşti ve kahvaltıya başlandı. Babam ve annem kardeşimle benim tabaklarımızı epey doldurdular fakat çatalı elime alıp yemeye başladığım ilk dakikada bile midem bulandı.

Ailemin dikkatini çekmemek için fincanımdan çayımı içip tabağımı yarılamaya çalıştım. Bu sırada kaptan ile Adam uzaklaşmış, geminin güvertesinde konuşuyorlardı. Sinirli, sıkkın görünmeleri şaşırtıcı değildi. Gözlerimi üzerlerinde fazla tutmadım ve kahvaltı sonlanana kadar sessiz kaldım.

Kahvaltı bittiğinde aşçılar tepsilerle yukarıya çıktı ve Adam her birimize dikkatle baktı. "Kaptanımız kaptan köşküne inecek, yolculuğa başlayacağız. Gemi sizlerin, dilediğiniz gibi keyfini çıkarın fakat tek kötü haberim, yiyecek ve içecek konusundaki sınırimız. O alçaklar burada geçirdiği sürede çok fazla yiyecek ve içeceğimizi tükettiler, bu yüzden gemideki son günümüze yetecek kadar sınırlı bir yemek yeme düzenimiz olması gerekecek. Bu mağduriyet için üzgün olduğumu belirtiyorum fakat kıtlığın, susuzluğun olmadığı o adaya vardığımızda her şey sizin için daha kolay olacaktır."

Yaklaşan kıtlıktan, susuzluktan, ülkemizden kaçmıştık. Elvis birkaç konuşmamızda adil bir insan olmadığını ifade etmişti. Acaba hâlâ aynı mı düşünüyordu? Bencil, yalnız kendisini düşünen bir insandım onun için. Hatta tüm konuklar böyleydi, belki de haklıydı. Onun yaptığı suçsa, bizimki de suçtu.

Bir insan kalbini nasıl mutlu edebilirdi?

Kalbimi mutlu etmek istiyordum. O gittiği için kalbimi mutlu etmek istiyordum.

Konuklar masadan kalkmaya başladı, kimisi ailesiyle güvertenin kenarına yaklaştı, kimisi aşağıya inmeye başladı. Annem omuzlarıma dokununca ben de doğruldum, ailemle beraber aşağıya indim. Zihnimi bir sis perdelemiş gibiydi, o öpücükten sonra yaşanan her şey bir rüyada gerçekleşiyor gibiydi.

Kata indiğimizde, “Artık odama geçebileceğim,” diyerek beraber kaldığımız odaya koştu Layla. “Sonuçta kimseden korkmama gerek olmadı.”

Annem de kardeşimin peşinden ilerlerken omzumda babamın ağır elini hissettim. “Senin neyin var böyle?”

Hızlı şekilde, “Hiç,” dedim. “Yorgun ve şaşkınım.”

Bana düşünceli gözlerle bakarak, “Biraz dinlen,” dedi ve alımdan öptü. “Artık korkmanıza gerek yok, hep sizinleyim.”

“Biliyorum babacığım.”

Odama gireceğim sırada Elena ve oğlunu da odalarına girerken gördüm. Annem bu dakikadan sonra Elena’yı rahat bırakmayacaktı, belki ben de Alvin’le vakit geçirirdim. Layla eşyalarını bavula doğru atarken annem de ona yardımcı oldu ve ben bu sırada yatağımın ucuna oturdum, omuzlarımı düşürüp camdan dışarıyı izledim.

Annem ve kardeşim çalınan varlıklarımız hakkında konuşuyordu; altın yüzüklerinden, pırlanta kolyelerinden, dedemden

yadigâr kalan mücevherlerden... Bunlara yakınsalar da mutlu görünüyorlardı, birbirlerine gülümsüyorlardı. Layla valizini götürmek için odamdan ayrıldığında bile cama bakıyor, onlara katılamıyordum.

Her şey düzeliyor muydu?

Hiçbir sorun kalmamış mıydı?

Yastığımın altına koyduğum mektuba baktım. Önce arzum onu almaktı ama yapamadım, orada bırakıp doğruldum. Odamdan anahtarımı alarak çıktım ve koridordaki kapalı kapılara baktım. Ailem ve Elana odasındaydı.

Karşıya yürüdüm ve önünde durduğum aralık kapıyı izinsizce ittim. İris'in odasına adım atmamla ilk bakışta kendisini gördüm. Camın kenarında duruyor, dışarıyı izliyordu. Uyumuyorsa neler olduğunun farkında mıydı? Kapıyı açtığına göre elbette farkındaydı.

“Girebilir miyim?” diyerek seslendim.

Bana bakmadan başını sallayınca ağır adımlarla yanına yürüdüm. Üzerinde kırmızı, geniş kolları olan bir elbise vardı. Saçları dağınık, özensiz duruyordu. Ne konuşacağımı bilemeden birkaç dakika onu izledim ve sonra, “Duydun mu olanları?” dedim biraz heyecanlı görünmeye çalışarak. “Korsanlar gitti, artık özgürüz.”

Başını bana çevirdi. Gözlerinde aynı hüznün, boşluk vardı. Omuzlarını silkip gözlerini yere doğru kaydırınca ben de istemsizce oraya baktım. Kocasının kan lekeleri hâlâ ahşap zeminde duruyordu, yeterince temizlenmemişti. İkimiz de sessizlik içinde o anı gözlerimizin önünde canlandırdık.

“İndiğimizde ne yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldadı, o günden beri her konuştuğumuzda sesi titremişti. “Kimsem, hiçbir şeyim yok.”

Merhamet ve üzüntü duyguları içinde elimi onun koluna koyup hafifçe okşadım. “İsterim ki... gemiden indiğimizde arkadaşlık edelim, görüşelim. Hepimiz küçük bir bölgede, aynı yerde yaşayacağız.”

Sanki bir an için umutlu göründü, neredeyse gözlerine ışıltı düşmüştü fakat sonra yine iç çekti. “Kocamı öl... öldürdüğümü unutamıyorum.”

Ruh halinin geçeceğini düşündüğüm zamanlar olmuştu ama bu kadın, yaşadıklarının üstesinden gelemiyordu. Haklı, nasıl başa çıkılırdı böyle bir trajediyle? “Bunu aklından çıkaramıyorsan şunu hatırla: Sen onu isteyerek değil, kendini korumak için kazayla öldürdün. Yoksa o sana aynısını yapacaktı.”

“Doğru, beni hep incitiyordu, buradaki günlerde de çıldırdı...” Boşluğa doğru bakarken gözbebekleri kocaman oldu, telaşla bana döndü. “Gemiden indiğimizde polisler beni aramaya başlarsa n’olacak! Ahbabları, tanıdıkları var, peşine düşerseler...”

“Kocan seninle bu gemiye binerken hayatının değişeceğini biliyordu, kimsenin peşine düşmemesi için yapması gerekeni yapmıştır.” İhtiyacı olduğunu yüreğimde hissederek elinden tuttum. “Buradaki kimse olanları polise anlatmayacak. Kimse kocanı ve seni aramayacak. Bu gemide olan her şey bu gemide kalacak.”

Bir sürü şey. Bir sürü şey.

Emin görünmese de rahatladı ve elimi sıkıp bıraktı, tekrar camdan dışarıyı izledi. Onu kendisiyle bırakıp odasından ayrıldım ve koridorda yürürken Alvin’le annesinin sesini duydum, gülüyorlardı. Ailem ve tanıdıklarım için bu sabah beklenmedik şekilde güzel geçiyordu. Alt ve üst kattan konukların sesini anlıyordum.

Odama geçip kapımı kilitledim, yatağıma uzanıp yastığı başımın altına koydum ve o an hissettim gemideki hareketliliği.

Titreşim ahşap zeminde görölüyordu, camdan dışarıdaki su dalgalanmaya başlamıştı. Bir kez daha gemi yolculuğa başlıyordu, rotamız bu kez kuzeydi ve artık korsanlar yoktu.

Elvis yoktu.

Bir gece ansızın girdiği hayatımdan, bir sabah ansızın çıkmıştı.

Ansız... Onun hayatımdaki yeri bu olmalıydı. Ansız, anlık bir sızı.

Yastığımı parmaklarımın arasında sıkarak gözlerime batan kirpiklerimi ovuşturdum. Adını bile hatırlamamalıydım, yüzünü çok çabuk unutmalıydım. Neden yapmıştı? Benimle günlerce uğraşmış, beni öpüp sarılmıştı. Madem bu sabah gidecekti, dün gece neden...

Kalpsiz olduğu hakkında yanılmamıştım.

Yanıldığım şey, onun kalbini kıracakken kendi kalbimin kırılmış olmasıydı.

Gitmesi ne kadar iyi oldu... Onu bir daha görmeyecek olmanın verdiği mutluluk ağır geldi herhalde. Belki de hâlâ bu mutluluğa alışamadığım için hissedemiyorum. Yarına kalmadan düzelirim, bu özgürlüğün tadını çıkarırım, güvertede okyanusa bakarım, sonraki gün de adını unutmuş olurum...

Kim hatırlar böyle birisini...

Benim gibi bir aptaldan başka!

Beni kandırdığı için bu haldeydim, sırf bunun için bile aklımdan çıkarmalıydım bu korsanı. Onun hakkında hiç düşünmeden diğer konuklar kadar mutlu olacaktım. Belki şimdi değil ama kesin yarın ya da sonraki gün fakat en geç diğer gün aklımdan çıkarmış olacaktım onu!

O akşama kadar odamdan hiç ayrılmadım, hem de ilk kez ayrılabilcekken. Gemideki neşeli sesleri, insanları duyarken bile yatağımdan kalkmadım. Akşam vakti bir anons yapıldı gemide.

Ailem yemeğe giderken annem beni çağırdı ve onlarla yukarıya çıktım. Akşam yemeğinde konuklarla bir araya geldiğimde bu kez kaptan ve Adam da masaya oturmuştu.

Konuklar o akşam birbirleriyle konuşmaya, tanışmaya başlamıştı. Bu sefer İris de odasından çıkmış sandalyesinde, etrafına ürkererek bakıyordu. Çocukların sesi kalabalığın sesine karışıyor, yemek kokuları burnumu dolduruyordu. Alvin annesiyle hemen yanımdaydı, bazen onun başını okşuyordum ve gülümsüyordu.

Ailemin dikkatini çekmemek için tabağımı yarılardım ve aşçı kadehime biraz su eklerken gözlerim masada dolaştı. O sırada Peter'ı fark ettim, yanında başka bir genç adam otururken çaprazında duran İris'e doğru bakıyordu. Sanıyorum bu masaya olan yabancılığı, sessizliği, belki de yaşadıkları Peter'ın dikkatini çekmişti.

Aşçılar masayı toparlarken erkeklerin bir grup halinde uzaklaştığını gördüm, masada kadınlar, gençler ve çocuklar kalmıştı. Layla, gemiye geldiğimiz ilk gece gördüğü genç çocukla konuşmaya başlamıştı, yaşıt görünüyorlardı. Kadınların sohbeti korsanların etrafında dönmeye başladığında Elvis'in adını duymak için masadan kalktım, biraz yürüyüp güverteye ulaştım ve gece karanlığındaki okyanusu izledim.

Yarın sabah her şey güzelleşecekti.

O aslında... iyi bir adam mıydı? Bizden aldıkları her şeyi gerçekten Moğala'daki yoksul insanlara mı götürecekti? Kendini neden buna adamıştı? Böylesine tehlikeli, yanlış bir hayatı neden seçmişti? Seçmese ne olacaktı ki, onunla başka şekilde tanışacağımı mı hayal ediyordum?

Acaba... kitabın devamını okuyacak mıydı?

Ne çok soru soruyordum kendime. Artık düşünmek istemediğimi bilirken bile düşünüyordum. Serin havada uçuşan saçlarımı sol omzumda topladım ve dakikalarca, kıpırdamadan orada kaldım.

O geceyi sabah etmek çok zor oldu. Yastığımın altında mektupla, gözlerimin önünde sayısız anla tavana bakıp durdum. Odamda gece lambası yanıyor, gemi usulca ilerliyordu. Gökyüzüne ancak çok iyi bakarsam birkaç yıldız görebiliyordum, derince bir karanlık ve ıssızlık havayı esir almıştı. İçimde o kadar kırık, yarım bir his vardı ki her nefes alışımında göğüs kafesim sıkışıyor.

Bir sebebi vardı parmaklarımın gece boyunca dudaklarımın üstünde kalmasının.

O sebep kalbimin yarım kalmışlığıyla sonuçlanmıştı.

Ona merhamet mi ettim? Anlattıklarına mı üzüldüm? Hayat amacını mı takdir ettim? Ne beni bu kadar etkilemişti acaba? Farkında olmadan cesaretine mi hayran kalmıştım? Gördüğüm tek içten bakışlarıyla gözlerime bakması belki de kafamı karıştırmıştı. Ona kitap okuduğum sırada hissettiğim dinginlik miydi sebebi?

Her neyse... Artık hiçbir şey... Hepsi artık hiçbir şeydi.

Kısa sürecek bir kafa karışıklığının ardından bitecekti bendeki izi, etkisi.

Bunları düşünerek sabahı getirdim, dünden farklı olan hiçbir şey yapmadım. Bu kez geminin yemekhanesinde ailemle yemeğimi yedim, ailemin sorularına istedikleri cevapları veremedim. İnsanlar kahvaltıdan sonra gemide dolaşmaya başlarken ben Alvin'le güverteye çıktım, onu kenarlardan uzak tutarak dışarıyı seyretmesine yardım ettim.

Onunla konuşmak gemideki diğer konuklarla bir arada olup tanışmaktan daha iyi geliyordu bana. Bu nedenle onunla uzun süre vakit geçirdim. O anlarda güvertede tek değildik. Layla yeni arkadaşlık kurduğu genç çocukla konuşuyor, beyler puro içiyordu. Bazıları güvertenin etrafını yürüyor, kişisel hayatları hakkında konuşuyordu.

Aşağıya inip Alvin'i annesine götürmeye karar verirken gözlerim tesadüf eseri Peter'ı buldu. İleride, güvertenin diğer kısmında durmuş yalnızlıkla dışarıyı seyreden İris'e yaklaşıyordu. Acaba... tanışmışlar mıydı? Belki de yeni tanışacaklardı. Gemide geçireceğim günlerde ben de onlarla arkadaşlık edebilirdim.

Alvin'i annesine götürdüm ve gece devam ederken odama kapandım. Yarının bugünden bir farkı olmayacağını bilerek geceliklerimi giyindim. Babam yanıma uğradığında yüzüne gülümseyerek onunla konuşmaya çalıştım. Yatağımda, dizlerimi kendime çekerek oturduğum gece yarısında ise yalnız kalmıştım.

O mektubu hâlâ açamamıştım.

Yarınların bugünden bir farkı olmadı, gemideki yolculuğumuz bir rutine oturdu. Yeni insanlarla tanıştım, ailemle sık sık bir araya geldim. Bir kez elimde olmadan o kata çıkıp çalışma odasına gittim ve şok oldum, Adam'ı orada, o masada otururken buldum. Elvis yoktu, korsanlar yoktu, o odada artık *Eros*'un sahibi Adam vardı.

O günden sonra bir daha gitmedim oraya.

Sonraki gece, gizli yolculuğumuz kuzeye doğru devam ederken saat üç sularıydı, herkes odasına çekilmişti. Günlerce sakladığım mektup yastığımın altındaydı ve diğer gecelerde olduğu gibi yine uyuyamıyordum. Neden açmadığımı bilmiyordum, orada yazılanları okumazsam Elvis'i daha kolay şekilde unutacağımı düşünüyordum belki de.

Dakikalar geçerken kendimi tuttum, kalbimden geçenlere engel oldum. Aslında bunu yapmak yerine, her gece o mektupla uyumak yerine ondan kurtulmalıyım. Böylelikle Elvis'in hayatıma bıraktığı tek iz de kaybolmuş olurdu.

Bu düşüncelerle yataktan kalktım. Yastığımın altındaki mektubu aldım ve sonra geceliğimin üstüne, köşede duran erkek ce-

ketini giyerek odadan çıktım. Elvis'in ceketiydi ve kolonyayla karışık erkek kokusu ceketin astarına sinmişti. Parmak uçlarımda sessiz koridorlarda yürüdüm ve en yukarıya, geminin güvertesine kadar çıktım. Gecenin serinliğine attığım ilk adımda saçlarım rüzgâra kapıldı ve çenem titredi. Geminin kenarına kadar yaklaştım ve mektubu elimle beraber göğsümden kaldırdım, ses gelen dalgalara bakıp yutkundum. Yalnızca bir saniyemi alacaktı, parmaklarımı serbest bırakacaktım ve adıma yazılmış bu mektup okyanusa düşüp sonsuzluğa hapsolacaktı.

O halde parmaklarım neden bu kadar sıkı davranıyordu?

Elimi ileriye uzattım ve parmaklarımın açılması için hareket ettim. Olmadığında inledim, mektubu kendime çekip yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. Gece karanlığında yalnızlığın verdiği özgürlük hissiyle inleyip mektubu göğsüme bastırdım.

Okumak istiyordum.

Bana yazdıklarını bilmek istiyordum.

Tanrım, neden aklımın dediğini yapamıyorum...

Mektubu göğsümden kaldırdım ve geminin ışıkları ellerime düşerken gözlerimi bir daha ismime kaydırđım. Kalbim kıyafetlerimin altında çarpıyordu, tüm hücrelerim bir sonraki an için sabırsızlık duyuyordu. Kimse bilmeyecekti. Elvis bile bu mektubu okuduğumdan emin olamayacaktı.

Titreyen ellerim arasındaki mektubu ortadan ikiye açtım.

Okumaya başladım.

Sevgili Roza... Nereden, nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Sanıyorum bunun sebebi romantik bir mektup yazacağımdan kaynaklı çünkü ilk kez bunu yapmaktayım. Sana romantik bir mektup yazmaktayım.

Aptal olmayan herkes, gemiye geldiğim ilk geceden bu geceye kadar sana ne kadar müsamaha gösterdiğimi görmüştür.

Doğrusu seninle ilgili hiçbir şeyi planlamadım, üstüne düşünmedim, kapını kilitleyip seni odana hapsetmek kolayken yapmadım. Niyetim senin inandığın gibi gönül eğlendirmek, seninle alay etmek değildi. Bir niyetim var mıydı, onu da yakın zamana kadar anlayamadım. Ben yalnızca... sana bakmak istedim, karşımda durmanı ve korkutucu derecede kızgın olsan da bu odada kalmanı.

Bu arada aslında kızdığında korkutucu görünmüyorsun... O zaman bile güzel görünüyorsun, bence bir büyü yapıyorsun...

Az önce günlerce aklımdan geçirdiğim o şeyi yaptım, seni öptüm. Belki de cümlelerimin tutarsızlığı bu duygu yoğunluğuna bağlı. Karşımda olsaydın söylemesi daha kolay olurdu ama hiçbirini dinlemek istemezdin, bize karşı çıkma cesaretin olsa da bunları duyma cesaretin yok.

Keşke... keşke benimle gelme cesaretin olsa.

Ama nasıl gelirsin bir suçluyla, aileni de bırakıp?

Bekle, bu mektubun asıl niyetini anlatmaya gelmek istiyorum. Sabah uyandığında beni ve arkadaşlarımı gemide bulamayacaksınız. Gün ağarmadan kıyıya varacağımızı tahmin ediyoruz. Sizden aldığımız her şeyi beraberimizde götüreceğiz. Aslında buna çok üzölmeyeceğini biliyorum ama kitabı götürmeme öfke duyacaksınız, üzöleceksindir.

Yapamam, o kitabı bırakamam, onu hep saklamak istiyorum.

Roza... Ben kalbini isteyerek vereceğin birisi değilim, yalnızca öylesine birisiyim. Kendimle alakalı bir utancım hiç olmadı fakat... son günlerde farklı hayatlardan kopup gelmiş iki ayrı insan olmamızı dilerken buldum kendimi. Fakat ben korsanım, amaçlarım doğrultusunda seni hapsettim. Sen de gururlu bir kadınsın, bana karşı çıktın. Keşke tüm bu

yaşanılanları bundan ibaret sayabilseydim, kafam bu kadar karışık olmasaydı.

Gitmek üzereyken kalmayı bu kadar istemeseydim.

Acaba bunları okurken benimle alay mı ediyorsun ya da benim kadar üzülüyor musun? Beni bu yolculuktan kaç gün sonra unutacaksın? Üç, beş? Unutmaman için ne yapmam gerek? Sana, beni aklından çıkaracak bir şey mi bırakmam gerek? Ne bırakırım, kalbimden başka...

Sevgili Roza, bu mektubun sonuna yaklaşırken sana demek istediğim son bir şey var. Sen böyle, olduğun gibiyken, kusursuzken ama buna rağmen gün gelecek insanlar sende bir kusur aramak için çabalayacakken bu gemideki kimsenin senin yaptıklarını yapma cesareti olmadığını hatırla. Sen kusursuzdun, benim aksime. Cesur ruhun ve saf kalbin için seni kutlarım. Bir daha görüşene dek, aşksız ve sevgisiz kalman dileğiyle.

*Aşk ve sevgilerle,
Senin korsanın, Elvis.*

1986,
Kuzeyde bir ada.

“ ”
∞

Kalbinin istemediği bir şeyi yapıyorsun; yaşıyorsun. Bu cümleyi duyduğumdan beri hakkımda düşünüyordum. Kalbim hakkında, kendim hakkında... gerçekten böyle olduğunu hissediyordum, duyduğumun doğru olduğunu. Çünkü bunu bizzat kendisinden duydum, *kalbimden*.

Günlerim trajik olmaktan çok uzakta olsa da beni yaşama tutkuyla bağlı kılan hiçbir şey yoktu. Kalbimin hevesizliğini, hayatımdaki bu sıradanlığa yoruyordum. Yaşam şartlarımızın iyileşmesi için kendimizi hapsedtiğimiz bu ada, her günü aynı geçen bir döngü olmuştu.

Ailem adaya ulaştığımız günden sonra buraya uyum sağlamıştı. Az insanın yaşadığı, gürültüsüz, sakin bir yaşam alanıydı. Bu adaya birçok şeyimizi kaybederek geldiğimiz için eskisi gibi hayat kurmak zaman almış, babam dostları ve yakınlarından borç para edinmişti. Eski evimize nispeten benzeyen, daha küçük, bahçeli bir evde konaklamaya başlamıştık. Annemi ve Layla'yı çok memnun etmeyen bu ev, çatı katındaki odasıyla beni mutlu etmişti.

Bizim gelişimizden sonra adaya zaman zaman gemiler yanaşmış, yeni konuklar gelmişti. Anladığım üzere onlar da bizim

gibi, başka bölge ve ülkelerden gelen saygın insanlardı. Burası bir burjuva sınıfı olmaya başlamıştı, bu yüzden de annem ve Layla arkadaş edinme konusunda sıkıntı yaşamamıştı.

Babam bazı tüccarlarla tanışmış, kurduğu yakınlıklar sonrasında da çalışmaya başlamıştı. Ada çok gelişmiş olmadığı için para harcayacak pek fazla şey de yoktu. Babamın çoğu kazancı yemek ve şöminemiz için aldığı odunlara gidiyordu. Kuzeyde havalar soğuktu ve kış altı ay sürüyordu.

O gün artık bu kışı atlatmak için bir kürke ihtiyacım olduğuna emin olmuştum. Kabanım beni yeterince ısıtmıyordu, yürümeye çıktığım zamanlarda çok fazla üşüyerek eve erken dönüyordum. Babamdan aldığım bir miktar parayla caddedeki dükkândan bir kürk alacaktım, bir çift de eldiven.

Fakat öncesinde görüşeceğim birileri vardı.

Şömine önünde dikilirken kabanımı üstüme geçirdim ve boyama yapan Alvin'e baktım. O ve annesi hâlâ bizimle beraberdi. Elena evdeki yardımcılığımıza devam ederken Alvin bizimle büyüyordu. Annem yardımcısı olmadan yaşamaya hazır hissetmiyordu, zaten Elena'nın da gidebilecek bir yeri yoktu. Evin bodrum katında, küçük bir odada oğluyla kalıyordu.

Kabammın önünü ilikleyip gözlerimi şömine alevlerinden çektim ve yerdeki Alvin'e baktım. "Resmin bitti mi artık? Çıka-
cağım, seni bekliyorum."

Başını önündeki kâğıttan kaldırdı, gözleri biraz heyecanlı bakıyordu. Boyu uzuyordu, daha çok konuşmaya başlamıştı. "Gösteremem..."

Hüsrana uğrayarak, "Neden?" dedim.

Dudağını ısırdı. "Anneme gösterince bana kızmıştı, sen de kızacaksın."

Meraklandığımı hissederek eğildim, o sırada kâğıdı elleriyle kapatıyordu. "Kızmayacağıma söz versem?"

Açıkçası kararsız göründü ama sonra kendisine gönderdiğim sevimli bakışlar onu gülümsetti. Ellerini çekip resim kâğıdını bana uzatınca parmaklarım birkaç saniye hareketsiz kaldı, resmi tutamadım. Başım yana eğilirken gözlerim resme dalıp gitti. Alvin bir geminin güvertesinde dikilen korsan çizmişti, bunu neyin ve kimin etkisinde kalarak çizdiği çok belliydi.

Çizdiği Elvis'ti.

Çizdiği resmi ilk bakışta anlamamı sağlayan şey bu anıyı beraber yaşamış olmamızdı. Demek daha önce de çizmişti. Elena haklı sebepten kendisine kızmıştı. Parmaklarım kâğıdı tuttu ve daha yakınımaya çekti. Anlaşılan yalnız ben değildim olanları unutamayan.

“Kızdın mı?”

Alvin'in masum sorusuyla beraber yutkunup kendisine baktım. “Hayır canım, kızmadım ama... annene hak verdim. Neden bunu çiziyorsun?”

Doğruldu. “Ben de büyünce onun gibi olacağım! Korsan!”

Çizimi gözlerimin hizasından indirdim. “Korsan mı? Alvin, bunu bir daha duymayayım. Korsanlar... suçlu insanlardır, onlar gibi olmayı istememelisin.”

Omuzlarını silktiğinde ardımdaki kapının açıldığını duydum ve Elena'nın geldiğini anlayınca çizimi saklayıp kabanımın cebine koydum. Şömine önünden çekilip odadan çıkarken elim kâğıdı sımsıkı tutuyordu. Evden ayrılırken çizmelerimi giydim ve bahçeden çıkıp cadde boyu yürümeye başladım.

Gökyüzü sisli bir maviydi, bu soğuk renk tonu bana hiç istemediğim bir şeyi hatırlatıyordu. Kaymamak için çizmelerimi yere sağlam basarak yürüdüm ve sarı saçlarım beyaz beremin altında uçuşurken etrafımı izledim. Bir kadın eşinin kolunda

yürüyordu, önlerinde de pembe kabanıyla küçük kız çocuğu vardı. Gökyüzündeki sis alçağa inmişti, gözlerimi yakıyordu.

Adanın merkezine yaklaştığımda dudaklarım soğuktan kızarmaya başladı, dükkâna ulaşmak için biraz daha hızlandım. Köşeden dönüp karşıya geçerken de neredeyse koştum ve dükkânın kapısını açtığım an İris'i gördüm.

Burası birçok çeşit kıyafetin bulunduğu bir dükkândı. Cam kapısından içeriye girerken içerideki koku hemen etrafımı sardı. İris aynanın önünde, elinde iki elbise tutuyordu. Dükkân çalışanı hanımefendi geldiğimi görüp başıyla selam verince karşılığını verdim ve İris'e arkasından yaklaştım. Beni aynaya düşen yansımadan görüp arkasını döndü, bir gülümseme eşliğinde elindeki elbiseleri gösterdi. "Bu ikisi arasında kaldım, sence hangisi?"

Başımdan beremi çıkarıp boynumdaki saçlarımı çekerken elbiseleri inceledim. İkisi de mütevazı, şık ve beyazdı. Yaklaşınca sağ taraftakinin kış için daha uygun olacağı görüşüne kapıldım. "Bence bu," diyerek gösterdim. "Gerçi ikisi de çok güzel ama bu mevsime daha uygun bence, sen hangisini beğendin?"

"İkisi arasında kararsız kalmıştım ama senin zevkine güveniyorum." Sol elindeki elbiseyi gold renkli askıya bıraktı ve elinde kalan elbiseyle yanıma geldi. Onunla en son iki ay kadar önce görüşmüştük çünkü o buraya daha uzakta oturuyordu. "Nikâh için uygun mu?"

"Hem de çok," diyerek ona kollarımı açtım ve sarılıp uzaklaşırken ellerinden tutum. "Görüşmeyeli nasılsın, her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda," derken ruh hali gerçekten iyi görünüyordu. "Yalnızca... nikâh için heyecanlıyım."

"Elbette heyecanlı olacaksın," dedim ona göz kırparak. "Ne zamandı? Cuma günü mü?"

"Aşk olsun, unuttun mu?"

“Hayır hayır, sadece kafam dalgın, cuma olduğunu biliyorum.”

Bir gülümsemeyle elimi sıktı. “Ne zaman bir araya gelsek dalgın zaten, yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?”

Kafamı hemen iki yana doğru salladım. “Hayatımdaki her şey yolunda, hiçbir derdim yok.”

“Sevindim,” dedikten sonra bir daha elbiseyi inceledi ve bana göz kırptı. “Bence artık âşık olmalısın, geçtiğimiz sefer bir talibin olduğundan bahsetmiştin.”

Ona arkamı döndüm ve askıların etrafında dolaşmaya başlar-ken beni sıcaklatan saçlarımı sırtıma doğru attım. “Kendisiyle görüşmek istemedim, sana da söylemiştim annemin çok istediğini.”

“Tabii ister, adamın zengin olduğunu hatırlıyorum. Seninle bu adadan çok daha iyi yerlerde, şartlarda yaşayabilir.”

Kabanların, kürklerin olduğu askılarda dolaştı elim. “Görüşmek istemedim.”

“Neden? Belki âşık olacaktın!”

Bu konunun üstüne gitmemesi için askıdan aldığım bir beyaz kürkle ona döndüm. “Sence nasıl?”

“Hım...” Düşünceli şekilde mırıldanıp diğer kürklere bakmaya başladığında rahatladım çünkü kimseyle evlilik ve aşk hakkında konuşmak istemiyordum. Annem bu konu hakkında yeterince söyleniyordu fakat onun ve benim aradıklarımız aynı değildi.

Dükkânın kapısı bir daha açılınca soğuk esinti içeriye girdi. Kafamızı çevirince Peter’ın girdiğini gördük. İris seke seke koştuğunda hafifçe gülümsedim. Peter onu tutarken eğilip önce alnından, sonra dudağından öptü. İris gülümseyerek onun omuzlarındaki kar tanelerini silkeledi. “Hoş geldin.”

“Hoş buldum.”

Gözlerimi kaçırarak tekrar kıyafetlere baktım. Gemide geçirdiğimiz günlerin sonunda adaya indiğimizde İris’in kalacak

hiçbir yeri yoktu. Ailemi bir süreliğine ikna etmiş ve bizde kalmasını sağlamıştım. Bu sırada Peter'la olan iletişimim devam etmişti. Ailem artık sorun çıkarmaya başlayınca da İris'e kalacak yeri Peter bulmuştu.

Onlarla buluştuğum sonraki sefer birbirlerinin gözlerine bakamayacak kadar utanmış görmüştüm onları. Aralarında bir şeyler olduğunu sezmiştim. Doğrusu bunu ilk gemide hissetmiştim ama bu defa yakınlık kurduklarından emin olmuştum. Sanırım onlar da kendi aralarında oluşan ilişkiye müsaade etmişlerdi ve işte... yakında evleniyorlardı.

İris o gemiye, onu sevmeyen bir koca ile binmişti.

Şimdi ise... kim düşünürdü o korsanlar sayesinde aşkı bulacağını?

Aşk ve o korsanlar...

“Nasılsın?”

Peter'ın sesini duyunca irkilerek arkamı döndüm. İris kollarının altındayken tebessümle bana bakıyordu. Ağır, acılı şekilde yutkunup, “Merhaba,” dedim ona. “İyiyim. Sen nasılsın diye sormayacağım, gayet iyi görünüyorsun.”

Açık imam üzerine gülümsedi ve çenesini İris'in saçlarına bastırarak, “Evet, iyiyim,” dedi. “İris'e yardıma geldiğin için teşekkür ederim, nikâh elbisesini yalnız seçmesini istemiyordum.”

Bundan bir hafta önce İris ev telefonundan arayıp haber vermişti bana. “Seve seve geldim, hem ben de kendime bir şeyler bakıyordum.”

“Ah, elbisem!”

İris askıya bıraktığı elbiseye doğru koştu ve alıp arkasına doğru sakladı. “Düğünden önce görmeni istemiyorum, lütfen!”

Peter üzerindeki siyah kabanın yakalarını silkti ve karlar yere düşerken İris'e doğru gülümseyerek yürüdü. “Sabretmem gerekiyorsa biraz rüşvet isterim.”

Gözlerimi onlardan çektim ve yüreğimdeki ağırlıkla beraber cam kenarındaki diğer askıya yöneldim. Kendime sıcak tutacak kürk bakıyor olsam da bere ve eldivenler de dikkatimi çekmişti. Kırmızı bereyi alıp aynaya ilerledim ve kafama takıp nasıl durduğuna baktım. Kumaşı yumuşaktı, saçlarımın rengine yakışmıştı. Almak istediğim kürkle yakışıp yakışmayacağına bakmalıydım, elbette ücretine de.

Bunları hesap ederek arkamı döndüm ve kendimi bir kadınla burun buruna buldum. İrkilerek geriye çıkarken kadının yüzüne baktım ve refleks olarak kadınla aynı anda, düşen beremi almak için eğildik. “Özür dilerim, benim hatam,” diyordum ki kadın düşen bereyi bana doğru uzattı.

Bereyi elinden alırken gördüğüme hazırlıksız yakalandım. Kadın doğrulup gülümseyerek arkasını dönerken bile hareket etmemiştim. Kadının elinde tuttuğu kitap... tanıyordum, biliyordum. Yanlış mı görmüştüm? Başımı çevirdim ve kadının kapıyı kapatan eline baktım, yanlış görmüyordum.

Bu benim kitabımdı.

Ona okuduğum, yarım bıraktığım, sonunu hiç öğrenemediğim kitaptı. İngilizce dilindeydi, buradaki kimsenin konuşmadığı dilde, aynı yıpranmışlıkta duran o kitap benimdi.

Nasıl...

Doğrudum ve üzerine düşünmeden, içimde çakan merak kıvılcımıyla dükkân çıkışına yürüdüm. Kapıyı açtım ve sağma, soluma baktım. Kadın sol taraftan yürüyordu, omzunda bir çantası vardı. Yanılıyor muydum? Fakat hayır, o kitabı tanımıştım. Kapağında yazılanlar İngilizce dilindeydi, o kitabı bu zamana kadar benden başka kimsede görmemişim. Ya bir tesadüften ibaretse, aklım bana oyun oynuyorsa? Ya da benim kitabımsa bile nasıl burada olurdu, o kitabı... kendisiyle beraber

götürmüştü. Benim kitabım olmasa bile bu kitabın karşıma çıkması tesadüften mi ibaretti?

Rüzgârda uçuşan kar taneleri yüzüme konarken sersem birkaç adım attım. Kadının yürüyüşü bir yere varmaya çalışıyor gibi hızlıydı. Dükkândan hiçbir şey almadan ayrılmıştı. Benimle karşılaştıktan hemen sonra uzaklaşmaya başlamıştı.

Kadına yetişmeye çalışırken, “Hanımefendi,” diye seslendim ama sesim kadına ulaşmamıştı. Ayrıca ne diyecektim ki? Kitabı nereden aldığını mı soracaktım? Evet, bunu yapabilirdim. Kabalık mı olurdu, beni tersler miydi? Ya bir tesadüfse? Rezil olmaz mıydım?

Kendi berem elimde, tıpkı saçlarım gibi uçuşurken yolun köşesinden döndüm ve girdiğim caddede kadını tekrar aradım. Sokak lambasının altında gölgesini gördüm ve adımlarımı hızlandırdım. “Hanımefendi, bakar mısınız?”

Kadın duymuyor ya da ona seslendiğimi anlamıyor gibiydi. Mesafeyi kapatmak için süratlendim ama yanına ulaştığımda kadına ne diyeceğimi bilmiyordum. Ya kitabı satın aldıysa, ne yapacaktım? Amacım neydi de peşinden koşuyordum? Bir şey mi umuyordum?

Kadını, yeni bir sokağa girdiğinde kaybetmekten korktum ve aynı sokağa ulaşıp kafamı iki tarafta çevirdim. Onu eski, yüksek tavanlı kiliseye girerken görünce de yavaşladım. Bu yüzden mi hızlıydı? İbadet için kiliseye mi gelmişti?

Etrafıma baktım, arka caddede yürüyen birisi vardı ama burası boştu. Altdudağımı ısırp elimi sıkışan kalbime koydum ve kilisenin aralık kapısından içeriye girdim. Saçlarıma ve kabanıma düşmüş kar taneleriyle kilise içinde yürürken gözlerimi oturlarlarda, kilise kürsüsünde gezdirdim. Buraya girdiği hakkında yanılıyor olamazdım, gözlerimle görmüştüm.

Bir tok sesi duyunca kendimi hızla arkama çevirdim ve kadını bulmayı uman gözlerim o kitabı gördüğümünden beri aklıma düşen kişiyi gördü. Kalbimin yerini hatırlamak için bu ana, bu adamı görmeye ihtiyacım varmış demek ki. Ne ben okyanusta esirdim ne de o gemide korsandı. Fakat buradaydı işte, buradaydı! Ayaklarım bedenimi geriye götürürken birbirine dolandı ve elimin birisi açık ağzıma, birisi de bahsi geçen kalbime doğru gitti.

Elvis hafif bir tebessümle elindeki kitabı uzattı. “Sonunu öğrenmek için uzun bir süre bekledim,” dedi.

Bu neyin nesi? Bana doğru yaklaşan adımları mı? Yoksa kalbimin sesi mi?

İki yıl önce zihnimden geçen o düşüncedeki gibi. Bir sızı, bir ansızlık. *Ansızın.*

Bu korsan... bu okyanusun korsanı...

“Merhaba,” diyor, *kalbimin korsanı, elini yüzüme uzatarak.*

Gözlerim kapanıyor çünkü karda üşümüş bu el gerçek.

Bana *senin korsanın* demişti ve ben yalnızca içimden söylüyorum kalbimin korsanı olduğunu.

O...

Elvis.

Benim için döndü.

SON

